

A painting of a woman with long dark hair, wearing a white top and a long skirt, walking away from the viewer down a dirt path. The path is flanked by dense fields of pink flowers, possibly cherry blossoms, with green foliage interspersed. The overall style is soft and painterly, with a warm, slightly hazy atmosphere. The title text is overlaid on the lower half of the image.

Cho ai
Sánh cùng
trời
đất

Mộc
Thanh
Vũ

Đỗ Thu Thủy dịch

 vh Nhà xuất bản
Văn học

Mục lục

C1-1: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (1).

C1-2: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (2).

C1-3: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (3).

C1-4: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (4).

C2-1: Khoảng cách của ước mơ (1).

C2-2: Khoảng cách của ước mơ (2).

C2-3: Khoảng cách của ước mơ (3).

C2-4: Khoảng cách của ước mơ (4).

C3-1: Khúc nhạc tàn, người chia xa (1).

C3-2: Khúc nhạc tàn, người chia xa (2).

C3-3: Khúc nhạc tàn, người chia xa (3).

C3-4: Khúc nhạc tàn, người chia xa (4).

C3-5: Khúc nhạc tàn, người chia xa (5).

C3-6: Khúc nhạc tàn, người chia xa (6).

C4-1: Quyết định quan trọng nhất (1).

C4-2: Quyết định quan trọng nhất (2).

C4-3: Quyết định quan trọng nhất (3).

C4-4: Quyết định quan trọng nhất (4).

C5-1: Thế giới nhỏ của chúng ta (1).

C5-2: Thế giới nhỏ của chúng ta (2).

C5-3: Thế giới nhỏ của chúng ta (3).

C5-4: Thế giới nhỏ của chúng ta (4).

C5-5: Thế giới nhỏ của chúng ta (5).

C5-6: Thế giới nhỏ của chúng ta (6).

C6-1: Cuối cùng anh đã đợi được em (1).

C6-2: Cuối cùng anh đã đợi được em (2).

C6-3: Cuối cùng anh đã đợi được em (3).

C7-1: Không thể không có em (1).

C7-2: Không thể không có em (2).

C8-1: Hứa với em sánh cùng trời đất (1)

C8-2: Hứa với em sánh cùng trời đất (2)

C8-3: Hứa với em sánh cùng trời đất (3)

C8-4: Hứa với em sánh cùng trời đất (4)

C8-5: Ngoại truyện

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C1-1: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (1)

Trải dài từ cuối tuổi thơ ấu đến tuổi thất tuần, ở một trang nào đó trong cuốn sổ hồi ức, nếu như bạn đã khóc, thì đó nhất định là đoạn kí ức sâu đậm nhất, là trải nghiệm đau đớn nhất. Người từng quyến luyến không quên, kí ức những tưởng sẽ trân quý cất giấu một đời, cuối cùng đều bị thời gian vùi lấp.

Hãy cho thời gian thêm chút thời gian

Ánh chiều tà chiếu xuống cổ trấn trang nhã, những con ngõ ngoằn ngoèo, những ngôi nhà cổ xưa, mang theo vẻ đẹp tĩnh lặng trong cảnh chiều hôm mông lung. Kiến trúc nhìn có vẻ cũ kỹ đã kinh qua thử thách của năm tháng gió mưa, ngoài nét tang thương, ngoài nét tang thương, còn đượm đầy vẻ diễm đạm của phong vị cổ xưa. Kề sông tựa núi, được núi xanh bao bọc, nơi đây mang dáng vẻ của thành phố núi, lại có phong vị của miền sông nước, là chốn bồng lai tiên cảnh giữa đời thực, làm cho người ta lưu luyến quên đường về.

Si Nhan thích cổ trấn, nhất là những con đường cùng những cơn mưa. Chẳng nhớ là bắt đầu từ bao giờ, vào mỗi ngày mưa, cô luôn thích xỏ dép xăng-đan, giẫm chân lên con đường đá được nước mưa gột sạch trơn bóng. Cảm giác một mình bước trong con ngõ hẻm khiến cô thấy lòng bình yên và khoan khoái lạ thường.

Tiếng nước chảy róc rách, cơn mưa nhỏ rả rích - nếu như bớt đi tiếng chuông điện thoại khiến tâm tình hỗn loạn thì có lẽ sẽ hoàn mỹ.

Nhìn cái tên quen thuộc nhấp nháy trên màn hình điện thoại, Si Nhan hơi chau mày. Thế nhưng, ngón tay cô vẫn trượt xuống phím nhận cuộc gọi.

Giọng đàn ông trầm thấp vừa đủ từ điện thoại truyền đến, có pha lẫn bức bối, "Em đang ở đâu vậy?"

Là Ôn Hành Viễn.

Si Nhan nhìn đồng hồ đeo tay theo thói quen, "Còn chưa đến giờ đi làm mà, ông chủ điều tra tiến độ làm việc ạ?"

Ông chủ? Ôn Hành Viễn có vẻ đang cười, "Không sai, xem em có ăn bơ làm biếng không hay không?", có vẻ đã nghe thấy âm thanh bên cô, anh vội hỏi, "Em đang ở ngoài à?"

Cái anh nhận được là câu trả lời nhẹ nhàng băng quơ của Si Nhan, "Em đang đi ngang qua phố Tứ Phương". Cô chưa nói dứt câu, anh đã nghe cô than nhẹ một tiếng, "Ôi...", sau đó có tiếng xin lỗi truyền đến rõ rệt, "Xin lỗi, xin lỗi, tôi giẫm vào chân cô rồi?".

Ông Hành Viễn ân cần hỏi, "Em sao vậy?".

Si Nhan lùi hai bước, đáp lại người vừa xin lỗi trước, "Không sao đâu, mọi người cứ tiếp tục đi", cô vội vàng rời khỏi đám đông huyên náo, rồi mới trả lời Ôn Hành Viễn, "Không đi đường thẳng, chặn đường người ta nên bị ì ạch".

"Em không sao chứ?"

"Anh tưởng em là thủy tinh à, đụng một cái là vỡ chắc? Yên tâm đi, dẻo dai lắm!"

Dèi dai? Đúng là vô tư đến cực điểm. Ôn Hành Viễn khẽ giấu tiếng thở dài, đi vào chủ đề chính. "Tối qua em đi đâu thế? Gọi đến nhà không có ai nghe máy, bên quán bar thì nói em không đến đó, di động còn tắt máy nữa. Chơi trò mất tích đấy hả?"

Si Nhan đã quen với việc anh theo dõi lịch trình của cô như một bà quản gia điển hình, nhưng giọng điệu vẫn khó nén vẻ mất kiên nhẫn, "Tối qua em tăng ca ở công ty để làm đề án, điện thoại hết pin. Em đã báo với Tử Lương, anh ấy không nói cho anh biết sao?".

Ôn Hành Viễn trả lời nửa thật nửa giả, "Cậu ta chỉ nói có lẽ em đi tìm tình yêu rồi thôi".

Si Nhan tranh cãi, "Sao anh ấy không nói em đi tìm tình một đêm chứ!"

Giọng điệu của Ôn Hành Viễn bỗng trở nên nghiêm khắc, "Em dám!".

Si Nhan phá lên cười, "Sao lại không dám, em đang sống giữa thành phố tình yêu đấy, không xảy ra chút chuyện gì đó thì thật quá có lỗi với bản thân".

Ôn Hành Viễn cười nhẹ một tiếng, "Em đối xử với bản thân tốt thật đấy".

Anh trêu chọc vài câu trên trời dưới biển, Si Nhan hỏi, "Anh gọi điện không phải chỉ là để tán gẫu đấy chứ? Có gì sai bảo, xin chỉ thị".

"Không có chuyện gì gấp gáp cả, chỉ là tiến hành quản lý từ xa đối với em, nhân tiện quan tâm đời sống riêng tư của nhân viên một chút thôi."

"Nếu đã như vậy khi nào về em sẽ nộp lên sếp một báo cáo bằng văn bản nhé, năm nghìn chữ trình bày tỉ mỉ. Sếp xem qua thái độ của em đã đủ nghiêm túc chưa ạ?"

Ôn Hành Viễn bất đắc dĩ, "xét qua thì thái độ của em quả thật không tồi, nhưng suy nghĩ tỉ mỉ, sao em nói như thể anh đang quấy rầy em vậy nhỉ? Mau nói cho anh biết rằng đây là ảo giác đi!"

Si Nhan rất muốn nói với anh rằng: Cảm giác của anh là đúng. Nhưng cô dẫn lòng, lúc mở lời giọng điệu dịu hiền hơn nhiều, "Em đang thay anh tiết kiệm tiền điện thoại, tránh cho anh lúc nhìn thấy hóa đơn thanh toán mới tá hỏa phát hiện ra rằng lời nói nhảm vô cùng đắt đỏ. Alo, anh có đang nghe thấy em nói gì không vậy? Ấy, sao lại không có tín hiệu nữa rồi?".

Rõ ràng nghe thấy bên kia nói "Đừng alo nữa, anh nghe thấy", cô vẫn đơn phương kết thúc cuộc gọi, sau đó tắt máy, tưởng tượng ra cảnh Ôn Hành Viễn lại một lần nữa gọi đến nhưng gọi không được, bước chân cô nhẹ nhàng, thoải mái hơn hẳn.

Chọc giận Ôn Hành Viễn, ai thành thạo bằng Si Nhan?

Mười phút sau, Si Nhan xuất hiện tại một quán bar có tên "Thời Khắc Dịu Dàng".

Đỗ Linh hỏi, "Sao hôm nay em đến sớm thế?"

Si Nhan cong môi cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, "Sợ đến muộn bị trừ gấp đôi tiền thưởng chứ sao!"

Thấy cô cười vẻ mặt không hề ác ý, Đỗ Linh hơi sần giọng, "Không nghiêm túc gì hết!".

Trương Tử Lương đang pha chế rượu trước quầy bar nói chen vào, "Tối qua Hành Viễn gọi điện tìm em đấy!".

Si Nhan chau đôi mày thanh tú, "Em biết, vừa rồi anh ấy còn đang tiến hành định vị theo dõi em nữa cơ, anh không nói với anh ấy là em tang ca à?".

"Tối qua động khách, bận túi bụi không có thời gian rảnh, không biết em nhắn tin đến."

"Thảo nào! Si Nhan uể oải nói một câu, "Anh ấy có nói có chuyện gì không ạ?".

"Có chuyện gì cậu ta cũng không nói với anh đâu", Trương Tử Lương mỉm cười nói, "Em mới là nữ chính trong cuộc đời cậu ta".

Đỗ Linh hòa theo, "Không sai. Chúng tôi chỉ là khách qua đường thôi".

"Thật ăn ý làm sao. Hai vị ở bên nhau quả nhiên không tồi, vừa khéo phá hoại lẫn nhau", Si Nhan lấy một chọi hai, thấy Đỗ Linh xoắn tay áo muốn xử lý cô, bèn giả bộ muốn chạy, "Lỡ miệng lỡ miệng, ý của em là, hai người ở bên nhau quả thật xứng đôi vừa lứa, tạo phúc cho xã hội!".

"Nói hươu nói vượn", Đỗ Linh nhanh tay nhanh mắt tóm cô về, "Phạt em, đi chuyển cái ghế dài bên kia của sổ giúp chị".

"Chuyển tới đâu thế? Ở đó không phải có một bộ bàn ghế rồi sao?", song cô vẫn không hề trốn tránh lao động, dứt lời đã cùng Đỗ Linh đi đến bên cửa sổ, xắn tay làm việc, đáng vẻ vô cùng mạnh mẽ dứt khoát.

Đỗ Linh giải thích, "Tối nào cũng đông nghịt khách, Tử Lương đặt thêm vài bộ bàn ghế mới để có thêm chỗ ngồi".

"Quán này chúng ta đổi tên thành "Đào đào hoa" cho rồi!".

"Ý gì vậy?"

Si Nhan cong mày, "Mời gọi đào hoa tới, làm ăn mới phát đạt chứ sao!".

Đỗ Linh chọc cô, "Chỉ sợ em mời gọi đào hoa tới, có người đứng ngồi không yên thôi!".

Lần nào cũng xuyên tạc ý của cô, Si Nhan giả ngốc, "Em không hiểu chị nói gì cả. Trái Đất thật quá nguy hiểm, em vẫn nên quay về sao Hỏa thì hơn", không đợi Đỗ Linh lên tiếng, cô bèn đi sang gian phòng bên cạnh.

Đỗ Linh nhìn bóng lưng Si Nhan, lắc đầu, "Em sắp biến thành bà bác trong tổ dân phố đến nơi rồi, sao cô ấy vẫn ngốc nghếch như thế nhỉ? Hành Viễn khổ rồi, lại thích cô nàng giỏi giả bộ thế này!".

Trương Tử Lương an ủi, trong lòng Hành Viễn ắt hẳn cũng rõ, chúng ta đừng nhọc lòng nữa, tránh gây thêm phiền phức cho cậu ấy. Suy cho cùng, chuyện tình cảm, người ngoài không nên nhúng tay vào".

Đỗ Linh không vừa lòng, "Không phải là nhúng tay vào, lửa đã đốt bỏ thêm rơm thôi. Tâm tư Hành Viễn ai không nhìn ra chứ? Người an hem như anh không trượng nghĩa gì hết, không giúp người ta một phen!"

Lại giận cá chém thớt nữa rồi! Trương Tử Lương gãi gãi qua đầu ngón, trưng ra vẻ mặt vô tội, "Anh có khoan tay đứng nhìn đâu chứ! Mấu chốt là hoàng đế chưa vội, anh sốt sáng cũng vô dụng".

"Anh chính là người no không biết kẻ đói."

Chuyện gì thế này? Trương Tử Lương không có lời nào để chống đỡ.

Bóng đêm phá tan đi sự yên tĩnh, khi mảnh trăng sáng ngời tít trên cao nhìn xuống Trái Đất, thành cổ đã trở nên sôi động hơn nhiều. Bầu không khí rộn rã nhanh chóng lan tỏa, tựa hồ tất thấy mọi người, cho dù là một hạt bụi gieo gió thổi tới cũng không cam chịu cô đơn mà bắt đầu sôi sục.

Nhìn con đường dẫn đến quán bar dần trở nên náo nhiệt, nghe tiếng nói mang theo men say của những vị khách trên tầng hai, nghe giọng ậm ờ

không rõ hết lên câu ca "có bao nhiêu cuộc tình có thể đến xằng bậy" (1) bị xuyên tạc, Si Nhan không nhin nổi mà bật cười thành tiếng.

(1) Xuyên tạc từ một câu hát trong bài hát cùng tên "Có bao nhiêu yêu thương có thể quay về".

Thấy một tốp khách bước vào, cô cất bước chân nhẹ nhàng tiến đến chào đón, "Chào mừng quý khách đến với Thời Khắc Dịu Dàng, xin mời quý khách đi lối này ạ". Trên khuôn mặt không trang điểm của cô đượm ý cười ấm áp, nụ cười ấy không có chút miễn cưỡng lấy lệ, vừa chân thành vừa cởi mở. Đúng như Ôn Hành Viễn đã nói: Nụ cười của Si Nhan xuất phát từ đáy lòng, bởi vì thích cái tĩnh và động của thành cổ, thích cảm giác bận rộn, cho nên cô sẵn lòng phơi bày một mặt tươi đẹp cho các vị khách phương xa tới, cũng chính là để an ủi chính bản thân mình - người tha phương nơi đất khách.

"Nhan Nhan, anh Trương bảo em nghe điện thoại", tiếng cười nói trong quán bar vô cùng ồn ào, cô nàng đứng quầy phải gào lên với Si Nhan.

"Em tới ngay đây" Si Nhan quay đầu đáp một câu, đưa thực đơn của khách cho quầy bar rồi đi tới phòng bên cạnh.

Cầm ống nghe lên, Si Nhan bỗng nhớ đến chuyện gì đó, thấp giọng hỏi Trương Tử Lương, "Ai đấy, nếu là anh ấy thì nói em đang bận".

Kết quả, Trương Tử Lương lại lớn tiếng trả lời cô, "Không phải là Hành Viễn".

Si Nhan ý thức được mình đã bị bán đứng, chấp nhận khó khan tiến về phía trước nhận điện thoại, "Ông chủ".

Ôn Hành Viễn chất vấn, "cái gì mà không phải là anh hả?".

Si Nhan cười hì hì, nghĩ cách lừa bịp để vượt qua giai đoạn khó khăn, "Anh nghe nhầm rồi".

Ôn Hành Viễn lại chẳng buồn so đo chuyện này với cô, "Lại ngắt điện thoại của anh, là lần thứ mấy rồi hả?".

Si Nhan hơi chột dạ, "Ai ngắt chứ, điện thoại của em mất tín hiệu mà".

"Mất tín hiệu nhiều đến nỗi không đếm xuể rồi, trong lòng em biết rõ mà."

Si Nhan làm trò chọc cười, "Anh biết đấy, môn Toán của em do thầy Thế Dục dạy mà, xin hãy thứ lỗi".

Ôn Hành Viễn không chút khách khí đả kích lại, "Đừng sĩ nhục thầy giáo Thế dục nữa, theo anh thấy thì em vốn không học Toán".

Có cần phải thất đức như vậy không ! một lần nữa lãnh giáo được sự sắc bén của ông chủ Ôn, Si Nhan tức giận đến độ nghiêng rang kèn kẹt, "Trong lúc nói chuyện không được kẹp súng mang gậy, sẽ làm tổn hại đến khí chất của Tổng Giám đốc Ôn đấy ạ!".

Với vai trò là ông chủ lớn thực sự của quán bar , Tổng Giám đốc Ôn vô cùng lưu tâm "hừ" một tiếng, "Tổng Giám đốc luôn bị người ta ngắt máy thì có".

Cảm thấy bản thân có phần quá đáng , Si Nhan nhận lỗi, "Thôi được rồi, được rồi mà, em xin lỗi còn chưa được sao, sắp đại nhân đại lượng đừng so đo đừng tính toán với đàn bà con gái chúng em nữa, có được không ạ?".

Ôn Hành Viễn thuận theo nói luôn, "Nếu như em thực lòng cảm thấy áy náy thì sau này ít tắt máy cho anh nhờ!".

Si Nhan bĩu môi, không chịu hứa.

Ôn Hành Viễn lại khẳng khái đòi cô cam đoan, "Nghe thấy chưa?".

So về độ quật cường, Si Nhan tự nhận mình không phải là đối thủ của anh, bất đắc dĩ nói, "Nghe thấy rồi, thưa cha".

Cha Ôn bị chóc tức đến mức bật cười, "Suốt ngày nói bậy bạ".

Bầu không khí lắng dịu hơn, Si Nhan nói chuyện nghiêm chỉnh, "Tuần sau em về thành phố A".

"Về nhà?", Ôn Hành Viễn tưởng bản thân nghe nhầm, "Sao đột nhiên em lại muốn quay về thế? Si Hạ có việc gì sao?".

"Không có, là Quý Nhã Ngưng kết hôn, em về làm phù dâu." Nói đến đây, trong lòng Si Nhan dấy lên cảm giác sợ hãi. Cô vẫn nhớ như in, năm đó rời đi, cô từng hạ quyết tâm không bao giờ quay về nơi ấy nữa, không bao giờ gặp lại người kia nữa. Nhưng thành phố nhỏ như thế, muốn lánh tránh một người hay một vài tin tức cũng không hề dễ dàng. Thế nhưng, dù sao thì nơi ấy còn có người thân của cô, cho dù cô chưa có sự chuẩn bị tốt thì cũng nên quay về.

Vì một người mà phải tha phương nơi đất khách quê người, cô thật nhu nhược biết bao.

Ba năm, tuy rằng Si Nhan chưa chín chắn đến độ có thể mỉm cười đối mặt với người mình ghét, nhưng ít nhiều vẫn có tiến bộ.

So với những rối rắm, ngổn ngang trong thoáng chốc của cô, Ôn Hành Viễn cũng có rất nhiều nỗi băn khoăn nhưng không nói ra, anh chỉ hỏi, "Quý Nhã Ngưng? Bạn thân của em ấy hả?".

Si Nhan được kéo về thực tại, cô khẽ cười, nói, "Chính là cô ấy, em đã từng kể với anh rồi đó. Một người phụ nữ sắp tiến vào tòa thành".

Ôn Hành Viễn trầm lặng trong giây lát, lúc mở miệng nói tiếp, anh đề cập đến chủ đề cấm kỵ đối với Si Nhan, "em không còn nhỏ nữa, định đến bao giờ mới lấy chồng hả?"

Giọng điệu của anh bỗng nhiên trở nên nghiêm túc mà dịu dàng, hoàn toàn khác với sự sắc bén cay nghiệt thường ngày, chỉ là Si Nhan không để ý đến sự thay đổi rất nhỏ trong cảm xúc của anh, cô trả lời hững hờ, "Người cô đơn và thanh cao như em đây, người bignh thường không thể chịu đựng nổi, nên em không làm tổn hại người ta nữa. Đừng chỉ nói em như thế, anh còn lớn hơn em, anh nên cân nhắc chuyện này đi. Sao nào, có cần em tư vấn giúp anh không?".

Ôn Hành Viễn cười, "Chẳng mấy khi em có lòng lo lắng cho anh như thế!".

Rõ ràng là anh đang cười, nhưng không hiểu sao, bầu không khí bỗng trở nên lạnh lẽo. Si Nhan không biết phải tiếp lời anh như thế nào. Chỉ đến khi cô ho vài tiếng vì bị cả, Ôn Hành Viễn ở đầu dây bên kia mới trở về trạng thái bình thường, "Quay về một chuyến cũng tốt, Si Hạ rất nhớ em. Bao giờ em về?".

"Em được nghỉ một tháng."

Dài thật. Lần đầu tiên anh cảm thấy kỳ nghỉ dài khiến người ta không vui thế này, Ôn Hành Viễn thở dài hỏi, "Đã đặt vé chưa? Về ngày nào thế?".

"Ngày kia."

Ôn Hành Viễn nghe vậy bèn ổn định lại cảm xúc, "Để Tử Lương đưa em đến sân bay, về đến nhà nhớ báo cho anh, còn nữa...", anh chỉ nói tới

đây, cuối cùng dặn dò, "Đừng tắt máy như thế".

Si Nhan chê anh lải nhải, "Em biết rồi, anh bắt đầu giống cha em rồi đấy!".

Anh không giáo huấn cô vài câu như thường ngày, ngược lại còn nói, "Thôi cứ vậy đi, anh cúp máy đây".

Si Nhan gọi giật anh lại, "Ôn Hành Viễn!".

"Hử?"

Cô lại lí nhí, "Thôi bỏ đi, cũng không có chuyện gì cả".

"Có chuyện gì em cứ nói, cứ nửa úp nửa mở" , giọng anh cứng ngắt, nhưng trong lòng lại thầm mong chờ điều gì đó.

"Nghe Tử Lương nói ngày nào anh cũng bận rộn tới khuya, em muốn nói anh đừng để mình mệt quá, thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu", Si Nhan nói một mạch, dứt lời bèn cúp điện thoại luôn.

Thành phố G cách đó nghìn dặm, có người đứng trước khung cửa sổ hồi lâu.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C1-2: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (2)

Bởi vì không dẫn nổi nhớ nhung, quyết định tới trấn Đại Nguyên một chuyến, nên Ôn Hành Viễn phải liên tiếp tăng ca một tuần liền. Day day thái dương, anh mệt mỏi tựa vào ghế nghỉ ngơi. Vốn dĩ tối nay anh định nói cho Si Nhan biết rằng anh đã đặt vé máy bay đến cổ trấn vào ngày kia, không ngờ cùng một ngày này cô lại rời khỏi đó.

Ba năm rồi, quả thật cô nên về nhà, thế nhưng cuối cùng anh vẫn không an tâm.

Căn chuẩn thời gian, Ôn Hành Viễn bấm số gọi cho Trương Tử Lương. Điện thoại vang lên hai tiếng chuông thì có người nhắc máy, "Hành Viễn!".

"Không quấy rầy cậu hẹn hò chứ?", giọng Ôn Hành Viễn đượm chút mệt mỏi, vừa nói chuyện vừa thuận tiện cởi bỏ hai cúc áo.

"Dù sao thì không phải cậu mới quấy rầy một hai lần, Đỗ Linh quen rồi. Tôi vừa đưa Nhan Nhan về, yên tâm đi." Từ khi Ôn Hành Viễn rời khỏi cổ trấn, Trương Tử Lương và Đỗ Linh đã trở thành sử giả bảo vệ hoa.

"Cảm ơn nhé", Ôn Hành Viễn trầm giọng chân thành nói cảm ơn.

"Đừng giả bộ khách sáo nữa đi. Giờ này gọi điện thoại đến, có việc gì à?" Quen biết nhau mười mấy năm làm sao Trương Tử Lương có thể không hiểu tâm tư của Ôn Hành Viễn? Khi Ôn Hành Viễn dẫn theo Si Nhan vượt ngàn dặm xa xôi từ thành phố A đến thành cổ này, Trương Tử Lương đã biết rõ Ôn Hành Viễn chuẩn bị làm những gì.

Ôn Hành Viễn không ngại ngần, hỏi thẳng, "Gần đây cô ấy vẫn ổn chứ?"

Trương Tử Lương không đáp mà hỏi vặn lại, "Không phải cậu vừa gọi điện cho cô ấy sao, cậu cảm thấy thế nào?"

"Đã bao giờ cô ấy biểu lộ cảm xúc thật với tôi?, Ôn Hành Viễn quá hiểu Si Nhan, ngoại trừ những lần buộc phải đối mặt với anh ra, cô lúc nào cũng bảo mình ổn cả.

"Tôi không cảm thấy có gì không ổn", trước mặt họ, cô luôn như vậy.

"Đợi gặp nhau rồi nói nhé, tôi sẽ bay đến thành phố cổ vào tám giờ sáng ngày hôm kia." Mặc dù Si Nhan sắp về thành phố A nhưng Ôn Hành Viễn vẫn không có ý định thay đổi lịch trình. Có lẽ khi Si Nhan không có mặt, anh quay về nơi in dấu cuộc sống của cô cũng không cần quá mức dè dặt.

Anh ít nhiều cũng cảm thấy có chút hèn mọn.

Trương Tử Lương lại mơ hồ không hiểu, "Không phải hôm ấy Nhan Nhan về nhà sao? Các cậu làm cái gì vậy hả?"

Ôn Hành Viễn cười khố, "Không có gì đâu, vốn dĩ tôi định gây bất ngờ cho cô ấy".

Nhìn Đỗ Linh, Trương Tử Lương bình luận, "Pha đánh bóng sát mép bàn này của cậu không đẹp, không giống phong cách của cậu".

Về chuyện theo đuổi Si Nhan, anh chẳng bao giờ làm đủ tốt.

Ôn Hành Viễn tự nở nụ cười khỏa lấp, "Vậy phải làm sao hả? Thản thản trực tiếp quá sợ hù dọa người ta chạy mất. Cứ như vậy trước đi đã, tới lúc đó gặp nhau nhé".

Kết thúc cuộc trò chuyện, Ôn Hành Viễn nhìn bao quát thành phố G qua cửa sổ sát sàn, ánh đèn rực rỡ toàn thành phố lọt vào tầm mắt anh.

Đèn của vạn nhà kia, không biết cái nào mới thuộc về anh. Có lẽ chẳng có lấy một ngọn đèn nào cả, bởi vì anh không có nổi một câu chuyện. Nói một cách khác, không có một câu chuyện chung giữa anh và người anh chờ mong.

Châm một điều thuốc, trong làn khói chập chờn, Ôn Hành Viễn nhớ tới căn phòng mang phong cách cổ xưa, con sông trong vắt có thể nhìn thấy đáy cùng với mặt đường đá sạch bóng. Còn nhớ lần ấy, anh cùng Si Nhan che chung một chiếc ô, trong đêm mùa hạ mưa bụi không ngớt, hai người dạo bước trong con hẻm nhỏ tĩnh mịch ở cổ trấn, mưa rơi trên ô, rơi xuống đất, bắn tung tóe làm ướt mặt giày của cả hai. Ngọn đèn dầu chưa tắt xuyên qua khung cửa sổ, chiếu xuống con hẻm tối mờ nhìn không thấy điểm cuối, những con hẻm hun hút sâu.

Ký ức về đêm hôm ấy vô cùng rõ nét. Không tiếng sấm rền vang, không tia chớp hoảng hồn, chỉ có làn mưa mềm mại thông dong bay lả tả, khẽ vỗ về làn da của Si Nhan. Nhẹ ôm lấy bờ vai thon gầy của cô, anh dịch chiếc ô về phía cô.

Sự gần bó tự nhiên, sự tiếp xúc bình lặng hòa hợp, chạm đến góc dịu dàng nhất nơi đáy lòng Ôn Hành Viễn.

Ba năm trước, anh đưa cô đến thành phố cổ, ở bên cô suốt một năm trời. Nếu không phải vì sự tồn tại của anh khiến cô cảm thấy áp lực, anh tuyệt đối không nỡ để cô một mình ở đó. Hai năm tiếp theo, họ chỉ gặp nhau có một lần, quan hệ hời hợt của hai người từ đầu đến cuối đều được duy trì bằng những cuộc điện thoại.

Ôn Hành Viễn thật lòng yêu thương Si Nhan. Anh cho phép Si Nhan dành thời gian nhớ về quá khứ, không những chưa hề thúc ép cô, ngược lại

anh còn lùi một bước. Thế nhưng, khoảng cách nghìn dặm, cô buông bỏ sự dè chừng với anh rồi, anh vẫn chẳng biết nên làm thế nào. Có lẽ Si Nhan không ý thức được, những cuộc điện thoại thường khiến cô cảm thấy phiền phức kia, thực ra Ôn Hành Viễn đang nhắc nhở cô về sự tồn tại của mình. Anh sợ thời gian và khoảng cách trở thành rào cản ngăn trở mối liên kết cuối cùng giữa hai người họ.

"Tiểu Nhan, em còn muốn anh đợi bao lâu nữa?" Ôn Hành Viễn nhắm mắt, để ngọn đèn từ muôn nhà kia nằm lại bên ngoagi tầm mắt, khôn mặt góc cạnh phản chiếu rõ nét lên cửa sổ thủy tinh. Một mõi và bất lực.

Đêm dài đằng đẵng.

Không có những dòng xe cộ tấp nập không ngớt, không có sự khẩn trương bận rộn của thành phố lớn, sớm mai ở cổ trấn yên tĩnh và hiền hòa, không jhis trong lành đường như pha lẫn hơi ẩm, khiến Si Nhan kiềm lòng không đặt mà hít vào thật sâu.

Trong phòng khách đang đập dềnh ca khúc Bryan Adamstheer hiện. Lắng nghe giọng ca khàn khàn củaa Adams, Si Nhan đứng trên ban công, ánh mắt dịch chuyển từ cổ trấn đang ngủ say, trông về ngọn núi tuyết lơ mờ phương xa, để mặc làn gió ịu dàng tươi mát mơn man trên khuôn mặt mộc không trang điểm thuần khiết, mát mẻ và khoan khoái.

Trong đầu bất chợt hiện hiện một câu Ôn Hành Viễn từng nói, Si Nhan cong cong khóe môi, như bị ma xui quỷ khiến nhả tin cho anh: Cảm giác buông bỏ mọi thứ cứ bồng bênh như đang bay lơ lửng giữa tầng mây vậy, khi nào anh bay về?

Khi điện thoại hiển thị dòng chữ "tin nhắn đã gửi thành công", cô lại có chút hối hận. Nhất thời Si Nhan không biết tại sao lại gửi tin nhắn như thế đi, cô vội vàng tắt điện thoại, sợ Ôn Hành Viễn gọi đến hỏi cô có ý gì. Kiểm tra ba lô mang theo bên mình, xác nhận đã mang đầy đủ giấy tờ, tắt

máy nghe nhạc, "xoạt" một tiếng kéo khóa, xách va ly hành lý xuống tầng, chào hỏi bác hàng xóm vô tình gặp, cô chậm rãi bước về phía đầu ngõ.

Nhìn thấy Trương Tử Lương tựa người vào xe phía xa, Si Nhan vẫy vẫy tay với anh, "Chào buổi sáng, anh Tử Lương!".

Nhìn nụ cười của cô gái trong ánh nắng mai, Trương Tử Lương dường như đã phần nào hiểu được Ôn Hành Viễn. Si Nhan không được coi là quá xinh đẹp, nếu nói cô có điểm gì khác với mọi người, thì đó chính là khí chất đặc biệt. Sự đặc biệt này không phải là kiểu vừa khiến bạn cảm thấy xa cách, vừa khiến bạn không chịu nổi mà muốn lại gần, mà là do cô không thích trang điểm như những cô gái khác, khuôn mặt thuần thiết thường để mộc, duy chỉ có mái tóc dài uốn xoắn là được cô chăm sóc tỉ mỉ. Nghe Ôn Hành Viễn nói là vì mẹ Si Nhan rất thích mái tóc dài đen nhánh của cô, cho nên sau khi bà qua đời, như là để nhớ về mẹ, Si Nhan càng trân trọng mái tóc của mình hơn.

Trên người Si Nhan, Trương Tử Lương nhìn thấy sự thuần khiết và chân thành mà các cô gái đô thị ít có. Cho dù cô cố gắng che giấu vẻ hào quang thì vẫn khiến người khác bất giác cảm nhận được sự ấm áp nhẹ nhàng chỉ thuộc riêng về anh mặt trời từ cô.

Trong làn ánh nắng ban mai, Si Nhan tiến lại gần.

Trương Tử Lương thu lại cảm xúc, bước đến nhận hành lý trong tay cô, đặt lên xe.

Trên đường đến sân bay, Trương Tử Lương đưa bữa sáng đã chuẩn bị cho Si Nhan, cất giọng hỏi, "Em lại không mở điện thoại à?".

Mới sáng sớm Ôn Hành Viễn đã gọi điện đến, nói cô nàng này trong có vẻ tùy tiện, nhưng thực chất lại rất kén chọn, nên đã nhờ anh mua giúp đồ ăn dinh dưỡng đưa cho cô. Trương Tử Lương tuy trêu chọc, "Rốt cuộc cậu nỗ lực theo đuổi trên danh nghĩa bạn trai, hay là phát triển theo hướng

bảo mẫu vậy?", nhưng vẫn cần mẫn làm theo, chỉ bởi người anh em kia nói, "Bảo mẫu làm lâu rồi mới có thể hợp lễ thăng chức lên bạn trai, hạnh phúc của tôi dựa cả vào cậu đấy".

Vì hạnh phúc của người anh em, Trương Tử Lương đành phải xông pha chiến đấu một phen.

Si Nhan nói cảm ơn, cầm ống hút, vừa uống sữa vừa ậm ờ, "Em quên mất".

"Về nhà nhớ mở điện thoại luôn, không thấy em... bọn anh sẽ lo lắng", Trương Tử Lương nghiêng đầu nhìn cô, rất muốn nói cho cô biết hôm nay Ôn Hành Viễn sẽ bay qua đây, nhưng lời nói đến miệng lại nuốt trở về.

Si Nhan uống hết sữa đậu nành bèn lặng lẽ mở điện thoại, có một tin nhắn mới được gửi đến.

Đọc tin nhắn khó hiểu kia của cô, Ôn Hành Viễn trả lời lại mấy chữ, "Bất cứ lúc nào".

Chỉ cần em gật đầu, bất cứ lúc nào anh cũng có thể bay đến bên em.

Chỉ cần em sẵn lòng.

Chỉ là không biết, Si Nhan có hiểu được lời hứa hẹn ẩn chứa trong mấy chữ kia hay không?

Máy bay hạ cánh đúng giờ, Si Nhan vừa ra khỏi cửa ra đã rơi vào cái ôm mềm mại, bên tai là giọng nói nghẹn ngào của Quý Nhã Ngưng, "Đồ vô lương tâm này!".

Si Nhan đưa hai tay ôm chặt lấy cô bạn thân xa cách đã lâu, khuôn mặt tuy nở nụ cười, nhưng giọng nói đã nghẹn ngào, "Vừa gặp mặt đã quở trách

tố, quả nhiên là có núi dựa rồi. Cậu được đấy, cứ lẳng lặng không nói gì mà vứt bỏ tố thể này!".

Quý Nhã Ngưng buông lỏng tay, dấm lên vai Si Nhan, khẽ giọng trách móc, "Ai vứt bỏ ai chứ, đồ vô lương tâm!".

Si Nhan rớt nước mắt, "Tố không phải là đồ".

Quý Nhã Ngưng vừa khóc vừa cười, "Cậu quả thực không phải là đồ".

Khóe miệng Si Nhan còn vương lệ, nhưng cô cũng cười nói, "Dám mắng chửi tố, to gan lớn mật quá rồi đấy!".

"Miệng lưỡi sắc bén rồi đó, cứ coi chừng đi!".

"Há mồm ra tố xem rằng cậu nhon tới mức nào rồi", dứt lời cô bèn lùi lại phía sau một bước, quan sát Quý Nhã Ngưng.

Mái tóc dài đến vai, chỉ cài qua loa một cây trâm vén gọn tóc lên, váy sườn xám lụa trắng, đôi giày hoa đế thấp, khuôn mặt đẹp, trang điểm nhẹ. Quý Nhã Ngưng tỏa ra nét quyến rũ nữ tính, khiến Si Nhan không dừng được nói, "Mỹ nữ trên thế gian tố từng gặp tuy nhiều, nhưng không ai thướt tha lả lướt như cô nàng này!".

Quý Nhã Ngưng hơi sắn giọng, "Cậu học tiếng Trung tốt đấy chứ nhỉ?"

"Cái này có liên quan tới tiếng Trung sao? Không biết xuất xứ thì về nhà lên Baidu (2) tra cứu thử đi, đừng để mất mặt như thế nữa", thấy Quý Nhã Ngưng sắp khóc đến nơi, Si Nhan đưa tay nhéo mặt cô, "Được rồi, kéolux lút tới thì phải làm sao hả, tố không biết bơi đâu đấy!".

(2) Công cụ tìm kiếm lớn nhất Trung Quốc, có khả năng tìm kiếm các tin tức, ảnh, và các chức năng khác

Quý Nhã Ngưng chuyển khóc thành cười, "Cho cậu chết chìm là tốt nhất, tránh để lại mầm họa ngàn năm!".

Si Nhan giả vờ giận dữ, "Lòng dạ của phụ nữ có chồng là độc địa nhất!".

Ba năm không gặp, Si Nhan- người vốn dĩ đã mạnh mẽ có vẻ càng gầy hơn, duy chỉ có nét hân hoan phấn khởi giữa hai hàng lông mày là khiến cô toát lên một chút sức sống. Người đơn giản như Quý Nhã Ngưng nhất thời không rõ nụ cười của Si Nhan xuất phát từ nội tâm hay chỉ là để an ủi cô.

Như hiểu được sự dò xét của Quý Nhã Ngưng, Si Nhan nhìn về phía người đàn ông đứng cạnh cô bạn thân, "Không giới thiệu qua cho tớ người đàn ông của cậu à?"

Sự thẳng thắn này đã chọc cười được đối phương, người đàn ông bước lên trước một bước, "Anh là Đường Nghị Phàm, chào Nhan Nhan, anh gọi em như vậy em không ngại chứ?".

Dịu dàng như Quý Nhã Ngưng, anh tuấn như Đường Nghị Phàm, hết như hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích, rất xứng đôi. Thấy Đường Nghị Phàm thân thiết mở rộng vòng tay ôm lấy Quý Nhã Ngưng một cách tự nhiên, tự đáy lòng cảm thấy vui thay cho bạn mình, Si Nhan lập tức cười nói, "Anh vốn dĩ nên gọi em theo Nhã Ngưng, có gì đâu mà phải ngại chứ?"

Quý Nhã Ngưng hơi đỏ mặt gạt tay Đường Nghị Phàm ra, nắm lấy Si Nhan, "Cảm giác làm cô em vợ không tồi chứ, lần này có người lấy lòng cậu rồi!".

Si Nhan nhìn về phía Đường Nghị Phàm, người chủ động nhận lấy va ly của cô, "Sau khi hai người kết hôn, cô ấy sẽ thuộc quyền sở hữu của anh, trước đó là thuộc quyền sở hữu của em, yêu cầu này không quá đáng chứ?".

Đường Nghị Phàm nhượng mày, "Chỉ cần em vợ đừng bắt anh thoái vị nhường ngôi, anh đương nhiên không có ý kiến".

Hai cô gái nhìn nhau, bật cười.

Chuyện trò vui vẻ đến bãi đỗ xe, Si Nhan chuẩn bị lên xe thì nghe thấy Đường Nghị Phàm chào hỏi ai đó, "Đi công tác hay đến đón người vậy?". Cô nhìn về phía có tiếng nói, cho đến khi nhìn rõ ràng người đó là ai, nụ cười trên gương mặt cô bỗng đông cứng.

Không hẹn mà gặp thế này khiến người ta trở tay không kịp.

Hàn Nặc - người vừa dừng xe bên cạnh, mặc áo sơ mi họa tiết xanh lam, ánh mắt đã chạm tới khuôn mặt của Si Nhan, nét mặt cũng đột ngột biến đổi, bảy phần ngạc nhiên ba phần vui mừng. Nhưng anh nhanh chóng trở lại trạng thái bình thường, trả lời câu hỏi của Đường Nghị Phàm, "Đến đón người", rồi nhìn về phía Si Nhan, "Đã lâu không gặp, Nhan Nhan".

Thì ra, giữa họ chỉ còn lại một câu "Đã lâu không gặp".

Trong lòng Si Nhan dấy lên một nỗi đả chát, nhưng nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Hàn Nặc, cô lại bình tĩnh đến khó hiểu, chỉ ít thì trong giọng nói đã thể hiện điều đó, "Đã lâu không gặp", bốn chữ được cô trả lại y nguyên, không hề run rẩy.

Đối diện với cuộc tương phùng của hai người, nét hồng hào trên gương mặt Quý Nhã Ngưng đã bị xua đi phần nào, cô bất giác dựa gần về phía Si Nhan, giọng điệu mang theo vẻ châm chọc, "Chẳng mấy khi đại luật sư Hàn lại nhớ đến Nhan Nhan nhà của chúng tôi".

Thấy lời lẽ của Quý Nhã Ngưng sắc bén như vậy, Si Nhan không muốn bất cứ ai có mặt ở đây phải khó xử hay bối rối, bèn kéo tay cô, "Chúng tôi xin phép đi trước", vừa nói vừa khẽ đẩy Quý Nhã Ngưng vào

ghế sau xe Đường Nghị Phàm, sau đó kéo cửa xe một cách quyết đoán, ngăn cách bản thân và Hàn Nặc bên ngoài.

Thế nhưng Si Nhan cảm nhận được một cách rõ rệt rằng ánh mắt Hàn Nặc từ đầu chí cuối đều tập trung vào cửa kính tối màu này, dù thực tế anh không nhìn thấy gì.

Thông minh như Đường Nghị Phàm, đương nhiên có thể cảm nhận được mối quan hệ tế nhị giữa Hàn Nặc và Si Nhan. Sau khi lên xe, anh không hỏi gì nhiều, chuẩn bị lái xe đến nhà hàng đặt trước đó mời Si Nhan dùng cơm theo kế hoạch ban đầu. Nhưng khi khởi động xe, Si Nhan lại nói, "Bay mấy tiếng đồng hồ nên hơi mệt, anh cứ đưa em về nhà trước đã nhé!".

Đường Nghị Phàm nghe thấy vậy bèn liếc nhìn Quý Nhã Ngưng qua gương chiếu hậu, thấy cô vợ trẻ nhà anh gật đầu, liền lấy giọng điệu hết sức tự nhiên nói, "Phiền hai mỹ nữ chỉ đường giúp tiểu nhân ạ!".

Si Nhan hạ cửa xe xuống, để mặc gió thổi bung những lọn tóc dài ôm lấy khuôn mặt thon gọn của cô. Như không còn sức lực để thở than, cô cố gắng gạt đi thôi thúc muốn khóc, kìm nén nỗi bi thương đang dâng lên trong lồng ngực.

Hơn một nghìn ngày ly biệt, quả thực là đã lâu không gặp.

Anh vẫn tuần tú hết như trong trí nhớ của cô, ngoại trừ việc hai người không tìm thấy bóng hình nhau trong mắt đối phương. Mảng kí ức loang lổ mơ hồ, tựa như quang cảnh đường phố lùi lại bên ngoài cửa sổ xe, khiến người ta không nhìn rõ con đường phía trước.

Si Nhan lại một lần nữa nhắc nhở bản thân rằng, vào lúc cô rời khỏi thành phố A đến thành cổ, họ đã trở thành khách qua đường trong cuộc đời nhau. Những chuyện quá khứ kia, có thể không cần nhớ lại thì cô không nhớ nữa. Thế nhưng, khi cô nhìn ra bầu trời màu xanh như được gột rửa

bên ngoài, tâm tư được quay lại như pha quay chậm, quay trở về thời gian tươi đẹp kia.

Buổi sớm mai, ánh mặt trời dịu dàng, cô thức giấc, mặc quần áo chỉnh tề ngồi bên chiếc điện thoại bàn chờ đợi. Tiếng chuông điện thoại vang lên, cô cong môi nở nụ cười, vui vẻ đẩy cửa phòng ký túc.

Vườn trường yên tĩnh được bao phủ trong ánh nắng ban mai ấm áp, hoàng tử của cô dáng vẻ nhanh nhẹn đứng dưới tán cây, khuôn mặt đầy ý cười.

Hàn Nặc nhanh chóng bước lên phía trước, nắm lấy tay của Si Nhan, khẽ trách, "Sao em không mặc áo khoác thế? Không sợ bị cảm à?"

Si Nhan nở nụ cười hồn nhiên, "Lạnh thì có thể mặc áo khoác của anh mà, em không sợ!"

Với ý cười rõ ràng nơi đáy mắt, Hàn Nặc cởi áo khoác trên người ra khoác lên cho cô, rồi ôm lấy đôi bờ vai thon gầy của cô, "Chúng ta ra ngoài nhé!".

Ở trong lòng anh, cô hỏi, "Muốn gây sự chú ý hay sao?".

"Đúng vậy, gây chú ý", nhéo khuôn mặt cô, anh nói tiếp, "Mấy ngày nữa mẹ anh về, mẹ muốn gặp em".

"Hả?", Si Nhan không thể cười nổi, một lúc lâu sau mới nghiêng răng nói, "Được!".

Hàn Nặc bị dáng vẻ của cô chọc cười, ôm lấy cô thật chặt, "Sao lại như bị đưa lên pháp trường thế này, em căng thẳng đến vậy sao? Cần thận rời răng ra ngoài đấy!".

"Ai nói em căng thẳng chứ, con dâu dù xấu xí vẫn phải gặp cha mẹ chồng, huống hồ em lại không...", bỗng nhiên ý thức được mình lỡ lời, cô lập tức im bặt, nghiêng đầu nhìn người nào đó đang nhin cười, "Anh nghiêm túc chút đi, không được cười nữa", nhưng mặt cô đã đỏ rần.

Trên gương mặt anh tuần phảng phất ý cười mê người, Hàn Nặc hỏi tới, "Ai phải gặp mặt cha mẹ chồng cơ?"

"Nói gì vậy chứ, em nghe không hiểu", Si Nhan cãi bướng, không chịu thừa nhận.

Hàn Nặc khẽ cười, hơi thở nóng bỏng kề gần, dịu dàng dặt nụ hôn lên trán cô, thuận thế ôm cô vào lòng, giọng trầm thấp mang theo chút mê hoặc, "Thật sự không biết à?"

Si Nhan tránh né, ôm lấy eo anh, dụi mặt vào ngực anh, "Phải làm sao bây giờ, em căng thẳng lắm!".

"Căng thẳng gì chứ, sẽ không trả lại hàng đâu mà", bị véo một cái ở eo, Hàn Nặc cất giọng dịu dàng, "Đừng lo lắng nữa, có anh ở đây rồi!".

Cô như con mèo nhỏ nép vào lòng anh làm nũng, "Thế nah phải bênh vực em đây!".

Anh cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô, "Cô bé ngốc, không bênh vực em thì bênh vực ai?".

Hàn Nặc như thế, là chàng hoàng tử mà Si Nhan đã từng một lòng một dạ dựa dẫm, tin tưởng.

Ngày ấy, anh là nhân vật tài năng xuất chúng của trường, không chỉ anh tuấn đẹp trai, mà thành tích học còn xuất sắc, lại nổi tiếng tốt tính. Với tư cách là bạn trai của Si Nhan, mặc dù anh không lăng mạn, nhưng thi thoảng vẫn mang đến cho cô những bất ngờ nho nhỏ khiến cô kinh ngạc,

hơn nữa còn đặc biệt chiều chuộng cô. Si Nhan vừa cảm thấy hạnh phúc, vừa vô cùng khó hiểu, luôn thích hỏi những câu ngốc nghếch, "Tại sao lại là em? Tại sao anh lại đối xử tốt với em như thế?"

Anh đã trả lời cô như thế nào?

Giờ nhớ lại, Si Nhan vẫn nhớ rõ nét mặt nghiêm túc cùng giọng điệu như lẽ tất nhiên của anh lúc bấy giờ.

"Bởi vì là em, cho nên chỉ đối xử tốt với em."

Bởi vì, cho nên, chính là em.

Hạnh phúc gần đến độ đưa tay ra là có thể chạm vào, hương thơm của tình yêu toả ra xung quanh ấm áp. Mặc kệ ngày mai, dừng cảm tiến về phía trước, quả thực là lúc đó tâm không tạp niệm, dẫn đến sau này, ngau cả đường lui cũng không có.

Giai điệu bi thương trong buổi đêm tĩnh lặng trở nên chói tai, song Si Nhan đã bị cuốn vào cảm xúc riêng của mình. Cô nhắm mắt làm ngơ, hai tay ôm lấy đầu gối ngồi trên tấm thảm trải sàn, tư thế bất động nhìn như có vẻ bất lực và yếu đuối. Tâm tình như thế này, cô tưởng như không bao giờ có nữa. Chỉ ít lúc quyết định quay trở về, cô đã chuẩn bị tâm lý cho bản thân. Song không ngờ rằng, sau khi gặp lại Hàn Nặc, tất thảy mọi nỗ lực giống như đã tràng xe cát.

Chưa từng lãng quên. Phát hiện đáng sợ này, Si Nhan không có dũng khí nhìn thẳng vào nó.

Đối phương nhẫn nại theo cô, tiếng chuông điện thoại kiên trì vang lên.

Si Nhan chậm rãi trượt màn hình, giọng nói chùng mực trong ký ức vang lên bên tai, "Nhan Nhan".

Là Hàn Nặc.

Chỉ là không biết giữa hai người họ, ngoại trừ câu "Đã lâu không gặp" ra, phải chăng không còn câu đối thoại nào khác? Bằng không anh sẽ không chỉ gọi mỗi tên của cô, và không nói thêm gì nữa như thế.

Hàn Nặc không nói, Si Nhan cũng lặng thinh.

Trong tiếng thở của nhau, sự ăn ý sót lại chẳng còn bao.

Si Nhan không ngờ vừa mới xuống máy bay là có thể gặp nhau. Có thể đối với cô mà nói, có thể không gặp lại nhau nữa mới là kết cục đẹp nhất. Nhưng thực ra, trong lòng cô có lẽ đang thầm chờ mong điều gì đó, nhưng Si Nhan không muốn thừa nhận.

Nếu Si Nhan từ lúc quyết định quay về đã có sự chuẩn bị tâm lý, thì đối với cuộc gặp ở sân bay, Hàn Nặc không có sự chuẩn bị gì.

Sau hơn một nghìn đêm rời đi, Si Nhan lại một lần nữa quay về thành phố đông đầy hồi ức chung giữa họ.

Ba năm trước, anh đã đánh mất dũng khí mà bỏ mặc hết cả. Hiện giờ, dù không khống chế được bản thân, Hàn Nặc cũng chỉ còn cách thông qua Đường Nghị Phàm, hỏi số điện thoại cô từ chỗ của Quý Nhã Ngưng, tựa hồ như mười một con số đó có thể gắn kết với những ngày xưa cũ, để họ tiếp tục như chưa từng rời xa.

Thế nhưng kết quả đã quá rõ ràng.

Tiếng thở dài phát ra từ đáy lòng, Hàn Nặc khó khăn cất tiếng, "Anh đang ở dưới khu nhà em".

Si Nhan bước đến khung cửa sổ, từng bước từng bước như giẫm đạp lên hơi thở, nặng nề, chùng như nghẹt thở.

Ánh trăng mờ lung, ngọn đèn tối mờ, bóng hình cao lớn của người đàn ông trở nên vô cùng rõ nét trên con phố rộng thênh thang.

Ký ức xa xôi được đánh thức, anh đã từng đứng dưới phòng ký túc của cô như thế, có lúc là đưa cô về, có lúc là đợi cô. Chỉ hiện tại thì sao, là vì điều gì? Bỗng dưng cô rất muốn có một đáp án, một đáp án mà ba năm về trước anh nên đưa cho cô.

Thế nhưng, có đáp án rồi thì để làm gì?

Ở bên nhau đã là hy vọng xa vời.

Anh hiểu điều đó sớm hơn cô, cho nên ba năm trước cô đi, anh không níu giữ.

Anh không thể dự đoán được lúc bắt đầu, nhưng lại sớm được dự đoán được kết thúc.

Sau đó, điện thoại bị ngắt, bức rèm cửa đã ngăn cản tầm mắt của anh.

Hàn Nặc buông lỏng hai tay, dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên thân cây phía sau, là bất lực hay một lần nữa hy vọng bị đốt cháy?

Dưới cùng bầu trời sao ấy, Si Nhan cuộn tròn người trên một góc giường, nhớ về người mà cô từng nguyện lòng dốc hết thủy.

Năm tháng trải dài quanh co không ngừng nghỉ, có những tình yêu không chịu nổi một lần tổn thương.

Đêm tĩnh lặng. Ánh trăng trong vắt.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C1-3: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (3)

Trần Đại Nguyên, thành cổ.

Ôn Hành Viễn cách đó nghìn dặm xuống máy bay gần như cùng lúc với Si Nhan. Trương Tử Lương không đề cập tới chuyện Ôn Hành Viễn thà bỏ lỡ cũng phải cố chấp giữ kín như bưng. Anh lái xe đi thẳng tới ngõ thành cổ, "Người cô đơn thật đáng thương, tối nay để tôi tiếp đón cậu nhé!".

Ôn Hành Viễn nở nụ cười cảm kích, "Tối mai nhé, mang theo cả bạn gái cậu nữa".

"Tu khổ hạnh gì chứ? Nhan Nhan không có ở đây, xem cậu có buồn bực chết không!"

"Cô ấy có mặt tôi vẫn buồn bực như vậy cả thôi."

Trương Tử Lương phá cười, "Cũng đúng, cô ấy đối đãi với cậu còn không nhiệt tình bằng tôi".

Lời không lọt tai, nhưng là lời thật lòng.

"Về phương diện không đếm xỉa đến cảm nhận của tôi, cậu và cô ấy có thể nói cùng một kiểu người", Ôn Hành Viễn xuống xe, "Đi thông thả, không tiễn".

Trương Tử Lương khởi động xe, "Buồn bực đủ rồi thì ngày mai đến quán bar, tốt xấu gì thì cậu cũng là ông chủ".

Ôn Hành Viễn quay lưng về phía Trương Tử Lương vẫy tay.

Một mình thả bước trên mặt đường đá mà Si Nhan từng bước đi trong buổi sớm, cách nhà càng gần, sự ấm áp trong lòng Ôn Hành Viễn càng trở nên rõ nét.

Là bởi vì mỗi ngày cô đều đi ngang qua đây nên anh mới cảm nhận được sự thân thiết lạ lùng?

Thật ấu trĩ.

Đứng dưới tầng khu chung cư, ngẩng đầu lên nhìn rèm cửa sổ màu xanh lá cây nhạt, Ôn Hành Viễn cười tự giễu.

Nhà, một từ vốn dĩ quá xa xỉ đối với anh. Thế nhưng vào lúc giao chìa vào tay Si Nhan, anh lại gọi nơi này là nhà một cách tự nhiên, ngôi nhà có cô.

Rút chìa khóa mở cửa phòng, Ôn Hành Viễn đưa mắt nhìn quanh phòng khách.

Căn hộ ba phòng rộng ba trăm mét vuông, phòng ngủ lớn, phòng ngủ nhỏ và phòng khách. Si Nhan ở trong phòng ngủ lớn có ánh sáng tốt nhất. Hai năm trước, vào lúc anh rời đi, vì không an tâm cô sống một mình bên ngoài, chưa cần sự đồng ý của Si Nhan, anh đã mang hành lý của cô từ phòng ký của công ty đến đây, còn chuyển đồ của mình vào phòng ngủ nhỏ, nhường cho cô phòng ngủ lớn.

Ôn Hành Viễn không chỉ một lần nghĩ, có một ngày họ cùng mở cửa phòng, mình cười đứng đó, cảnh tượng sẽ ấm áp dường nào. Anh mở nhạc, trong căn phòng tràn ngập tiếng du dương, Ôn Hành Viễn đứng tựa trước cửa sổ, nhớ lại cảnh tượng anh dẫn cô đến cổ trấn vào ba năm về trước.

"Cám ơn anh" Si Nhan mặt không lộ cảm xúc nói, quay người đi về phòng ký túc.

"Tiểu Nhan", vào đúng lúc cô lướt qua người mình, Ôn Hành Viễn đã kéo cô lại, "Nhớ số điện thoại của anh không?".

Si Nhan ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt, trống rỗng, hiển nhiên là không biết.

Ôn Hành Viễn tự lấy điện thoại trong túi cô ra, nhập số điện thoại của mình vào, rồi nhét vào tay cô, "Có chuyện gì thì gọi cho anh, bất cứ lúc nào".

Si Nhan ngây người "ồ" lên một tiếng, sau đó quay người rời khỏi.

Nhìn theo bóng lưng cô, lòng Ôn Hành Viễn rối rắm khó hiểu.

Si Nhan, người em yêu nhất là cậu ta. Còn người anh yêu nhất, là em. Đáng tiếc, anh đến muộn một bước, cậu ta đã bước vào tim em trước anh.

Tâm ý của Si Nhan, ngay từ phút ban đầu, Ôn Hành Viễn đã rõ mồn một. Thế nhưng, anh chưa từng dao động, luôn giữ trọn tấm chân tình của ngày đầu, một lòng kiên định.

Bắt đầu từ ngày đó, Si Nhan ở lại cố trấn làm việc tại công ty thiết kế đang bước đầu phát triển. Ôn Hành Viễn cũng ở lại đây, thường xuyên gọi điện hỏi han tình hình của cô, thi thoảng hẹn cô ra ngoài ăn. Cô luôn từ chối một cách thản nhiên, viện cớ bận công việc. Anh không hề buồn bực, chỉ cười nhạt nói, "VẬY Ể LÀN SAU ĐI".

Cứ như vậy, vô số lần.

Trong một năm đó, Si Nhan bắt đầu dùng phần lớn thời gian để trầm lặng. Cô học được cách uống cà phê không thêm đường, học được cách

uống rượu mạnh, chén này nối tiếp chén khác, sống nửa tỉnh nửa say trong cơn hoang mang. Anh vẫn còn nhớ biểu cảm mờ ảo nhìn không rõ của cô trong ánh đèn chập chờn, nhưng giọng nói khe khẽ lại khiến người ta cảm nhận nỗi bi thương trong cô.

"Tại sao bỗng nhiên mọi thứ đều thay đổi, ngay cả chút thời gian chuẩn bị cũng không có?".

"Cái gọi là bất ngờ, chính là không thể chuẩn bị trước khi xảy ra chuyện", ánh mắt nấn ná trên khuôn mặt phớt hồng của cô, Ôn Hành Viễn toan lấy đi ly rượu trên tay cô.

Si Nhan nắm chặt không buông, nheo mắt nhìn anh, "Làm gì vậy, anh từng nói là sẽ không quản em nữa mà!".

"Em ngốc thật", Ôn Hành Viễn chẳng buồn nhiều lời với con sâu rượu, cướp lấy ly rượu trên tay cô không chút khách sáo.

Con sâu rượu ầm ức, " Anh mới là ngốc ấy, đồ ngốc!".

Ôn Hành Viễn trừng mắt với cô, "Anh ngốc ở đâu hả?".

"Chỗ nào cũng ngốc hết!", Si Nhan chu miệng lầu bầu như con nít, cánh tay gác lên quầy bar, đợi một hồi lâu không thấy anh lên tiếng, mặt dày gọi anh, "Này, giận đến đần người ra luôn rồi hả?".

Khuôn mặt trước giờ ôn hoà lộ vẻ âu sầu, Ôn Hành Viễn một hồi lâu mới rít một câu qua kẽ răng, "Còn cãi nữa là anh sẽ chôn em xuống hố cây bên ngoàii đây!".

Si Nhan bật cười hì hì, nhắm mắt lăm bắm, "Đồ ngốc!"

Ôn Hành Viễn lấy hết sức vò tóc cô.

Trong quán bar, dập dềnh tiếng nhạc nhẹ nhàng bi thương, chừng như muốn khơi lên tâm sự của ai đó. Si Nhan ghé người vào quầy bar. Im lặng.

Có vẻ là cô đã ngủ . Còn Ôn Hành Viễn chỉ trầm lặng ngồi bên cạnh cô, dốc cạn ly rượu này đến ly rượu khác.

Từng giây từng phút trôi qua, khách dần thưa thớt.

Si Nhan đá vào cẳng chân anh, "Nói một câu bằng tiếng người đi!".

Ôn Hành Viễn nghiêng đầu quét mắt về phía cô, "Muốn ăn đánh hả?".

Si Nhan cười hì hì, "Trái Đất đúng thật nguy hiểm, anh đưa em về sao Hoả đi".

Ôn Hành Viễn bị dáng vẻ ngây thơ của cô chọc cười, bỏ ly rượu xuống, đỡ cô đứng dậy, "Xem ra em say thật rồi, lại bắt đầu nói linh tinh", vừa nói anh vừa dìu cô ra cửa.

"Em còn chưa uống xong mà, đồ keo kiệt", miệng lưỡi của cô không tha ai, bước chân cũng không chịu phối hợp, song không địch lại sức lực của anh.

Ôn Hành Viễn thuận tay tóm lấy áo khoác lên người cô, ôm cô đi về nhà anh.

"Ôn Hành Viễn?"

"Sao?"

"Anh nói xem có phải thế giới này trở nên u tối hơn rồi không?"

"Trở nên phức tạp rồi."

Bước chân của Si Nhan có phần chệch choạng, đầu lười lúu lại, "A, là trở nên thực tế rồi!".

Đối với cô mà nói thế giới này trong nháy mắt quả thực đã trở nên u tối. Cho dù là cố xoá nhoà dung mạo trong ký ức, cô vẫn sống trong hoang mang, bởi vì trong hiện thực đáng sợ kia có thể chạm đến vết thương của cô bất cứ lúc nào. Cho dù anh có ở gần bên cô thế nào thì vẫn không thể thay thế được người trú ngụ nơi đáy lòng cô.

Ôn Hành Viễn không nói lời nào, chỉ siết chặt vòng ôm cô hơn.

Dường như cảm nhận được sức lược ở cánh tay Ôn Hành Viễn, Si Nhan ngẩng đầu, ánh mắt mơ màng dừng ở khuôn mặt anh, "Sao anh không nói gì thế? Không phải anh trước giờ nói chuyện đều đâu ra đó sao?"

Ôn Hành Viễn buồn bực trừng mắt với cô, cố ý buông lỏng tay, vào lúc cô suyết chút nữa ngã nhào lại đưa tay ôm lấy cô.

"Anh định mưu sát em đấy à?", chớp mũi đập mạnh vào vòm ngực Ôn Hành Viễn, Si Nhan ử rử, cánh tay tự động ôm lấy eo anh, chỉ sợ anh lại giở trò quái đản mà buông lỏng tay ra.

Người hành hung khề cười, ánh mắt thoáng qua tia quyến luyến nhanh chóng được che đậy đi, "Anh tưởng em say rồi chứ?".

"Say nhưng vẫn có thể mắng anh à kẻ ngốc!", hài lòng nhìn sang khuôn mặt anh biến sắc, Si Nhan cười ngây ngô, "Đi đâu thế này? Phòng trọ của em ở hướng này à?"

"Đến vùng núi hẻo lánh, mang em đi bán!"

"Em đắt lắm, không có ai mua nổi đâu", Si Nhan muốn nhấc chân lên đá anh, lại suyết chút nữa làm mình vấp ngã.

"Đồ ngốc!", Ôn Hành Viễn chau cặp mày rậm mắng cô, tay tăng thêm lực, ôm chặt cô vào lòng.

"Anh mới là đồ ngốc ấy!"

"Em còn cãi nữa là anh kệ em tự về đấy!"

"Anh tưởng là em không thể sao?"

"Lại còn ra về", đỡ lấy toàn bộ trọng lượng cơ thể cô, anh bước men theo ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn trong hẻm nhỏ.

Cô là bí mật của anh. Đã nhiều năm trôi qua, Ôn Hành Viễn vẫn nhớ như in từng biểu cảm nhỏ trên khuôn mặt Si Nhan cùng với cảm xúc mà bản thân âm thầm dồn nén lúc bấy giờ.

Một từ "yêu" này, Ôn Hành Viễn cho rằng đó là một phần dịu dàng nhất trong tình cảm, nên tồn tại nơi ấm áp nhất, gần kề con tim nhất. Không phải là keo kiệt lời yêu, chỉ là Ôn Hành Viễn của lúc bấy giờ hiểu rõ ràng rằng, không phải ai ở gần Si Nhan cũng sẽ sống trong lòng cô.

Hai người cứ tiếp xúc như vậy trong vòng một năm, Si Nhan đã bắt đầu yêu thích cổ trấn. Ngoài giờ làm việc, cuối cùng cô đã chịu ra ngoài đi dạo. Cho dù cô vẫn từ chối lời mời của Ôn Hành Viễn, cho dù vẫn lạnh nhạt với anh, nhưng anh vẫn có thể nhìn ra được, tâm tình của cô đang thay đổi, chỉ ít không còn một mực đắm chìm trong biến cố mà không có cách nào thoát ra được nữa.

Đối với Ôn Hành Viễn mà nói, như thế đã đủ.

Đã đủ.

Khi công việc dần đi vào quỹ đạo, Si Nhan cuối cùng đã đồng ý đến quán bar giúp việc vào thời gian rảnh rỗi, làm quen với những người bạn

mới. Nhìn dáng vẻ cô bận rộn, nhìn nụ cười khe khẽ có phần ấm áp của cô khi đối diện với khách, Ôn Hành Viễn như trút được gánh nặng.

Rất nhiều năm về sau khi nh lại quãng thời gian ấy. Ôn Hành Viễn luôn cảm thấy đó là quãng thời gian hạnh phúc anh vừa trải qua vừa thận trọng lại vừa không thể khống chế nhất. Với tư cách là "ông chủ" của Si Nhan, anh cuối cùng đã viện có danh chính ngôn thuận để can dự vào cuộc sống của cô. Mặc cho cô từ chối không ngừng, anh vẫn cố chấp đưa cô về ký túc sau khi quán bar đóng cửa. Ngày ấy, họ gần như chưa từng nói chuyện nghiêm chỉnh, toàn là ghé vai đứng bên quầy bar, tay cầm ly rượu, miệng lưỡi sắc bén đay nghiến đối phương.

Cam tâm tình nguyện hy sinh vì một người phụ nữ trong lòng chỉ có bóng hình người khác, tình yêu của Ôn Hành Viễn liệu có còn bao nhiêu tự tôn?!

Sáng sớm tinh mơ, những giọt nắng mai chiếu vào căn phòng, phủ lên đồ vật trong phòng một tầng ánh sáng màu vàng.

Si Nhan mơ màng tỉnh giấc, nhìn hơn mười cuộc gọi nhỡ đến từ cùng một số máy trên màn hình điện thoại, cô vội vàng bấm số gọi lại. Điện thoại vừa mới đổ một hồi chuông đã có người bắt máy, Si Nhan nhìn đồng hồ, chưa tới bảy giờ, "Đã quấy rầy giấc ngủ của anh rồi sao?".

"Em ngủ say như chết thế? Gọi điện thoại bao nhiêu cuộc mà không nghe máy", giọng Ôn Hành Viễn trong trẻo, hoàn toàn không giống với người vừa tỉnh ngủ.

Gần như chưa từng thấy anh cáu, Si Nhan giật mình, "Anh ngủ say như chết thì có, nửa đêm nửa hôm còn gọi điện làm gì hả?".

Ôn Hành Viễn hít một hơi thật sâu, "Rảnh rồi không có chuyện gì làm. Anh muốn đi ngủ rồi, buồn ngủ!", sau đó ngắt điện thoại.

Từ khi quen biết anh tới nay, đây là lần đầu tiên anh ngắt điện thoại trước.

Nghe âm thanh máy bận truyền tới từ ống nghe, Si Nhan quăng điện thoại xuống giường, "Chẳng hiểu đầu đuôi tai nheo ra làm sao hết!". Cô hoàn toàn không biết Ôn Hành Viễn đã lo lắng suốt một đêm vì không gọi được cho cô.

Đúng tam giờ, Si Nhan chuẩn bị xuống xuôi, nhẹ nhàng khoan khoái ra khỏi nhà.

Mọi việc trong lễ cưới đều được Đường Nghị Phàm lo liệu hết, hiển nhiên không cần phù dâu như cô động tay vào việc gì. Hôm nay cô cùng Quý Nhã Ngưng ra ngoài, tưởng cô ấy muốn mua vài thứ gì đó, không ngờ lại dẫn cô đến trường.

Đó là nơi Si Nhan và Quý Nhã Ngưng bắt đầu tình bạn, cũng là điểm khởi đầu cho tình yêu của Si Nhan và Hàn Nặc.

Trong chớp mắt quãng thời gian đại học đã qua đi. Khi căn phòng ký túc tràn ngập tiếng cười đùa dần trở nên tĩnh lặng, Si Nhan đứng trên ban công tiễn từng người bạn cùng phòng, lòng trống rỗng không thể diễn tả thành lời, may mà ngày ấy có Hàn Nặc và Quý Nhã Ngưng ở bên cạnh nắm lấy tay cô. Đáng tiếc không lâu sau đó, Hàn Nặc đã vứt bỏ cô. Rồi đến cô vứt bỏ thành phố này, để lại Quý Nhã Ngưng không may mắn hay biết chuyện gì.

Ba năm tiếp theo đó, sau mấy ngày đầu bật vô âm tín, Si Nhan cuối cùng cũng đã chủ động liên lạc với Quý Nhã Ngưng, khoảng cách vài nghìn dặm, cô dùng giọng điệu khẩn cầu để nói, "Nhã Ngưng, cậu có thể đừng hỏi gì tớ được không?".

Quý Nhã Ngưng quả thực không hỏi gì hết, chỉ quan tâm nói, "Cậu vẫn ổn chứ?".

Si Nhan bỗng nhiên bật khóc. Cô không thể dối lòng nói rằng mình ổn, cũng không đành lòng nói không ổn để Quý Nhã Ngưng phải lo lắng.

Quý Nhã Ngưng cũng khóc, "Đừng tưởng rằng rơi vài giọt nước mắt tớ sẽ tha thứ cho sự ra đi không lời từ biệt của cậu. Là một người bạn thân, cậu nợ tớ một lời giải thích. Món nợ này, chúng ta từ từ tính cả đời".

Chúng ta đã giao hẹn, phải làm bạn cả mỗ đời, cho nên, chúng ta còn thời gian một đời, từ từ tính nợ.

Si Nhan nghẹn ngào.

Tình bạn cho dù cách xa ngàn dặm, lòng vẫn luôn hướng về nhau, như nước nhỏ giọt, lẳng lặng chảy xuôi trong lòng nhau. Sẽ không vì thời gian và khoảng cách mà trở nên xa cách.

Lại một lần nữa dạo bước trên con đường dưới tán lá cây trong sân thể dục, Si Nhan cảm thấy khóe mắt mình cay cay. Đã lâu trước đây, cô được Hàn Nặc nắm chặt tay, trong buổi sớm mưa nhỏ, trong buổi chiều tuyết rơi, dưới ánh mặt trời, trong bầu trời đêm, hạnh phúc vui vẻ thả bước nơi đây. Si Nhan thậm chí còn nhớ cả việc con đường này có bao nhiêu gốc liễu, cùng với ánh mặt trời dịu dàng ngắm nhìn cô dưới bóng cây kia. Thế nhưng giờ đây, ngay đến cây liễu cũng thay đổi hình dáng dưới màn sương tuyết mịt mù. Con người, sao có thể như trước được nữa?

Chỉ tại ngày ấy, cô quá ngây thơ.

Quý Nhã Ngưng nhìn thẳng vào mắt cô, "Ở có thói quen là thì chỉ cần cuộc sống thay đổi thì sẽ quay lại một lần. Trong ba năm cậu đi, tớ đã không nhớ rõ mình đến đây bao nhiêu lần, ban đầu là đi một mình, sau đó có Nghị Phạm, nhưng tớ vẫn thích đi cùng với cậu".

Si Nhan cố nén dòng lệ đang rưng rưng nơi khóe mắt.

Quý Nhã Ngưng thích cùng cô dạo bước con đường dưới những tán cây. Cô thích cùng Hàn Nặc thả bước trên con đường ấy. Dần dà, thường là buổi học tối vừa kết thúc, Hàn Nặc liền nắm lấy bàn tay Si Nhan đưa hai cô gái về phòng. Sau đó, Quý Nhã Ngưng và Hàn Nặc trở nên thân quen, Quý Nhã Ngưng có hỏi, "Có phải là anh ghét em lắm không?".

Hàn Nặc bị hỏi đến ngây người, Si Nhan lại bật cười thành tiếng, "Anh ấy vô cùng ghét nhóm anh em của anh ấy, đá trúng ai mà chẳng được, đả nầy lại đá trúng tớ", ý cười ầm áp phảng phất trên gương mặt cô, là bởi vì cô đang nhớ lại cuộc gặp gỡ với Hàn Nặc.

Hàn Nặc kịp thời phản ứng, đưa tay vén những lọn tóc phất phơ của Si Nhan qua tai, "Anh không sao cả, chỉ là bọn họ thì buồn phiền lắm".

Buồn phiền? Đau lòng thay cho anh? Si Nhan không vui, "Bạn bè không ra sao hết!".

Quen biết Hàn Nặc, Si Nhan đã phải trả bằng "máu". Đó là một buổi chiều thứ nam Đại học, cô và Quý Nhã Ngưng đi xuyên qua sân tập thể dục trở về phòng, Hàn Nặc đang hăng say chơi bóng cùng mấy cậu bạn học trên sân bóng rổ. Một quả bóng chuyền sai hướng, bay về phía Si Nhan, tiếng gào mắng của cô không chỉ làm điếc tai Hàn Nặc, mà ngay cả mấy cậu nam sinh không sợ trời không sợ đất kia cũng sắp biến thành người khiếm thính. Trái bóng thực ra chỉ khẽ chạm vào Si Nhan, còn chỗ chảy máu trên đầu gối cô cơ bản là do cô tự ngã nhài mà thành.

Hàn Nặc là người chy đáo nhất trong mấy cậu nam sinh, cho nên nhiệm vụ đưa Si Nhan đến phòng y tế dĩ nhiên là rơi xuống vai anh. Si Nhan sợ đau, lúc xử lý vết thương cứ kêu gào mãi, vai của Hàn Nặc hằn vết móng tay cô, lại còn phải dịu dàng dỗ dành, "Cố chịu đựng một chút, sẽ ổn ngay thôi".

Si Nhan cảm thấy cổ họng mình đã nghẹn ứ, "Nói thì đơn giản, đổi lại là anh thử chịu đựng một chút xem".

Hàn Nặc tính tình tốt lại nói, "Xin lỗi".

"Xin lỗi có ích gì chứ? Lấy thân báo đáp thì còn xem xét."

Tay của bác sĩ phòng y tế trường run rẩy vài chập, Si Nhan kêu lên một tiếng.

Đối diện với vẻ mặt kinh ngạc của Hàn Nặc, Si Nhan ý thức được mình lỡ lời, tức anh ách giải thích, "Ý của tôi là trước khi chân của tôi khỏi, anh phải chăm sóc tôi, ví dụ như đi lấy nước nóng! Tôi bị anh bức hại ra thế này rồi, lẽ nào anh không định chịu trách nhiệm với tôi sao? Ước hiếp người tàn tật hả?".

Hàn Nặc nói bằng giọng điệu đơng đầy ý cười, "Tôi sẽ chịu trách nhiệm".

Sau này họ yêu nhau, khi tình cảm của hai người đang độ tốt đẹp, Hàn Nặc từng hứa hẹn, "Anh sẽ chịu trách nhiệm cả đời".

Cả là một đời quá dài, anh chỉ kiên trì được bốn năm.

Vì vậy, cuối cùng Si Nhan đã hiểu: Hứa hẹn, luôn luôn là vì làm không được.

"Thực ra tớ biết, sẽ không thể quay về một lần nữa", sao Si Nhan có thể không hiểu ý của Quý Nhã Ngưng khi đưa mình về trường, thế nhưng, "Muốn xóa sạch một người ra khỏi ký ức, quá đổi khó khăn".

"vậy thì người từng thật lòng yêu, tại sao cứ nhất định phải cố quên?", không ngờ Quý Nhã Ngưng lại nói, "Nếu như cậu chưa từng nghi ngờ gì, khi yêu anh ấy cũng thật tâm đối đãi với cậu, thì ghi nhớ không phải là điều

không thể. Còn chuyện tối thương, nếu đã là không thể cứu vãn, thì đừng cố chấp thêm nữa. Muốn có được hạnh phúc, thì phải chấp nhận buông tay".

Bởi vì Si Nhan không muốn nói về quá khứ, nên đến giờ Quý Nhã Ngưng vẫn không hay biết vì sao cô và Hàn Nặc chia tay, thậm chí còn phải tha phương khi gia đình cô gặp biến cố lớn. Còn Tạ Viễn Đăng, người được coi là bạn thời thơ ấu của Si Nhan kia, tại sao trong chớp mắt lại trở thành bạn gái mới của Hàn Nặc? Sự chuyển biến thân phận đột ngột như thế đã khiến Quý Nhã Ngưng rối tung không hiểu nổi.

Vào ngày thứ ba từ khi Si Nhan không từ mà biệt, Quý Nhã Ngưng - người sốt sắng đến phát điên cuối cùng đã tìm thấy Hàn Nặc - người trốn tránh không tìm thấy đâu từ bấy đến giờ. Nhìn thấy Tạ Viễn Đăng im lặng ngồi cạnh HÀN NẶC, nỗi thất vọng và cơn giận của Quý Nhã Ngưng không cần nói cũng đủ hiểu, "Hàn Nặc, uống công cho tôi tin tưởng anh đối với Si Nhan tình sâu nghĩa đậm".

Động tác cắt bỏ bút tết của Hàn Nặc không mấy may bị ảnh hưởng bởi giọng điệu của Quý Nhã Ngưng, vẫn rất thành thạo và tao nhã, "Chúng tôi chia tay rồi".

"Chia tay? Tại sao? Từ lúc nào?", Quý Nhã Ngưng nhìn HÀN NẶC chăm chập bằng ánh mắt khó có thể tin nổi, cố tìm ra dù chỉ một tia lưu luyến trên gương mặt anh, thế nhưng cô đã thất bại, bởi vì Hàn Nặc tỏ ra vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức vô tình.

Đưa tay chỉ về phía Tạ Viễn Đăng, Quý Nhã Ngưng gằn giọng nói rành rọt từng chữ, "Thế nên, cô ta là niềm vui mới?".

Đáy mắt Tạ Viễn Đăng vẫn lên tia giận dữ, nhưng vẫn âm thầm chịu đựng không lên tiếng, chờ đợi Hàn Nặc trả lời.

"Viễn Đăng là bạn của tôi, còn chuyện của tôi và Nhan Nhan", Hàn Nặc nhìn thẳng vào mắt Quý Nhã Ngưng, "Không cần thiết phải giải thích với cô".

"Anh tưởng rằng tôi bấu bở lời giải thích của anh lắm sao? Chia tay rồi chứ gì, vậy thì anh nhậu cho kỹ đây, từ lúc anh nói ra hai chữ chia tay kia, anh và Nhan Nhan, hai người không còn là gì của nhau hết!", Quý Nhã Ngưng nói dứt lời, toan bỏ đi thì mấy người phục vụ buwng khay đi tới, cầm ly lên, quay người hắt vào mặt Hàn Nặc, "Hàn Nặc, anh đừng hối hận!".

Tạ Viên Đăng đứng phắt dậy, "Cậu đừng có quá đáng!".

Quý Nhã Ngưng ngược nhìn cô ta, người phụ nữ trước mặt trang điểm tinh tế, dưới ánh sáng ngọn đèn không đậm không nhạt mà vừa đẹp, chiếc váy dài vừa người màu quả hạnh ôm lấy cơ thể, lộ ra vóc dáng thon thả cân đối, trên xuống quai xanh mềm mại có đeo một sợi dây chuyền đính đá, mái tóc đen được buộc lên đơn giản, nét trường thành quyến rũ.

Là kiểu người khác biệt hoàn toàn với Si Nhan.

Quý Nhã Ngưng đặt ly rượu xuống bàn ăn, "Tạ Viễn Đăng, chúc cô may mắn!".

Không đếm xỉa tới cái gọi là lời chúc của Quý Nhã Ngưng, Tạ Viễn Đăng hỏi Hàn Nặc "Anh không sao chứ? Có cần đi chỗ khác không?".

Hàn Nặc không hề cảm thấy lúng túng, anh ném lại một câu "Không cần", kéo Quý Nhã Ngưng ra khỏi nhà hàng.

Sau lưng là dòng xe cộ nườm nượp qua lại, trước mặt là Hàn Nặc - vẻ mặt cuối cùng đã có chút dao động, Quý Nhã Ngưng nghe thấy anh nói, "Tôi yêu cô ấy, nhưng tình yêu chỉ là một phần nhỏ trong cuộc đời, chia tay

đối với chúng tôi mà nói mà nói là kết cục tốt nhất. Quý Nhã Ngưng, nếu như có thể, thay tôi, xin thay tôi chăm sóc cô ấy".

Thay tôi , xin thay tôi... sự bất đắc dĩ và ý khẩn cầu sau đậm ẩn chứa trong năm chữ kia khiến Quý Nhã Ngưng, trong giây phút ấy, không biết nên đáp trả thế nào.

Quý Nhã Ngưng tìm Si Nhan, truy hỏi nơi ở của Si Nhan, Si Hạ nói, "Đừng lo lắng Nhan Nhan chỉ muốn yên tĩnh thôi, đợi con bé nghĩ thông suốt rồi, nó sẽ liên lạc với em. Hai người là bạn thân tốt nhất của nhau, em có thể thông cảm cho nó, phải vậy không?".

Khi Si Nhan cuối cùng đã chịu liên lạc với Quý Nhã Ngưng, song không hề nhắc đến chuyện Hàn Nặc, Quý Nhã Ngưng có hỏi Hàn Nặc, "Anh xác định chia tay là lựa chọn duy nhất của hai người à?".

Hàn Nặc trầm lặng một hồi lâu, lâu đến độ Quý Nhã Ngưng tưởng rằng anh sẽ không trả lời câu hỏi của cô, cuối cùng anh đã nói ra ba chữ, "Tôi không biết".

Ngay cả anh còn không biết, Quý Nhã Ngưng có thể đi hỏi ai?

Ba năm trôi qua, Quý Nhã Ngưng vẫn chỉ có thể dựa vào suy đoán của mình để an ủi, "Điều có thể ép các cậu chia tay một cách dứt khoát trong lúc tình cảm đang đẹp đẽ như thế, tớ nghĩ chỉ có thể liên quan đến dì,. Nếu là như vậy thật, có lẽ hai cậu có duyên mà không có phận thật. Nhan Nhan, cậu đã trốn chạy ba năm rồi, chẳng lẽ cậu còn muốn trốn cả đời nữa hay sao? Người mất đã mất, người sống vẫn còn đó. Cậu cứ tiếp tục chìm đắm trong quá khứ như thế này cũng không thể khiến mọi chuyện quay trở về vị trí ban đầu, hà tất phải gây khó dễ cho bản thân và cho người khác?".

Si Nhan khó khăn lắm mới kìm nén được cảm giác muốn khóc, trong chớp mắt, cảm giác ấy lại dậy lên. Cô bỗng nhiên ý thức được rằng, ngay cả Quý Nhã Ngưng, người ừng yếu đuối như con mèo cũng đã trưởng

thành, chỉ có cô sống trong quá khứ, sống trong quãng hồi ức thuộc về Hàn Nặc, vô số lần hoang tưởng rằng có một ngày tỉnh dậy, ánh mặt trời còn đó, tình yêu còn đó, mẹ còn đó...

Chung quy chỉ là giấc mộng. Trong giấc mộng ấy, Si Nhan vừa khốn khổ vừa cố chấp lựa chọn một mình bước đi một quãng đường rất dài, rất dài.

Một mối đến độ không thể tỉnh lại.

Khóe miệng Si Nhan khẽ động, mang theo nụ cười khổ, cô nói, "Xin lỗi!".

Quý Nhã Ngưng thấy lòng mình trĩu buồn, "Cậu không có lỗi gì với tớ hết, người duy nhất mà cậu có lỗi chính là bản thân cậu!".

Si Nhan không nói gì thêm, khẽ gật đầu, nhìn mây trời trôi vùn vụt, chừng như hồi tưởng, chừng như lãng quên. Như thế tất cả thay kỷ ức có liên quan đến nơi này trong phút chốc bị cắt đứt, còn bản thân cô đang vùi mình vào một thế giới khác, không có đau đớn, không có anh.

Chạng vạng tối, hai cô gái ngồi song đôi trên bậc thang của sân thể dục, lặng nhìn ánh tà dương dần biến mất khỏi chân trời, sắc trời nhàn nhạt mỏng manh tựa như một tầng sương khói, tầm mắt bỗng trở nên mơ hồ.

Trải dài từ tuổi ấu thơ đến tuổi thất tuần, ở trong một trang nào đó trong cuốn sổ hồi ức, nếu như bạn đã khóc, đó nhất định là đoạn ký ức sâu đậm nhất, là trải nghiệm đau đớn nhất. Người từng quyến luyến không quên, ký ức những tưởng sẽ trân quý cất giấu một đời, cuối cùng đều bị thời gian vùi lấp.

Hãy cho thời gian thêm chút thời gian.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C1-4: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (4)

Vào lúc Đường Nghị Phàm đến, Si Nhan và Quý Nhã Ngưng vừa khéo đi ra từ vườn trường.

Người đàn ông mặc bộ đồ thoải mái màu nhạt, khuôn mặt anh tuấn mang theo nụ cười nho nhã, bước lên trước ôm lấy Quý Nhã Ngưng, "Em đói chưa? Chúng ta đi ăn nhé?".

Si Nhan mỉm cười cảm thấy vui mừng vì niềm hạnh phúc của Quý Nhã Ngưng.

Thế nhưng, thế giới rộng lớn lắm, thành phố nhỏ bé lắm, càng là người muốn tránh né thì càng dễ dàng gặp nhau. Si Nhan và Quý Nhã Ngưng mới gọi món, Đường Nghị Phàm đã nhìn thấy Hàn Nặc và Tạ Viễn Đằng trước mặt.

Ai nói cuộc sống không phải là bộ phim điện ảnh? Sự tình cờ không hên mà gặp có rất nhiều giữa đời thực.

Biết rõ quan hệ giữa Si Nhan và Hàn Nặc, song Đường Nghị Phàm không thể không chào hỏi một cách điềm nhiên như không có chuyện gì, "Có lòng theo tới đây giúp tôi thanh toán sao? Tổng Giám đốc Đường tôi đây vẫn có thể mời nổi một bữa ăn".

Hàn Nặc ở bên ngoài đã nhìn thấy xe của Đường Nghị Phàm, cho nên không cảm thấy kinh ngạc, "Vợ chưa cưới của cậu có mặt ở đây, sự ân cần này tôi không bày tỏ nữa". Ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Si Nhan, anh hỏi thẳng, "Lần này trở về, em còn đi nữa không?"

Tạ Viễn Đăng đứng bên cạnh Hàn Nặc nghe thấy thế sắc mặt bỗng cứng đờ, hiển nhiên không hề hay biết họ đã gặp nhau ngày hôm qua.

Quý Nhã Ngưng xong lên gây khó dễ, "Có liên quan gì đến anh sao, Luật sư Hàn...".

Si Nhan nắm lấy tay Quý Nhã Ngưng, ý tứ ngăn cản rõ rệt, "Đương nhiên, bên đó còn có công việc", sau đó nhìn về phía Tạ Viễn Đăng, "Nhiệm vụ mà Tổng công ty giao cho lớn như thế, muốn lười cũng không được, phải vậy không Giám đốc Tạ?".

Tạ Viễn Đăng vội cân bằng lại cảm xúc, nở nụ cười hoàn toàn kín kẽ, "Cậu đâu giống người ăn bơ làm biếng".

Si Nhan cũng cười, "Tôi sẽ coi đây là lời khen!".

"Vốn dĩ là vậy."

"Cảm ơn."

Quý Nhã Ngưng không thể trơ mắt đứng nhìn, hoàn toàn không đếm xỉa sự gì đến phép lịch sự, tức giận nói với Đường Nghị Phàm, "Anh giục đồ ăn nhanh đi, chậm quá đi mất".

Hàn Nặc đương nhiên hiểu Quý Nhã Ngưng đang hạ lệnh tiễn khách, "Tôi đã đặt chỗ ở tầng trên, chúng tôi lên đó trước đây", lời là nói với Đường Nghị Phàm, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào Si Nhan.

Si Nhan chỉ mỉm cười với Tạ Viễn Đăng, "Tạm biệt".

Hàn Nặc nhìn cô một cái, quay người cùng với Tạ Viễn Đăng đóng vai rời đi.

Si Nhan không còn lòng dạ ăn uống, song không muốn vì vậy mà khiến Đường Nghị Phàm và Quý Nhã Ngưng mất vui, gắng gượng tiếp tục

bữa tối này.

Đường Nghị Phàm vừa quan tâm đến Si Nhan vừa chu đáo gấp thức ăn cho Quý Nhã Ngưng, nhưng Nhã Ngưng không phải bướng bỉnh gặt dũa anh ra thì là không khách sao giấu đi. Sự đáp trả này khiến Đường Nghị Phàm lúng túng.

Si han không nhịn nổi, cướp lấy đĩa của Quý Nhã Ngưng đẩy đến bên tay của Đường Nghị Phàm, "Đừng gây chuyện nữa, người ta đáng bị cậu bắt nạt sao?".

Cơn tức giận trong người Quý Nhã Nguyên vẫn chưa thuyên giảm, "Thành thật? Anh ấy mà thành thật thì không phải là Đường Nghị Phàm rồi!"

Đường Nghị Phàm bất mãn, " Em nói gì vậy? Như thế anh là cáo già vậy!"

"Không khác biệt gì cho lắm!"

"Chưa từng thấy cậu nói không biết lý lẽ như vậy, giận người ta cái gì chứ hả?", Si Nhan nhanh chóng ổn định lại cảm xúc, cô không muốn cảm giác mất mát của mình sẽ ảnh hưởng đến bầu không khí, khẽ cất giọng trách cứ.

Quý Nhã Ngưng chưa nguôi giận, "Tớ không kìm nén được!".

"Vậy thì chúng ta đừng kìm nén nữa, nào bà xã, có chuyện gì không vui cứ quăng hết cho anh đây", Đường Nghị Phàm đùa giỡn đúng lúc, vừa nói vừa vỗ ngực một cách cường điệu, "Ông xã em khoẻ lắm, không cần phải dẫn đo lo ngại gì hết!".

Quý Nhã Ngưng đỏ mặt, hơi sảng giọng, "Ai là bà xã của anh, ít phong tuwsc vị cho mình thôi!".

Đương nhiên là em. Giấy chứng nhận kết hôn đã nhận cả rồi, anh chính là ông xã của em, có danh có phận được pháp luật thừa nhận hẳn hoi. Dám nói chú rể ngày kia không phải là anh đi, xem anh xử lý em thế nào!".

Si Nhan phá cười, "Em thật muốn xem Tổng Giám đốc Đường sẽ xử lý thế nào".

Đường Nghị Phàm day day lông mày, "Em vợ, không sợ xảy ra chuyện lớn phải không?".

Nét mặt giả vờ tức giận của Đường Nghị Phàm khiến Si Nhan bỗng dưng nhớ đến Ôn Hành Viễn một cách khó hiểu, cô cười nói, "Cô em vợ này của anh nhiều tật xấu lắm, luôn chê bai chuyện quá nhỏ nhặt là một trong số đó. Vả lại dù sao đi nữa thì đều là lấy lòng bảo bối nhà anh, làm lớn chuyện thì mới có thể bày tỏ được thành ý của anh chứ!"

Đường Nghị Phàm giỏi nhất là hạ mình, nghe vậy bèn ôm lấy vai Quý Nhã Ngưng, "Để làm vui lòng bảo bối nhà anh, cho dù bắt anh phải quỳ trước đám đông cũng không thành vấn đề!".

Quý Nhã Ngưng đưa tay đẩy anh ra, " Không biết xấu hổ!"

Những chuyện không vui do Hàn Nặc gây nên cứ như vậy mà qua đi, ba người cuối cùng cũng có thể cùng nhau ăn một bữa cơm. Dưới sự dẫn dắt của Đường Nghị Phàm, bầu không khí trở nên dễ chịu. Sau bữa ăn, Đường Nghị Phàm lái xe đưa Si Nhan về nhà, lúc xuống xe, vừa khéo, Ôn Hành Viễn gọi điện đến.

Si Nhan vừa đẩy cửa xe vừa nghe điện thoại, "Ôn Hành Viễn", giọng điệu nhẹ nhàng, gần như đã quên buổi sáng vừa mới cãi nhau với người đó.

"À... em ăn tối chưa?", cảm nhận được tâm trạng vui vẻ của cô một cách rõ ràng, Ôn Hành Viễn có hơi lắp bắp, vốn dĩ là lo lắng buổi sáng nhất

thời kích động chọc giận đại tiểu thư nên đã chuẩn bị một tràng câu chữ, anh thu lại toàn bộ, suýt chút nữa là nội thương.

Si Nhan thẳng thắn, "Em là người có thể để bản thân bị đói bụng sao? Đồ ăn quê nhà vẫn là ngon nhất, em no căng đến độ không đi nổi nữa rồi!".

Sự hấp dẫn của mỹ thực luôn luôn lớn hơn sự hấp dẫn của mỹ nam, Ôn Hành Viễn bất đắc dĩ chấp nhận sự thật này.

"Anh đợi một chút", Si Nhan thấy Quý Nhã Ngưng cũng theo xuống xe, vội quay người nói, "Có muốn lên nhà ngồi chút không?".

"Thôi không lên đâu, không về mẹ tớ lại gọi điện giục", Quý Nhã Ngưng vẫy tay với cô, "Cậu lên nhà đi, đợi cậu vào nhà bật đèn thì bọn tớ đi".

"Được rồi, ngày mai tớ đến thăm dì", Si Nhan nhìn về phía Đường Nghị Phàm, "Vất vả cho anh rồi, chú rể tiên sinh, tạm biệt".

Đường Nghị Phàm nở nụ cười nho nhã.

Si Nhan bước vào khu chung cư, vừa lên tầng vừa nói chuyện với Ôn Hành Viễn, "Anh không nhìn thấy đâu, ông xã của Nhã Ngưng không phải là kiểu đẹp trai bình thường, còn rất hài hước nữa, quả thực là đạt điểm tuyệt đối!".

Sao Ôn Hành Viễn có thể không nghe ra Si Nhan đang cố ý chọc tức mình? Anh giả vờ phi, giọng điệu có phần tự giễu, "Vậy sao? Thật không ngờ thời buổi này vẫn còn có người có thể ganh đua cao thấp với anh".

"Anh có thể khiêm tốn một chút không vậy?".

"Anh đã rất khiêm tốn rồi", thấy cô "hừ" một tiếng, Ôn Hành Viễn đổi chủ đề, "Em đã gọi cho Si Hạ chưa?".

"Em chưa, đợi xong lễ cưới của Nhã Ngưng em sẽ đến thẳng cổ anh ấy. Dù sao thì mấy ngày này anh ấy cũng không có nhà, đến thành phố G họp rồi." Vừa đi vừa nói chuyện, Si Nhan đã đến trước cửa nhà, cô cầm chìa khoá mở cửa, bật đèn trước, sau đó đến cạnh sổ vẩy tay với Quý Nhã Ngưng ở dưới nhà.

Đường Nghị Phàm ở dưới khởi động xe rời đi.

Si Nhan nửa nằm trên sofa, nghe Ôn Hành Viễn khẽ thở dài trách cứ, "Em đã quay về rồi, còn không thông báo cho cậu ta yên tâm đi? Gọi một cuộc điện thoại lại khiến em mệt nhọc vậy, có cần anh gọi giúp không?", trong lời nói có ẩn chứa sự cưng chiều không muốn người ta biết.

Si Nhan lại chê anh nhiều chuyện, "Anh ấy không biết em quay về, tưởng em đang ở thành cổ, có gì mà không an tâm chứ? Gọi sớm gọi muộn như nhau cả thôi!".

Ôn Hành Viễn đã kích cô, "Em có gọi hay không cũng thế, cậu ta đã quen với sự vô tâm của em rồi".

Si Nhan "hứ" một tiếng, "Anh có ý gì vậy hả, không mắng em thì lòng không yên hay sao? Có phải là lại không uống thuốc rồi không? Em nói cho anh biết, phải kiên trì điều trị đấy nhé!".

Ôn Hành Viễn bị chọc tức đến bật cười, "Vậy thì em đừng vứt bỏ anh".

Si Nhan cười mắng, "Thần kinh!".

Rõ ràng là bị quở trách mà lòng Ôn Hành Viễn lại ấm áp, gương mặt đong đầy ý cười, đưa mắt nhìn quanh căn phòng không có cô, anh trầm giọng hỏi, "Sau khi dự lễ cưới của Quý Nhã Ngưng xong, em có muốn ở nhà một thời gian không?"

"Có một thán tiêu xài hoang phí mà, anh và anh trai em khỏi phải nói em không về nhà", Si Nhan không hề hay biết anh đang ở thành cổ, lại hỏi, "Anh đang ở trong nước hả? Nếu có thời gian, em đến thành phố G gây thêm chút rắc rối cho anh".

Chẳng mấy khi cô chủ động nhắc đến chuyện gặp mặt, Ôn Hành Viễn, người đáng lẽ ra đang nên ở trụ sở chính của Ôn Thị trong thành phố G bỗng thụ sủng nhược kinh (3), "Vậy thì anh phải bado trước với quầy lễ tân, để tránh nhìn thấy em quá dửng mẫn không cho vào, em lại đến trách anh". Rồi sợ cô tùy hứng nói, anh lại đề nghị, "Mùa này đúng đẹp hoa cải đang độ nở đẹp, đến lúc đó anh sẽ đưa em đi xem".

Tưởng tượng ra một biển hoa cải mênh mông rực sắc, Si Nhan vui vẻ đồng ý, "Được đấy ạ".

Ý cười đọng đầy nơi khoé mắt, Ôn Hành Viễn ân cần nhắc nhở, "Làm phù dâu không thể tránh khỏi chuyện uống rượu, nhưng không được phép ra về, uống tượng trưng một chút là đủ rồi, để phù rể gánh cho. Ôi, hay là anh hy sinh đi làm phù rể cho rồi!".

(3) Được sủng ái mà lo sợ

Còn hy sinh? Si Nhan bĩu môi, "Đừng mà, đường đường là Tổng Giám đốc Ôn, không cần hy sinh vì những chuyện không cần thiết như thế. Chuyên nhỏ nhặt này túm bữa lấy một người đàn ông cũng được rồi, không phiền ngài phải đại giá đâu ạ". Lờ mờ nghe thấy giọng ca quen thuộc ở đầu dãy bên kia, cô cười hề hề trêu đùa, "Anh đang làm gì vậy, không phải là đang vụng trộm đấy chứ, có phải là em đang làm lơ dờ chuyện tốt của Tổng Giám đốc Ôn không?"

Nghe cô cố ý nhấn mạnh âm cuối, Ôn Hành Viễn giận dưng dưng, "Vụng trộm với em!".

"Vậy những tiểu thư khuê các trong thành phố G lại chẳng vung dao về phía em ấy chứ, còn đáng sợ hơn là đánh em một trượng đấy!"

Giọng điệu của Ôn Hành Viễn bỗng trở nên nghiêm túc, anh như đang giải thích lại như vô ý nói, "Nói hươu nói vượn gì đó hả, không có chuyện đó đâu!"

"Anh đừng khiêm tốn nữa, Tổng Giám đốc Ôn của chúng ta có thể nói là tài mào song toàn, ai dám nói những tiểu thư khuê các kia không âm thầm ngưỡng mộ, em sẽ đánh người đó!"

Bảo Ôn Hành Viễn tài mào song toàn cũng chẳng phải nói quá, cho dù Ôn Thị không phải do một tay anh sáng lập, nhưng từ khi vào tay anh, nó đã trở nên hưng thịnh. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Ôn Hành Viễn đã dựa vào tài năng trời cho của mình đưa công ty bất động sản phát triển thành tập đoàn, không chỉ thâm nhập vào nhiều nghề, mà công ty con đã phát triển ra nước ngoài. Chỉ dựa vào doanh số hành chục tỷ của Bất động sản Hoa Đô thuộc tập đoàn Ôn Thị thôi, tài sản của anh không phải alf thứ mà người ngoài có thể ước tính.

Biết kiếm tiền là bản lĩnh, tướng mạo lẫn đức hạnh không có gì để bắt bẻ càng là nguồn vốn, người ưu thế nổi trội như anh chưa từng có bất kỳ tai tiếng nào, bất luận là tham dự sự kiện gì, bạn đồng hành trước giờ của anh luôn là trợ lý. Trợ lý có phải sẽ là Ôn phu nhân tương lai hay không, đương nhiên truyền thông đã từng nghi ngờ, nhưng không có bấy kỳ bằng chứng xác thực nào cả, vèn vèn chỉ là sự phỏng đoán nhất thời.

Cho nên Ôn Hành Viễn được xếp vào bảng mười người đàn ông chưa lập gia đình cấp kim cương của thành phố G là điều đương nhiên.

Dù vậy, vẫn không thể nào có được trái tim em. Ôn Hành Viễn không trả lời mà hỏi lại, "Vậy em thì sao?".

"Em?", Si Nhan bị hỏi có phần sửng sốt.

"Em có ý kiến gì không?". Không dám ước mơ xa vời, cho dù chỉ có chút thiện cảm thôi cũng không uổng công anh đã khổ sở chờ đợi nhiều năm. Tiếc là câu nói cảm khái phía sau, Ôn Hành Viễn chỉ có thể âm thầm cất giấu trong tim, không cho ai hay.

"Em đâu phải là tiểu thư nhà quyền quý, cần ý kiến nhiều làm gì?", Si Nhan có vẻ không hiểu ý ẩn dụ trong lời nói của anh.

"Ha ha..." , Ôn Hành Viễn cười khẽ một tiếng ý tứ sâu xa, không hỏi gì thêm.

Cuộc trò chuyện cứ như vậy kết thúc, Ôn Hành Viễn nhìn đồng hồ, quyết định đến quán bar.

Hai tay thọc vào túi quần, anh thả bước vững vàng trên con ngõ thành cổ, bóng hình cao lớn phảng phất cô đơn đổ trên nền gạch, hết như khi anh quyết định rời khỏi thành cổ vào hai năm trước. Hồi ức xưa cũ hiện ra, cũng bởi vậy mà mang theo vài phần thương cảm.

[i]"Thứ đã đã đạt được, nên trân trọng. Thứ không thể có được, nên lãng quên. Đạo lý ấy em hiểu, chỉ là em cần thời gian. Em không phủ nhận em đến đây là có ý muốn trốn chạy, thế nhưng, em không tìm được cách nào khác tốt hơn cả. Thế nên, Ôn Hành Viễn à, cảm ơn anh đã ở bên em lâu như vậy."[/i]

Cô chẳng quan co lòng lòng, nói như vậy, tức là đuổi anh đi một cách thẳng thừng.

Đuổi anh? Từ lúc nào Ôn Hành Viễn anh lại sụt giá đến mức này?

Khoảnh khắc ấy, Ôn Hành Viễn thấy lòng mình chông chênh, thậm chí có phần hận cô đã phụ tâm ý của mình.

[i]"Anh đã giúp đỡ em quá nhiều rồi, quả thực là đủ rồi. Dù sao thì em cũng phải học cách tự đối diện. Không có ai có thể đi cùng em đến cuối con đường."

[/i]

Ôn Hành Viễn có phần kích động, anh muốn nói với cô rằng mình đã đợi cô bao nhiêu năm, kiên trì bao nhiêu năm, nhưng quãng thời gian đó không chống lại được khát khao muốn ở bên cô cả một đời. "Từ bỏ", vĩnh viễn không phải là chuyện anh làm với cô.

Thế nhưng anh biết trong lòng Si Nhan sợ hãi bao nhiêu, chính là cô yêu người kia bấy nhiêu. Ý thức được điều này khiến Ôn Hành Viễn cuối cùng cũng đã lựa chọn sự bình tĩnh gần như lạnh lùng đáp lại, "Anh cũng cảm thấy đủ rồi. Dù sao thì không phải ai có nghĩa vụ phải giúp đỡ ai, hoặc đối xử tốt với ai cả. Muốn sống cuộc sống như thế nào, muốn đi con đường ra sao, đều là chuyện của bản thân mình. Si Nhan, sự chăm sóc của anh dành cho em với tư cách là bạn của Si Hạ, cũng phải đến lúc kết thúc rồi".

Trong một khoảnh khắc, quả thực anh đã có ý định "chấm dứt ở đây", hoặc ít hoặc nhiều có chút giận dữ. Thế nhưng, không phải tất cả gây hấn sinh đều có thể dừng lại đúng lúc. Khi đối mặt với người chấp niệm quá khứ, tạm thời rời bỏ chẳng qua là lấy lùi làm tiến.

Ôn Hành Viễn cam tâm chấp nhận quay trở về làm bạn của Si Hạ, bởi không muốn tạo áp lực cho Si Nhan. Cô cần thời gian, anh sẽ cho cô. Chỉ cần cô có thể buông bỏ quá khứ, chờ đợi bao lâu anh cũng sẵn lòng, thậm chí không yêu cầu cô quên đi người kia. Chỉ là Si Nhan không hề biết, kết cục mà Ôn Hành Viễn sợ nhất là đợi đến cùng, lựa chọn của cô vẫn là Hàn Nặc.

Nếu như, Ôn Hành Viễn đặt giả thiết, nếu như sau cùng của sau cùng, cô vẫn được Hàn Nặc nắm tay, anh sẽ... chúc phúc.

Chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc, anh có thể nào , đều không sao cả. Ôm trong mình chấp niệm như thế, Ôn Hành Viễn rời khỏi thành cổ.

Ngày anh đi, Si Nhan đến tiễn, cô nói, "Lên đường bình an" và "Cảm ơn".

Ngay đến câu "Hẹn gặp lại" cũng không có.

Sân bay tấp nập, Ôn Hành Viễn nở nụ cười, nỗi chua xót đắng chát đang dấy lên trong lòng ngực gần như đều được anh che đậy. Thế nhưng , cuối cùng anh vẫn kìm lòng không đặt, tiến lên phía trước ôm lấy cô, dịu dàng dằn dò cô, "Phải sống cho tốt đấy nhé!".

Si Nhan không cự tuyệt, cũng không ôm lại, chỉ nói, "Anh cũng thế nhé!".

Cái tốt của em, nếu như là vì anh, vậy thì anh sẽ cũng thế.

Cái tốt của em, nếu như không liên quan đến anh, vậy thì sao cũng thế được?

Si Nhan, anh hy vọng biết bao nhiêu rằng giấc mộng của anh không vụn vỡ nơi em.

Nụ hôn được kìm nén đập trên mái tóc cô, khẽ đến độ Si Nhan không cảm nhận được. Ôn Hành Viễn ôm chặt lấy cô, sau đó đầu không ngoảnh lại đi về phía cửa kiểm tra an ninh. Đợi khi bóng hình anh bước ra khỏi tầm mắt. Si Nhan lặng lẽ quay người.

Một thành phố, hai người, ba năm.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C2-1: Khoảng cách của ước mơ (1)

Cuối cùng thì ngày này vẫn cứ đến, nhìn người mình từng coi là mơ ước kia bước đi vời vợi xa xôi. Sau đó thì hiểu ra, có những ước mơ dù nỗ lực cũng không thể đạt được.

Ngày hôm sau, Ôn Hành Viễn lên máy bay quay về thành phố A. Chỉ bởi vì hôm qua có người chủ động nói đến thành phố G gặp anh, anh đã không thể chờ đợi được mà chui đầu vào lưới. Trương Tử Lương ngăn không nổi mình, lên giọng mắng, "Hôm qua đến, hôm nay đi, cậu có bệnh đấy hả?"

Ôn Hành Viễn nở nụ cười lười biếng, "Cậu có thuốc à?"

Trương Tử Lương lắc đầu, "có cũng không thể cứu chữa được người mắc bệnh đã ăn sâu vào xương tủy như cậu".

Đáy mắt Ôn Hành Viễn tràn ngập ý cười, "Tôi đã đồng ý với Si Nhan là dẫn cô ấy đi xem hoa cải".

"Hoa cải?", Trương Tử Lương cười vang, "Tổng Giám đốc Ôn, cách cậu theo đuổi con gái là thế này sao? Chỉ đi xem hoa cải thôi?", anh giơ ngón tay cái, "Tài hoa thật đấy!".

Ôn Hành Viễn có vẻ ngượng ngùng, đưa tay vò mái tóc ngắn, "Cô ấy thích vậy".

Trương Tử Lương cảm thấy nếu cứ tiếp tục cười thế này thật là không có nghĩa khí, dù sao thì chuyện có liên quan đến hạnh phúc cả đời của

người anh em, anh nên nghiêm túc hơn, nhưng anh không thể nhịn nổi. Cười đủ, anh vờ như thở dài nói, "Tốt lắm, yêu cầu đơn giản. Chỉ tiếc cho thân thể của Tổng Giám đốc Ôn không có đất dụng võ, phải vậy không?"

Thế mà người nào đó còn coi đây là vinh quang, "Chẳng có cách nào khác, ai bảo tôi lại phải lòng cô gái hiểu chuyện như vậy cơ chứ!".

Trương Tử Lương không ưa bộ dạng "Tôi mệnh tốt cậu đừng đổ kỵ" của Ôn Hành Viễn, được đà lấn tới, "Nếu đã hiểu chuyện như thế, cậu cũng đừng làm mình làm mẩy nữa, nắm chắc lấy cơ hội, đừng đợi Đường Nghị Phàm có con lớn tướng rồi, cậu chỉ mới tiến triển tới bước nắm tay".

Ôn Hành Viễn đấm Trương Tử Lương một cái, "Khốn kiếp!".

Máy bay hạ cánh xuống sân bay thành phố A đã là hơn chín giờ tối, Đường Nghị Phàm đích thân lái xe đến đón Ôn Hành Viễn. Ôn Hành Viễn nhìn thời gian, nghĩ tới việc ngày mai Si Nhan làm phù dâu nên cần nghỉ ngơi sớm, anh kìm nén mong muốn gọi điện cho cô.

Đường Nghị Phàm vừa lái xe vừa hỏi, "Không phải cậu nói bên thành cổ có việc quan trọng không thể về kịp sao? Sao vậy không nỗ lực xử với anh em như vậy hả?". Đường Nghị Phàm đã báo ngày cử hành hôn lễ cho người anh em này từ sớm. Kết quả là một tuần trước gọi điện xác nhận thì Ôn Hành Viễn đã đặt vé máy bay đến thành cổ. Lúc đó, Đường Nghị Phàm còn dụ dỗ, "Xem người cô đơn như cậu thật đáng thương, qua đây tham dự hôn lễ đi, tặng phù dâu cho cậu luôn, anh em đã đủ tâm ý rồi chứ?".

Ôn Hành Viễn không hề cảm kích, khiến Đường Nghị Phàm tức giận mắng, "Đường đường Tổng Giám đốc Ôn không ngờ lại xa xôi ngàn dặm vì một cô gái, có mất mặt hay không hả? Tôi không có người anh em như cậu, trọng sắc khinh bạn, thất tín bội nghĩa!".

Kết quả người nào đó chẳng thèm thương gì phù dâu đột nhiên đến tham dự hôn lễ, Đường Nghị Phàm đương nhiên thấy kỳ quái.

Lời giải thích của Ôn Hành Viễn là, "Tôi suy nghĩ xong, cho rằng phải cảm ơn cô dâu, tinh thần hy sinh của cô ấy khiến nhân gian này sau này bớt đi một mầm họa!".

"Nhảm nhí" Đường Nghị Phàm không phục, "Nhân gian từ nay về sau sẽ thiếu một Kim cương Đường lão ngũ (1)"

(1) Xuất phát từ cụm từ "Kim cương Vương lão ngũ" để chỉ người đàn ông độc thân, có tiền, đẹp trai, tài giỏi...

"Đừng làm vỡ vụn trái tim của bà xã cậu là được. Chuyện với Trương Nghiên, coi như chính kết thúc rồi chứ?".

"Trương Nghiên? Đều là chuyện của năm nào năm nào rồi, cậu mà không nhắc đến, tôi còn sắp quên người này rồi đó chứ."

"Bạc tình bạc nghĩa".

"Thân là một người đàn ông ai không có một vài cô người yêu cũ chứ, Trương Nghiên chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi!".

"Nay Tần mai sở!" (2)

(2) Thất thường, nay thế này , mai thế khác.

"Trên đời này cơ bản không có chuyện một lòng một dạ, cả đời chỉ yêu một người, tôi có thể yêu một lòng một dạ trong lúc yêu đã là rất hiếm thấy rồi. "

"Cả vú lấp miệng em."

"Huống hồ lần này tôi đã kiềm chế tính phóng đảng của mình triệt để rồi, vì Quý Nhã Ngưng!".

"Chỉ hy vọng là vậy", Ôn Hành Viễn khựng lại vài giây, sau đó phản ứng lại, "Ai cơ, Tôi nghe không rõ, cậu nói lại một lần nữa xem nào, kiểm chế tính phóng đảng vì ai cơ?".

Phản ứng của Ôn Hành Viễn quá dữ dội, gần như khiến Đường Nghị Phàm nảy sinh ảo giác rằng bản thân đã chọt đúng vào điểm nhạy cảm của người anh em, "Quý Nhã Ngưng, quý tính của bà xã tôi, tôi chưa nói với cậu sao?"

Ôn Hành Viễn nghiêng răng rít một tiếng, sau đó day day thái dương, "Phù dâu là bạn thân của cô dâu, họ Si tên Nhan?".

Lần này đổi lại là Đường Nghị Phàm kinh ngạc, "Làm sao cậu biết vậy?".

"Có phải tôi quên không nói với cậu rằng chuyện quan trọng ở bên thành cổ kia, chính là Si Nhan?".

Đường Nghị Phàm phanh gấp, "Ý cậu là, vì cô ấy, cậu mới sống cuộc sống khổ hạnh nhiều năm như vậy sao?".

Khổ hạnh? Sự thực đúng là như vậy. Ôn Hành Viễn chỉ có thể phớt lờ cách chọn lọc từ không thỏa đáng của Đường Nghị Phàm, "Cậu có ý kiến gì không?".

Đường Nghị Phàm thoát đầu sửng sốt, sau đó đập tay xuống vô lăng, "Cậu có khí phách nói lại lần nữa cậu không thèm thuồng gì phù dâu xem?".

Ôn Hành Viễn cười bất đắc dĩ.

Cho nên, phù rể đã được đổi.

Khi hai người đến hội sở tư nhân Thượng Du ở trung tâm thành phố, đã gần mười giờ.

Thấy Ôn Hành Viễn chậm rãi bước xuống xe đi về phía cửa chính, Đường Nghị Phàm bỗng sức nhớ ra, "Hàn Nặc cũng có mặt".

Ôn Hành Viễn khựng lại.

Đường Nghị Phàm tiến lên một bước giải thích, "Năm ngoái, tôi về nước, những chuyện về pháp lý đã ủy thác toàn quyền cho văn phòng luật sư của cậu ta rồi. Xin lỗi, trước kia tôi không hề biết cậu ta và Si Nhan...".

"Không sao đâu, không phải là cậu ta thì sẽ là người khác", Ôn Hành Viễn đứng đó bất động, "vào lúc tôi quyết định ra nước ngoài, đã định trước là sẽ để vượt mặt Si Nhan".

"Ngày Si Nhan từ thành cổ quay về, đã gặp Hàn Nặc ở sân bay. Bọn họ...", Đường Nghị Phàm muốn nói lại thôi.

Ôn Hành Viễn cuối cùng cũng đã hiểu tại sao đêm hôm trước không thể gọi được cho Si Nhan, anh trầm mặc một hồi, sau đó quay người, "Có thuốc không?".

Đường Nghị Phàm rút thuốc đưa cho Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn châm thuốc, hít mạnh một hơi, "Hàn Nặc phản ứng thế nào, có ý hối hận không?"

Nhớ lại vẻ mặt của Hàn Nặc khi hỏi Si Nhan "Lần này quay trở lại, em có đi nữa không?", Đường Nghị Phàm thẳng thắn, "Hình như là có".

"Ờ..." , Ôn Hành Viễn nhếch môi cười khinh thường, mãi đến khi hút xong điếu thuốc, anh không nói thêm câu nào nữa.

Anh càng bình tĩnh, Đường Nghị Phàm càng bất an.

Đến phòng VIP của hội sở, một nhóm bạn đồng môn đã có mặt. Thường ngày mọi người ai bận việc người nấy, thêm việc tụ sở chính của Ôn Thị là do Ôn Hành Viễn làm chủ lại ở thành phố G, anh thường không hay đến thành phố A. cuộc tụ tập thể này anh hiếm khi có mặt, khó tránh khỏi mới bước vào đến cửa đã bị phạt rượu.

"Hành Viễn, cậu thật không có nghĩa khí gì hết, hai năm liền không đến thành phố A rồi, ly rượu này nói gì thì nói cậu cũng phải uống", người lên tiếng là Thạch Lỗi, bạn cùng phòng thời đại học của Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn cười sang sảng, ngửa đầu uống cạn ly rượu, "Nghe nói hoa khôi của trường đã bị cậu thu phục rồi hả? Có bản lĩnh đấy!".

"Cậu còn không biết xấu hổ, chỉ dựa vào cái này thôi cậu đã phải uống thêm chén nữa rồi. Nếu không phải cậu khiến Nhã Nhã mê đắm thần hồn điên đảo, tôi có cần theo đuổi cực khổ như vậy không?" Thạch Lỗi giả vờ tức giận, chỉ tay vào Ôn Hành Viễn oán trách.

Không đợi Ôn Hành Viễn lên tiếng, Đường Nghị Phàm đã mỉa mai, "Cậu vẫn còn mặt mũi đề cập đến chuyện này cơ à?"

Nói đến Lâm Nhã, có thể nói đây là lần đầu tiên Đường Nghị Phàm thất bại trên tình trường. Lúc Đường Nghị Phàm mới về nước, bởi vì chuyện công việc nên đã có tiếp xúc với bạn học cũ Lâm Nhã. Bây giờ, anh quyết tâm theo đuổi đến cùng một phen, sau này lại bị Thạch Lỗi nhanh chân đi trước. Nếu không phải ngay sau đó gặp được Quý Nhã Ngưng, thì Đường Nghị Phàm phải PK (3) với Thạch Lỗi cho bằng được.

(3) Là tên viết tắt của cụm từ Personal Killing dùng trong game để ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người khác. Ở đây có thể hiểu là quyết chiến đến cùng.

"Làm sao hả, ngày mai kết hôn rồi, giờ còn nhớ nhung đến bà xã tôi cơ đấy?", Thạch Lỗi hiển nhiên đang có men say trong người, nheo mắt

trộn trùng với Đường Nghị Phàm, có ý khiêu khích.

"Suốt ngày đấu đá, chỉ có chút bản lĩnh này thôi à!", Cao Các ở bên cạnh cười mắng, nâng ly rượu lên, "Có vài anh em, thế mà mất đi một người nhỉ?".

Ôn Hành Viễn cười nói, "Thời đại học đấu đá nhau, giờ đã sắp ba mươi rồi, vẫn giữ cái phẩm chất đạo đức ấy", nói dứt lời nhanh chìa chân ra, đá vào cẳng chân Đường Nghị Phàm, sau đó nâng ly rượu lên, uống cạn.

Mọi người cười ầm một tiếng, nhao nhao nâng chén.

Đều là bạn bè biết nhau nhiều năm, đương nhiên sẽ không có ai thực sự ghi nhớ "mối thù" nhảm nhí kia. Chỉ lát sau, một đám người uống đến hoa mắt chóng mặt, người tửu lượng kém đã gục xuống sô pha, mấy người tỉnh táo thì ngồi một bên chơi trò xúc xắc, đoán số. Ôn Hành Viễn thấy Đường Nghị Phàm đã ngà ngà say, sợ anh lỡ dở chuyện ngày mai, muốn tiến lên thay anh đỡ rượu.

Nhưng Hàn Nặc đã nhận ly rượu trong tay Đường Nghị Phàm, "Nghị Phàm say rồi, chén này để tôi thay mặt cậu ấy".

Thạch Lỗi đứng dậy, lại đổ rượu đầy chén cho Hàn Nặc, "Luật sư Hàn, thường ngày chuyện của công ty đã gây cho cậu khònh ít phiền phức, tôi kính cậu một chén!".

Hàn Nặc không từ chối, "Khách sáo rồi Thạch Lỗi, đều là chuyện tôi phải làm", rồi uống một hơi cạn sạch.

Nhớ đến Tạ Viễn Đăng thường ngày có đôi có cặp với Hàn Nặc, Thạch Lỗi tò mò, "Bao giờ cậu tổ chức tiệc mình vậy hả?".

Đường Nghị Phàm nghe vậy lập tức tỉnh táo hẳn, nhớ đến mối quan hệ tế nhị giữa Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc cùng với sự xuất hiện của Ôn Hành

Viễn. Ánh mắt "miệng nam mô bụng bồ dao găm" của Hàn Nặc lướt qua, Đường Nghị Phàm cảm thấy giờ không thích hợp để nói vấn đề này, bèn mở miệng ngăn cản, "Cứ lo cho bản thân cậu là được rồi, quản chuyện không đâu làm gì".

Thạch Lỗi uống không ít, giọng nói ậm ờ, "Cậu quản tôi làm gì", đáp trả anh ta là quả đấm đến từ Đường Nghị Phàm.

Sau đó, không có gì bất ngờ, hai người đàn ông lại bắt đầu làm loạn.

Thời gian phòng loé lên tia sáng mờ mờ không rõ, tiếng nhạc inh tai nhức óc truyền khắp mọi góc ngách, mang đến cho người ta sự thả lỏng trước giờ chưa từng có cùng với sự điên cuồng không thể che đậy. Rượu đã rót qua ba vòng, Ôn Hành Viễn dựa người vào sofa, Hàn Nặc ngồi đối diện. Trong gian phòng khép kín, hai người đàn ông lặng lẽ nhìn nhau.

Dưới ánh sáng của ngọn đèn, khuôn mặt của Ôn Hành Viễn đẹp đến độ có phần mơ hồ. Chỉ trong chốc lát anh cup mắt, khoé miệng nở nụ cười nhàn nhạt, ý tứ sâu xa. Cùng lúc đó, Hàn Nặc, dịch chuyển ánh nhìn, sau đó đứng dậy bước đến.

Đường Nghị Phàm luôn quan sát hai người họ, thấy tình hình như vậy lập tức hô lên, "Nào nào nào, Ôn lão đại, Hàn Nặc, một đồng chơi hai ván, người nào thua cởi quần áo".

Ôn Hành Viễn thấp thoáng ý cười kiêu ngạo bên môi, "Cùng nhau?".

Hàn Nặc buông ly rượu xuống, "Được thôi!".

Đợi họ chuyển đến ngồi bên cạnh, chuẩn bị đồ xúc xắc, Thạch Lỗi bỗng nhiên đề nghị, "Một đám đàn ông cởi quần áo chẳng thú vị gì hết, đổi hình thức cá cược đi!".

"Cởi quần áo người khác thì thú vị à? Có nhìn rõ đây là mấy ngón tay không hả, không biết gì thì ngồi sang một bên nghỉ ngơi đi", Cao Các cũng phát hiện ra sự bất bình thường giữa Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc, trong lời nói có ý ngăn cản.

Hàn Nặc tỏ vẻ bình tĩnh, anh dùng âm lượng chỉ đủ để hai người nghe thấy, "Đánh cược gì?".

Ôn Hành Viễn trưng ra nụ cười như gió thoảng mây bay, "Cậu quyết định đi".

"Hạnh phúc của cô ấy", Hàn Nặc ngồi xuống, giọng nói thấp đến mức chỉ có Ôn Hành Viễn nghe thấy.

Một giây sau, Ôn Hành Viễn thu lại nụ cười bên môi, gằn ra mấy chữ, "Cậu không có tư cách!".

Hàn Nặc không lên tiếng, nhận lấy con xúc xắc, bắt đầu lắc.

Tiếng nhạc dịu dặt bên tai, thi thoảng vang lên âm thanh lạnh lạnh của cốc chén va vào nhau. Chiếc cốc xúc xắc nằm trong hai bàn tay, cùng với động tác lắc, tâm tình tựa hồ cũng theo đó mà lên xuống, khiến cho người ta thầm cảm thấy bất an.

Trong chớp mắt, thời gian như ngừng lại, quên hết những chảy trôi vốn có. Bốn mắt nhìn nhau, dấy lên thứ ánh sáng thâm trầm phức tạp, ánh mắt đối nhau, tựa như ai chuyển ánh mắt đi trước chính là kẻ thua cuộc.

Con xúc xắc va chạm vào chiếc cốc, phát ra những tiếng khe khẽ, chừng một phút đồng hồ.

Hai người cùng lúc dịch chuyển tầm mắt về phía con xúc xắc, sáu con xúc xắc loạt xoạt nằm trên mặt bàn, là sau con xúc xắc sáu chấm giống hệt nhau.

Thạch Lỗi hô lên, "Cả hai cùng thắng!".

Ôn Hành Viễn cụt hứng, "Tôi ra ngoài châm điều thuốc", rồi đứng dậy rời khỏi.

Rời xa bữa tiệc rượu linh đình, anh đứng cuối hành lang hút thuốc. màn khói chờn vờn, khiến người ta không nhìn rõ biểu cảm của anh.

Rạng sáng, cả nhóm cuối cùng đã giải tán. Khi cánh cửa khép lại, con xúc xắc trên mặt bàn bỗng nhiên nứt ra. Nương theo ánh đèn lơ mờ, ba mươi sáu chấm bỗng nhiên hơn một chấm.

Tình yêu đối với Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc mà nói, sao có thể là cả hai cùng thắng?

Trong cùng đêm ấy, Si Nhan ngủ lại Quý gia.

Ba Quý ân cần, ông Quý học vấn phong phú, cảm giác gia đình mà lâu ngày không được tận hưởng khiến Si Nhan xúc động muốn khóc. Tranh thủ lúc Quý Nhã Ngưng và Đường Nghị Phàm nói chuyện điện thoại, cô ghé người vào ban công thưởng thức cảnh đêm.

Buổi đêm ở thành phố lớn đương nhiên là khác biệt với cổ trấn. Sự huyền ảo của thành phố bị ngăn cách trong những toà cao ốc, tất thảy vui vẻ, bi thương, đều ẩn dấu sau sự phồn hoa. Còn náo nhiệt ở cổ trấn luôn luôn sống động và sôi nổi. Bất luận là khuôn mặt tươi cười, hay vẻ mặt u sầu, đều có thể bộc lộ trước mặt người ta không cần che đậy. Bởi vì người đi đến đó không phải để thư giãn, thì là để lãng quên. Khách qua đường vội vã, sẽ không lưu lại qua nhiều vết tích, không để tâm đến việc người khác dòm ngó đến sự vui vẻ và đau thương của bản thân, ai có thời gian đi thăm dò cảm xúc và tâm sự người khác?

Thì ra, một người thực sự có thể yêu một thành phố. Chỉ mới quay trở về hai ngày, Si Nhan đã bắt đầu thấy nhớ tiếng nước chảy róc rách, những

con hẻm nhỏ ở cổ trấn cùng với sự tùy ý tự tại khi ở một mình.

Cuối cùng, thế giới của bản thân đã trở nên nhỏ bé, nhỏ bé đến độ chỉ còn lại một thành phố để nương thân.

Quý Nhã Ngưng nói chuyện điện thoại xong thì thấy Si Nhan đứng bên ban công như có tâm sự, "Nghĩ đến ai mà mê mẩn đến vậy hả?".

Si Nhan thu lại cảm xúc, "Nghĩ đến cậu, không ngờ đã đi lấy chồng rồi, không có cơ hội quy y cửa Phật, thật đáng tiếc!".

"Còn muốn chơi với nhau không đây, sao cứ mong tớ đi tu suốt thế", Quý Nhã Ngưng vừa nói vừa kéo Si Nhan lên giường, chuẩn bị thủ thi tâm tình.

Si Nhan nhướn đôi lông mày thanh tú, "Sau này có Đường Nghị Phàm cùng cậu chơi đùa rồi, đâu còn vị trí tớ nữa".

"Là cậu không có vị trí, hay là vị trí của tớ đã bị người khác thay thế rồi?".

Si Nhan nghe ra ẩn ý trong lời nói của Quý Nhã Ngưng, "Ý gì vậy? Là cậu nói xa nói gần, hay là chỉ số thông minh của tớ không đủ?".

Quý Nhã Ngưng tỏ vẻ thần bí, cười híp mắt hỏi, "Thế cậu nói cho tớ biết đi, Ôn Hành Viễn và cậu có quan hệ gì vậy?".

"Ai cơ?", hỏi theo phản xạ tự nhiên, "Sao cậu lại biết anh ấy?".

Ba năm trước, Quý Nhã Ngưng đã từng gặp Ôn Hành Viễn trong tang lễ của mẹ Si Nhan, nhưng cô nói, "Hôm qua tớ và Nghị Phàm đưa cậu về nhà, là anh ấy gọi điện cho cậu phải không? Sao tớ cứ thấy quan hệ của hai người không bình thường là thế nào nhỉ?".

Si Nhan không cần suy nghĩ nhiều, "Khiến cậu phải thất vọng rồi, anh ấy chỉ là bạn thân của anh trai tớ thôi".

Chỉ thế thôi, Quý Nhã Ngưng khó lòng tin nổi, "Cậu đừng nói ngang nữa đi, để tớ phát hiện ra cậu và anh ấy "ám độ Trần Thương" (4), nợ cũ lẫn nợ mới của chúng ta tính một lượt đây nhé!".

(4) Xuất phát từ câu "Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương", chỉ chuyện "ngoài mặt công khai làm việc này, nhưng đằng sau lại ngầm mưu việc khác".

Si Nhan trở mình, đưa lưng về phía Quý Nhã Ngưng, "Môn toán của cậu có đạt yêu cậu hay không mà đòi tính nợ, ngủ đi!".

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C2-2: Khoảng cách của ước mơ (2)

Vạn vật được mặt trời dần nhô lên từ phía Đông đánh thức, gọi mời một buổi sáng tinh mơ tươi hồng.

Tại Quý gia, người người chen chúc chật như nêm, bạn bè thân thích đến chúc mừng liên tục không dứt. Chiếc váy cưới cúp ngực màu trắng tinh khiết khiến Quý Nhã Ngưng trở nên cao quý và thanh lịch, kiểu tóc cổ điển đoan trang nhưng không mất đi nét tươi trẻ, khiến cô trở nên thướt tha như nàng công chúa.

Tháng Năm tươi đẹp, Quý Nhã Ngưng đã khoác mình lên bộ váy cưới tươi đẹp sánh đôi cùng Đường Nghị Phàm.

Nhớ lại hồi đại học, Si Nhan và V từng thầm tưởng tượng dáng vẻ của cả hai khi khoác chiếc váy cô dâu. Ngày ấy, họ ngây thơ tưởng rằng bước ngoặt hạnh phúc nhất cuộc đời chính là khoảnh khắc ấy. Quý Nhã Ngưng luôn cho rằng Si Nhan sẽ kết hôn trước cô, và Hàn Nặc người đứng trên tấm thảm đỏ chờ đợi Si Nhan. Thế nhưng, vào giây phút này, hạnh phúc đối với cô đã gần trong gang tấc, còn Si Nhan vẫn mang trong mình vết thương rầu rĩ. Nghĩ đến chuyện Hàn Nặc vứt bỏ Si Nhan, khóe mắt của Quý Nhã Ngưng đã nhòe nhoẹt nước.

"Làm sao vậy, bây giờ mới không nỡ lấy chồng hả?", Si Nhan chọc vào gáy Quý Nhã Ngưng, "Vừa rồi vào lúc Đường Nghị Phàm đón cậu ra ngoài cũng đâu có thấy cậu khóc thảm như vậy, hồi hận rồi hả?".

"Ai hối hận chứ", Quý Nhã Ngưng khịt khịt mũi, "Tớ không biết mình đang hạnh phúc đến dường nào đây".

"Cảm thấy hạnh phúc là được. Đừng khóc nữa, sau này nếu Đường Nghị Phàm dám ức hiếp cậu, tớ nhất định sẽ cho anh ấy biết tay", Si Nhan chọc cười, thế nhưng lại có quá nhiều ngổn ngang trong lòng, không yên tâm, cô nén nước mắt, dặn dò, "Nhã Ngưng, cậu phải hạnh phúc đấy nhé!".

Quý Nhã Ngưng tiến lên một bước, ôm chặt lấy Si Nhan, "Có những thứ không thể với tới, có lẽ là đã định là trước không thuộc về chúng ta. Nhan Nhan đừng cố chấp thêm nữa, mất đi là lý do tốt nhất bắt đầu lại một lần nữa. Tớ tin rằng, cho dù không phải là Ôn Hành Viễn, cũng có người khác đang chờ cậu".

Quý Nhã Ngưng muốn nói với cô rằng: Bất luận từng thế nào, đều đã trở thành quá khứ. Si Nhan sao có thể không hiểu, cô không nên tự dày vò mình thêm nữa, cô nên theo đuổi hạnh phúc thuộc về mình.

Hạnh phúc là gì, rốt cuộc là gì? Cảm giác bình yên? Cái ôm kiên định ấm áp? Nhận thức đầu tiên của cô về tình yêu, chính là Hàn Nặc. Bảo cô vứt bỏ Hàn Nặc, chẳng khác nào bảo cô vứt bỏ đi giấc mộng và tín ngưỡng, khó khăn biết chừng nào.

Thế nhưng, cô không thể ích kỷ hơn nữa. Nắm chặt lấy bàn tay của Quý Nhã Ngưng, Si Nhan nghẹn ngào, "Trên đời này, ngoài Hàn Nặc ra, bên cạnh tớ còn rất nhiều người, ví dụ như người cha yêu thương tớ, anh trai, và cậu, tớ sẽ không vứt bỏ, đừng hoài nghi về quyết tâm của tớ".

Quý Nhã Ngưng nắm lấy tay của Si Nhan, "Tớ và cậu cùng nhau cố gắng, phải hạnh phúc".

So với sự cuồng nhiệt mà tình yêu mang lại, tình bạn mang đến cho tâm hồn ấm áp dài lâu. Si Nhan rất may mắn, dù bị tính yêu vứt bỏ, cô vẫn có người bạn tốt thế này.

Quý Nhã Ngưng, cảm ơn vì có cậu.

Quý Nhã Ngưng càng may mắn hơn, ngoài tình thân và tình bạn, hiện giờ cô ấy có cả tình yêu ngọt ngào, người đàn ông sẵn lòng vì cô, cưng chiều cô như trẻ con, đang ở phía trước đợi cô, chỉ cần cô đưa tay ra là có thể cùng anh sóng bước.

Cha, mẹ, Nhan Nhan, Nghị Phàm, cảm ơn mọi người.

Cánh cửa phòng nghỉ được đẩy ra, Đường Nghị Phàm mặc bộ âu phục sẫm màu, thân hình cao lớn đứng bên cửa, mỉm cười dịu dàng. Ánh mắt nóng bỏng dừng trên khuôn mặt mềm mại xinh đẹp của Quý Nhã Ngưng, Đường Nghị Phàm chậm rãi vươn tay ra, "Có thể đi được chưa em?".

Liếc nhìn Si Nhan, Quý Nhã Ngưng kiên định giao tay mình vào lòng bàn tay Đường Nghị Phàm, "Em chuẩn bị xong rồi!".

Cuối cùng, tình yêu, dưới động tác nắm tay đơn giản như thế, đã bước vào một giai đoạn mới.

Trong mắt là khuôn mặt tươi cuofi ấm áp hạnh phúc của nhau, cô dâu chú rể đứng trước Thánh đường trang nghiêm và thiêng liêng.

Ánh sáng êm dịu của ngọn đèn chiếu lên gương mặt họ, ánh lên ánh sáng dịu dàng bình lặng. Cô dâu e lệ, chú rể anh tuấn phóng khoáng, trai tài gái sắc, hoàn mỹ không chê vào đâu được. Phù rể đứng bên cạnh Đường Nghị Phàm, lại ngọc thụ lâm phong, phóng khoáng dị thường.

Ôn Hành Viễn mặc bộ âu phục được may thủ công thẳng thớm, ánh mắt tựa như làn nước lướt qua người Si Nhan. Toàn thân anh lại tỏa ra sự vững vàng nho nhã khiến người ta khó lòng chống cự, trái tim Si Nhan đập rộn ràng.

Đương nhiên không bỏ lỡ ánh nhìn kinh ngạc cùng nhờ vực trong mắt cô, Ôn Hành Viễn nhướng hàng lông mày, chuyển tầm mắt về phía Đường Nghị Phàm.

Si Nhan chỉ có thể oán thầm hiểu biết của mình về anh quá ít, cho đến lúc này mới phát hiện ra quan hệ giữa anh và Đường Nghị Phàm. Cô thu lại ánh nhìn, không thềm đếm xỉa đến anh. Không biết là để che đậy sự ngượng ngùng trong khoảnh khắc chạm vào mắt nhau vừa rồi, hay là vì sự xuất hiện đột ngột của anh.

Kết thúc buổi lễ, Si Nhan thử dịp giúp Quý Nhã Ngưng thay lễ phục, trách Quý Nhã Ngưng và Đường Nghị Phàm thông đồng với nhau.

Quý Nhã Ngưng thanh minh, "Trước đó tớ cũng không biết mà, phù rế đương nhiên không thể chọn Hàn Nặc, nên tớ để Nghị Phàm tùy chọn một người, anh nói tìm bạn học cũ, ai ngờ trùng hợp như vậy, không ngờ lại là Ôn Hành Viễn".

"Cậu còn chối nữa! Chẳng trách tối hôm qua đột nhiên nhắc đến anh ấy, hóa ra là có mưu tính từ trước!".

Quý Nhã Ngưng chẳng buồn tranh cãi với Si Nhan, chớp mắt mờ ám với cô, "Này, rất đẹp trai đấy!".

Si Nhan trừng mắt với Quý Nhã Ngưng, "Nếu cậu thích thì tiếp nhận cả thế luôn đi, chỉ cần Đường Nghị Phàm nhà cậu đồng ý, tớ chắc chắn không có ý kiến gì!".

Quý Nhã Ngưng bĩu môi, "Nghĩ một đằng, nói một nẻo. Không biết là ai vừa rồi của nhìn người ta chăm chăm nữa kìa!".

Si Nhan véo Quý Nhã Ngưng một cái, "Từ lúc nào cậu lại có thú thanh nhàn chú ý tới tớ vậy? Cẩn thận Đường Nghị Phàm buổi tối đóng cửa xử lý cậu đấy nhé!".

Quý Nhã Ngưng cười lảng tránh, "Nghe nói người ta ở cổ trấn một năm cùng cậu, không phải thanh mai trúc mã đấy chứ?", thấy Si Nhan

không lên tiếng, Quý Nhã Ngưng oán trách, "Còn coi tớ là bạn thân không đấy, đến giờ vẫn giữ kín như bưng!".

Tựa hồ như không biết phải bắt đầu từ đâu, Si Nhan trầm mặc hồi lâu, "Anh ấy là bạn của anh trai tớ, chúng tớ quen nhau mười năm rồi".

"Mười năm?", Quý Nhã Ngưng có phần cả kinh, "Tại sao trước giờ tớ chưa từng nghe cậu nhắc đến?".

"Lúc quen anh ấy, tớ còn học cấp Ba. Ngày tớ quen cậu, anh ấy đã ra nước ngoài rồi. Ba năm trước, anh ấy mới về nước xây dựng sự nghiệp. Anh ấy đúng là ở cổ trấn một năm, thế nhưng Ôn Thị có ý đầu tư một dự án du lịch ở tỉnh Y, anh ấy xung phong đến đó khảo sát". Ôn Hành Viễn giải thích với Si Nhan như vậy, cô cũng giải thích với Quý Nhã Ngưng y nguyên như thế.

Đầu tư? Thông tin Quý Nhã Ngưng có được từ chỗ Đường Nghị Phàm lại không phải như vậy, cô hỏi tiếp, "Dự án đã xong chưa?".

Si Nhan lắc đầu, "Anh ấy nói bản báo cáo đánh giá tính vận hành không cao".

Quý Nhã Ngưng chỉ cười mà không nói.

Lúc này, Đường Nghị Phàm ở bên ngoài hỏi, "Nhã Ngưng, em xong chưa?"

"Em xong rồi đây", Quý Nhã Ngưng nhẹ nhàng đứng dậy, nắm lấy tay Si Nhan, "Là tính vận hành không cao, hay vốn dĩ không có ý định vận hành, cậu tự mình suy nghĩ đi nhé!".

Lúc này cánh cửa gỗ chạm khắc tinh xảo được đẩy ra. Người đứng bên ngoài, ngoại trừ chú rể Đường Nghị Phàm, còn có phù rể Ôn Hành

Viễn. Người đàn ông mặc âu phục khí chất thông dong tuấn nhã mang đến cho người ta cảm giác trời quang trăng sáng.

Khuôn mặt Ôn Hành Viễn mang theo ý cười, hỏi, "Em cần giúp gì không?".

Quý Nhã Ngưng rất có lương tâm bán đứng bạn thân của mình, đẩy Si Nhan tới trước mặt Ôn Hành Viễn, cô nhả nhủ, "Phù dâu toàn quyền giao cho anh, đừng để cô ấy uống say nhé!".

Ôn Hành Viễn nắm lấy tay Si Nhan, nói, "Bảo đảm tuyệt đối không g để xảy ra sai sót!".

Si Nhan có ý rút tay về, lại bị Ôn Hành Viễn thuận thế ôm lấy eo, lòng bàn tay anh vừa khéo đặt lên thắt lưng cô, cách một lớp áo mỏng, độ ấm ủa thẳng vào lòng cô. Còn hơi thở nóng bỏng của anh, theo câu nói "Cẩn thận, giày cao gót" dập dờn quanh tai cô, khiến cô quên cả giấy giũa và kháng cự.

Xuyên qua hành lang đi vào phòng tiệc, hai người cùng cô dâu chú rể kính rượu.

Đầu tiên là kính bề trên của hai nhà Đường, Quý, chỉ cần uống một ngụm rượu mang tính tượng trưng. Đến khi tới chỗ bạn bè, tình hình bắt đầu không ổn.

Đám người kêu gào bắt hai người uống rượu giao bôi. Quý Nhã Ngưng mặt đỏ lựng vì ngại ngùng, Đường Nghị Phàm thì vô cùng hào hứng, không thoái thác, kéo lấy tay của Quý Nhã Ngưng vòng qua hai cạnh tay mình, uống cạn một chén rượu đầy một cách sáng khoái và thân thiết.

Trong tiếng cười vang, họ đi đến bàn của Hàn Nặc. Si Nhan tỏ ra bình tĩnh, chỉ có tiếng bước chân thả chậm để lộ nỗi lòng. Phát hiện ra sự khác thường của cô, Ôn Hành Viễn bước chậm lại đến bên cô, vừa nắm tay cô

một cách tự nhiên vừa giả vờ như không cố ý nói, "Không sao đâu, có anh ở đây rồi, sao có thể để em uống rượu chứ!".

Si Nhan nghiêng đầu nhìn anh, trái tim thấp thỏm không yên chạm phải ánh nhìn đầy kiên định của anh, bỗng nhiên có phần bình tâm trở lại. Nhưng khi nhìn thấy Tạ Viễn Đằng đứng bên cạnh Hàn Nặc tự nhiên như thế, sự trấn tĩnh của cô gần như không thể duy trì nổi.

Cô bất chợt nảy sinh thôi thúc muốn uống rượu, thấy có người bắt Quý Nhã Ngưng uống mãi, Si Nhan chẳng hề nghĩ ngợi bèn ngăn lại.

Thế nhưng, thắt lưng của cô bỗng nhiên bị một bàn tay ôm lấy, một bàn tay khác linh hoạt cướp lấy ly rượu trong tay cô, giọng nói trầm thấp của Ôn Hành Viễn tản trong không khí, "Tửu lượng của phù dâu không cao, ly rượu này cứ giao cho tôi", giọng nói vừa dứt, ly rượu đã cạn.

Hàn Nặc nhìn mãi về phía Si Nhan, tựa hồ không muốn bỏ lỡ bất cứ sự thay đổi nét mặt nào dù là nhỏ nhất của cô. Anh hít thở thật sâu, liên tiếp, với mong muốn bình ổn lại nhịp tim đang đập rộn của mình. Nhưng cuối cùng, khi Si Nhan chậm rãi đi ngang qua bên người anh, anh kì kì lòng không đành mà để tay ra sau bắt lấy cổ tay cô.

Si Nhan không ngờ Hàn Nặc sẽ có hành động như thế. Cơ thể bỗng chốc khựng lại, khây trên tay suýt chút nữa trượt xuống nền, may mà Ôn Hành Viễn nhanh tay nhanh mắt nhận lấy.

Đường nghị Phàm kịp phản ứng trước tiên, đặt tay lên cánh tay Hàn Nặc, thấp giọng ngăn cản, "Hàn Nặc!".

Thạch Lỗi lại mê mẩn nhìn đôi đồng tử co rút của Ôn Hành Viễn.

Trong lúc Ôn Hành Viễn kéo Si Nhan vào lòng, ôm chặt lấy cô, anh không chút khách sáo hất tay của Hàn Nặc ra, khuôn mặt tuôi cười, song

giọng nói lại lạnh lùng, "Những lời tôi nói tối qua, tôi không muốn lặp lại lần nữa!".

Cậu không có tư cách. Hàn Nặc buông thõng hai tay bên người, siết thành nắm đấm, nhắc ly rượu trê bàn lên, ngửa đầu uống cạn.

Tạ Viễn Đằng niesen lay cánh tay Hàn Nặc, khẽ giọng trách cứ, "Lát nữa chắc em lại phải lái xe rồi", sau đó đưa tách trà cho Hàn Nặc.

Si Nhan đi thẳng.

Cuối cùng thì ngày này vẫn cứ đến, nhìn người mình từng coi là mơ ước kia bước đi với vợ xa xôi. Sau đó thì hiểu ra, có những ước mơ dù nỗ lực cũng không thể đạt được.

Sau sự tiếc nuối là đau thương.

Si Nhan bắt đầu hồn vía lên mây, nếu như không phải là Ôn Hành Viễn nhắc nhở thì đến việc có người cất tiếng chào hỏi cô cũng không nghe thấy. Vào lúc nét bình tĩnh trên gương mặt cô không thể giữ nổi, Ôn Hành Viễn giải vây giúp cô, "Xin bỏ qua cho, chúng tôi đi "cứu giá" trước, sẽ quay lại trò chuyện sau".

Tựa hồ mất đi khả năng ngôn ngữ, hồi lâu sau Si Nhan mới nói một câu, "Xin lỗi".

Xin lỗi? Câu nói vô trách nhiệm nhất trên thế giới này. Ôn Hành Viễn thậm chí không nhìn cô, chỉ hỏi, "Vì điều gì?".

Si Nhan không có gì để nói, khựng lại một lát mới lí nhí, "Cám ơn anh!".

Ôn Hành Viễn không lên tiếng, chỉ có cánh tay đang ôm lấy eo cô đang siết chặt lại.

Tiệc cưới tiếp tục, khách khứa mời rượu, Ôn Hành Viễn đều nhận hết. Mặc dù không biết tử lượng anh cao, nhưng nếu anh cứ tiếp tục uống thế này, Si Nhan khó tránh khỏi lo lắng. Cô muốn khuyên anh, nhưng trước mặt bao nhiêu người lại không có cơ hội, đành phải kéo vạt áo âu phục của anh.

Ôn Hành Viễn quay đầu lại, dùng ánh mắt dò hỏi cô làm sao, thấy cô nháy mắt ra hiệu, anh khẽ cười, cuối xuống bên tai cô nói, "Không sao đâu!".

Khoảng cách quá gần, gần đến độ cảm nhận được hơi thở của anh một cách rõ nét, Si Nhan nghiêng đầu tránh né.

Mời rượu xong xuôi, Ôn Hành Viễn đã ngà ngà say, Si Nhan dựa theo số bàn tính toán đại khái bỗng giật nảy mình, "Anh vẫn ổn đấy chứ?".

Cô không hỏi còn đỡ, bước chân của Ôn Hành Viễn chỉ ít vẫn vững vàng. Cô vừa hỏi, cơ thể anh bỗng nhiên chao đảo. Nếu không phải cô chìa tay ra đỡ lấy anh, thì anh suýt nữa đã ngã nhào.

Si Nhan không suy nghĩ được nhiều đến thế, dứt khoát níu lấy cánh tay anh, "Đi, đến phòng nghỉ ngơi một lát!".

Ôn Hành Viễn có vẻ như không tán đồng với đề nghị của cô, "Anh say rồi sao?".

"Không say, chỉ là uống nhiều thôi", so với Ôn Hành Viễn chiều cao của Si Nhan hiển nhiên không bằng, thế nhưng kẻ không thừa nhận mình uống say kia trong thoáng chốc đã mềm nhũ, nhồn gần hết trọng lượng cơ thể lên người cô.

Si Nhan có ý muốn nhờ người phục vụ giúp đỡ, kết quả Ôn Hành Viễn lại ôm lấy cô không buông, khiến người bên cạnh cũng không thể nhúng tay. Si Nhan chỉ có thể trầy trật dìu anh đi, nghĩ đến chuyện anh chăm sóc

cô những lần cô uống say, không khỏi cảm khái, "Quả nhiên ra ngoài nhận ơn đều phải hoàn trả!".

Ôn Hành Viễn dường như hiểu điều cô nói, ậm ờ "ừm" một tiếng.

Si Nhan bất đắc dĩ, "Anh đừng uống rượu nữa nhé, nặng chết đi được!".

Bị quở trách, Ôn Hành Viễn càng siết chặt vòng tay ôm cô hơn.

Khó khăn lắm mới dìu được Ôn Hành Viễn vào phòng nghỉ, Si Nhan tìm nhân viên phục vụ nhờ mang trà vào cho anh. Lúc này Đường Nghị Phàm đi vào, thấy Tổng Giám đốc Ôn nằm trên sô pha, bèn hỏi Si Nhan, "Say thật rồi sao?"

Si Nhan giận hờn vò đầu Tổng Giám đốc Ôn, "Anh ấy nói không say!".

Đường Nghị Phàm cười, "Giờ anh đang bận, em đưa cậu ấy về khách sạn nhé?".

Quân tử hữu thành nhân chi mỹ (5), đương nhiên Si Nhan không thể gây thêm phiền phức cho chú rể, cứ giao cho em đi".

(5) Quân tử làm đều lành cho người khác.

Đường Nghị Phàm đưa chìa khóa xe cho Si Nhan, "Cảm ơn em vợ nhé", sau đó nhờ nhân viên phục vụ giúp đỡ.

Mãi đến khi Ôn Hành Viễn lên xe, Si Nhan mới chợt nhớ ra là quên không hỏi khách sạn nào, đành lay anh dậy hỏi.

Ôn Hành Viễn không mở mắt, thuận miệng nói ra địa chỉ.

Si Nhan khởi động xe, ra khỏi bãi đỗ mới kịp phản ứng lại, đạp phanh, cô giận phùng phùng đánh anh, "Anh làm trò gì vậy hả, đó là địa chỉ nhà em, trong tình trạng liên tục không kết nối được điện thoại của Quý Nhã Ngưng, cô gọi cho Si Hạ xin trợ giúp.

Điện thoại mới đổ một tiếng đã có người bắt máy, Si Nhan nghe thấy giọng đàn ông trầm thấp truyền đến, "Tiểu Nhan", giọng nói kinh ngạc pha lẫn vui mừng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, sống mũi Si Nhan cay cay, "Anh!".

"Gần đây, em có khỏe không? Hành Viễn đang ở cổ trấn phải không? Máy hôm trước anh nghe cậu ta nói muốn đến thăm em", giọng nói của Si Hạ không cao, ẩn chứa sự cưng chiều Si Nhan như thường ngày.

"Anh ấy về cổ trấn? Bao giờ vậy ạ?", Si Nhan nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn sắc mặt ửng đỏ do say rượu, trong lòng dấy lên tia cảm xúc khác lạ.

Si Hạ không hiểu, "Cậu ta không đến đó à? Nếu như anh nhớ không nhầm thì cậu ta nói đặt vé bay vào hai ngày trước".

Si Nhan sửng người.

Một hồi lâu không nhận được câu trả lời, Si Hạ hỏi cô, "Tiểu Nhan, em có nghe không đó?".

"Em đang nghe đây. Anh, em và anh ấy đang ở cùng nhau. Ý em là, bọn em đều ở thành phố A".

Lần này đổi lại là Si Hạ sửng người, "Em quay về rồi hả?".

"Hai ngày trước em đã quay về rồi", Si Nhan đang muốn hỏi khi nào Si Hạ từ thành phố Lâm trở về, thì nghe thấy bên đầu dây bên kia có giọng

nói chen vào, "Phó cục trưởng Si, cuộc họp sắp bắt đầu rồi ạ".

"Tôi biết rồi", Si Hạ trầm giọng đáp một tiếng, rồi mới nói tiếp, "Công việc bên này vẫn chưa hoàn thành, tối nay anh về không được, ngày mai anh sẽ tới đón em đến chỗ anh".

Si Nhan vốn hy vọng Si Hạ có thể trở về, đưa Ôn Hành Viễn đến chỗ anh ở một đêm, xem ra không ổn, "Em biết rồi, ngày mai gặp lại nhé!".

Cúp điện thoại, Si Nhan nói lỏng dây an toàn cho Ôn Hành Viễn, buông tiếng thở dài nói, "Thấy anh đáng thương quá, thôi thì thu nhận anh một tối vậy", sau đó cô điều chỉnh điều hòa trong xe, đến nhiệt độ thích hợp, quay vô lăng, lái xe về hướng nhà cô.

Nhà Si Nhann hơi xa, lái xe mất khoảng nửa tiếng đồng hồ. Ôn Hành Viễn ngủ say hết như một đứa trẻ biết nghe lời, thân hình cao lớn cuộn người trên ghế, chốc chốc lại cựa mình, có vẻ là đang tìm tư thế ngủ thoải mái nhất. Đáng tiếc là không gian xe có hạn, cơ thể một mét tám của anh cơ bản là không thể duỗi nổi.

Sau khi về nhà, dưới sự giúp đỡ của bảo vệ khu chung cư, Si Nhan dìu Ôn Hành Viễn vào phòng ngủ. Cô thì mờ mịt rửa mặt, còn người kia thì lại nằm thoải mái ngủ trên chiếc giường. Si Nhan gãi gãi đầu, khiến cho kiểu tóc vốn dĩ thực nữ trở nên rất "sáng tạo", cô quay người vào phòng bếp một hồi, lúc đi ra tay bưng một cốc nước mật ong.

Ôn Hành Viễn quả thực đã uống nhiều, men rượu bắt đầu đã hoành hành, khi Si Nhan nửa quỳ bên giường cật lực dìu anh dậy, cô cảm nhận được cơ thể của anh đang nóng lên, "Mở miệng ra, nếu không em sẽ tưới đấy!".

Có vẻ như hiểu lời uy hiếp của cô, Ôn Hành Viễn tuy không mở nổi mắt, song vẫn cố gắng uống hết cốc nước, sau đó tiếp tục bất tỉnh nhân sự.

Để cho anh có thể thoải mái hơn, Si Nhan bèn cởi áo vest của Ôn Hành Viễn, thuận tay bỏ cái nơ đen xuống, rồi tháo giày da cho anh, nhắc cả hai chân anh lên giường. Khi cô đứng dậy định giúp anh đắp chăn, anh lại cởi vài cúc trên áo sơ mi, để lộ cơ ngực rắn chắc.

"Đồ thích cởi trần" Si Nhan nóng bừng cả mặt, "Hạn cho anh một giây gài ngay khuy áo lại, nếu không em sẽ kéo chân anh quăng anh ra ngoài".

Ôn Hành Viễn lại rờ rẫm nắm lấy bàn tay cô, nỉ non, "Tiểu Nhan".

Si Nhan dùng tay kia kéo lấy tấm chăn mỏng, kết qua cô chưa kịp đắp chăn lên người Ôn Hành Viễn, tay anh đã dùng lực kéo lại, cả người cô nằm gọn trong lòng anh.

Si Nhan hoảng sợ bởi hành động đột ngột của anh, "Uống rượu vào nên tăng công lực rồi hả, còn dám giở trò cơ đấy", vừa nói cô vừa muốn giãy giụa, nhưng không thành công, ngược lại còn bị anh ôm chặt hơn. Sau đó, một nụ hôn tựa như gió xuân đáp xuống má cô, Si Nhan nghe thấy một giọng nói cất lên, "Anh nhớ em".

Cảm giác nóng rang trên khuôn mặt đã làm tê liệt các sợi dây thần kinh, hơi thở khê phả bên tai tỏ rõ sự thân mật này. Si Nhan lại được bao bọc trong hơi thở nam tính đặc trưng và mùi rượu nồng nàn, quên cả phản ứng.

Ngày cô lên đường đến thành cổ kia, Si hạ nhìn về phía Ôn Hành Viễn đang đứng một bên gọi điện thoại, nói với Si Nhan, "Có những người, một khi bỏ lỡ, là sẽ lỡ cả một đời, Tiểu Nhan hãy trân trọng người trước mắt!".

Ba năm sau từ thành cổ quay lại, Quý Nhã Ngưng nhắc nhở cô phải suy nghĩ nghiêm túc. Sở dĩ anh vứt bỏ kế hoạch du lịch ở Y, rốt cuộc là tính vận hành không cao hay vốn dĩ không có ý định vận hành.

Anh lảng lảng đến thành cổ, lại vội vàng chạy về làm phù rể. Về phần nô mơ hồ khi anh đối diện với Hàn Nặc, những lời thật lòng anh nói khi say rượu.

Tâm sự của Ôn Hành Viễn, cuối cùng, vào thời khắc này đã được Si Nhan cảm nhận và xác nhận.

Bất chợt cô nhớ đến những lời anh từng nói: Bạn bè được phân ra làm bốn loại. Loại thứ nhất, tình nghĩa sâu nặng, anh em đối xử chân thành với nhau. Loại thứ hai, không quan trọng gì, ạn bè bình thường, có cũng được, không có cũng chẳng sao. Loại thứ ba, vừa như địch vừa như bạn, đối thủ cạnh tranh trên thương trường. Loại thứ tư, yêu thương lẫn lộn, có thể trở thành người yêu của nhau.

Những ngày xa rất xa ấy, thực ra anh đã gửi gắm ý tứ trong lời nói của mình. Đáng tiếc cô không hiểu.

Hoặc là, vì Hàn Nặc, từ đầu đến cuối cô cố ý cự tuyệt bất kỳ ai, bao gồm cả anh.

Một đêm tâm tư.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C2-3: Khoảng cách của ước mơ (3)

Sáng hôm sau, lúc Si Nhan tỉnh dậy trong phòng khách, Ôn Hành Viễn không có trong phòng ngủ. Mãi đến khi tắm rửa thay quần áo, cô mới nghe thấy tiếng khóa cửa. Si Nhan vừa lau tóc vừa bước vào phòng khác, đúng lúc tay cầm đồ ăn sáng, dáng vẻ phóng khoáng tiến vào.

Ôn Hành Viễn ngược mắt nhìn cô, gương mặt không hề có dấu vết của người say rượu, "Qua đây ăn sáng", tay chân anh nhanh nhẹn đặt đồ ăn lên bàn. Thaasy cô chậm rì rì, anh đi thẳng đến trước mặt cô, nhận lấy khăn lau, "Để anh".

Có lẽ vì mới ngủ dậy, giọng của anh có phần trầm thấp, khàn khàn, nghe vô cùng quyến rũ, còn động tác của anh lại quá mức tự nhiên, khiến cho người ta không thể chối từ. Si Nhan "Ừm" một tiếng để mặc anh lau tóc giúp cho cô.

Ôn Hành Viễn vẫn mặc chiesc áo sơ mi ngày hôm qua, âu phục vốn dĩ phẳng phiu giờ có phần nhàu nhĩ, đầu tóc cũng bù xù, cằm lúng phún râu khiến anh lại mơ hồ lộ ra vẻ lười biếng và gợi cảm.

Cảm nhận được ánh nhìn của cô, khóe mắt của Ôn Hành Viễn đượm đầy tình cảm ấm áp, Si Nhan "khụ" một tiếng hồng khóa lấp sự lúng túng, "Vừa mới sáng ra đã nghe thấy tiếng anh đi qua đi lại, ngủ đủ rồi không thể an phận một chút sao?".

Anh cười nhạo cô, "Nhìn thấy em ngủ y như con lợn con, anh còn tưởng em chưa tỉnh cơ, lớn tuổi thế này mà còn ngủ nướng, có mất mặt không hả?".

Si Nhan nhướn mày, "Còn không phải vì chăm sóc con sâu rượu là anh sao, hại em phải đi ngủ muộn đấy", dứt lời cô bèn cướp lấy khăn tự mình lau tóc.

Ôn Hành Viễn nhìn cô bằng nét mặt khó dò, sau đó khẽ xoa đầu cô, "Tiểu Nhan...", những lời muốn nói bỗng dừng nghẹn tắc.

"Sao vậy", Si Nhan nghiêng đầu tránh né sự đụng chạm của anh, đi đến trước bàn ăn, ngồi xuống, "Nhân lúc thức ăn còn nóng thì ăn đi chứ, em đói meo rồi".

Nhìn điệu bộ hết như con sói vồ mồi của cô, khóe môi Ôn Hành Viễn nở một nụ cười vừa bất đắc dĩ vừa bịn rịn vô hạn. Anh bước đến, đẩy sữa đậu nành đến trước mặt cô. Si Nhan uống, lại bị anh giữ tay, "từ từ thôi, nóng đấy".

Si Nhan bật cười vì sự cang thẳng của anh, "Em đâu phải học sinh mẫu giáo bé nữa, uống sữa đậu nành còn có thể bị phỏng à?".

"Cái đó cũng khó nói lắm. Mặc dù em trông thì lớn, chẳng qua chỉ số thông minh cũng chỉ dừng ở mức trẻ em ba tuổi rưỡi thôi."

Si Nhan cầm đũa đánh vào tay anh.

Ôn Hành Viễn không tránh né, cùng lúc bị đánh còn gặp tiểu bánh bao (6) nóng hôi hổi vào bát cô, "Quán Chu Ký đấy, đều là thịt nạc".

(6) Một loại bánh bao nhỏ nhân thịt, có chứa nước trái cây.

Si Nhan không đánh anh nữa, cất giọng tẻ ngắt, "Anh cũng ăn đi chứ".

"Dạ dày khó chịu nuốt không trôi, em ăn đi."

Anh nói nhẹ nhàng băng quơ, song Si Nhan lại cảm nhận được một cách sâu sắc cảm giác dạ dày như sông cuộn biển gầm sau khi say rượu, "Ít

nhiều gì anh cũng ăn một chút đi, đói là rồi ngất xỉu lên báo trang nhất là mất mặt lắm đấy". Thấy đồ ăn sáng toàn là món cô thích ăn, cô nói, "Thôi bỏ đi, anh đợi một chút, em đi nấu cháo cho anh". Ôn Hành Viễn hoài nghi năng lực của cô, "Em có thể nấu sao? Đốt cháy nhà bếp lên trang nhất cũng không phải là vinh dự gì đâu".

Si Nhan trừng mắt với anh, "Anh có cần quá đáng như vậy không hả?"

Ôn Hành Viễn cười xòa, "Tiểu nhận biết lỗi rồi". Đợi cô vào bếp, anh bèn đi vô nhà tắm, sau đó thò đầu ra nói, "Si Hạ gọi điện đến nói buổi tối sẽ qua đón em".

"Anh trai em?" Si Nhan hỏi lại, "Sáng nay anh ấy gọi à? Máy bàn hay điện thoại di động vậy?".

"Điện thoại di động em không bắt máy, anh đã nhân điện thoại bàn rồi."

"Anh nhận điện thoại bàn rồi sao?", Si Nhan sốt sắng, "Ai bảo anh nhận?".

Ôn Hành Viễn trưng ra vẻ mặt vô tội, "Anh nhận thì làm sao, chẳng phải là vì không muốn đánh thức em à?".

"Anh còn già mồm nữa", Si Nhan nổi giận hùng hùng từ bếp xong ra, đứng ngoài nhà tắm đá cửa, "Này, anh đang tắm đấy hả?".

Ôn Hành Viễn cười nói, "Sao nào, em muốn nhìn à?".

"Ai thèm chứ, em không có sở thích lưu manh. Em muốn nói với anh là ở đây không có quần áo cho anh thay đâu, anh đợi lát nữa đến khách sạn rồi tắm không được sao?" Ôn Hành Viễn mắc bệnh sạch sẽ quá mức, Si Nhan biết đều này.

Cánh cửa nhà tắm trong phút chốc được mở ra, Ôn Hành Viễn ở trần nửa người trên, nhìn cô, "Em rất quan tâm đến anh đấy chứ nhỉ, ngay cả thói quen của anh em đều biết hết cả rồi?".

"Anh đừng tưởng bỏ nữa đi!", Si Nhan giật nảy mình, muốn đẩy anh vào, tay đưa ra lại ngại chạm vào anh. Trong lúc bối rối cô nhắc chân đá vào cẳng chân anh, thái độ dữ dằn, "Anh thích ở trần hả, sốt sáng cởi đồ vậy làm gì, anh mặc quần áo hăn hoi rồi hăng ra ngoài!".

Ôn Hành Viễn buồn cười với hành động của cô, "Anh không để bụng, em ngại ngùng gì chứ!".

"Ngại ngùng thay anh ấy", Si Nhan quya về bếp tiếp tục nấu cháo, đổ gạo vào nồi, không nhệ được mắng một câu, "Đồ lười manh!".

Trong thời gian chờ đợi, Si Nhan đến tủ quần áo lấy ra bộ đồ trước kia Si Hạ có để để lại chỗ cô. Nghe thấy tiếng nước trong nhà tắm ngừng chảy, cô gọi với vào hỏi, "Ở đây có quần áo của anh em, anh có muốn mặc tạm không?". Không có câu trả lời. Cửa phòng tắm được mở ra, Ôn Hành Viễn quần khăn tắm nghênh ngang bước ra ngoài.

Si Nhan tiện tay ném cái gối tựa phía sau qua, "Anh có chút xấu hổ nào không vậy hả? Có thể đừng phóng dăng như vậy được không?".

Ôn Hành Viễn cười vang, "Sợ không nhống chế được bản thân rồi bỏ nhào đến à?".

Si Nhan quăng quần áo qua, "Mặc vào!".

Ba năm rồi cô chưa về nhà, quần áo đương nhiên là mặt hàng nhét dưới đáy hòm.

"Đã sắp mọc meo cả rồi em còn bắt anh mặc?", Ôn Hành Viễn chê bay quăng đi, "Anh không mặc!".

"Vậy thì anh cứ mặc bộ đồ nong nặc mùi rượu kia đi. Nhưng mà, để tránh cho em bị say", Si Nhan trừng mắt với anh, "Đi thong thả, không tiền!".

"Biết bao nhieeu người muốn nhìn mà không có cơ hội, em không nắm bắt một chút sao?", Ôn Hành Viễn phớt lờ, lệnh đuổi khách của cô, cất giọng bỉ ổi, "Thân hình anh không tệ, không tin em kiểm tra mà xem", dứt lời đã chồm đến trước mặt Si Nhan.

Si Nhan ôm gối chặn khuôn mặt tuần tú của anh, "Ai muốn kiểm tra chứ", dứt lời cô không thềm đếm xỉa đến anh, vào bếp bưng cháo ra.

Chú ý đến má cô phớt hồng. Ôn Hành Viễn lòng dạt dào niềm vui sướng, khóe môi nở nụ cười. Dợi Si Nhan bưng cháo đến trước mặt anh, anh bỗng không thể cười nổi, "Đây là tiết mục cháo nướng à? Em khẳng định là anh ăn xong không cần đến bệnh viện chứ?".

"Đâu ra nhiều lời nhảm nhí như jvaajy", Si Nhan "cạch" một tiếng bo thìa xuống bàn, "Dù sao thì nhà em gần bệnh viện lắm, mất có ba bốn phút thôi, an tâm đi, tiện đường", nói xong cô quay người đi vào phòng ngủ, chuẩn bị thu dọn chiến trường của con sâu rượu.

Ôn Hành Viễn đang chuẩn bị tâm lý khi phải đối mặt với bát cháo chất lượng kém, thì chuông cửa bỗng vang lên. Si Nhan tưởng là Si Hạ, cô vội từ phòng ngủ thò đầu ra, "Không phải anh nói là tối nay anh trai em mới tới sao?".

Ôn Hành Viễn tưởng rằng khách sạn cho người đưa đồ đến cho anh, "Giờ này chắc cậu ta đang ở thành phố G", vừa nói chuyện với Si Nhan, anh vừa mở cửa.

Thế nhưng người đứng ngoài cửa lại là Hàn nặc. Nhìn thấy Ôn Hành Viễn quần áo không chỉnh tề, vẻ mặt của anh bỗng thay đổi đột ngột.

Rất lâu về sau , Si Nhan vẫn nhớ tới cảnh tượng Hàn Nặc buồn bực và Ôn Hành Viễn lạnh nhạt đối diện với nhau ngày hôm đó.

Người mở lời trước là Ôn Hành Viễn, "Không phải như cậu nghĩ đâu", rõ ràng là anh đang thay Si Nhan giải thích, nhưng ánh mắt lại tựa như nặng trĩu đè ép lên người Hàn Nặc.

Nếu như sắc mặt HafnNawjc không khó coi như vậy, hoặc là anh đắp lại một câu, "Tôi chẳng nghĩ gì hết!", Si Nhan nghĩ kết cục ngày hôm ấy hẳn sẽ khác. Thế nhưng, Hàn Nặc lại nói, "Anh đợi em dưới tầng".

Hàn Nặc thậm chí còn không có dũng khí bước vào căn phòng có cô và Ôn Hành Viễn.

Si Nhan không từ chối, cũng không đồng ý, chỉ đứng chôn chân tại chỗ.

Hàn Nặc quay người đi về phía thang máy, đợi người ở trong đi ra rồi bước vào. Cửa thang máy đóng lại, anh cũng không quay đầu lại lấy một lần.

Nhân viên phục vụ khác sạn vừa đến, nhìn thấy Ôn Hành Viễn để trần nửa thân trên, vội vàng tiến lại xác nhận thân phận của anh, "Xin hỏi là ông Ôn Hành Viễn phải không ạ?".

Ôn Hành Viễn đưa tay nhận lấy túi, rồi ký tên lên tờ hóa đơn.

Phút trầm lặng ngắn ngủi, tựa hồ như đang kìm nén điều gì đó.

Chỉ chốc lát sau, Ôn Hành Viễn chậm rãi thở dài, chìa tay về phía Si Nhan, "Em lại đây".

Si Nhan thoáng chần chừ, nhưng vẫn đi tới chỗ Ôn Hành Viễn.

Tay của anh gần trong gang tấc, cô lại không có dũng khí nắm lấy.

Ôn Hành Viễn không đợi thêm, đặt tay lên vai cô, "chuyện tình cảm không được mơ hồ, bắt buộc phải rõ ràng. Nên làm thế nào hẳn là em hiểu rõ".

Si Nhan ngược mắt lên, nhìn thấy bản thân yếu đuối đến nhếch nhác trong mắt anh, hết như ba năm về trỏsc. Đôi con người không hề xa lạ kia, vẫn đang đầy khích lệ như xưa.

Dưới cái nhìn chăm chú của anh, Si Nhan ép mình không được khóc, "VẬY em đi đây".

Ôn Hành Viễn không lên tiếng, cũng không buông tay, chỉ lẳng lẳng nhìn cô. Vào lúc Si Nhan tưởng rằng anh sẽ nổi nóng, anh lại chìa tay ra vuốt những lọn tóc xõa tung của cô, "Đừng làm chuyện ngốc nghếch".

Giọng nói của anh trong trẻo, dịu dàng, tựa hồ như trời bỗng nhiên nổi gió, lay động vô số bóng cây, thổi bay những hoang mang loang lổ trong lòng Si Nhan. Sau đó, cô cong môi nở nụ cười, "Được ạ".

Ôn Hành Viễn buông lỏng tay, "Đi đi, anh đợi em".

Hàn Nặc tựa vào xe hút thuốc, làn khói chờn vờn khiến người ta không nhìn rõ biểu cảm của anh. Thấy Si Nhan đi ra, giống như lo lắng một giây sau cô sẽ hối hận mà quay người rời đi, anh dụi điếu thuốc đang hút, nhanh chân tiến về phía trước nắm lấy cổ tay cô, đẩy cô vào ghế sau xe.

Hàn Nặc ngồi vào bên cạnh, nhìn Si Nhan, đợi cô phủ nhận.

Nhưng cô không phủ nhận.

"Anh tưởng rằng ba năm trước đã kết thúc rồi. Anh tưởng rằng chúng ta không có nhau sẽ tốt hơn. Anh tưởng rằng chỉ cần em hạnh phúc, anh có ra sao cũng không hề gì?." Sự thực lại là, khi bên cạnh em có một người không hề kém cạnh anh, anh lại không thể chấp nhận nổi. Đôi mắt như biển

rộng mênh mông, thâm trầm phủ xuống người của Si Nhan, Hàn Nặc khó khăn nhả từng chữ, "Có thể hay không, việc chúng ta bắt đầu lại từ đầu?".

"Người quyết định chia tay là anh, thậm chí không có lấy một câu giải thích", không khó khăn như trong tưởng tượng, Si Nhan nhìn thẳng vào mắt Hàn nặc. "Lúc em bị tình yêu vứt boe, anh và Tạ Viễn Đăng đứng bên nhau. Khi đó em không hiểu, tại sao anh bỗng dưng thay đổi. Hiện tại đối với em mà nói đáp án không còn quan trọng nữa. Em có thể tưởng tượng rằng anh có nỗi khổ tâm, anh không nên tước đoạt quyền để em chọn lựa. Hàn Nặc anh có thể nói kết thúc là kết thúc. Còn em, lại không thể bởi vì anh muốn bắt đầu lại mà đồng ý như chưa từng chịu tổn thương."

"Không phải là lỗi của chúng ta, cơ bản là không liên quan gì đến chúng ta hết", Hàn Nặc tưởng rằng Si Nhan sẽ khóc, nhưng cô rất lý trí, lý trí đến độ có phần tuyệt tình, anh muốn dùng tình cũ để cứu vãn, "Anh vẫn yêu em, Nhan Nhan".

"Nói em không yêu anh, em không đủ lòng tin. Nói em vẫn yêu anh, em không có dũng khí", đáy mắt Si Nhan phủ một tầng sương mông lung, tựa như là lá chắn ngăn cách cô và Hàn Nặc, "Trên đời này, có rất nhiều cái ấm áp gần mặt cách lòng, song đó không phải là thứ chúng ta có thể gánh vác nổi. Khi giữa chúng ta có vướng mắc của người thân, Hàn nặc, chúng ta vẫn có thể yêu nhau như trước đây sao?"

"Nhan Nhan, anh không làm được", một lần nữa lên tiếng, giọng nói của Hàn Nặc đã chất đầy nỗi đau đớn gần như tuyệt vọng, "Anh biết là anh đã chọn cách ngu xuẩn nhất, nhưng anh không hề có ý muốn làm em tổn thương, anh tưởng đó là sự lựa chọn tốt nhất dành cho em".

"Anh tưởng rằng?", Si Nhan ghen ngào, "Anh dựa vào cái gì mà lựa chọn thay em?".

"Cái sai của anh nằm ở chỗ tự cho mình là đúng mà thay em quyết định", ngón tay thon dài xoa lên má cô, giọng nói của Hàn Nặc đã nhuộm nỗi buồn bất đắc dĩ, "Nhìn em từng bước từng bước rời đi, một mét, một trăm mét, cho đến kho biến mất khỏi tầm mắt anh, em có biết anh hối hận đến nhường nào không? Anh tự nhủ với bản thân mình rằng, chỉ cần em quay trở lại, anh quyết không buông tay. Ngày qua ngày, anh đợi em, một năm, hai năm, cho đến khi em xuất hiện".

Si Nhan không kìm nổi nước mắt, cô nói trong màn nước mắt, "Đâu chỉ là một trăm mét, em đã đi bảy nghìn dặm đấy, Hàn Nặc".

Cô đã từng đợi, từng ngốc nghếch đứng đợi trong đại sảnh sân bay, nhìn dòng người qua lại ngược xuôi, nhìn người ta sum họp ly biệt, dùng cách tuyệt vọng nhất chờ đợi anh níu kéo. Thế nhưng, mãi đến khi máy bay cất cánh mang cô rời khỏi thành phố A, đi đến thành cổ cách đó tròn bảy nghìn dặm, anh vẫn không nói với cô một lời.

Sau ba năm, anh mới nói: Bắt đầu lại từ đầu.

Thế nhưng, bắt đầu như thế nào?

Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mu bàn tay anh, Si Nhan khóc không thành tiếng.

Hàn Nặc kéo cô vào lòng mình, ôm chặt, "Xin lỗi em".

Xin lỗi, nói ra, là khiến người ta tổn thương.

Biến cố thành linh xảy ra kia, nhưng ngày tháng cô mượn rượu để gây tê chính mình kia, nỗi đau dớn bất luận là có tỉnh hay không đều tồn tại, đều đủ phai nhòa một tình yêu.

Khi nước mắt mặn chát làm ướt đầm ngực áo sơ mi của Hàn Nặc, mắt anh đã đỏ. Nâng mắt cô lên như nâng niu món bảo vật, anh khẽ hôn dịu

dàng lên mắt, sau đó từ từ dịch chuyển xuống dưới, cuối cùng đáp xuống cánh môi đã nhung nhớt từ lâu. Nụ hôn nồng nàn, mạnh mẽ vừa trần trở.

Khí thế ấy quá mãnh liệt, khiến Si Nhan gần như vút bỏ mà đầu hàng. Sau đó, một khuôn mặt với ngũ quan tinh tế bỗng hiện ra trong đầu, kéo lý trí còn sót lại của cô về thực tại. Si Nhan dùng hết sức đẩy Hàn Nặc ra, cự tuyệt, "Đừng như vậy".

Hàn Nặc lại không buông tay.

Si Nhan không vùng vẫy, để mặc anh ôm, "Lúc mẹ em ra đi, em đã quỳ suốt một đêm, em xin bà tha thứ, tha thứ cho em không thể vút bỏ anh, bởi vì em biết đó không phải là lỗi của anh. Em tưởng rằng anh hiểu, nhưng anh lại không cần em nữa. Em chờ đợi đến giây phút cuối cùng, mãi đến khi loa phát thanh trong sân bay giục lên máy bay, anh vẫn không đến".

Ngayf ấy, Si Nhan đứng trong sảnh sân bay, chờ đợi Hàn nặc sẽ giống nam chính trong tiểu thuyết, xuất hiện vào giây phút cuối cùng, ngăn cản cô rời đi. Loa phát thanh đọc hết lần này đến lần khác tên cô và Ôn Hành Viễn. Si Nhan chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Ôn Hành Viễn ngồi lặng lẽ không lên tiếng. Còn cô, cuối cùng đã thất vọng.

"Anh, em đi đây", ở trong vòng tay của Si Hạ, Si Nhan khẽ cất giọng từ biệt, rồi để mặc Ôn Hành Viễn nắm lấy tay cô, bước lên máy bay.

Sau đó, là ba năm.

Si Nhan cuối cùng cũng vùng vẫy ra khỏi cái ôm của Hàn Nặc, "thực tế chứng minh rằng, không có nhau, cũng sẽ không sao hết. Cho nên, hãy cứ như vậy đi".

Bất luận là yêu nhau hay là lưu luyến, hãy dừng lại ở đây.

Đúng vậy, dù gì thì cũng phải có điểm kết thúc.

Hàn Nặc nhìn cô đẩy cửa xe bước ra, dần đi dần xa. Anh ngồi trong xe, hút hết điếu này đến điếu khác, cho đến khi Tạ Viễn Đăng xuất hiện.

Kéo lấy tay của Hàn Nặc đặt vào ngực trái của mình, khuôn mặt trang điểm tinh tế của Tạ Viễn Đăng tỏ rõ vẻ mệt mỏi, "Ba năm về trước anh nói, tình yêu có rất nhiều loại, nhưng mẹ chỉ có một. Em tưởng rằng bọn anh đã thực sự kết thúc, em tưởng rằng nhẹ nhàng qua ngày cũng có thể là tình yêu, lùi một vạn bước, cho anh xem em là thể thân của cô ấy, em cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng anh đã quên rồi, em là người, là một người phụ nữ, em cũng biết đau".

Vốn tưởng rằng được anh tiếp nhận chỉ là chuyện sớm muộn, thế nhưng đã dốc hết toàn lực, vẫn không nhận được sự đáp trả.

Tạ Viễn Đăng cười rồi bật khóc, "Em thậm chí không dám hy vọng xa rồi rằng anh sẽ yêu em, quả thật, như vậy cũng không được".

Trong tình yêu, không phải chỉ cần nhúng nhường là được.

Đường Nghị Phàm và Quý Nhã Ngưng đi hưởng tuần trăng mật, Ôn Hành Viễn và Si Nhan đến tiễn.

Quý Nhã Ngưng khoác lấy cánh tay Si Nhan đi trước, "Đừng cố chấp với quá khứ nữa, dùng thời gian và niềm vui mới làm phai nhạt một đoạn tình cảm, mới không phụ bản thân mình".

Si han theo bản năng quay đầu, đúng lúc Ôn Hành Viễn đang cùng Đường Nghị Phàm đi phía sau nhìn về phía cô, ánh mắt chạm vào nhau giữa khoảng không, coo vội vàng quay người lại. Từ buổi sáng gặp Hàn Nặc, Ôn Hành Viễn không chủ động nói chuyện với cô, nhưng cũng không nói muốn đi, chỉ ở trong nhà cô đọc sách, như chưa từng xảy ra chuyện gì, lại giống như đang tức giận.

"tớ không thể mang Ôn Hành Viễn ra thử, như vậy không công bằng với anh ấy", Si Nhan khẽ tiếng thở dài, "Cậu không biết anh ấy tốt thế nào đâu, tớ không muốn làm tổn thương anh ấy".

"Sự lo ngại của cậu chẳng đâu vào đâu cả. Chỉ cần lúc cậu và anh ấy ở bên nhau chân thành, lấy ra đâu tổn thương? Tình yêu là chuyện hai bên cùng tự nguyện, không thử qua, ai biết có thích hợp hay không. Tớ tin rằng cho dù kết quả cuối cùng không phải là điều anh ấy muốn, anh ấy cũng sẽ không trách cậu."

"Mất đi so với không đạt được còn buồn khổ hơn nhiều, tớ sợ rằng..."

"Tâm lý kiểu gì vậy hả? Anh ấy không bằng Hàn Nặc chỗ nào? Cậu có thể yêu Hàn Nặc, sao không thể yêu anh ấy?", Quý Nhã Ngưng muốn cho cô hai cái tát, đánh cho cô tỉnh ra.

Chính vì anh ấy quá tốt, tốt đến mức khiến Si Nhan do dự, huống hồ, "Anh ấy chưa nói gì cả".

Quý Nhã Ngưng cười "phì" vui vẻ, "Thì ra là cậu đang phân vân chuyện này hả?".

Si Nhan đẩy Quý Nhã Ngưng, "Cậu nói nhỏ chút!".

"Còn cần phải nói nữa? Hành động của anh ấy chẳng lẽ không phải là chứng minh hùng hồn nhất sao? Tớ bày tỏ quan ngại sâu sắc về chỉ số thông minh của cậu đấy!" Quý Nhã Ngưng quả thực không muốn làm bạn với cô nữa, "Kẻ ngốc cũng nhìn ra được cậu đối với Hàn nặc tình đậm sâu bao nhiêu, tớ nói đã từng, đã từng ấy. Anh ấy không nhè lúc đó mà nhảy vào, chỉ có thể là vì anh ấy yêu cậu, không muốn cậu khó xử". Chờ đến bên tai Si Nhan, Quý Nhã Ngưng nhõ giọng nói, "Nghe ý của Đường Nghị Phàm, Ôn Hành Viễn thích cậu từ lâu lắm rồi".

Cuối cùng Quý Nhã Ngưng nói, "Nếu như đã biết được cái tốt của anh ấy, vậy chứng tỏ rằng anh ấy xứng đáng để cậu mạo hiểm. Cho anh ấy một cơ hội, cũng là cho bản thân mình một cơ hội".

Si Nhan trầm lặng. Cô không biết, trong đại sảnh sân bay người đông như mắc cửi. Ôn Hành Viễn đứng không xa, nhưng không dám nhìn bóng lưng cô, chỉ cảm thấy rằng nếu nhìn thêm một cái, sẽ không thể kìm nén được mà kéo cô vào lòng.

Nhiều năm như vậy rồi, không phải là không nhụt chí. Ôn Hành Viễn từng nghĩ: E là cả đời này không có cách nào bước vào trái tim cô, chỉ còn cách giấu kín trong lòng mới có thể ở bên cô lâu dài. Nhưng sau khi thử, anh phát hiện ra như vậy cũng không ổn.

Đối với tình yêu của Si Nhan, hoặc là có tất cả, hoặc là không có gì. Ôn Hành Viễn thực không có cách nào xử lý ổn thỏa.

Rời khỏi sân bay, Si Nhan muốn mua hoa, Ôn Hành Viễn đã biết là cô muốn đi đâu.

Xung quanh phần mộ, từng bách dựng thành hàng, mùi hương thơm ngát theo gió bay tới. Trong khung cảnh tĩnh mịch này, hoa bách hợp trắng mang một vẻ đẹp thê lương. Đặt hoa trước phần mộ, Si Nhan quỳ xuống, mặt khế dán vào tấm hình lạnh băng, "Mẹ ời".

Cùng với tiếng ghen ngào này, nước mắt của cô từng giọt tuôn rơi. Ôn Hành Viễn ngồi xuống, đưa tay lau đi những giọt nước mắt nhòe nhoẹt bên khóe mắt cô.

"Bác gái, đã lâu không gặp, cháu là Hành Viễn, cháu cùng Tiểu Nhan đến thăm bác", anh vừa nói vừa nắm tay Si Nhan tong lòng bàn tay mình, "Mặc dù ba năm qua Tiểu Nhan không quay về, nhưng cô ấy rất nhớ bác, mỗi phút mỗi giây đều nhớ. Cháu biết bác không trách cô ấy, nhưng cô ấy lại cố chấp không chịu tha thứ cho bản thân mình.

Si Nhan mặt vào hõm vai anh, để mặc cho nước mắt rơi xuống da anh.

Nỗi bi thương và bất lực của cô đã không thể che đậy trước mắt anh từ sớm, nên không cần che đậy.

"tiểu Nhan rất tốt, bác đừng lo lắng. Cô ấy ăn tốt, ngủ tốt, bác xem xem, cô ấy còn béo lên nữa cơ, nặng chết đi được, cháu ôm không nổi rồi", Ôn Hành Viễn ôm lấy cô, muốn dùng nhiệt độ cơ thể của mình để gánh một phần nỗi đau chôn vùi nơi thẳm sâu đáy lòng cô, "Bác phải nói giúp cháu một câu nhé, cô nàng này động tý là gây sự với cháu, tức giận gì cũng quăng hết lên người cháu, ý lại vào cháu", cảm nhận được người trong lòng khẽ nhúc nhích, anh thấp giọng cười, "Anh nói sai rồi sao, dám làm không dám chịu hả?".

Si Nhan nín khóc mỉm cười, "Không sợ mất mặt à, đàn ông con trai gì mà đi mách lẻo!".

Ôn Hành Viễn khẽ vỗ vào lưng cô như đang dỗ dành một đứa trẻ, "Ai nói mách lẻo là độc quyền của phụ nữ, em phân biệt giới tính!".

Si Nhan cãi lại, "Sự kỳ thị của em đối với anh không chỉ dừng lại ở phương diện giới tính thôi đâu!".

Ôn Hành Viễn ý đồ xấu xa ôm lấy cô, chặt đến độ Si Nhan phải kêu lên. Đợi cảm xúc của cô ổn định, Ôn Hành Viễn mới lần nữa lên tiếng, "Tiểu Nhan đừng quá khắt khe với bản thân mình, mỗi người đều có những giây phút yếu đuối, đây là đều được cho phép", anh đưa tay ra vén những lọn tóc xõa ra của cô qua tai, giữ chặt tay cô trong lòng bàn tay của mình, "Chuyeejnc ủa bác gái không liên quan gì đến em cả, việc em tự trách mình không có nghĩa lý gì hết. Người đã ra đi không thể quay trở lại, người ở bên cạnh vẫn còn đó, chỉ có mình em không ổn. Ba năm trôi qua, cái gì nên buông, cái gì nên quyên, em đều hiểu ra rồi. Dừng cảm một chút, chỉ cần dừng cảm một chút thôi là được".

Si nhan ngẩng đầu lên, chỉ cảm thấy Ôn Hành Viễn đứng trước mặt cô giây phút này xa lạ vô cùng. Người đàn ông thích đấu võ mồm với cô kia, giờ phút này lại chín chắn, chững chạc, con người đen như mực tựa hồ nhìn thấy tâm tư của cô, vô hình trung truyền cho cô sức mạnh, hệt như cánh tay của anh, vững chãi và mạnh mẽ.

Cuối cùng, cô nói, "Cảm ơn anh".

Ý cười ben khoe môi Ôn Hành Viễn vẫn còn đó, song đáy mắt lại ẩn chứa vẻ mất mát. Sau bao ngày đợi tới đợi lui, chỉ đổi lại được một câu "Cảm ơn".

Trên đường quay trở về, Ôn Hành Viễn nhận được một cuộc điện thoại, sau đó nói với Si Nhan, "Anh phải quay về thành phố G, không thể cùng em đợi Si Hạ rồi".

Si han phát hiện thay nét mặt của anh thoáng thay đổi, "Xảy ra chuyện gì vậy?".

Tay vẫn đặt trên vô lăng, Ôn Hành Viễn cười nói, "Có bản hợp đồng quan trọng cần ký".

Si Nhan không hỏi thêm gì nữa. Xe chạy đến dưới khu chung cư, cô khẽ giọng nói, "Vậy thì em lên đây, anh lái xe cẩn thận nhé!".

Ôn Hành Viễn "ừm" một tiếng, trong khoảnh khắc cô đẩy cửa xe, anh bắt lấy cổ tay cô, "Tiểu Nhan?", những lời muốn nói bỗng dừng nghẹn tắc lại.

Si Nhan quay người nhìn anh, "Có chuyện gì vậy?"

Ôn Hành Viễn nhìn sâu vào đôi mắt cô, "Ngoan ngoãn ở chỗ Si Hạ nhé, qua hai ngày nữa anh sẽ quay lại cùng em".

Anh nói "cùng" không phải "thăm", Si Nhan nhạy cảm phát ra cách dùng từ khéo léo của anh. Không gian trong xe có hạn, lúc này anh còn dồn nửa người về phía trước, khiến khoảng cách hai người rất gần, Si Nhan thậm chí cảm thấy có thể nhìn rõ hàng lông mi dài của anh chớp động, còn ánh mắt của cô lại là dấu chấm hỏi không thể nào lý giải.

Ôn Hành Viễn chỉ xoa đầu cô, "Còn ngây người ra đó làm gì, anh phải đưa em lên đó nữa hả?".

Bầu không khí ngột ngạt có phần mờ ám bỗng được quét sạch.

Si Nhan bỏ tay anh ra, "Sao anh lại bị ối thế này cơ chứ?".

Ôn Hành Viễn bỗng nhiên cúi người về phía trước, bất thành linh hồn phốt lên môi cô, chạm phải ánh mắt hốt hoảng lo sợ của cô, anh cất giọng bình tĩnh, "Em còn muốn tránh né đến bao giờ nữa?".

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C2-4: Khoảng cách của ước mơ (4)

Ôn Hành Viễn đến thành phố G, đúng lúc Si Hạ đi họp quay về, anh không hề về nhà mà đi thẳng đến đón Si Nhan.

Hai anh em ba năm không gặp, Si Nhan nhìn thấy xe của Si Hạ từ đằng xa, nước mắt đã lưng tròng.

Si Hạ xuống xe, ôm chặt lấy Si Nhan.

Nước mắt Si Nhan cứ chảy xuống ngực anh, "Anh", giọng cô nghèn nghẹn.

"Nha đầu ngọc, cuối cùng đã chờ được em trở về rồi", Si Hạ đặt túi đồ trên tay cô vào ghế sau xe, rồi để cô ngồi vào ghế phụ, "Đi thôi, chúng ta về nhà".

Để mặc Si Hạ giúp mình cài dây an toàn, Si Nhan nữa làm nũng nữa oán trách, "Sao anh cứ phải chạy một chuyến như thế làm gì, em đi thẳng qua đó là được rồi, còn sợ em không tìm được đường nữa à?".

"Mặc dù cô em này có chút bướng bỉnh không chịu nghe lời, nhưng nuôi bo nhiều năm, dù sao cũng phải săn sóc một chút phải vậy không? Em đi mất thật thì tìm đâu một người y hệt nữa hả?", Si Hạ nhéo má cô vẻ cưng chiều, "Hình như gây đi rồi thì phải".

"Em đang giảm béo đấy", Si Nhan cười như trẻ con, "Anh cũng gây đi rồi, nhưng mà đẹp trai hơn".

Si Hạ nghiêng đầu cười, "Phong thái vẫn như xưa phải không?".

Si Nhan không tiếc lời khen ngợi, "Không sai, thừa phó Cục trưởng Si", sau đó cô khẽ tựa vào vai anh, hưởng thụ sự ấm áp đã lâu không gặp.

Nửa tiếng đồng hồ sau hai người đến nơi.

Si Hạ sống một mình, căn hộ ba phòng hai sảnh hơn một trăm mét vuông, được thu dọn gọn gàng ngăn nắp, phòng khách rộng rãi trang trí đơn giản, trang nhã, tường gỗ, sàn gỗ mộc mạc gần gũi với thiên nhiên, khiến người ta có cảm giác được yên tĩnh trong sự ồn ào náo nhiệt, phảng phất hương vị của thiền.

Si Nhan thay giày vào phòng, nhìn qua căn phòng một lượt, nhàn nhã ngồi xuống thăm trải sàn trước sofa rồi với lấy cái điều khiển từ xa, "Phong cách mộc mạc này quả thực là thích hợp với anh đấy".

Si Hạ thay quần áo ở nhà đi ra ngoài, khuôn mặt tràn ngập ý cười, "Nhà do em gái anh thiết kế, chất lượng đảm bảo".

Si Nhan kéo anh ngồi xuống, khẽ gác cằm lên vai anh, vừa đến trấn Đại Nghiên, em đã thích căn phòng gỗ nhỏ nơi đó, nó mang theo phong vị cổ xưa, dễ khiến người ta khoan khoái say lòng. Thế nên, lúc thiết kế căn hộ này cho anh, em đã thêm vào yếu tố gỗ và thiên nhiên".

Si Hạ thực lòng khen ngợi, "Hành Viễn nói, thiết kế của em trước giờ chưa từng mù quáng chạy theo trào lưu, mà lại tùy hứng. Lúc cầm bản thiết kế trên tay, anh mới tin vào lời cậu ta nói là thật. Trước giờ anh vẫn muốn nói trước mặt em rằng, anh rất thích!".

Vốn dĩ anh chỉ là nhất thời cao hứng, nghĩ dù sao cũng là căn hộ của mình, hay là để cô thử thiết kế, không ngờ kết quả lại ngoài dự liệu, thiết kế mang phong cách thiền đầy tự nhiên, khiến Si Hạ phải nhìn Si Nhan bằng một cặp mắt khác.

"Đi vào phòng em xem đi", Si Hạ còn nhớ lúc trước cô hay oán trách cửa sổ phòng nhỏ, cho nên sau khi mua căn hộ này anh đã có ý để phòng có cửa sổ sát sàn cho cô.

Si Nhan bất ngờ, "Phòng của em?".

"Là Hành Viễn thiết kế."

"Anh ấy?".

"Không ngờ phải không", Si hạ gửi gắm ý tứ trong lời nói, "Hồi ở nước ngoài, cậu ấy đã học thiết kế nội thất một thời gian".

Được gần em hơn, những thứ cậu ấy làm đâu chỉ có gần này.

Thế nhưng, Si Hạ không nói nhiều, anh tin rằng, tâm ý của Ôn Hành Viễn, Si Nhan sẽ hiểu.

Si Hạ bận tối mặt mũi, không có nhiều thời gian ở cùng Si Nhan, nhưng vẫn cố từ chối các cuộc xã giao buổi tối, về nhà ăn cơm cùng cô. Ban ngày, Si Nhan ở nhà một mình, nghe nhạc, xem phim, lúc nhàm chán lại dắt chú cho Shar Pei được đặt tên là quả bóng mà Si Hạ nuôi đi tản bộ công viên, thi thoảng đến quán cà phê gần đó ngồi. Ngày tháng trôi qua thoải mái, dễ chịu.

Ôn Hành Viễn có nhắn tin cho cô ngay buổi tối anh quay về thành phố G. ngoài việc G. Ngoài việc báo là anh đã về đến nhà thì không có bất cứ lời giải thích nào về nụ hôn kia. Sau này, Ôn Hành Viễn có nói chuyện điện thoại với Si Hạ, nhưng giọng điệu của Si Hạ giống như đang bàn chuyện công. Mãi đến lúc cúp điện thoại, anh vẫn không gọi cô ra nghe máy.

Si Nhan như trút được gánh nặng.

Thế nhưng, lại kìm lòng không đành, cô nghiền ngẫm những lời anh nói, Em còn muốn tránh né đến bao giờ nữa?.

Không phải trốn chạy mà là tránh né, tựa hồ đã chắc chắn được rằng cô hiểu tâm tư của anh.

Si Nhan rất muốn hỏi anh rằng, "Anh kiên trì được bao lâu? Chuẩn bị khi nào thì từ bỏ?", nhưng cô không có chút dũng khí.

Có những tình cảm, không làm rõ có lẽ có thể bất diệt, một khi nói ra, đồng nghĩa với kết thúc.

Si Hạ phải đến cục một chuyến, thay quần áo đi ra ngoài thì nhìn thấy Si Nhan ôm quả bóng ngồi ngẩn ngơ trong phòng khách, anh đi qua chỗ đó vỗ vỗ mặt cô, "Em đây nghĩ gì vậy hả, gọi mãi cũng không có phản ứng gì hết".

Si Nhan hoàn hồn, "Anh làm gì vậy?".

Si Hạ cau mày, "Cãi nhau với Hành Viễn rồi à?".

"Hả?", không ngờ chủ đề này lại chuyển sang Ôn Hành Viễn, Si Nhan phủ nhận, "Bọn em luôn chung sống hòa bình, sao có thể cãi nhau".

Chung sống hòa bình? Si Hạ nhìn chăm chăm vào mắt cô, "Tiểu Nhan, không phải là cho đến giờ em vẫn chưa phát hiện ra tâm tư của Hành Viễn đó chứ?".

Si Nhan sửng sốt, "Anh biết sao?".

Si Hạ buông một tiếng thở dài, "Nếu như anh không biết, sao có thể đồng ý cho cậu ấy đưa em đến thành cổ?".

"Vậy thì chỉ ít ba năm rồi phải không?".

"Đâu chỉ có thể."

Bốn chữ "đâu chỉ có thể" lại ẩn chứa nỗi xót xa.

Để lại Si Nhan còn đang ngẩn ngơ, Si Hạ ra khỏi nhà, ngẫm nghĩ rồi cảm thấy không yên tâm, anh còn gọi điện cho Ôn Hành Viễn. Điện thoại đổ chuông một lúc, Ôn Hành Viễn mới bắt máy, có lẽ anh đang đi xã giao, lơ mơ có tiếng nhạc và tiếng người, Si Hạ hỏi, "Đang ở bên ngoài hả?".

"Bị ông già bên nhà áp giải đến bữa tiệc rượu đang chuẩn bị chuồn đây", Ôn Hành Viễn dứt lời, ra khỏi phòng tiệc rượu, vừa xuống tầng vừa hỏi, "Giờ này gọi điện thoại đến, có chuyện gì à?".

Si Hạ chẳng buồn vòng vèo, đi thẳng vào vấn đề, "Lúc Tiểu Nhan ở thành cổ, cậu nhớ nhung con bé từ sáng đến tối, hiện giờ con bé ở chỗ tôi, cậu lại núp ở thành phố G không lộ diện, là ý gì vậy hả?".

"Dù tôi có nhớ nhưng đến thế nào đi chăng nữa thì cũng cần phải có cơ hội chứ", nghĩ lại mỗi lần gọi điện cho Si Nhan, đều được tổng đài thông báo đối phương đã tắt máy, giọng điệu của Ôn Hành Viễn cực kỳ bất đắc dĩ, "Ngày hôm ấy tôi đã không ngăn nổi mình nên đã hôn cô ấy, sau đó cô ấy tránh né tôi, không mở điện thoại".

Si Hạ nghe thấy thế bèn vui vẻ, "To gan lớn mật thật, dám động tay động chân đến em gái nhỏ của tôi cơ đấy. Con bé không trở mặt với cậu đấy chứ?".

Ôn Hành Viễn cười, "tôi tay chân nhanh lẹ chuồn vội, cô ấy không kịp!".

Tiếng cười Si Hạ càng lớn, "Vậy thì cậu nên tránh đi, phòng trường hợp con bé không khống chế nổi mà chặt tay cậu!".

Ôn Hành Viễn tặc lưỡi một tiếng, "Có thể trông mong điều gì đó tốt đẹp cho tôi không hả? Lửa chỗ tôi sắp cháy đến nhà rồi, cậu còn ở đó mà cười trên nỗi đau khô của người khác!".

"Tôi đang vui mừng thay cho cậu, bất kể thế nào đây cũng là một bước đột phá mới", Si Hạ vừa cười vừa hỏi, "Đây chẳng phải là tiến triển thực tế đó sao, sao lại trì trệ không tiến lên, đây không phải là phong cách của cậu".

Ôn Hành Viễn đưa tay nói lỏng cà vạt, "Tôi có thể tiến tới à? Chờ đợi bao nhiêu năm rồi, nếu để đổ bể vào giờ phút này, tôi đúng là thật có lỗi với bản thân mình!".

"Tiểu Nhan nhìn thì có vẻ thờ ơ với mọi chuyện, thực ra trong lòng lại có dự tính cả. Ai tốt với con bé, con bé đều biết rõ. Vì vậy, cậu nên có lòng tin, trong lòng con bé, cậu và người khác không giống nhau."

Ôn Hành Viễn cười tự giễu, "Dù thế nào cũng không địch nổi với Hàn Nặc trong lòng cô ấy".

Si Hạ thoáng chốc đã nhạy cảm phát giác ra được, "Bọn họ đã gặp nhau rồi hả?".

"Đâu chỉ là gặp nhau. Vị kia hiện giờ mới nghĩ thông suốt, muốn níu kéo."

Si Hạ trầm mặc trong giây lát, sau đó nói, "Muộn rồi".

Khắc cốt ghi tâm cũng quan trọng, khoong có nghĩa là không bị thay thế bởi tình cảm bình dị mà kiên định.

"Nếu như cậu có một chút chần chừ, thì hãy sớm buông tay. Trước tiên cậu cứ để tôi nói hết đã", Si hạ ngăn cản Ôn Hành Viễn nói tiếp, "Cậu nói cậu thích Tiểu Nhan, không quan tâm đến quá khứ của con bé và Hàn Nặc,

tôi tin cậu, tôi để cậu đưa con bé đi, hy vọng mà tôi gửi gắm không phải là cậu sẽ chữa lành vết thương của con bé, mà là mang đến cho con bé hạnh phúc. Về phần cậu, trước mặt Tiểu Nhan tôi không nói một lời, mục đích là muốn con bé sau khi trút hết tình cảm trong quá khứ ra khỏi trái tim, sẽ dành toàn bộ cho cậu. Hành Viễn, yêu nhưng không yêu nổi, là điều gây tổn thương cho con người nhất. Tiểu Nhan không thể chịu đựng nổi lần thứ hai. Còn đối với hai người, điều tôi mong chờ là trao cho nhau thứ tình cảm kiên định không hối hận, kết cục là tình yêu".

Ngày hôm sau, Si Hạng đến văn phòng, trên bàn có đặt tài liệu về việc trình báo tư chất (7) cấp đặc biệt của công ty Hoa Thành. Buổi chiều anh và Ôn Hành Viễn cùng người giám sát có thâm niên đã hẹn từ trước đến công trường đang thi công của Hoa Thành.

(7) Tư chất của công ty bao gồm giấy phép kinh doanh, đại diện pháp luật và các chứng từ có liên quan.

Chủ quản của công ty xây dựng Hoa Thành chính là Đường Nghị Phàm. Bất động sản Hoa Đô, công ty con của tập đoàn Ôn Thị do Ôn Hành Viễncầm lái đang tham gia dự thầu hạng mục công trình của thành phố A. bởi vì Hoa Đô không thuộc doanh nghiệp địa phương, để tăng thêm phần thắng, đã lên kế hoạch hợp tác với Hoa Thành.

Thế nhưng, công trình này lại có liên quan đến tổng thể quy hoạch của thành phố A, nhà thầu xây dựng bắt buộc phải có năng lực cấp đặc biệt, Hoa Thành hiện tại không đủ điều kiện này. Tư liệu báo cáo của Hoa Thành đã được đưa lên trên, song không biết phân đoạn nào đã xảy ra vấn đề, cấp trên vẫn chưa hồi đáp.

Ôn Hành Viễn đã cố gắng mọi cách song không thể có kết quả, đành phải mời Si hạ ra tay.

Đường Nghị Phàm ở ước ngoài nhận được cuộc điện thoại của Ôn Hành Viễn, phải kết thúc sớm tuần trăng mật, bay chuyển sớm nhất trong sáng ngày hôm nay. Sau khi xuống máy ba, không thể quan tâm nổi đến bà xã, chạy thẳng đến công trình, vừa khéo đến cùng lúc với Si Hạ. Nhìn thấy Si Hạ, Đường Nghị Phàm cười nghênh đón, "Chào mừng phó Cục trưởng Si đến thăm tra".

Si Hạ bắt tay Đường Nghị Phàm, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ tự tin và chính trực, thẳng thắn nói, "Mặc dù có quan hệ với Hành Viễn, song tôi vẫn giải quyết theo việc công".

Đường Nghị Phàm cũng cười, "Tôi chỉ sợ anh không giải quyết theo việc công".

Không nhiều lời xã giao, Si Hạ giới thiệu giám sát đi cùng Đường Nghị Phàm, "Vị này là giám sát Trương".

Đường Nghị Phàm cũng giới thiệu giám sát bên cạnh mình, "Lý Minh".

Si Hj lắng nghe lời giải thích của giám sát Lý, chốc chốc lại trao đổi ý kiến với giám sát Trương, liên tục gật đầu, xem xong tài liệu trong tay, anh hỏi Đường Nghị Phàm, "Sở không đưa bất kỳ công văn nào sao?".

"Kết quả sơ thẩm sau một tuần được công bố trên Internet nhưng cấp trên vẫn chưa phái người đến đánh giá!". Công trình lần này có vai trò quan trọng, bất luận là đối với Hoa Đô hay Hoa Thành, đều là cơ hội ngàn năm có một. Đường Nghị Phàm lo sợ xảy ra sơ suất, cho nên vô cùng sốt sắng.

Si Hạ không hỏi nhiều, một mình đi ra chỗ gọi điện thoại, lúc trở về bỗng nhiên nói, "Cố vấn pháp luật của Hoa Thành là Hàn Nặc?".

Anh đưa ra một câu hỏi đột ngột, ngoài mặt thì nhìn không có một chút liên quan nào mang tính thực chất với việc Hoa Thành trình báo năng

lực. Song, dựa vào giới thiệu của Ôn Hành Viễn về Si Hạ, Đường Nghị Phàm có lý do tin tưởng rằng, vào lúc này, Si Hạ sẽ không hỏi những vấn đề không liên quan đến công trình, Đường Nghị Phàm thẳng thắn, "Hoa Thành đã ký hợp đồng ba năm với văn phòng luật sư Nhân Hằng".

Mà người phụ trách văn phòng luật sư Nhân Hằng là Hàn Nặc.

Si Hạ mỉm cười, "Chẳng trách bản ghi chép sự cố của Hoa Thành lại là con số không, luật sư Hàn quả thực không tồi!".

Đường Nghị Phàm cảm thấy lời nói của Si Hạ mang hàm ý khác, "Không phải là Hàn Nặc, bản ghi chép của Hoa Thành cũng vẫn vậy".

Si Hạ có vẻ không nghe thấy, quay đầu thảo luận vấn đề chuyên môn với giám sát Trương.

Giám sát Trương đưa bản báo cáo công trình vừa hoàn tất cho Si Hạ, "Các hạng mục đều đạt tiêu chuẩn, việc đánh giá hoàn toàn có thể được thông qua".

Si Hạ nhận lấy báo cáo đánh giá, lật xem, "Tiến độ thế nào?".

"Công trình đã sắp kết thúc, nếu không ngoài dự liệu, trong vòng mười ngày có thể hoàn thành, sớm hơn thời gian ký trên hợp đồng nửa tháng, độ trung thực của Hoa Thành là hoàn toàn đáng tin cậy", giám sát Trương có vẻ hài lòng, bởi vì anh ta đã cười.

Si Hạ lại chuyển đề tài câu chuyện, nửa đùa nửa thật hỏi, "Nghe nói giám sát Lý và Tổng Giám đốc Đường có quan hệ cá nhân không tồi".

"Phó Cục trưởng Si đùa rồi, mong anh hãy tin tưởng vào phẩm hạnh nghề nghiệp của tôi như tin tưởng vào năng lực của tôi vậy", giám sát Lý nói bằng giọng điệu kiên định.

"Đó là điều đương nhiên", Si Hạ gấp tài lieeju trong tay lại, mỉm cười, "Vất vả cho mọi người rồi", sau đó nhìn về phía Đường Nghị Phàm, "Ngày mai Sở sẽ cho người đến đánh giá, nếu như tiến triển thuận lợi, có thể bắt kịp làn sơ thẩm lần này".

Đường Nghị Phàm đang suy xét về mối quan hệ giữa Hàn Nặc và năng lực của Hoa Thành, Si Hạ lại không đề cập đến nửa chữ.

Sau khi Quý Nhã Ngưng về đến nhà, bèn gọi điện ngay cho Si Nhan. Si Nhan không biết chuyện Hoa Thành trình báo năng lực, "Sao về nhanh vậy, không phải là dự định chơi nửa tháng sao?".

Quý Nhã Ngưng nói tóm tắt chuyện hợp tác dự thầu giữa Hoa Thành và Ôn Thi, cuối cùng hỏi, "Chuyện lớn như thế, Ôn Hành Viễn không nói với cậu à? Sao tớ cứ cảm thấy anh ấy đặt hạng mục đầu tư lớn như vậy ở thành phố A là có liên quan đến cậu nhỉ?"

Si Nhan ngồi trước cửa sổ tắm mình trong ánh nắng vafg, cô khẽ quấy cà phê, theo chiều xuôi, theo chiều ngược, lặp đi lặp lại, "Cậu đừng có đổ hết chuyện liên quan đến Ôn Hành Viễn lên người tớ được không hả? Anh ấy là người cầm lái cả tập đoàn, chuyện đầu tư như thế này không phải là trò đùa!".

"Cho nên mới nói anh ấy đối với cậu nghiêm túc", Quý Nhã Ngưng không tán đồng với Si Nhan, "Người đàn ông tuyệt vời như thế, đối lại là người khác thì đã bỏ nhào vào từ lâu rồi, chỉ có cậu chần chừ không quyết thôi. Các cậu sao vậy hả, trong thời gian tớ rời đi có tiến triển gì không?".

"Cậu có thể đừng buồn dựa lê bán dựa chuột như vậy được không? Ông xã cậu phải làm công trình, cậu không nghĩ xem làm thế nào để lấy được hạng mục lần này cho viện thiết kế à?"

Quý Nhã Ngưng khẽ giọng cười, "Có cậu ở đây, tớ sẽ không lo lắng hạng mục này sẽ rơi vào tay viện thiết kế khác!".

"Đừng kéo tớ vào, Ôn Hành Viễn là người công tư phân minh đấy, nghe thấy tiếng cười của Quý Nhã Ngưng, Si Nhan sắc giọng, "Cậu uống phải thuốc cười rồi đúng không?".

"Ôn Hành Viễn là người công tư phân minh đấy", Quý Nhã Ngưng học cách nói của Si Nhan, cuối cùng không quên bình luận, "Giọng điệu cực kỳ thấu hiểu, cực kỳ tin tưởng đấy nhỉ?".

Si Nhan hận không thể bóp chết Quý Nhã Ngưng.

Quý Nhã Ngưng còn thêm mắm thêm muối, "Tớ có dự cảm rằng Ôn Hành Viễn sắp khổ tận cam lai rồi!".

Si Nhan bắt đầu hoài nghi Quý Nhã Ngưng có phải đã coi Ôn Hành Viễn là nam thần rồi không, sao câu nào cũng bênh vực anh vậy?

Một tuần sau, công ty xây dựng Hoa Thành đã có tên trong danh sách doanh nghiệp sơ thẩm có năng lực cấp đặc biệt được công bố trên mạng Internet, Quý Nhã Ngưng với tư cách là bà xã của người ta đã gọi điện thoại cho Si Nhan, hẹn cô buổi tối đến tụ tập.

Tám giờ tối, hai anh em nhà họ Si mặc đồ thoải mái xuất hiện ở hội sở tư nhân Thượng Du.

Hòa Thành có thể thông qua kỳ sơ thẩm trong thời gian ngắn như vậy là do Si Hạ giúp đỡ rất nhiều, đối với lời cảm ơn chân thành của Đường Nghị Phàm, Si Hạ nở nụ cười không cho là vậy, "Nếu như không thông qua đánh giá, tôi cũng bó tay, chẳng qua là trước đó có vài hiểu lầm".

"Hiểu lầm thì tốt", Đường Nghị Phàm lẩn lộn trên thương trường đã lâu, không khó để nghe ra hàm ý sâu xa của Si Hạ, bởi chú ý đến cách ngừng nghỉ trong lời nói Si Hạ, anh cũng tránh né, "Si Hạ, tôi kính anh một chén".

Si Hạ mỉm cười nâng chén, "Hiện tại mọi việc đã sẵn sàng, tôi chỉ đợi hai anh em các người liên thủ đoạt lấy công trình này, tuyệt đối đừng để tôi điên lên, tôi tuyệt đối không niệm tình đâu!".

"Cam đoan sẽ hoàn thành nhiệm vụ", Đường Nghị Phàm cũng nâng chén, sáng khoái uống một hơi cạn sạch.

Lúc này, cánh cửa phong được nhân viên phục vụ đẩy ra. Đường Nghị Phàm phê bình người mới đến, "Tốc độ của cậu sánh với ốc sên được rồi đấy!".

"Cậu tuowrngtooi lái máy bay đến hả?", ánh mắt lướt qua người Si Nhan, Ôn Hành Viễn bước phóng khoáng tự nhiên đến ngồi bên cạnh Si Hạ.

Si nhan không hề biết anh sẽ đến, ngoài mặt tỏ ra điềm nhiên như không có chuyện gì, trong lòng lại không nén nổi căng thẳng. Rạng sáng mấy ngày hôm trước, Ôn Hành Viễn gọi điện đến, trong lúc nửa mê nửa tỉnh Si Nhan nghe thấy anh hỏi, "Bao giờ cho anh đáp án?"

Cô không hiểu, "Đáp án gì cơ?".

"Bốn kiểu bạn bè anh từng nói, em chọn loại nào?" giọng nói trầm khàn khàn của người đàn ông trở nên vô cùng mê người trông đem tới tình lặng, đánh tan cơn buồn ngủ của Si Nhan.

Ôn Hành Viễn không hề thúc giục cô, trầm lặng chờ đợi một hồi lâu, lâu đến độ vào lúc Si Nhan tưởng rằng đầu dây bên kia điện thoại không có người, anh mới nói tiếp, "có những lời trước giờ anh chưa từng nói ra, nhưng hành động của anh đã chứng minh tất cả. Tiểu Nhan, anh đã chờ đợi lâu hơn so với những gì em hình dung. Hãy đồng ý với anh, suy nghĩ thật nghiêm túc, anh không muốn bị loại như vậy".

Đưng như vậy, ngay cả bắt đầu cũng không có, đã trực tiếp kết thúc.

Thì ra, đúng là thật.

Vào Si gia gần như lâm vào bước đường cùng, anh bỗng nhiên trở về nước, cùng Si Hạ lo liệu tang lễ cho mẹ, đồng thời dựa vào ảnh hưởng của Ôn gia, sử dụng mọi mối quan hệ có thể điều động để có thể giành phần thắng cho cha cô trong vụ kiện. Sau đó, vào lúc cô suy sụp, anh đưa cô đến thành cổ, ở bên cô một năm liền. Cho dù anh rời khỏi, cũng gửi gắm cô cho người anh em tốt Trương Tử Lương của mình.

Mỗi cuộc điện thoại, mỗi câu trêu chọc, mỗi lời nói, đều là sự quan tâm không biểu lộ cảm xúc.

Si Nhan tưởng rằng, anh làm như vậy là vì tình anh em với Si Hạ.

Thì ra, đều là cô tự cho là đúng.

Cúp điện thoại, Si Nhan không ngủ được nữa.

Cô có bao nhiêu rồi rằm ngồn ngang thì có bao nhiêu quyến luyến chẳng quên đối với Hàn Nặc. Ôn Hành Viễn hiểu cô bao nhiêu, là có bấy nhiêu nổi giận không thể nén. Anh nâng ly rượu lên, ngửa cổ uống cạn. Chết lòng băng lạnh theo vết hầu trượt xuống, hùng hực thêu cháy cõi lòng.

Người ta nói rượu càng uống càng ấm thế nhưng vào lúc này, có uống nhiều rượu đến thế nào cũng không thể làm ấm con tim đã nguội lạnh của Ôn Hành Viễn. Như cảm nhận được tâm tình của anh, Si Hạ bỗng dừng quay đầu, đôi con ngươi bình thản không một gợn sóng tiến vào đáy mắt anh.

Muốn tránh né, nhưng không có nơi để tránh. Cứ như vậy, nhìn vào mắt nhau.

Cuối cùng, Ôn Hành Viễn bại trận, anh gom cảm xúc được bộc lộ quá nhiều lại, "Sao vậy, mấy ngày không gặp đã thấy anh xa lạ rồi à? Qua đây

nào?".

Giọng nói trầm thấp khẽ cười của anh vô cùng bình tĩnh, Si Nhan do dự vài giây, cuối cùng vẫn đứng dậy ngồi xuống bên cạnh anh, "Anh qua đây là vì mảnh đất đó sao?".

Lời vừa nói ra khỏi miệng cô đã hối hận, chán nản khi bản thân lại khơi gợi chủ đề be bét nhất. Quả nhiên, Ôn Hành Viễn không hài lòng với mở đầu của cô, "Em cảm thấy vậy thì chính là vậy", thấy cô trầm lặng, anh lại không nhẫn tâm, thân mật cốc đầu cô, "Từ lúc anh bước vào đến giờ là núp ở đó không lên tiếng, sợ anh hả?".

Si Nhan không né tránh, trừng mắt với anh, "Muốn khoe tay dài sao? Cái tay thật bỉ ổi!".

"Dù sao thid cũng dài hơn em", Ôn Hành Viễn nhướn mày cười, Tựa lưng vào sofa, dáng vẻ có phần lười biếng, cặp chân dài duỗi ra, cố ý huênh hoang khoe khoang trước mặt cô, "Chân cũng vậy!".

Đôi con ngươi của người đàn ông trong trẻo lạnh lùng tựa muôn vì sao lấp lánh trên bầu trời, sáng rõ vô cùng. Si Nhan nhìn, ánh mắt chất chứa ý cười, "Chân em cũng rất dài".

"So không?".

"Ai sợ ai chứ?".

Ấu trĩ hệt như hai đứa trẻ.

Dường như Ôn Hành Viễn đã quên bằng vấn đề có liên quan đến bạn bè, dáng vẻ của Si Nhan cũng có vẻ như không hề hay biết tâm ý của anh. Thế nhưng, sự lo lắng trong đôi mắt của anh, sự giả vờ thoải mái trong ý cười củ cô, đều khiến đáp án trở nên rõ rệt.

"Ô, ăn ý thế này cơ à?", Đường Nghị Phàm chuyển sự chú ý đến hai người, chớp mắt mờ ám, "Nhan Nhan, người anh em này của anh dù gì cũng là trai độc thân cấp kim cương, hai người trai chưa vợ gái chưa chồng, chấp vá thử xem thế nào? Nói nhảm, ý của anh là, em thử một chút, thu nhận cậu ấy?".

Ôn Hành Viễn đưa chân đá Đường Nghị Phàm một cước, mỉm cười không nói, dáng vẻ ngoan ngoãn chờ đợi tiếp nhận.

Quý Nhã Ngưng ngồi xích đến bên cạnh Đường Nghị Phàm, hòa theo, "Cái gì mà chấp vá tạm bợ, rõ ràng là trai tài gái sắc mà!".

Lời nói này đối với Ôn Hành Viễn mà nói quả thực là vô cùng lọt tai, anh không chút e dè giơ ngón tay cái về phía Quý Nhã Ngưng, bày tỏ sự tán đồng đối với câu khen gọi "trai tài gái sắc" của cô.

Si Nhan hận không thể cho Quý Nhã Ngưng hai cái tát, "Khoe mình giỏi thành ngữ đấy hả?".

Về phần Si Hạ, người có chung dòng máu với Si Nhan, không có lấy nửa lời bảo vệ em gái, dáng vẻ mỉm cười hết như đang nói: Hành Viễn, cậu cứ xem xét rồi tiến hành đi, thích thì mang đi, hoàn toàn không cần lo ngại gì tôi hết.

Ôn Hành Viễn nhìn Si Nhan, anh vẫn đang trong tư thế lười nhác kia, song ánh lại chuyên chú tựa hồ là chỉ vài giây sau thôi là có thể thiêu đốt cô. Si Nhan nhìn khuôn mặt ngũ quan rõ rệt ở trước mặt, tim đập rộn ràng, cô nghe thấy anh hỏi, "Hay là, chúng ta thuận theo ý đám đông?".

Đối lại là trước kia, Si Nhan chắc chắn đã sỉ nhục anh vài câu. So sánh về khả năng phát ngôn cay nghiệt, cô trước giờ không phân cao thấp với Ôn Hành Viễn. Thế nhưng lần này, cho dù Ôn Hành Viễn có dùng giọng điệu nhẹ nhàng để che đậy, ánh mắt của anh lại không thể lừa người.

Quá nghiêm túc.

Si Nhan vội vàng đứng dậy, "Em... vào nhà vệ sinh một chút".

Thảng thốt.

Đường Nghị Phàm và Si Hạ đều nháy mắt ra hiệu cho Ôn Hành Viễn đuổi theo, nhưng Ôn Hành Viễn lại ngồi đó không nhúc nhích. Quý Nhã NGưng thấy vậy có ý đuổi theo, anh lại không cho, "Đừng ép cô ấy".

Bốn chữ "đừng ép cô ấy", là sự khoan dung của tình yêu mà anh dành cho cô.

Si Nhan hiển nhiên không muốn đến nhà vệ sinh thật, mà là đi ra khỏi hội sở, ngồi trên ghế dài trước cửa. Ở thành cổ một năm, quãng thời gian tiếp xúc với Ôn Hành Viễn như cuốn phim quay chậm, từng cảnh lại hiện ra trước mắt cô.

Lần đầu tiên đến thành cổ, đối diện với sự suy sụp của cô, anh dịu dàng hứa hẹn, "Có chuyện gì cứ tìm anh, bất cứ lúc nào".

Cô chuyển từ cà phê sang uống rượu mạnh, anh khẽ giọng an ủi, "Có những người, không phải em không rời bỏ là sẽ không đánh mất".

Khi cuối cùng cô khoắc lên khuôn mặt mình một nụ cười, họ giống như những người bạn thân thiết nhiều năm, đứng trước quầy bar trên chốc đối phương, anh cười nói, "Còn công kích anh nữa là anh không có nghĩa vụ giữ gìn phong độ đâu đấy".

Ngày ấy, ánh trăng đẹp vô ngần, họ tiếp xúc với nhau như thế, tựa hồ như lần đầu gặp mặt một người xa lạ.

Cả thế giới này, vì thế mà trở nên tươi đẹp. Thực ra sau một nghìn ngày tự mình lưu đày, Si Nhan đã thay đổi rất nhiều, chỉ ít cô không còn cố

chấp một điều gì đó như trước kia nữa. Thậm chí, trước khi quyết định từ thành cổ quay về đây, cô đều nghĩ, nếu như gặp lại Hàn Nặc, cô sẽ nói với anh một tiếng, "Cảm ơn".

Cảm ơn anh đã từng yêu em. Cẩn thận từng li từng tí.

Cũng cảm ơn anh đã vứt bỏ em. Kiên quyết . Dứt khoát.

Vốn dĩ đã chuuaarm bị tâm lý sẵn sàng, chỉ duy nhất không đoán trước được anh sẽ nói, "Bắt đầu lại một lần nữa", còn lời cự tuyệt của cô, anh vờ như không thấy.

Ôn Hành Viễn tưởng rằng Si Nhan đã tắt máy trốn chạy, là vì nộ hộ mà anh không kìm nổi logng vào ngày xa cách kia, mà không biết rằng, cái Si Nhan trốn chạy, là những tin nhắn nổi dài được gửi từ Hàn Nặc.

"Ở một góc nào đó trong dòng chảy thời gian, bước chân của chúng ta đã từng kề gần như thế. Không biết nên trách ý trời trên người, hay là cảm thán sự yếu đuối và không đủ kiên trì của bản thân?khôi hạnh phúc như hạt cát chảy qua kẽ tay, Nhan Nhan, anh cúi mình cầu xin mọi thứ quay trở lại".

"Nếu như thời gian có thể quay trở lại,a nh sẽ không buông tay em ra. Nhan Nhan, anh không dám mở lời xin em tha thứ, chỉ muốn nói với em, anh yêu em, xin em hãy cho tình yêu của chúng ta một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu."

...

Mỗi lần khởi động máy, tin nhắn của Hàn Nặc lại ào đến. Si Nhan đọc, sau đó xóa. Thế nhưng không nơi đâu vắng bóng anh thế này, lòng có thể mảy may không rung động hay sau? Dù sao đi chăng nữa, đó cũng là người mà cô dốc cạn lòng để yêu.

Trong tiếng thở dài, Si Nhan vòng tay ôm lấy mình , bóng lưng mảnh khảnh, dáng vẻ yếu đuối, cô đơn và bất lực.

Tiếng bước chân đến gần khiến Si Nhan hốt hoảng khi chiếc áo khoác ngoài mang theo hơi thở nam tính khoác lên vai cô, cô ngẩng đầu lên.

Trong ánh đèn đường màu vàng êm dịu , người đàn ông mặc chiếc sơ mi màu lam nhạt, và người toát lên vẻ ấm áp, ánh mắt trầm tĩnh.

Ánh mắt chạm nhau, anh nói, "Nhan Nhan, anh khiến em phải khó xử rồi".

Khó xử, Si Nhan thoáng sửng người, sau đó cười khỗ, "Đúng thế, thật khó xử".

Rõ ràng ba năm trước đã mất đi, tại sao cho đến hiện tại vẫn có thể cảm nhận được nỗi đau khó lòng dứt bỏ?

Sau đó, bên tai lần lượt vang lên hai giọng nói.

Giọng nói dịu dàng khàn khàn, là của Hàn Nặc, anh hứa hẹn với cô, "Nhan Nhan, anh sẽ ở bên em mãi mãi".

Giọng nói trầm thấp từ tính, là của Ôn Hành Viễn, anh nói với cô, "Tiểu Nhan , anh sẽ luôn ở bên em!".

Người trước xin cô, "Cho tình yêu của chúng ta một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu".

Người sau hỏi cô, "Hãy cho anh biết, chúng ta thuộc kiểu bạn bè nào?".

Một góc yếu mềm trong lòng bỗng trở nên ướn át, Si Nhan nghẹn ngào, khó nói thafnh lời, song cô vẫn nói rõ ràng, "Chúng ta không thể nào quay trở về được nữa".

Hàn nặc ép cô nhìn về phía mình, tựa hồ muốn nhìn thấy lời không thật lòng trong đôi mắt cô, nhưng anh thất bại. Anh trầm lặng ôm cô vào lòng, hai tay ôm chặt, như là cách xa.

Thế nhưng, cách đó không xa, có người đứng ở cửa hội trường, cười khố sở.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C3-1: Khúc nhạc tàn, người chia xa (1)

Tình yêu sau khi trải qua những ngược xuôi, hối hả, đau đớn, khó tránh khỏi để lại vết thương trong trái tim nhau. Khi họ không chờ đợi thêm được nữa những thứ không thể xảy ra, cuối cùng cũng đã đến lúc khúc nhạc tàn, người chia xa

3.1

Sáng sớm, xe chạy trên đường cao tốc còn thừa thớt, nhưng trong màn sương mờ mịt giăng giắc, Si Nhan ra sức nhấn ga.

Đem qua một trận mưa lớn, cây cối hai bên đường biếc xanh, những giọt sương kết tụ thành một khối. Trong sức sống bừng bừng thế này, Si Nhan trở về căn nhà cũ xa cách đã lâu. Men theo không khí trong lành mát mẻ, cô khẽ đẩy cánh cửa khép hờ.

Có người đang nằm trên ghế mây, khẽ nhắm mắt như đã ngủ. Ánh nắng ấm áp xuyên qua cây liễu trước phòng, tạo thành những đốm sáng loang lổ, chiếu rọi trên khuôn mặt bình thản của ông. Thời gian như ngừng trôi, hết như bức tranh thủy mặc với nét bút trôi chảy tự nhiên, bỗng bồng bềnh uyển chuyển.

Si Nhan đứng ở cửa, mắt cay đến độ chỉ một giây sau thôi là nước mắt chảy tràn khóe mi.

Cha vẫn dáng vẻ hiền từ, ôn hòa như trong kí ức, duy chỉ có mái đầu điểm vô số những sợi bạc là tỏ ông đã già hơn nhiều so với ba năm trước. Còn Si Nhan, cô tự nói với bản thân mình: Mà nên trưởng thành rồi.

Si Nhan ngẩng đầu, dáng điệu khiêm nhường như đang thỉnh cầu bầu trời bao la vô hạn hãy bao dung cho cô. Mãi đến khi ngăn cho nước mắt trực rơi, cô mới từng bước, từng bước tiến lại, dè dặt chìa tay ra kéo tấm thảm mỏng lên người cha mình, bàn tay lạnh lạnh nắm lấy bàn tay thô ráp kia, cô nghẹn ngào khẽ gọi, "Cha".

Si Nhàn Minh trước giờ ngủ không sâu giấc, lúc Si Nhan đẩy cửa bước vào, ông đã tỉnh, nhưng ông tưởng là bà Lâm, người chăm sóc ông, nên không để ý.

Nhưng thấy tiếng gọi khe khẽ lí nhí, ông cau mày, mắt hé mở, đợi khi xác nhận người trước mặt là cô con gái, đôi mắt u buồn bỗng lóe tia sáng, "Tiểu Nhan?"

Tiểu Nhan ở trong lòng ông, nước mắt tuôn như mưa.

Si Nhàn Minh khẽ vỗ vai cô như đang dỗ dành một cô bé chưa lớn, "Trở về là tốt rồi, Tiểu Nhan của cha, từ nhỏ đã ham chơi".

Cô được tha thứ dễ dàng như thế.

Si Nhan khóc không thành tiếng, "Cha, con xin lỗi".

Si Nhàn Minh lập đi lập lại động tác khẽ vỗ vai cô, khẽ giọng nói nghẹn ngào, "Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi".

Trong những ngày tháng mất đi người vợ thân yêu, cha cô cần cô bên cạnh biết chừng nào. Thế nhưng, cô lại coi thành phố A là thành phố của những tổn thương, lựa chọn rời bỏ. Vì một tình yêu đã mất, ì niềm đau đớn trong lòng kia, cô vứt bỏ tất cả mọi thứ vốn đã chẳng còn lại là bao, tha phương nơi đất khách. Giờ phút này, cuối cùng Si Nhan đã nhận ra được sự ích kỷ của bản thân.

Ngày cô đi ba năm trước, trời đổ mưa lớn. Si Hạ tiễn cô ra sân bay có nói hai câu.

Câu thứ nhất, "Cha nói, nếu như rời khỏi đây có thể khiến em vui vẻ, vậy thì em hãy đi đi, chỉ là đừng quên rằng, ông sẽ ở nhà đợi em".

Câu thứ hai, "Đừng từ chối sự quan tâm của người khác dành cho mình, ở vùng đất xa lạ cần có bạn bè. tin anh đi, trên thế giới này luôn có người yêu em không chút toan tính".

Một người, là người là người cha cho em dinh mệnh. Một người khác, người mà Si Hạ nói đến, chính là Ôn Hành Viễn.

Đáng tiếc, Si Nhan đã lơ là hàm ý sâu xa ẩn chứa trong lời nói anh tra. Cũng như hiện tại, cô đã lựa chọn phố A. nói một cách chính xác, là phố A của người ở thành phố G kia. Cô ở lại quê nhà, cùng Si Nhan Minh trò chuyện, tản bộ, chơi cờ, thậm chí còn học hỏi tay nghề của bà Lâm. Nhìn khuôn mặt cha đong đầy ý cười, cô cảm thấy chút đau đớn trong lòng mình đã là thứ không đáng nhắc đến.

Thế nhưng...

Đêm ở quê nhà vô cùng yên tĩnh, Si Nhan lại ngủ không tròn giấc. Cô thường nằm mơ, mơ thấy mẹ ngã xuống trong tiếng phanh xe chói tai, gần như là cùng lúc đó, đèn đường vốn đang sáng trưng trên con phố bỗng tắt phụt. Sự chuyển biến thành mảng màu đen đột ngột trong thế giới ấy khiến cho toàn thân cô đổ mồ hôi lạnh.

Đêm nay cô lại mơ thấy ác mộng. Cô bị cảnh tượng quá mức chân thực trong giấc mơ dọa đến phát sợ mà kêu lên, vào khoảnh khắc cô ngồi bật người dậy, đôi vai được hai bàn tay giữ lấy, "Sao vậy Tiểu Nhan? Con gặp ác mộng à?".

Là Si Nhan Minh.

Si Nhan há miệng thở dốc, "Cha, sao cha vẫn chưa ngủ vậy ạ?".

"Con từ nhỏ ngủ đã không được sâu giấc, lớn lên cũng như vậy, cứ đạp chần ra ngoài thôi", Si Nhàn Minh dứt lời, xoa xoa mái tóc dài rối bù của cô.

Si Nhan quăn quăn vào lòng ông, "Cha, Tiểu Nhan không đi nữa, con ở lại đây cùng cha có được không?".

"Con bé ngốc, con ở lại thôn quê không phải là buồn chán lắm sao, cha già rồi, thích yên tĩnh, con thích đi đâu thì cứ đi đi, chỉ cần bớt chút thời gian về thăm là cha vui rồi", Si Nhàn Minh buông tiếng thở dài khe khẽ, không giống tiếng u buồn rầu rĩ, mà giống với sự an tâm.

"Hay là cha về thành phố nhé, có anh ở đó, chúng con cũng yên tâm", dù Si Hạ đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, có người chăm sóc cha, nhưng là con gái ông, Si Nhan vẫn tinh tế hơn, sao cô không biết nỗi cô đơn của cha.

Si Nhàn Minh vẫn lắc đầu, "Si Hạ lúc đó cũng không đồng ý, là cha kiên quyết quay về", khẽ ôm con gái, ánh mắt ông hướng về tấm ảnh gia đình, giọng nói nhẹ nhàng, "Hồi trẻ bạn rộn lập nghiệp, những chuyện lãng mạn cha chưa từng làm cho bà ấy, đến tuần trăng mật cũng không. Mẹ con ngoài miệng không nói ra, nhưng vẫn oán trách cha. Lúc ấy, cha tưởng rằng sẽ có nhiều thời gian để bù đắp, nhưng ai ngờ, đợi lúc cha nhàn rồi, bà ấy đã đi xa. Cha già rồi, không muốn đi đâu hết, chỉ muốn ở lại nơi này cùng bà ấy. Mẹ con thích yên tĩnh, không đâu thích hợp bằng nơi này".

Đêm ấy, Si Nhàn Minh nói rất nhiều, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt dịu dàng, tựa hồ như người vợ chưa từng đi xa mà đang đứng trong một góc nào nhìn trông, lặng lẽ bên ông. Còn ngôi nhà quạnh quẽ, trống trải trong mắt Si Nhan, được lấp đầy bởi nỗi nhớ nhung của cha, đã trở nên ấm áp. Cô con gái lặng lẽ tựa vào lòng cha, giống như hồi nhỏ làm nũng bắt cha kể chuyện bằng được, chẳng mấy đã chìm vào giấc ngủ an lành.

Cuộc sống cứ như vậy trở về yên lặng, Si Nhan gọi điện về cho công ty xin nghỉ thêm, ở quê đến mãi tháng Bảy. Trong thời gian này, mỗi cuối tuần Si Hạ đều về quê. Anh trước giờ không nhắc đến Ôn Hành Viễn, chỉ có lúc cùng Si Nhàn Minh trò chuyện, lại ra dáng người anh trai mà "dạy bảo" Si Nhan, "Em lớn rồi không còn bé nhỏ gì nữa, hãy chú tâm hơn chuyện của bản thân mình".

Mỗi lần như thế, Si Nhan lại tựa vào vai Si Nhàn Minh oán trách, "Cha xem anh ấy kìa, lúc nào cũng ghét con".

Si Hạ đưa tay cốc đầu cô, "Chỉ biết mách lẻo là giỏi thôi!".

Si Nhan cười hì hì hì, "Còn không phải là do anh chiều chuộng sao?".

Si Hạ vén tóc bay bên tai cho cô, "Em ấy à, đến bao giờ mới có thể trưởng thành đây!".

Anh nằng chiêu chiêu vào mảnh sân nơi thôn quê, hắt lên bóng một gia đình ba người ngồi xuống mặt đất, tạo một cảm giác yên tĩnh, an ổn.

Sáng sớm ngày hôm sau, thành phố A.

Trời vừa hừng sáng, trên đường phố không có mấy bóng người, Hàn Nặc tựa vào trước xe hút thuốc. Cảnh đường phố mờ lung mờ tối càng tôn lên vẻ tuấn tú cao lớn của anh, duy chỉ có hàng lông mày khẽ nhíu lại là tỏ nỗi lòng anh.

Lúc Tạ Viễn Đăng tỉnh lại, nửa người cô nằm trên ghế phụ, trên người khoác áo vest của Hàn Nặc. Cô nâng cổ tay nhìn đồng hồ, bước xuống xe, nhắc nhở, "Hôm nay mở phiên tòa xét xử vụ kiện của Thiên Dụ".

Hàn Nặc dụi mắt thuốc, cười nhạt, "Vẫn còn sớm".

Tạ Viễn Đăng vuốt lại tóc, nhìn về phía sông. Mặt nước không gợn sóng dưới cái nắng của buổi sớm mai ánh lên ánh sáng bạc, chói đến độ cô không dám nhìn thẳng, hết như từ sau khi Si Nhan quay trở về, trái tim không dám thăm dò tâm tư của Hàn Nặc. Nói một cách chính xác, tâm ý của Hàn Nặc trước giờ luôn rõ ràng. Anh yêu Si Nhan, chỉ yêu Si Nhan.

Đáp án duy nhất này đã làm tổn thương trái tim Tạ Viễn Đăng, nhưng ngoài việc tỏ ra điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, cô không thể biểu lộ cảm xúc gì.

Người cam tâm tình nguyện, không có tư cách oán trách.

Trong lúc âm thầm thương cảm, một chiếc áo vest được khoác lên người cô, Hàn Nặc nói, "Sáng sớm lạnh, đừng để bị cảm".

Hàn Nặc- người dịu dàng chu đáo thế này có lực hấp dẫn trí mạng, lòng dạ Tạ Viễn Đăng trở nên ấm áp, "Anh có cần quay về nghỉ ngơi một chút không?".

Hàn Nặc từ chối, "Không cần đâu, một lát nữa anh sẽ về thẳng văn phòng. Vốn định đưa em về nhà nhưng thấy ngủ say nên không gọi". Anh chỉ nói tới đây, dừng lại một chút mới nói tiếp, "Sau này uống ít rượu thôi, không tốt cho sức khỏe đâu".

Đem qua bàn hợp đồng với khách hàng, khách bắt uống rượu, Tạ Viễn Đăng sợ mình uống say, thừa lúc tỉnh táo vào nhà vệ sinh gọi điện cho Hàn Nặc. Cô chỉ nhớ lúc anh đến, cô đã nôn những hai lần, cho đến lúc anh cười đỡ rượu cho cô, dìu cô xuống dưới tầng, đưa cô vào xe, cô mới thấy yên tâm.

Lúc này nghe anh nói vậy, Tạ Viễn Đăng bỗng thẹn thùng, "Lại làm phiền tới anh rồi".

Hàn Nặc cười khoan dung, "Hà tất phải khách khí".

Nhìn quăng thâm dưới mắt anh, Tạ Viễn Đăng thâm đau lòng, "Thời gian này anh đã mệt mỏi rồi, khi nào vụ kiện kết thúc thì nghỉ ngơi nhé!".

Hàn Nặc vẫn tỏ vẻ nhẹ nhàng băng quơ, "Không sao đâu", sau đó nghiêng mặt nhìn cô, "Phương án thiết kế thế nào rồi, phải nộp bản thảo rồi chứ?".

Trên con phố vắng vẻ yên tĩnh, ánh sáng nhàn nhạt tỏa ra từ ngọn đèn đường lơ mờ tản đi, Tạ Viễn Đăng nhìn khuôn mặt có chút mệt mỏi của Hàn Nặc, khẽ mỉm cười trước sự quan tâm hiếm có của anh, "Trước giờ em đều tự tin với bản thảo của mình, chỉ là không biết Hoa Đô có thực sự tin tưởng Cửu Duy hay không?".

Tạ Viễn Đăng xuất thân từ nghề thiết kế, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, cô đã thể hiện được sự tài hoa của mình trong giới quảng cáo, hiện đang là giám đốc của bộ phận thiết kế của Cửu Duy. Trong mắt người khác cô là người phụ nữ lạnh lùng và hiếu thắng. Nhưng Hàn Nặc hiểu, vì lý tưởng của mình, cô đã phải nỗ lực vượt qua bao nhiêu khó khăn. Tất cả mọi thứ đạt được ngày hôm nay đều là do cô dựa vào thực lực mà có được. Cho dù là thời điểm khó khăn nhất, Tạ Viễn Đăng cũng không chịu nhận sự giúp đỡ của anh, dù nói với anh mà nói, sự giúp đỡ đó dễ như trở bàn tay.

Còn nhớ ba năm trước lần đầu tiên Hàn Nặc thắng kiện, cô nửa đêm nửa hôm hoàn thành xong bản thảo liền chạy thẳng đến khu chung cư anh ở để chúc mừng. Cô nở nụ cười tươi tắn, cảm thấy phấn hơn việc bản thiết kế của mình được chấp nhận.

"Em biết anh giỏi nhất mà", cô cười, không kiềm chế nổi mà hôn lên má anh.

Hàn Nặc không kịp né tránh.

Đêm ấy, cô uống rất nhiều rượu, bất kể anh khuyên thế nào cũng không nghe. Sau đó, bỗng dưng cô bật khóc, Hàn Nặc muốn an ủi, nhưng

không biết phải mở lời như thế nào, chỉ ngồi bên cạnh khẽ vỗ lưng cô.

Cô nhào vào lòng cô, ôm chặt lấy eo anh, "Em không tốt ở điểm nào? Anh nói cho em biết đi, tại sao tất cả mọi người đều không thích em?".

Hàn Nặc không lên tiếng.

Tạ Viễn Đăng, người đang có men say nồng đậm trong người không thực sự cần câu trả lời của anh. Nhưng giọng nói nghẹn ngào của cô là thứ mà người đàn ông không tránh khỏi cảm thấy xót thương. "Cha mẹ từ nhỏ đã không quan tâm đến em, chị gái thành tích không tốt, nhưng chưa giờ bị phạt. Còn em thì không được như vậy, không học tốt thì bị phạt đứng, lại không có tiền tiêu vặt. Chị ấy công việc không vừa ý có thể về nhà kể lể, còn em mỗi lần về nhà đều phải đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của họ. Tiền em gửi về nhà mỗi tháng họ lại chuyển cho chị gái, như thế em không phải là con gái họ, mà chỉ là công cụ để họ kiếm tiền. Rốt cuộc em đã sai ở đâu, tại sao họ lại đối xử với em như vậy?". Cô ngẩng đầu lên, nhìn anh trong màn nước mắt nhạt nhòa, "Anh cũng không thích em, em biết, anh yêu Si Nhan".

Hàn Nặc của khi ấy không hề hiểu rõ về Tạ Viễn Đăng. Trong ấn tượng của anh, cô là người con gái mạnh mẽ và thanh cao, như thế không có bất kỳ trở ngại và khó khăn nào có thể đánh gục cô. Đây cũng là nguyên nhân anh lựa chọn cô để diễn vở kịch kia trước mặt Si Nhan. Thế nhưng lúc ấy, cô yếu đuối như thế. Hàn Nặc bất chợt nhận ra rằng, bản thân đã phạm phai một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. Anh không nên trêu đùa Tạ Viễn Đăng, chí ít không nên nợ cô một ân tình lớn như thế.

Nợ tiền có thể tính được, nợ ân huệ, phải trả thế nào?

Trong lúc suy tư, Tạ Viễn Đăng đã từ từ ngẩng đầu lên, cánh môi mềm mại khẽ chạm vào bờ môi lạnh lẽo của anh.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất họ hôn nhau. Cô gái ngồi trong lòng anh, hôn anh dịu dàng, then thùng, căng thẳng đến độ toàn thân run rẩy, nhưng vì người đàn ông trước mặt là người cô yêu, nên cô bất chấp tất cả để chìm đắm một phen.

Từ ngõ ngàng của phút ban đầu, cho đến sự đáp trả nhiệt tình về sau, mọi chuyển biến chỉ xảy ra trong thoáng chốc. Hàn Nặc dang rộng cánh tay hai bên ôm chặt lấy cô, hôn cô mãnh liệt và trực tiếp. Nếu như không phải là anh lăm bắm một tiếng "Nhan Nhan", Tạ Viễn Đăng suýt chút nữa tưởng rằng anh đã yêu mình.

Tên của Si Nhan như một gáo nước lạnh xối xuống, làm ướt đầm trái tim của Tạ Viễn Đăng, cô cứng đờ trong thoáng chốc.

Hàn Nặc bỗng tỉnh táo lại, buông cô ra, ngồi bật dậy.

"Anh xin lỗi", vẻ lạnh lùng trong ba chữ kia lẫn át tiếng thì thầm của anh. Tạ Viễn Đăng chợt thấy cơn rùng mình chạy xuyên khắp người. Cô không nói lời nào, đứng dậy. Đẩy cánh cửa nhà anh, điên cuồng bỏ chạy trong màn mưa như trút nước.

Nước mưa có lạnh đến đâu đi chăng nữa, cũng không lạnh giá bằng lời nói của anh.

Hàn Nặc đứng cúi đầu trên ban công ngoài trời, trong màn mưa xối xả.

Ca đêm ấy, trời đột mưa. Cũng trong đêm ấy, sự mơ hồ khiến người ta ta nát cõi lòng.

Ký ức xa xôi mà rõ nét đến thế.

Hàn Nặc dứt khỏi dòng suy nghĩ, lặng lẽ nhìn cô, "Ôn Thị và Cửu Duy từng hợp tác, em đừng nghĩ ngợi nhiều quá, cứ cố gắng hết sức là được".

Tạ Viễn Đăng không tiếp tục chủ đề này nữa, "Chúng ta đi ăn sáng nhé, em đói rồi!".

Hàn Nặc bị ánh mắt cô làm cho mềm lòng, lái xe tìm một quán bán đồ ăn sáng gần đó. Tạ Viễn Đăng quả thực đã đói, một bát cháo thịt nạc trứng vịt bắc thảo, lại ăn thêm một nửa chiếc bánh long bao, còn Hàn Nặc chỉ uống vài ngụm sữa đậu nành. Hàn Nặc phải quay về văn phòng chuẩn bị cho việc mở phiên tòa, Tạ Viễn Đăng không để anh đưa cô về, xuống xe ở quảng trường trung tâm, dạo bước trên con phố, thả mình theo dòng suy nghĩ không bến bờ.

Tạ Viễn Đăng không tin vào cái gọi là đúng người đúng thời điểm mới nảy sinh tình yêu đẹp. Cô tin tình yêu bình dị và thông thả mới có thể đi được dài hơn, xa hơn. Về chuyện thề non hẹn biển, cô cho rằng, hứa ở trong lòng là được. Chỉ là lâu như vậy rồi, đối diện với sự cố chấp của Hàn Nặc dành cho Si Nhan, không phải cô chưa từng nản lòng.

Trong ba năm Si Nhan rời đi, ngoài cô ra, bên cạnh Hàn Nặc không có người phụ nữ nào khác. Trong mắt người ngoài, họ là trai tài gái sắc, thậm chí có thể tính đến chuyện kết hôn. Nhưng Tạ Viễn Đăng không lừa được bản thân, trong hơn một nghìn ngày qua, Hàn Nặc chưa từng hứa hẹn gì. Đối với cô, anh đều giữ khoảng cách như một người bạn, ngoại trừ chưa từng từ chối yêu cầu của cô.

Anh quá hiền lành, luôn suy nghĩ cho người khác, song biết đến sự dịu dàng này sẽ mang đến cho người ta hy vọng. Còn Tạ Viễn Đăng, sống trong hy vọng đó mà tự lừa mình lừa người, yêu anh ba năm không ngừng nghỉ.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C3-2: Khúc nhạc tàn, người chia xa (2)

Vụ kiện hôm nay liên quan đến công ty Chính Đại, một trong những công ty con của Ôn Thị. Với tư cách là luật sư bên nguyên, Hàn Nặc không hề bất ngờ với kết quả phán quyết "thua kiện". Quét tâm mắt về phía Ôn Hành Viễn đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng, Hàn Nặc nhếch môi cười. Lúc ra khỏi tòa án, Ôn Hành Viễn mang nét mặt thản nhiên tựa vào trước xe, rõ ràng là đang đợi Hàn Nặc.

Hai người đàn ông cứ đứng đối diện nhau như thế trước quảng trường bên ngoài tòa án, nhìn nhau bằng ánh mắt ẩn chứa ý tứ sâu xa, trao đổi tâm tình mà chỉ hai người mới hiểu. Trong khoảng lặng dài, không ai lên tiếng, chỉ có ánh mắt là ngày một nặng nề.

Cuối cùng, Hàn Nặc đã phá vỡ sự trầm lặng, "Tôi tin là việc hôm nay không có ảnh hưởng gì đến kế hoạch dự thầu của tập đoàn Ôn Thị".

"Chỉ dựa vào vụ kiện nhỏ như thế này mà muốn đánh đổ Hoa Đô, thì giờ tôi không còn đứng ở đây, Ôn Hành Viễn khẽ cười, "Biết rõ chắc chắn thất bại mà cậu vẫn nhận vụ này. Hay là muốn phá vỡ tình thế?".

Hàn Nặc nghe vậy cũng cười, "tôi đâu dám chứ, tình hình hiện giờ của tôi đã đủ phức tạp rồi, biết rõ thua còn nhận, không phải là chuốc thêm rắc rối cho mình sao?". Anh vừa nói vừa vờ như thở dài, "Với tư vấn là cố vấn pháp luật của Hoa Thành, hại Nghị phạm suýt chút nữa không có được giấy phép, nếu lúc này lại tạo cho mình vết nhơ, văn phòng của tôi chắc phải đóng cửa cho êm chuyện mất, anh cho rằng tôi không tôn trọng nghề nghiệp của mình như vậy sao?".

Ôn Hành Viễn nhìn Hàn Nặc bằng ánh mắt đầy ẩn ý, "Ban đầu quả thực tôi không hiểu, chuyện mười phần chắc chín rồi tại sao không qua, không ngờ vẫn để lại từ cậu mà ra".

Phốt lờ ý tứ mĩa mai trong lời nói của Ôn Hành Viễn, Hàn Nặc xác nhận, "Trước đó anh không biết sao?".

"Nguồn đầu tư trị giá vài tỷ, cậu cho rằng tôi đang đùa sao?", Ôn Hành Viễn rõ ràng đang cười, nhưng nụ cười kia, bất kể nhìn thế nào cũng đều lộ ra vẻ sắc lạnh, "Nếu như không phải chuyện xin giấy phép vô cùng cấp bách, thì tôi cũng không dùng đến quan hệ với Si Hạ. Hàn Nặc, sĩ diện của cậu lớn thật đấy". Ôn Hành Viễn lấy thuốc ra, ngẫm nghĩ thế nào lại không châm, "So với sự thẳng thắn của cậu, Hàn Thiên Dụ, chú hai của cậu thật không quang minh chính đại. Muốn mượn vụ kiện Chính Đại để ngăn cản tôi, ông ta đánh giá quá thấp Ôn Thị rồi đấy. Hãy chuyển lời đến ông ta, lần này vẫn chưa thấm vào đâu, lần sao đổi chiều thức nào cao minh hơn một chút ấy!".

Ôn Hành Viễn nói dứt lời bèn bước lên xe, sau đó hạ cửa kính xuống, "Ông ta nên cảm ơn cậu vì đã chịu nhận vụ này, thà phải đập bảng hiệu cũng bất chấp khó khăn ghênh đòn. Thế nhưng, tôi khuyên cậu đừng dùng chiêu thức này nữa, quá tam ba bận".

Khi chiếc xe Bentley màu đen lao vút đi, khóe môi Hàn Nặc nhấc lên một nụ cười khổ.

Trên đời này, ngoài Ôn Hành Viễn ra, ai còn có thể ba năm như một ngày, duy trì được khí phách "chỉ điểm giang sơn"?

Hàn Nặc không quên, ba năm trước, sau khi vụ kiện của hai nhà Si, Hàn được tuyên án, Ôn Hành Viễn cũng đứng ở vị trí này đợi anh.

"Giám đốc Hàn hát bài gì vậy, vì đại nghĩa diệt thân?", ánh mắt Ôn Hành Viễn thâm trầm sắc bén, trong giọng nói có ẩn chứa tức giận rõ rệt,

"Hàn Nặc, cậu hãy nhớ cho rõ, món nợ mà ông ta thiếu không phải thứ mà cậu có thể trả, tốt nhất là cậu đừng có nhúng tay vào nữa!".

So với Ôn Hành Viễn - người đã tiếp nhận toàn bộ Ôn Thị, trở thành Tổng Giám đốc, Hàn nặc lúc bấy giờ có phần thể cô sức yếu, "Ông ta đã nhận được sự trừng phạt thích đáng rồi, anh còn muốn thế nào nữa?".

"Tôi muốn thế nào?", Ôn Hành Viễn dụi tắt điều thuốc trên tay, "Hàn gia đẩy Si gia vào bước đường cùng, tôi đẩy Hàn gia các người vào chỗ chết. Đáp án này cậu đã hài lòng chưa?". Trong khi nói, sắc mặt của Ôn Hành Viễn đã trở nên lạnh lùng, như tảng băng nghìn năm có thể đóng băng một người tới chết chỉ trong thoáng chốc, "Công trình mà bác Si xây dựng tại sao lại xảy ra sự cố, vụ tai nạn của bác gái có phải sự cố ngoài ý muốn hay không? Người thân của người gặp nạn luôn muốn đòi lại công lý, là ai giết đây? Trong lòng cậu và tôi đều hiểu rõ. Hiện giờ cậu nói với tôi cái gọi là sự trừng phạt thích đáng. Hàn Nặc, dựa vào câu nói này của cậu, cậu hãy nhớ cho rõ đây, Ôn Hành Viễn tôi còn ở trong giới bất động sản một ngày, thì sẽ không có ngày cho tập đoàn Thiên Khải của cậu ngóc đầu lên".

Lúc bấy giờ, Hàn Nặc thấy Ôn Hành Viễn quá mức kiêu ngạo, ức hiếp người quá đáng, cho nên anh nói, "Đừng quá tự tin như thế!".

"Tự tin?", Ôn Hành Viễn cười, gần như là gần từng chữ, "Người ta nói, tự tin ít thì có thể, nhiều lại thành họa. Để tôi thử xem sao!".

Hàn Nặc nhìn chăm chăm vào mắt Ôn Hành Viễn, ngực phập phồng mãnh liệt.

"Cái gọi là vì đại nghĩa diệt thân của cậu, đối với Si Nhan, chính là vứt bỏ. Tôi không trách cứ cậu lựa chọn người nhà, nhưng Hadn Nặc, đừng mơ ước chuyện vẹn cả đôi đường. Khi cậu đứng ở chỗ cao nhìn Tiểu Nhan bị dồn vào đường cùng bí lối, cậu đã đánh mất tư cách yêu cô ấy. Về phần

những việc làm của cha cậu, cậu dám vỗ ngực nói với tôi, ngồi tù năm năm là có thể xong chuyện sao?".

Ôn Hành Viễn sầm mặt, anh ngược mắt lên, ngay cả khí chất cũng toát lên áp lực, "còn cả chú hai cậu nữa, ông đưa cả Si gia vào chỗ chết như thế nào, tôi nhất định phải bắt ông ta trả lại gấp bội. Nhớ nhắc ông ta rằng, hãy đề phong tôi, đừng có để một ngày nào đó bị vu tội lại không biết nên tìm ai".

Ngày hôm ấy không phải là lần đầu tiên Hàn Nặc gặp Ôn Hành Viễn. Khi gia đình Si Nhan vừa xảy ra chuyện, lúc Hàn Nặc đưa Si Nhan về nhà, đã thấy Ôn Hành Viễn và Si Hạ đứng dưới nhà nói chuyện. Lúc sắp rời đi, Ôn Hành Viễn vỗ vai Si Hạ, Si Hạ thoát tiên chau mày, sau đó nở nụ cười uể oải, dấm một cái lên vai phải của Ôn Hành Viễn. Sau đó, Hàn Nặc nhìn thấy họ bắt tay nhau.

Đó là sự khích lệ và ăn ý của cánh đàn ông.

Hàn Nặc hiểu ra ngay tức thì, giao tình giữa Ôn Hành Viễn và Si hạ không phải trong một sớm một chiều.

Trong tang lễ của mẹ Si Nhan, Hàn Nặc và Ôn Hành Viễn gặp nhau lần thứ hai. Ngày hôm ấy, Ôn Hành Viễn mặc bộ âu phục màu sẫm, hai tay đút quần, ánh mắt nán lại hồi lâu trên bóng lưng Si Nhan. Khi Si Nhan khóc đến rã rời, là Ôn Hành Viễn đã sải bước lớn về phía trước đỡ lấy cơ thể đang trượt xuống của cô, ôm cô vào lòng.

Ánh mắt Hàn Nặc hiểu rõ, là biểu cảm khi người đàn ông nhìn người phụ nữ mà anh ta yêu sâu sắc.

Về sau Hàn nặc không gặp lại Ôn Hành Viễn nữa, cho đến ngày hôm ấy...

Hàn Nặc đứng trước giường bệnh của mẹ, nghe giọng nói quen thuộc từ trong điện thoại truyền đến, "Chuyến bay lúc ba rưỡi".

Tiếng lo phát thanh truyền qua điện thoại, Hàn Nặc biết đó là cơ hội cuối của anh và Si Nhan, cũng là hành động quân tử cuối cùng của Ôn Hành Viễn - người được coi là tình địch của Hàn Nặc. Thế nhưng Hàn nặc lựa chọn ngắt máy, dùng sự im lặng để kết thúc tình yêu bốn năm giữa anh và Si Nhan.

Lúc Hàn Nặc trở về khu chung cư, đã là đêm khuya. Anh nằm trên giường, cứ thế ngủ mà không thay quần áo. Lúc tỉnh lại, bên ngoài vẫn tối đen. Anh không bật, đèn, cứ mở mắt như thế, mãi đến khi đường chân trời hừng sáng , mới đứng dậy vào nhà tắm.

Bây giờ, Hàn nặc đứng trước cửa sổ, một lần nữa lăm bắm số điện thoại đã thuộc lòng.

Tiếng nhắc nhở vang lên: Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Anh như không để tâm, bấm hết lần này đến lần khác, vừa kiên nhẫn vừa bất đắc dĩ, mãi đến khi chuông cửa vang lên.

Hàn Nặc mở cửa, thấy Tạ Viễn Đằng đứng bên ngoài, mặt đỏ bừng, chớp mũi tứa mồ hôi, anh theo bản năng chau mày, hỏi cô làm sao. Tạ Viễn Đằng thở hổn hển, bắt lấy cánh tay anh , kéo anh xuống tầng, song bị Hàn Nặc kéo trở lại "Viễn Đằng", hiển nhiên là anh cần một lời giải thích hợp lý mới chịu phối hợp.

Tạ Viễn Đằng không buông tay, "Nhà giam gọi điện đến, bệnh tim của chú Hàn tái phát..."

Cô còn chưa dứt lời, Hàn Nặc đã buông tay cô ra, xông vào thang máy.

Hàn Nặc đã quên anh đã lái xe như thế nào để đến bệnh viện, chỉ khi anh đứng ngoài phòng bệnh, cách tấm cửa kính nhìn người cha toàn thân cắm dây nhợ, tựa hồ nghe thấy tiếng tim đập yếu ớt trong máy theo dõi nhịp tim, toàn thân anh như bị trút hết sức lực.

Phòng bệnh trắng xám đầy máy móc, và đầy cảm giác băng lạnh.

Anh chờ dần đứng đó hồi lâu, mới có dũng khí đẩy cửa vào.

Hàn Thiên Khải nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch. Trên người ông là thiết bị duy trì hơi thở cuối cùng, khoe miệng lở mồm có vết máu chảy ra.

Vành mắt cay xè, hàn nặc suýt chút nữa chảy nước mắt. Bác sĩ nhìn thấy anh, lắc đầu thở dài, "cha cậu cứ đợi cậu mãi, tôi lo ông ấy không chống cự được đến khi cậu tới, may mà...", sau đó vỗ lên vai anh, "Từ biệt ông ấy đi".

Bên ngoài cửa sổ, mây đen dày đặc, sấm rền vang, mưa như trút nước, tựa như để ăn khớp với câu "từ biệt" lạ lẫm và tàn khốc kia. Hàn Nặc bước từng bước đến trước giường bệnh, chậm chạp đến khốn khổ.

Hàn Thiên Khải già hơn trong tưởng tượng của Hàn Nặc, tóc bạc, nếp nhăn hằn sâu, viền mắt trĩu xuống. Thấy người cha sinh thành ra mình, nuôi mình không lớn thành ra như vậy trái tim anh như bị ngàn mũi kim đâm.

Ba năm trước, khi Hàn Thiên Khải vào tù, ông đã bị bệnh. Hàn Nặc tuy có gọi điện đến bệnh viện hỏi về bệnh tình của ông, nhưng trước giờ chưa từng đến thăm ông, chỉ có Tạ Viễn Đằng thường xuyên đến, sau đó vờ như lơ đãng nói cho anh biết tình hình của cha anh. Anh biết bệnh tình của cha ngày một nặng, anh biết cha luôn muốn gặp anh, song khó mở miệng nói ra.

Hàn Nặc hận Hàn Thiên Khải. Hận ông có vợ có con nhưng không biết trân trọng, lại quyến luyến mãi mỗi tình đầu không có kết quả, cuối cùng phạm phải sai lầm không thể cứu vãn, khiến mẹ của Si Nhan chết oan, khiến mẹ anh bệnh tật thêm trầm trọng không thể chữa được mà qua đời.

Hạnh phúc của hai gia đình đã bị phá hủy trong chốc lát bởi cách suy nghĩ sai lầm của ông. Thế nhưng, họ là cha con huyết mạch nối liền, Hàn Nặc tuy trong lòng hận ông, nhưng lại không nhẫn tâm mặc kệ.

Giờ phút này, đối mặt với sinh tử, Hàn nặc ngay đến hận cũng không nổi, anh ngồi tước giường bệnh, đặt tay lên bàn tay Hàn Thiên Khải. "Cha", giọng anh run rẩy.

Hàn Thiên Khải lặng lẽ nằm đó, không còn chút sức sống.

"Cha, con là Hàn Nặc đây", khẽ nắm lấy bàn tay vô lực khô gầy kia, Hàn Nặc nghẹn ngào, "Mẹ không trách cha, mẹ nói, mẹ tin rằng tình cảm vợ chồng hơn hai mươi năm không phải giả, chỉ cần cha bằng lòng, mẹ muốn chôn cùng với cha".

Hàn Thiên Khải vẫn bất động, nhưng khóe mắt đã ươn ướt nước.

Hàn Nặc phát hiện ra chi tiết này, biết ông nghe thấy, mới tiếp tục, "Mẹ đi không phải chịu quá nhiều khổ sở, điều mẹ tiếc nuối nhất là không thể nhìn thấy cha lần cuối, cho nên, đợi khi cha nhìn thấy mẹ, nhớ xin lỗi mẹ".

Nói tới đây, Hàn Nặc không nói thêm gì nữa.

Mọi người đều nghĩ rằng anh hận ông nên mới không muốn đến thăm ông, mà không biết rằng anh sợ phải bước chân đến bệnh viện đến thế nào. Ba năm trước, ngày Si Nhan bỏ đi, anh đã tiễn đưa mẹ anh. Mảng ký ức lạnh lẽo, u ám trong bệnh viện kia quá ư đậm sâu, hệt như ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn yếu ớt cuối hành lang, khiến anh cảm thấy ớn lạnh.

Có người từng nói, bệnh viện là "cửa sinh, ngục tử", một sinh mệnh giáng xuống đây, cũng từ đây mà ra đi. Đối với Hàn Nặc mà nói, cánh cửa tử ngục kia đã mở ra lần thứ ba với anh. Đầu tiên là mẹ của Si Nhan, sau đó là mẹ anh, hiện giờ là cha anh.

Lần đầu tiên trong đời Hàn Nặc cảm thấy không thể chịu đựng nổi sự thật rằng bản thân sắp sửa chỉ còn lại một mình.

Nhưng anh lại không thể níu giữ ai.

Dường như cảm nhận được nỗi đau của anh, bàn tay khô gầy khê động đậy, sau đó như một kỳ tích nắm lấy bàn tay anh.

Hàn Nặc bỗng ngẩng đầu lên, cất tiếng gọi khàn khàn, "Cha".

Nghe tiếng gọi chan chứa tình cảm này, Hàn Thiên Khải từ từ mở mắt, dùng ánh mắt vờn đục mà đờm đầy áy náy nhìn người con trai đã ba năm không gặp trước mặt, cố sức nắm lấy thật chặt.

Khóe mắt Hàn Nặc đã đầm nước, "Con đến muộn rồi, xin lỗi cha". Anh nắm chặt bàn tay cha, như muốn níu kéo cha đừng đi.

Không biết vì câu xin lỗi này, hay bởi cái nắm tay thật chặt của Hàn Nặc, ánh mắt của Hàn Thiên Khải dường như có phần sáng lên, ông nói bằng hơi thở mong manh, "Cha có một thỉnh cầu...".

"Cha nói đi ạ".

"Để cha gặp Si Nhan."

Hàn Nặc có một giây chần chừ, cuối cùng vẫn cất giọng khó khăn, "Vâng".

Thế nhưng, điện thoại của Si Nhan vẫn đang nhắc nhở: Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Hàn Nặc cảm thấy ngực mình như bị ai đánh trúng. Bí bách. Đau đớn. Anh dựa vào kí ức, bấm một số điện thoại khác. Điện thoại đổ ba hồi chuông thì có người bắt máy, trong ống nghe truyền đến một giọng nói xa lạ, "Xin chào, xin hỏi là ai vậy ạ?".

Hàn Nặc không trả lời mà hỏi lại, "Nhan Nhan có ở đó không ạ?".

"Cô si đã đưa ông nhà ra ngoài rồi, buổi tối mới về, nếu anh có việc gấp, xin để lại... "

Buổi tối? Không thể đợi được nữa rồi, Hàn Nặc nói câu "Cảm ơn" rồi ngắt điện thoại.

Lúc này, giọng nói của Tạ Viễn Đằng từ cuối hành lang truyền đến, "Xin chào, xin hỏi phó Cục trưởng Si có đó không? Đang họp ạ? Được tôi sẽ gọi lại sau".

Cuộc gọi kết thúc cô đi đến trước mặt Hàn Nặc, "Si Hạ nhất định có cách liên lạc với cô ấy, giờ em đến cục tìm anh ấy", song lúc quay người, cô lại bị Hàn Nặc ngăn cản, anh nói, "Không cần đâu, đừng làm bất cứ chuyện gì cho anh nữa".

Nhưng Tạ Viễn Đằng lại có sự kiên định của mình, cho nên một giờ đồng hồ sau, khi Si Hạ ra khỏi phòng họp, đã nhìn thấy cô.

Cô đứng trong hành lang, tóc trên trán ướt sượt.

Si hạ mặt không đổi sắc, bước đến, tiếng bước chân vang trong hành lang yên tĩnh, trầm ổn và rõ nét, "Tìm tôi?".

Câu hỏi nhẹ nhàng, nhẹ đến độ khiến người ta không nghe ra cảm xúc ẩn chứa trong đó, như muốn khiến Tạ Viễn Đằng biết khó mà lùi, nhưng cô vẫn nỗ lực ép nước mắt trở về, "Có thể phiền anh giúp tôi một chuyện được không?".

"Phó Cục trưởng Si, Cục trưởng Trương muốn anh đến văn phòng ông ta", thư ký Tiểu Lý từ trên tầng đi xuống, thấy Si Hạ và cô gái kia đứng đối mặt, nói vắn tắt chỉ thị của Cục trưởng đại nhân.

Si Hạ không ngoảnh đầu lại nói, "Tôi biết rồi. Năm phút nữa tôi qua".

Ý là cho cô năm phút.

Tạ Viễn Đằng không có nhiều thời gian để lãng phí, tỉnh lược lời chào hỏi vòng vo, nói thẳng mục đích đến, "Chú Hàn sắp găng gượng không nổi nữa rồi, chú ấy muốn gặp Si Nhan nhưng Hàn nặc lại không gọi được cho cô ấy, anh có thể...".

Cô còn chưa dứt lời đã bị cắt ngang, Si Hạ nhìn vào mắt cô, giọng nói lạnh lùng tới cực điểm, "Không thể".

Về phần tại sao không thể, Si Hạ chẳng buồn tốn nhiều thời gian giải thích.

Tạ Viễn Đằng đương nhiên không chịu dễ dàng bỏ cuộc như vậy, "Đây là ước nguyện cuối cùng của chú ấy, Si Hạ, xin anh hãy giúp đỡ".

"Giúp đỡ?", sắc mặt Si Hạ bỗng nhiên trầm xuống, gằn từng chữ, "Tôi sợ vào cái gì để giúp đỡ người đã hại chết mẹ tôi?".

Lời lẽ sắc bén đến độ khiến người ta không thể nào đáp trả.

Ngoài trời vẫn đang mưa, nước mưa rơi xuống tạt vào cửa kính, phát ra tiếng kêu khê, lách tách, lách tách...

Tạ Viễn Đằng cảm thấy trái tim mình cũng theo đó mà ướn sùng, bởi vì hờ hững của Si Hạ trong lúc này, cho dù cô quá rõ ràng sự hờ hững này là nên có, song vẫn không thể kìm nén được nổi lòng mà thấy buồn cho

Hàn Nặc, cô nói bằng giọng nhúng nhường, "Xin anh giúp đỡ cho tấm lòng của một người làm con trai".

"Hờ", tiếng cười khe khẽ, song ý tứ mỉa mai trong đó đã quá rõ ràng.

Tạ Viễn Đăng đợi lời tiếp theo của Si Hạ, kết quả là sau tiếng "hờ", anh không nói thêm gì, chỉ im lặng, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Từ góc độ cô nhìn ra, khuôn mặt nghiêng của Si Hạ có đường nét rắn rỏi, mặt mày sáng sủa rõ ràng. Nếu như không phải đôi mắt đen láy viết đầy sự lạnh lùng và cự tuyệt, nếu khí chất không tàn nhẫn đến bức người thế kia, có thể nói là hoàn mỹ.

Tạ Viễn Đăng tranh thủ thừa, "Đây là tâm nguyện cuối cùng của ông ấy, anh không thể quyết định thay Si Nhan".

"Vậy còn cô có quyền gì mà quyết định thay Hàn Nặc? Có thể cậu ta không thật lòng mong muốn Si Nhan đổi diện với cha mình", lời chất vấn của Si Hạ quá sắc bén, khiến cho người trước giờ có khả năng ăn nói như Tạ Viễn Đăng phải sững người.

Cô không lên tiếng, Si hạ cũng không nhiều lời, anh bước đi lướt qua người cô. Vào lúc Tạ Viễn Đăng tưởng rằng anh đã đi khỏi, giọng nói trầm thấp từ phía sau vang lên, "Đây không phải là sự giúp đỡ đơn thuần, tôi không thể giúp. Những thứ có thể làm cô đã làm rồi, quay về đi".

Chuyện có liên quan đến Hàn Nặc, đối với Si Hạ mà nói đều không phải là sự giúp đỡ đơn thuần nữa. Gặp cô, chỉ vì tâm ý của cô mà thôi. Tạ Viễn Đăng tự cho rằng hiểu được tâm ý của anh, bất chấp đây là nơi công sở, quay người trầm giọng hét lên với anh, "Hàn Thiên Khải có lỗi, nếu như không phải chú ấy sắp đặt hết tất cả, thì Hạ sẽ không chết oan. Nhưng tại sao anh không thể nghĩ cho Hàn Nặc, anh ấy có lỗi gì, anh ấy dựa vào đâu mà phải gánh vác việc sai trái do cha mình gây ra, lẽ nào bởi vì anh ấy là con trai của Hàn Thiên Khải?".

Si Hạ dừng bước, sự nhẫn nhịn chất trong đáy mắt đã tới cực hạn.

Tạ Viễn Đăng bất chấp , giọng điệu sắc bén không kiềm chế được trào ra, "Anh ấy không có quyền lựa chọn cha mẹ cho mình. Khi anh ấy có thể lựa chọn, cái anh ấy chọn là nhà họ Si các anh. Bất luận là khi nào, ở đâu, trong lòng anh ấy đều đông đầy hình ảnh của Si Nhan. Đó là lỗi do cha anh ấy phạm phải, có liên quan gì đến anh ấy? Anh không thể giơ cao đánh khẽ bỏ qua cho anh ấy hay sao?"

Đôi con ngươi đen sáng rờ lạnh lùng, Si Hạ dẫn cơn giận xuống, quay người, khuôn mặt nhìn nghiêng lạnh lùng, răn roti, "Họ là cha con, có những thứ vốn dĩ không thể phân tách. Không ai bắt cậu ta gánh vác, đây là sự lựa chọn của bản thân cậu ta. Sự khác biệt giữa vận may và vận mệnh nằm ở chỗ, vận may mong manh không địch nổi vận mệnh bất đắc dĩ. Hàn Nặc và Tiểu Nhan quen nhau, lại là vận mệnh không ai có thể thay đổi được. Giờ Hàn Thiên Khải yêu cầu gặp Tiểu Nhan, mục đích chắc chắn chỉ có một, là muốn con bé tha thứ. Viễn Đăng, cô không cảm thấy điều này đối với Tiểu Nhan mà nói, là quá cay nghiệt hay sao?".

Cuối cùng anh lại nói, "Nên là ai giơ cao đánh khẽ?".

Tạ Viễn Đăng không còn lời nào để nói. Trước khi nước mắt tràn mi, cô quay người đi.

Si Hạ nhìn bóng lưng của cô, đôi mắt sắc bén thu lại nét ngờ vực khó hiểu, "Viễn Đăng, tại sao?".

Tạ Viễn Đăng thấp giọng cười, "Anh biết mà".

Đúng vậy, tôi biết. Si Hạ cười, đắng cay đến tận cùng.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C3-3: Khúc nhạc tàn, người chia xa (3)

Ba tiếng đồng hồ sau, Si Nhan chạy đến bệnh viện của nhà giam. Đứng ở cửa phòng bệnh, cô nghe thấy Hàn Nặc giọng khản đặc không với giọng nói thường ngày, "Cha, Nhan NHan đang trên đường đến đây rồi, cô ấy đồng ý đến thăm cha, cha hãy đợi thêm một lát nữa".

Hàn Thiên Khải nhắm mắt, giọng nói khe khẽ đến độ gần như không nghe thấy, "Hàn Nặc, cha xin lỗi".

Hàn Nặc khó cất giọng thành lời, "Là con có lỗi với cha, nếu như con không giao chứng cứ đó ra, cha có thể được phóng thích..."

"Cạch" một tiếng vang dội, tựa hồ như là tiếng long ai đó bị chặt đứt.

Chìa khoá xe trong tay rơi xuống nền, vể hồng hào trên khuôn mặt Si Nhan thoáng chốc bị rút kiệt, cô nhìn Hàn Nặc- người nghe thấy tiếng động ngoảnh đầu lại, ánh mắt không dám tin, "Không thể nào, sao có thể là anh?".

Mẹ cô chết oan trong tay nạn xe, còn Hàn Thiên Khải là kẻ tình nghi có dính líu đến vụ án, không ngờ bị chứng cứ Hàn nặc thu thập được định tội? chân tướng này còn khiến cô khó chấp nhận hơn cả việc Hàn Nặc phản bội tình yêu của hai người.

Khi Ôn Hành Viễn giúp Si gia thắng kiện vụ án ở công trường, khi toà án tuyên bố Si Nhàn Minh- đại diện của công ty Hy Vọng vô tội, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn đến vụ tai nạn giao thông của mẹ Si Nhan.

Không ai nói cho Si Nhan biết Hàn Thiên Khải dính líu đến vụ án, nhưng sự tránh mặt của Hàn Nặc khiến cho Si Nhan có dự cảm không lành.

Ngày toàn án tuyên án Si Nhan không có mặt, cô lẳng lặng ở nhà, đứng trên ban công xuyên qua lớp kính thủy tinh dày nhìn xuống thành phố A, nhớ lại một loạt biến cố nối nhau kéo đến trong một thời gian ngắn, tựa hồ như đã dự liệu được kết cục của mình và Hàn Nặc. mãi khi biết đến tội danh của Hàn Thiên Khải, cô không thể gắng gượng nổi mà đổ bệnh.

Việc cô sốt cao không thuyên giảm trong vòng một tuần liền không chỉ dọa Si Nhan Minh và Si hạ, mà còn khiến Ôn Hành Viễn sợ chết khiếp. Chỉ là bảy ngày bảy đêm có bao nhiêu hoảng loạn đó, Si Nhan không hay biết. Sau khi tỉnh lại, điều duy nhất cô hỏi chính là chuyện vốn đã rõ ràng, Hàn Nặc không hề đến thăm cô. Không lâu sau đó, họ không hẹn mà gặp. Khoảng cách một con phố, cô nhìn thấy Hàn Nặc và Tạ Viễn Đẳng tay trong tay.

Lá cây bị gió cuốn thành vòng xoáy dưới chân, mắt của Si Nhan bỗng nhiên không có tiêu điểm. cô hy vọng bao nhiêu cảnh tượng trước mắt là hiểu lầm, cô tưởng Hàn Nặc sẽ xông ra giải thích, nhưng anh không làm vậy.

Ngày hôm đó, tình yêu của Si Nhan đối với Hàn Nặc, đã bị huỷ hoại đến kiệt quệ.

Ngày hôm ấy, khi Ôn Hành Viễn lại một lần nữa nói rằng muốn cô đưa ragoài cho khuây khoả, Si Nhan không từ chối giống như lần trước nữa, ngược lại chủ động đề nghị, "Đến Lệ Giang đi, em chưa đến thành cổ bao giờ".

Đến một nơi không có anh, tự mình chữa thương.

Si Nhan tưởng rằng đó là sự lựa chọn duy nhất của cô lúc bấy giờ.

Thực ra, không phải cô chưa từng nghĩ, là anh cố tình làm vậy, dù sao cha anh là hung thủ hại chết mẹ cô. thế nhưng cuộc gặp mặt trên phố ngày hôm ấy rõ ràng là tình cờ. Si Nhan không có cách nào thuyết phục bản thân. Không ngờ, thật ra anh đã dùng tự do nửa phần đời còn lại của cha mình để đổi lấy sự an nghỉ cho mẹ cô. Si Nhan xong ra khỏi bệnh viện, lao vào màn mưa buốt giá, để mặt nước mưa tấp vào mặt mình, nỗi đau đón trời dậy trong lòng.

Hàn Nặc đuổi theo, thấy cô quỳ rạp xuống đất, trong màn mưa hỗn độn, dùng cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cơ thể run rẩy cô, cuối cùng cũng chịu nói một câu thật lòng, "Anh tưởng rằng buông tay là sự lựa chọn tốt nhất đối với em".

Si Nhan nghe vậy hung hăng đẩy anh ra, lực đẩy lớn đến độ bản thân cũng ngã nhào xuống đất, "Cho nên anh tự biên tự diễn vở kịch thay lòng đổi dạ, ép em bỏ đi sao?".

Từ lúc biết được biến cố trong gia đình có liên quan đến Hàn gia, Si Nhan trước sau dẫn lòng không được rơi nước mắt trước mặt anh, nhưng vào lúc này, Si Nhan khóc đến độ không thể kìm nén, tay đập mạnh vào vũng nước đọng trên nền, tựa hồ như muốn mượn nó phát tiết những đau đớn trong lòng.

Hàn Nặc ngăn cản cô, bị cô hất tay ra, một lần nữa ôm lấy cô, lại bị cô đẩy ra , hai người một người kiên trì, người còn lại càng kiên trì hơn, cho đến khi đã tiêu hao hết sức lực, Si Nhan mới giống một đứa trẻ không nơi nương tựa để mặc anh ôm vào lòng.

Dưới bầu trời mưa rền gió dữ dội thổi bay tất cả, Hàn Nặc nghe thấy giọng nói vỡ vụn của cô, "Xin lỗi!".

Cô, có gì phải xin lỗi?

Hàn Nặc không chịu đựng nổi, cũng không muốn chịu đựng, như thế chỉ cần anh chịu nhận câu xin lỗi này, giữa anh và Si Nhan sẽ không còn gì nữa. Thế nhưng, khi chia tay đã trở thành kết cục được định, thứ có thể bên ta dài lâu chỉ còn lại hồi ức.

Hàn Nặc ôm Si Nhan chặt hơn cùng cô nhớ lại mỗi tình đầu thời niên thiếu không thể quay lại kia.

Hàn Thiên Khải cuối cùng không thể gắng gượng nổi, khi Si Nhan và Hàn Nặc quay trở về phòng bệnh, nhịp tim của ông đã yếu đến độ ngoài máy móc tinh vi ra, không ai có thể chạm tới. Ông yếu ớt dùng sức lực cuối cùng để khẩn cầu, "Nhan Nhan, là bác có lỗi với gia đình cháu, chỉ mong cháu đừng trách Hàn Nặc, đừng trách nó...", lời nói tới đây, đôi tay gầy guộc từ từ buông thõng xuống giường.

Hàn Thiên Khải mang theo món nợ cả đời không thể trả hết, cứ như vậy rời khỏi nhân thế.

Hàn Nặc bỗng nhiên quay người, ngửa đầu ra sau.

Si Nhan chậm rãi đi đến bên giường, dùng bàn tay mảnh khảnh của mình vuốt mắt cho Hàn Thiên Khải, nói với cha con họ Hàn, "Cháu chưa từng trách anh ấy".

Vì mảnh đất ở thành phố A, Ôn Hành Viễn đầu tắt mặt tối. Vốn dĩ, với thân phận là Tổng Giám đốc điều hành, anh không cần phải bận rộn đến mức ấy. Song Ôn Phi Văn, chủ gia đình của nhà họ Ôn không đồng ý cho Hoa Đô tham gia dự thầu, cố ý sắp đặt rất nhiều chướng ngại. Vì vậy, để có thể hợp tác với viện thiết kế Hoàn Vũ, Ôn Hành Viễn bắt buộc phải chạy đi chạy lại giữa thành phố A và thành phố G.

Ôn Phi Văn lại có suy nghĩ lệch lạc, tưởng rằng cậu con trai nhỏ chạy đến thành phố A hết chuyến này đến chuyến khác là vì Si Nhan, cơn tức giận càng không thể kìm nén. Ôn Hành Viễn chẳng buồn giải thích, chỉ để

lại một câu băng quơ, "Cha thích nghĩ thế nào thì nghĩ, dù sao mảnh đất kia, con chắc chắn phải có", khiến Ôn Phi Văn tức đến độ đập vỡ bình hoa cổ vô giá trong phòng làm việc.

Nhờ quan hệ cá nhân với Đường Nghị Phàm, hợp đồng của Hoa Đô với viện thiết được tiến hành rất thuận lợi.

Sau khi hoàn tất việc kí hợp đồng, Ôn Hành Viễn và Quý Bác Minh bắt tay nhau, "Vất vả cho viện trưởng Quý rồi, chỉ có điều, tôi hy vọng bản thiết kế của Hoa Đô là độc nhất vô nhị". Chỉ một câu đơn giản, thực tế anh đang trịnh trọng nhắc nhở Quý Bác Minh, kí hợp đồng với Hoa Đô với việc ông ta không thể nhận hợp đồng thiết kế của các công ty bất động sản khác đối với mảnh đất này.

Quý Bác Minh hiểu rõ, nhìn người trẻ tuổi anh tuấn phi phạm trước mặt bằng ánh mắt tán thưởng, "Tổng Giám đốc Ôn yên tâm, Hoàn Vũ trước giờ không cùng lúc nhận hợp đồng thiết kế của các công ty bất động sản khác nhau cho cùng một mảnh đất".

Ôn Hành Viễn mỉm cười, "Cảm ơn bác Quý".

Quý Bác Minh chỉ cười mà không nói.

Đường Nghị Phàm vốn đã sắp xếp bữa tối, kết quả là sau khi nhận điện thoại của Cao Các gọi tới, Ôn Hành Viễn không kịp chào hỏi Quý bác Minh, chạy thẳng đến bệnh viện trung tâm thành phố. Si Nhan đang nằm trong phòng bệnh, anh hỏi bằng giọng điệu gấp gáp, "Cô ấy sao rồi?".

Cao Các đang dặn dò y tá chuẩn bị truyền nước, thấy anh đến thì nói, "Cơn sốt đã bắt đầu thuyên giảm rồi".

"Vậy tức là vẫn đang sốt sao?", Ôn Hành Viễn cúi người sờ lên trán Si Nhan, lên tiếng chất vấn, "Xảy ra chuyện gì vậy?".

Si Hạ một đêm không ngủ, giọng nói khàn khàn, "Dính mưa, chiều hôm qua không được khoẻ, đến tối thì sốt cao".

"Dính mưa?", sắc mặt Ôn Hành Viễn không tốt, không phải là cô ấy đang ở dưới quê với chú Si sao? Sao lại dính mưa?" nói tới đây, anh đột nhiên phát hiện thấy trong phòng bệnh vẫn còn người, "Sao cậu lại ở đây?"

Như lo lắng họ bất hoà mà làm to chuyện, Si Hạ trả lời thay Hàn Nặc, "Tiểu Nhan bị ngất xỉu, Hàn Nặc đưa con bé đến bệnh viện", sau đó gọi Ôn Hành Viễn ra ngoài phòng bệnh, kể lại chuyện Si Nhan đến bệnh viện trong nhà giam gặp Hàn Thiên Khải.

Ôn Hành Viễn thu lại ánh nhìn, một hồi lâu không lên tiếng, rồi bỗng hung hăng túm lấy cổ áo Si Hạ".

Cao Các thấy mắt Ôn Hành Viễn sầm lại, vội vàng kéo anh ra, "Hành Viễn, đừng bực tức như vậy".

"Cậu thấy cô ấy sống tốt quá rồi phải không?", Ôn Hành Viễn nổi giận đùng đùng, "Còn hùa theo người khác cứa một nhát dao lên người cô ấy nữa?".

Sắc mặt Si Hạ đột nhiên thay đổi, đáy mắt lộ vẻ sắc bén, "Tính tình của Si Nhan không phải cậu không biết, nếu như đổi lại cậu là tôi, cậu sẽ làm thế nào?".

Giữa hàng lông mày của Ôn Hành Viễn loé lên vẻ đau khổ rõ rệt, ánh mắt âm đạm như đêm đen tĩnh mịch.

Trong hành lang yên tĩnh đến kì dị, nhiệt độ giảm xuống đột ngột, bầu không khí ngày càng căng thẳng.

Bỗng nhiên Ôn Hành Viễn dùng lực hất tay cao Các ra, sải bước đến chỗ Hàn Nặc, một quả đấm bay vào mặt anh ta- người không hề phòng bị,

đồng thời gầm lên, "Mẹ kiếp! Hàn Nặc cậu có phải là đàn ông hay không? Cô ấy đau khổ suốt ba năm còn chưa đủ à? Cứ phải bám riết cả đời sau?".

Si Hạ chấn động, cùng Cao các đồng thời kinh hô, "Hành Viễn!".

Đường Nghị Phàm cách Hàn Nặc gần nhất, kéo lấy Ôn Hành Viễn , "Cậu bình tĩnh chút đi!".

Cái lạnh trong đáy mắt Hàn Nặc không thua kém gì Ôn Hành Viễn , lập tức đáp trả lại một quả đấm, "Anh có tư cách gì nói câu này, anh dựa vào cái gì mà mang cô ấy đi?".

Phản ứng thần tốc bẩm sinh của Ôn Hành Viễn lại khiến Hàn Nặc chịu thêm một cú đấm nữa, Ôn Hành Viễn nổi giận, sắc mặt như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, "Dựa vào việc lúc tôi yêu cô ấy, cậu đến ngay cả cô ấy là ai cũng không biết!".

Tình yêu đích thực không do thời gian chứng minh, nhưng nếu như ngay cả thời gian cũng không thể chứng minh nổi, vậy có gì có thể?

"Tình yêu lâu bền" mấy chữ dễ viết dễ hiểu, song trên đời này có mấy ai làm được?

Ra khỏi bệnh viện, Ôn Hành Viễn ngược trở về thành phố G. một trận bão táp khác đang chờ anh ở nhà họ Ôn.

Ôn Phi Văn nhìn cậu con trau bị thương đang đứng ở trước mặt, lửa giận nổi lên, "Có phải tôi quá buông lỏng anh rồi không? Anh nhìn xem bản thân nhếch nhác thành ra thế nào rồi? đây là khí phách của một người quyết sách của Ôn Thị nên có hay sao? Anh coi công ty là cái gì? Là chiến trường bảo thù cho một người phụ nữ? đến bao giờ anh mới tỉnh táo hả?".

Ôn Hành Viễn sờ khuôn mặt có phần sưng phù, thản nhiên nhìn thẳng vào cha mình, "Con rất tỉnh táo. Sức lãng phí vào việc giáo huấn con,

không bằng giữ lại thuyết phục bản thân mình. Tính tình của con cha hiểu mà, con khuyên cha tốt hơn hết là đừng nói nữa".

Chính vì quá hiểu tính của anh, Ôn Phi Văn mới mặc kệ anh ở lại thành cổ một năm. Giờ phút này, ông không thể không giãn cơn giận xuống, cất lời ý tứ sâu xa, "Ba năm trước anh biết Si gia xảy ra chuyện, đêm hôm từ Mỹ bay về, tôi ngăn anh sao? Trôi không những không ngăn cản anh, còn mời chú Đàm của anh ra mặt trong vụ kiện kia. Anh nói muốn đưa con bé đến thành cổ, tôi có nói gì chưa hả? Tôi cho anh thời gian, cho anh tự do, bởi vì anh nói với tôi, đó là người con gái anh đợi bảy năm, anh không thể nhìn con bé sa sút tinh thần. Chuyện công ty anh không quan tâm một năm, tôi không nói câu nào. Hai năm nay anh nhắm vào Hàn Thiên Dụ, chỉ cần là mảnh đất anh nhắm, anh phải có bằng được, tôi cũng mặc kệ anh. Nhưng kết quả thì sao, con bé đó có theo anh không? Nó có bày tỏ gì với anh không? Anh biết bản thân mình chờ đợi bao nhiêu năm rồi không?".

Ôn Hành Viễn nhìn thẳng người cha đang quắc thước trước mặt, ánh mắt anh sắc bén và kiên định, "Mười năm, tròn mười năm", giọng điệu của anh bình tĩnh là thế, tựa hồ mười năm chỉ là một con số, chứ không phải là hơn ba nghìn sáu trăm ngày thanh xuân quý báu của mình, "Nhưng mà đã như vậy rồi, tại sao cha không để con kiên trì tới cùng? Có lẽ chỉ thiếu một bước nữa thôi".

Ai biết bước này anh phải dùng bao nhiêu năm để đánh đổi?

Ôn Phi Văn bị anh chọc giận, anh thuận tay ném cuốn sách trên tay xuống, "Anh có biết trên vai anh đang gánh trách nhiệm nặng cỡ nào không? Thân là Tổng Giám đốc điều hành Ôn Thị, anh đã quên mình họ gì rồi sao?".

"Con trước giờ chưa từng quên thân phận của mình", Ôn Hành Viễn không tránh né, chỉ hất tay làm rơi cuốn sách, nheo mắt lại, "Nhưng cha có coi con là con trai của cha không? Cha tưởng rằng cứ gán ghép Lý Hiểu

Quân cho con bằng được là tốt cho con sao? Cha có từng nghĩ cho hạnh phúc cả đời của con? Dựa vào năng lực của con không thể gánh vác nổi chức vụ Tổng giám đốc? dựa vào thực lực giờ phút này của Ôn Thị, con cần phải kết thân sao? Con nói thật cho cha biết nhé, con khpong quan tâm cô ta là con gái của chủ tịch ngân hàng Lý hay Truoqng, cho dù cô ta có là thiên kim của chủ tịch đi chẳng nữa, con cũng không cần! đừng trách con con khiến gia đình rơi vào cảnh hỗn loạn, con cũng không thích phiền, nhưng ai đã khiến con cứng đầu như thế, đây không phải là ngày đầu tiên cha quen biết con trái của cha đúng không? Dù sao thì con cũng đã nói hết với cha rồi, ngoài Si Nhan ra, con không cần ai hết, cha thích làm gì thì làm thế đi".

"Hiếu Quan có điểm nào không tốt, người ta quan tâm đến anh gấp bội con bé kia", Ôn Phi văn đương nhiên không muốn cố tình ép Ôn Hành Viễn kết thân, nhưng thấy con trai khổ sở chờ đợi mười năm vẫn một thân một mình, là người làm cha, sao ông có thể không buồn bực?

"Người để tâm con đâu phải chỉ có mình cô ta?", Ôn Hành Viễn dịu giọng, giống như cậu con trai mới lớn giở trò chơi xấu, "Nhưng người khiến con để tâm, chỉ có một mình Si Nhan. Xin cha đừng ép con nữa, con chỉ muốn cưới người phụ nữ con yêu, yêu cầu này quá đáng sao? Tại sao cha không thể thông cảm cho con, nhìn thấy con đau khổ, lòng cha thoải mái lắm sao?".

Đương nhiên Ôn Phi Văn không thoải mái, ông bị chọc tức đến độ sắp phun lửa, nhưng từ trước tới giờ ông không dọa nổi cậu con trai tính tình độc lập này, chứ đừng nói đến chuyện chi phối anh. Thế nhưng ông không thể không thừa nhận, tính cố chấp ngang bướng của anh giống hệt mình hồi trẻ. Chỉ là ông không hiểu, rốt cuộc Si Nhan là người như thế nào mà lại có thể khiến Ôn Hành Viễn cố chấp mê muội mười năm như thế.

Cuối cùng ông thở dài nói, "Anh ra ngoài trước đi".

Ôn Hành Viễn lại nghĩ rằng cha vẫn cố chấp, nên cứ đứng bất động đó, "Sao cha không hiểu chứ, con không phủ nhận cạnh tranh mảnh đất là có liên quan đến Si Nhan, nhưng con phải nói rõ, đó không phải là sự đánh cược tùy hứng...".

Cơn tức giận được đè xuống lại bị thổi bùng lên, Ôn Phi Văn rống lên, "Tôi bảo anh rút ra ngoài!".

Cút thì cút, Ôn Hành Viễn tung cửa đi ra.

Bệnh viện trung tâm thành phố A.

Bên ngoài phòng bệnh viện, cạnh tấm biển cấm hút thuốc bắt mắt, Si Hạ và Hàn Nặc hút hết điếu này đến điếu khác, cho đến khi hộp thuốc rỗng tuếch, Si Hạ mới lên tiếng giọng bình tĩnh, "Tiểu Nhan từ nhỏ thể chất rất tốt, mặc dù gầy, nhưng ít khi bị ốm".

Hàn Nặc không lên tiếng, dùng ngón tay dập tắt điếu thuốc.

Si Hạ nghiêng đầu, nét mặt mệt mỏi hiện rõ giữa hai đầu chân mày của Hàn Nặc khiến người ta không đành lòng, Si Hạ dịch chuyển tầm mắt, "Cho dù là anh em, nhưng trước giờ tôi chưa từng can thiệp vào lựa chọn của Tiểu Nhan. Ban năm trước, tôi thậm chí đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng con bé sẽ kiên trì ở bên cậu", nhưng cậu lại vứt bỏ nó, lấy lý do, "thương yêu cô ấy là phải buông tay".

"Trước kia, người đó là cậu hay Ôn Hành Viễn đều được, chỉ cần Tiểu Nhan thích. Nhưng hiện giờ không được. Có lẽ, chuyện tình cảm lấy thời gian để so sánh không hề khoa học, nhưng tôi tin rằng người sẵn sàng bỏ ra mười năm để chờ đợi một người, Ôn Hành Viễn đối với Tiểu Nhan là thật tâm. Cho nên, lập trường của tôi lần này rất rõ ràng".

Hàn Thiên Khải qua đời, vào lúc này thuyết phục Hàn Nặc buông tay, có phần quá đáng. Nhưng Si Hạ không thể phớt lờ để mặc cho Hàn Nặc và

Si Nhan đi đường vòng. Sự thực bày ra trước mắt, thời gian không thể xoa dịu mọi thứ, đặc biệt là chuyện liên quan đến sinh tử của người thân.

Nặng nề như thế, hà tất phải bên nhau?

Những lời Ôn Hành Viễn nói trước khi rời đi khiến Si hạ kinh ngạc. Cho đến hôm nay Si Hạ mới biết mười năm trước, khi anh và Ôn Hành Viễn trở thành anh em, Si Nhan đã bước vào lòng Ôn Hành Viễn. chỉ là lúc đó, Si Nhan quá nhỏ, Ôn Hành Viễn đợi cô trưởng thành. Đáng tiếc lúc Ôn Hành Viễn từ nước ngoài trở về, Si Nhan đã chìm vào cuộc yêu khi vừa mới bước chân vào cánh cửa đại học. Nhìn Si Nhan tựa vào lòng Hàn Nặc cười hạnh phúc như thế, Ôn Hành Viễn đã cất giấu tình yêu của mình dành cho cô.

Tận mắt nhìn thấy người mình yêu thương cố chấp với người khác, tâm tình ấy Si Hạ hiểu hơn ai hết. Cho nên giờ phút này, khi Ôn Hành Viễn nói "Chỉ cần cô ấy hạnh phúc, tôi không sao hết", Si Hạ gần như đồng cảm, hiểu Ôn Hành Viễn đã phải nhẫn nhịn nỗi đau như thế nào.

Anh đương nhiên không phải hoàn toàn không sao, chỉ là anh đặt Si Nhan lên vị trí đầu tiên. Người như thế này, tình cảm như thế này, đâu chỉ là đáng để phó thác, mà còn là không thể phụ lòng.

Sau khi Ôn Hành Viễn rời đi, Si Hạ suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Mười năm trước không đánh nhau thì không quen biết, tình bạn của anh và Ôn Hành Viễn bắt đầu từ một con phố. Chín năm trước, để chuẩn bị cho việc tiếp quản Ôn Thị, Ôn Hành Viễn đã ra nước ngoài du học. bảy năm trước anh trở về biết Si Nhan có người yêu, chỉ ở lại một đêm trong thành phố A, rồi bay thẳng tới New York. Ba năm trước Si gia xảy ra biến cố, không cần Si Hạ phải gọi điện, Ôn Hành Viễn trở về nước ngay trong đêm. Để giúp đỡ gia đình họ Si, Ôn Hành Viễn đã sử dụng toàn bộ các mối quan hệ, sau khi giúp Si Hạ sắp xếp ổn thoả mọi thứ trong nhà, anh còn ở

lại thành cổ chăm sóc Si Nhan một năm. Trong hai năm này, Ôn Hành Viễn thi thoảng có bay từ thành phố G đến thành phố A tìm Si Hạ uống rượu. Mỗi lần mở miệng, chỉ có Si Nhan.

Mười năm dài đằng đẵng, song chỉ có vài ba câu là có thể nói hết. Thế nhưng tình ý ẩn chứa trong đó, người không trải nghiệm không có quyền lên tiếng.

Hàn Nặc không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu nhìn trời. Bầu trời đêm màu lam sẫm tối không trắng, vài ngôi sao lẻ loi treo trên đó, trong trẻo nhưng cô tịch, như con tim mỗi lúc một nặng nề của anh.

Nhớ đến việc cả buổi chiều Hàn Nặc không thể nhấc cánh tay phải lên, Si Hạ hỏi, "Hôm nay Hành Viễn không được bình tĩnh, ra tay hơi nặng. sao rồi, cánh tay vẫn ổn cả chứ?".

Hàn Nặc thận trọng cử động cánh tay phải, "Vẫn ổn, không gãy", anh cảm thấy phản ứng của mình đủ nhanh, cũng hạ thủ không niệm tình, nhưng vẫn bị tổn hại nhiều.

"Tên kia tính tình nóng nảy lắm, mấy năm nay trở lại đây đã cố gắng kiềm chế rất nhiều, đổi lại là trước kia, tôi cũng phải ngã xuống đấy", nhớ đến sự hung hăng khi đánh nhau của Ôn Hành Viễn, nhớ đến thời niên thiếu long bông, Si Hạ bật cười.

Hàn Nặc cười, "Anh ta từng luyện võ phải không? Thân thủ khá lắm!".

"Ai biết được chứ, có khả năng là bị ăn đánh nhiều rồi".

Hai người thi thoảng nói một hai câu, cho đến khi bao thuốc của Hàn Nặc hết.

Đêm nay, hai người đàn ông cùng yêu quý Si Nhan lần đầu tiên ngồi cạnh nhau. Si Hạ kiên quyết khuyên Hàn Nặc buông tay. Hàn Nặc trầm

lặng trong đau khổ.

Đêm nay, người con hiếu thảo và quật cường như Ôn Hành Viễn đã cũng cha mình tiến hành một trận chiến gia đình. Sau đó, anh mở một chai rượu song không uống lấy một ngụm, chỉ nâng ly rượu lên, đứng trước cửa sổ nhìn lên bầu trời đêm, thừ người nghĩ ngợi mãi đến khi trời hửng sáng.

Đêm nay Si Nhan miên man, chập chờn trong cơn mơ. Trong giấc mơ, cô dường như nghe thấy có tiếng người đánh nhau, tiếng tranh cãi, tiếng chửi rủa, và cả tiếng thở dài không biết là của ai.

Trong giấc mơ, Hàn Nặc ngóng nhìn cô bằng nét mặt vô cùng đau buồn, tựa hồ đang nói: Chúng ta từng là chiếc chìa khoá duy nhất của một góc nào đó trong trái tim nhau, thế nhưng vận mệnh lại sắp đặt như thế, cuối cùng cũng không thay đổi theo ý muốn của anh và em.

Si Nhan muốn khóc, nhưng nước mắt không rơi.

Trong cơn hoảng hốt, cô lại mơ thấy Ôn Hành Viễn. Đây là lần đầu tiên anh bước vào giấc mơ của cô, anh nhìn cô đắm đắm bằng ánh mắt dịu dàng, đôi môi mềm mại của anh hôn lên tay cô, "Đừng sợ, Tiểu Nhan, anh sẽ không ép em".

Si Nhan chớp mắt, nước mắt đã rơi xuống.

Ôn Hành Viễn đưa ngón tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước nhoè nhoẹt khoé mắt cô, sau đó ôm cô vào lòng, "Chỉ là đừng để anh đợi quá lâu".

Hơi ấm toả ra từ cơ thể, từ hơi thở nam tính của anh, chân thực đến độ khiến Si Nhan vừa khát khao, lại vừa do dự.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C3-4: Khúc nhạc tàn, người chia xa (4)

Ngày Si Nhan xuất viện, Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc đều không đến. trong khi lý do của Hàn Nặc là rút lui, còn Ôn Hành Viễn lại là giận dữ, "Dù sao thì có người họ Hàn kia rồi, không cần tôi phải lo lắng nữa".

Si Hạ biết nói thế nào đây?

Thân là chiến hữu của Ôn Hành Viễn, có lẽ Si Hạ nên có chung một kẻ thù với anh, "Dưới vòm trời này nơi nào không có cỏ lạ, muốn có bao nhiêu có bấy nhiêu, chúng ta đừng ngược đời như vậy nữa".

Thân là anh trai của Si Nhan, lời nói của Si Hạ khó tránh mang theo vài phần tức giận, "Tổng Giám đốc Ôn bận trăm công ngàn việc không - dám - làm - phiền!"

Là nữ chính của sự việc, Si Nhan tỏ ra bình tĩnh hơn ngày thường. lúc ở viện, cô phối hợp điều trị. Sau khi xuất viện, cô đặt vé máy bay chuẩn bị quay về thành cổ. cô không nhắc gì đến Hàn Nặc, về phần Ôn Hành Viễn, càng là như vậy.

Bầu trời âm u, rõ ràng là mùa hè nóng nực, cơn gió lại mang theo cái lạnh lạ thường, mơ hồ mang đến cảm giác gió thổi mưa giông. Song Si Nhan không cảm thấy lạnh, cứ lười biếng như thế, duy trì tư thế chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Si Hạ đẩy cửa bước vào, vén mái tóc đang xoã tung của cô qua tai, giọng nói trầm thấp, "em thực sự không định nói với Hành Viễn một tiếng sao?".

Dù sao thì Trương Tử Lương chắc chắn sẽ báo tin cô quay về thành cổ cho Ôn Hành Viễn, cho nên, Si Nhan dừng lại một lát mới trả lời, "Khi em đến nơi, anh ấy đã biết rồi".

"Về chuyện kia anh và Hành Viễn bàn bạc với nhau mới không nói cho em biết", Si Hạ muốn giải thích chuyện ba năm trước Hàn Nặc tự tay trình chứng cứ lên toà án khiến Hàn Thiên Khải bị định tội.

Si Nhan có vẻ không hề để tâm, cô nói, "Không sao đâu".

Hiện giờ quả thực là không sao cả. Nhưng nếu là ba năm trước, cô có thể ở bên Hàn Nặc như chưa từng xảy ra chuyện gì không.

Si Hạ vốn còn chuyện liên quan đến Ôn Hành Viễn muốn nói với Si Nhan. Nhưng giờ thấy nét mặt không vui của em gái, anh không muốn tạo thêm cho em gái bất cứ áp lực nào nữa, liền xoa đầu cô, nói, "Anh nói trước, em quay về đó làm việc không vấn đề gì, nhưng không thể ở lâu như vậy mà không về thăm nhà đâu đấy nhé!".

Si Nhan ngoan ngoãn đồng ý, "Đến kỳ nghỉ em sẽ quay lại".

Si Hạ nhìn đồng hồ, "Vậy anh đi trước đây, phải đi đến buổi đấu thầu, buổi trưa có cùng nhau ăn cơm không?".

Si Nhan lắc đầu, "Em không qua đó đâu, em còn chưa thu dọn hành lý cho chuyến bay ngày mai".

Si Hạ vỗ vỗ đầu cô, "Lái xe của anh mà đi".

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Si Nhan lại ngẩn ngơ, sau đó sửa sang bản thân rồi ra ngoài.

Một mình đứng bên bờ sông gió lạnh thổi, Si Nhan lẳng lặng nhìn về phía xa, đắm chìm trong dòng suy nghĩ, bóng lưng hao gầy của cô để lộ nổi

ưu thương, từ xa nhìn lại, giống như con thuyền nhỏ cô độc lênh đênh trong mưa gió.

Tại sao mình vẫn muốn đến đây? Si Nhan tự trả lời bản thân: Từ biệt.

Bảy năm trước, có một nam sinh đứng trước mặt cô, nắm lấy tay cô, dáng vẻ trân trọng giống như đang ôm trọn trái tim cô, "Làm chân em bị thương, ban đầu là xin lỗi, giờ là yêu thương. Thế nhưng, anh tin rằng, đây là cuộc gặp gỡ mà vận mệnh an bài, có lẽ thời gian và địa điểm không được như ý nguyện, may mà đúng người. Nhan Nhan, anh thích em".

Vết thương ở chân không có gì nghiêm trọng, song anh lại chăm sóc cô chu đáo, cẩn thận. Si Nhan không phải hoàn toàn không có cảm giác, nói một cách chính xác, nếu như không phải cô không có thiện cảm, cô đâu để anh đến nhà ăn xếp hàng mua cơm, rồi lại lấy nước nóng, thậm chí còn lấy lý do là chân bị thương nên đi lại không thuận tiện, bắt anh đưa đón cô đi buổi sáng và tự học buổi tối?

Thế nhưng, khi anh tỏ tình thẳng thắn và trịnh trọng như thế, gương mặt Si Nhan bỗng chốc đỏ bừng, căng thẳng đến độ nhịp tim đập rộn ràng. Hàn Nặc lại không có kinh nghiệm, khuôn mặt anh tuần đỏ rần, thấy cô cúi đầu không nói, anh tỏ ra sốt sắng, "Anh thật lòng thích em, không phải trêu đùa. Những lời này, nói ra rất ngượng ngùng, nhưng anh buộc phải để em biết, bởi vì, anh không thể để người khác cướp mất em. Nếu như anh đã làm chân em bị thương, thì cũng nên chịu trách nhiệm với em".

Si Nhan cúi thấp đầu xuống đất, thấp giọng hỏi, "Chịu trách nhiệm thế nào cơ?".

Anh chẳng suy nghĩ, buột miệng nói ra, "Làm bạn trai của em, đối xử tốt với em cả đời".

Anh dễ dàng hứa hẹn như thế.

Si Nhan ngẩng đầu, ánh mắt phảng phất nét ngờ vực, "Cả đời?".

"Đúng vậy, cả đời!", anh trả lời bằng giọng điệu kiên định, không cho phép cô nghi ngờ.

Ánh mặt trời xế chiều toả ra sáng vàng nhàn nhạt, ấm áp chiếu xuống đôi bàn tay đang siết chặt của họ. Si Nhan nở nụ cười dịu dàng, sau đó, cô rủ tay về, ôm lấy cổ anh, kiễng chân lên ghé vào tai anh thì thầm, "Là anh nói đấy nhé, cả đời không được phép thay đổi!".

Đôi mắt đen láy ánh lên những tia sáng rạng rỡ, lồng ngực của Hàn Nặc được thứ cảm giác "thoả mãn" lấp đầy, tựa hồ chỉ một giây sau thôi là tràn ra ngoài. Anh không chút do dự ôm lấy eo Si Nhan, ôm cô thật chặt.

Ngày ấy, họ chỉ mới mười tám tuổi, ngây thơ cho rằng tình yêu chỉ là chuyện của hai người.

Ngày ấy, họ đã quên, một đời quá dài, biến cố quá nhiều.

Kỳ nghỉ hè năm thứ hai đại học, hàn Nặc dẫn Si Nhan đi ra biển.

Si Nhan chạy băng băng đuổi theo những con sóng, tiếng gió biển không át được tiếng cười giòn tan của cô. Hàn Nặc nhìn bóng lưng của cô, ánh mắt đắm đuối và dịu dàng, anh hét lớn, "Chậm thôi, cẩn thận ngã đấy em".

Si Nhan quay người chạy lại, dốc hết sức lao vào lòng anh, hét lớn về phía biển rộng, "Hàn Nặc, em yêu anh!".

Họ tuỳ ý ngây cuồng như thế, một lòng một dạ như thế, tưởng rằng có thể sống cả đời như thế.

Một mùa đông nữa lại đến, mùa mà thế giới được bao phủ bởi tuyết dày.

Si Nhan đang ở trong phòng tán gẫu cùng Quý Nhã Ngưng thì nhận được điện thoại của Hàn Nặc, "Mẹ anh đến rồi, nửa tiếng nữa anh đến đón em".

Nhanh vậy sao? Tắt điện thoại, Si Nhan nhảy lên từ đồng hồ ăn vặt, lục tìm quần áo, "Lần này thì thảm rồi, chẳng may bị trả hàng, thử hỏi còn mặt mũi nào gặp các bậc Giang Đông phụ lão nữa!".

Quý Nhã Ngưng chặn đứng dáng điệu tay chân luống cuống của cô, vừa giúp cô chọn quần áo, vừa an ủi, "Cậu đừng căng thẳng như thế, Hàn Nặc tốt tính như vậy, mẹ anh ấy chắc chắn không khó gần đâu".

Si Nhan hiển nhiên không nghe lọt tai, lý luận của cô là, "Cậu chưa nghe chỉ số thông minh của con trai thường tỉ lệ nghịch với chỉ số thông minh của mẹ à? Cậu nhìn Hàn Nặc như khúc gỗ thế kia, mẹ anh ấy chắc chắn cực kỳ lợi hại".

Quý Nhã Ngưng không nhịn được mà cảm thấy bất bình thay cho Hàn Nặc, "Coi sự dịu dàng của người khác là khúc gỗ, cả thế giới này không tìm thấy người thứ hai ngoài cậu".

Si Nhan tiếp tục luống cuống, "Cậu nói tớ thường ngày hung dữ với anh ấy như thế, nếu như mẹ anh ấy biết, có thể yên tâm giao anh ấy cho tớ không?"

"Không thể."

"Hả?"

Quý Nhã Ngưng tỏ vẻ hết sức nghiêm túc, "Người không có khả năng lo liệu cuộc sống như cậu ấy à, không ai dám giao con trai cho cậu cả".

Si Nhan trưng ra bộ mặt rầu rĩ, có người bạn thân nào như cậu không?".

Quý Nhã Ngưng cười, giơ tay đánh cô, "Nhanh chân nhanh tay lên, lần đầu tiên gặp mẹ chồng mà đến muộn, cậu còn muốn sống nữa hay không hả?".

Si Nhan ôm lấy cánh tay Quý Nhã Ngưng, "Tìm một người bạn trai dễ dàng mà, sớm biết thế này tớ đã không cần anh ấy nữa rồi".

"Bớt nghĩ một đường nói một nẻo đi, giờ bảo cậu buông tay cậu nữ không?".

"Sự hy sinh cho cái không nữ này là cực kỳ to lớn đấy, có cơ hội cậu phải nói với anh ấy nỗi vất vả của tớ đấy nhé!".

"Hay là đổi cho tớ vất vả một chút đi?".

"Đừng hòng!".

Đợi Si Nhan hùng hù hỏ hỏ đi xuống lầu, Hàn Nặc đã ở đó đợi, "Vội vàng gì chứ, có ai thức giục em đâu!".

Si Nhan quay một vòng, "Anh chấm em mấy điểm?".

Hàn Nặc giúp cô chỉnh lại khăn quàng cổ, "Điểm tuyệt đối!".

Si Nhan chu miệng, "Anh còn chưa nhìn kỹ mà!".

Hàn Nặc cúi người hôn lên môi cô, "Ai nói chứ, mỗi ngày anh đều nhìn một trăm lần, không có lần nào nhìn không kỹ hết!".

Si Nhan làm nũng đẩy anh ra, "Dễ ngon dễ ngọt, miệng lưỡi trơn tru!".

Đến nhà hàng, Hàn Nặc vẫn nắm tay Si Nhan, "Mẹ, đây là Nhan Nhan. Còn đây là mẹ anh, em chào mẹ đi".

Hàn Nặc thực ra đã đánh tiếng từ sớm, Si Nhan cũng chuẩn bị tâm lý từ lâu, nhưng vừa mở miệng cô đã trở thành trò cười cho mọi người. Vừa nghe Hàn Nặc nói đây là mẹ của anh, , không ngờ cô lại gọi theo anh một tiếng "mẹ". Sau đó, khuôn mặt của cô bỗng chốc đỏ rần, "Cháu xin lỗi, cháu xin lỗi, cháu gọi nhầm rồi ạ, ý cháu là, cháu chào bác", giọng cô càng lúc càng nhỏ. "Cháu chào bác", cô nói ra ba chữ nhanh đến độ không ai nghe thấy, cúi đầu giống như đứa trẻ mắc lỗi.

Hàn Nặc phá lên cười, nắm chặt lấy tay cô.

Mẹ anh cũng không nhịn được cười, sau đó kéo tay Si Nhan thân thiết, "Mặc ít thế này có lạnh không, qua đây ngồi cạnh bác".

Đó là lần đầu tiên Si Nhan gặp người nhà của Hàn Nặc, cũng là lần duy nhất. Ngày đó, mẹ của Hàn Nặc thật lòng thích cô. Lúc chuẩn bị rời đi bà còn kéo tay cô, bịn rịn không nỡ, dặn dò cô khi nào được nghỉ phải cùng Hàn Nặc về chơi.

Hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời Hàn Nặc hợp ý nhau như thế, tâm tình của Hàn Nặc không cần nói cũng tỏ. Cho nên anh tưởng rằng ngày họ tốt nghiệp chính là ngày hai người có thể kết hôn.

Đáng tiếc, biến cố bao giờ cũng bất ngờ không kịp đề phòng.

Khi họ đang đắm chìm trong nỗi thương cảm phải xa cách khi tốt nghiệp, thì chuyện đầu tiên là công trình kiến trúc của Si Minh Nhàn xảy ra sự cố nghiêm trọng. Hàn Nặc tưởng rằng dựa vào năng lực củ Hàn gia, chuyện có thể giải quyết dễ dàng như trở bàn tay. Thế nên anh an ủi Si Nhan rằng, "Em đừng lo lắng, cha anh chắc chắn có thể giúp được, để anh quay về tìm ông".

Nhìn nét mặt kiên định của anh, Si Nhan rưng rưng gật đầu. Sau đó, khi cô phát hiện ra sự tình dường như có liên quan tới Hàn gia, thế giới gần

như sụp đổ. Nhưng nhìn thấy Hàn Nặc cũng khốn khổ như cô, cô lại không dám hỏi.

Thế nhưng, đây vẫn chưa phải là chuyện tồi tệ nhất.

Khi mẹ cô bị tai nạn giao thông, được đưa vào phòng cấp cứu, Si Nhan hoàn toàn suy sụp. Hàn Nặc biết chuyện liền chạy đến, thấy cô đang tựa vào lòng Si Hạ, ánh mắt vô hồn, vẻ mặt đờ đẫn.

"Nhan Nhan", Hàn Nặc nghẹn ngào ôm cô vào lòng, nắm lấy bàn tay mảnh khảnh, lạnh băng của cô, giọng nói vỡ vụn, "Sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định không thể có chuyện gì được".

Dù yêu nhau đến đâu, sức nặng của sinh mệnh thế này, không phải là chàng trai cô gái hai mươi hai tuổi có thể chịu đựng. Lúc bấy giờ, Hàn Nặc và Si Nhan thực sự lờ mờ dự đoán được rằng, điểm cuối của tình yêu đã ở ngay dưới chân họ.

Một đời quả thực rất dài, một trận phong ba, một cơn biến cố chính là bước ngoặt khiến họ mất nhau, dù dốc hết thảy cũng không thể cứu vãn.

Thế giới vẫn nguyên vẹn như xưa, còn chúng ta , đã quá xa xôi.

Đời người nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ, thì tốt biết bao.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C3-5: Khúc nhạc tàn, người chia xa (5)

"Si Hạ?", giọng nói quen thuộc truyền đến, Si Hạ dừng bước quay người lại, "Cục trưởng Trương".

"Buổi đầu thầu hôm nay cậu thay tôi đi xem như thế nào, tôi có chút chuyện đột xuất không đi được, tôi đã gọi điện cho thư ký Lý gọi điện qua bên kia sắp xếp rồi."

"Hạng mục quan trọng thế này, cục trưởng vẫn nên đích thân đi thì tốt hơn ạ", Si Hạ khẽ chau mày, thái độ thành khẩn.

"Cậu đi thì tôi mới yên tâm. Lần này Hoa Đô và Thiên Dụ có vẻ ở thế thắng, hồ sơ của họ cũng đã được thông qua xét duyệt, chỉ là cần phải xem lại phương án gần với dự toán của chúng ta hơn thôi. Mảnh đất này có liên quan đến sự phát triển tổng thể của thành phố A, giá thành là một yếu tố quan trọng. Mặc dù lần này cậu cố ý tránh né, nhưng tôi hiểu rõ, thực ra cậu hài lòng với Hoa Đô, nói cách khác, cậu tin tưởng Ôn Hành Viễn hơn."

Si Hạ chỉ cười mà không lên tiếng.

"Nghe nói hai năm qua chỉ cần là hạng mục mà Thiên Dụ có ý nhắm đến, đa phần đều bị Hoa Đô cướp mất, không biết lần này giành được cơ hội bơm vốn, Thiên Dụ có thoát khỏi tình cảnh khó khăn hay không?", Cục trưởng Trương cười nhạt, ý gửi ngoài lời, "Ôn Hành tuổi còn trẻ, quả thực có chút mảnh khỏe".

Nguy cơ tiềm ẩn bên trong ngành bất động sản vô cùng lớn, thế nên có rất nhiều doanh nghiệp để giành được hạng mục đã phá hoại nguyên tắc

cạnh tranh công bằng. điểm khác biệt lớn nhất của Ôn Hành Viễn chính là không phá hoại nguyên tắc trò chơi, mà là làm đâu ra đấy".

"Xét trên mọi phương diện, Hoa Đô đều tốt hơn, nếu không có điều gì bất ngờ xảy ra, cậu cứ xem xét rồi lo liệu đi".

Lúc Si Hạ tới buổi đấu thầu, người phụ trách của các công ty lớn đã có mặt, duy chỉ có Hoa Đô là không thấy người đâu. Anh nâng tay nhìn đồng hồ, khẽ cau mày, bấm số gọi cho Ôn Hành Viễn, "Tình hình thế nào?"

Ôn Hành Viễn trả lời, "Tôi đến ngay đây".

Nghe thấy tiếng còi ô tô không ngừng vang lên, Si Hạ trầm giọng, "cậu đừng vội, tôi đang ở đây rồi", đầu dây bên kia "ừm" một tiếng, Si Hạ tắt máy ra khỏi hội trường.

Căn chuẩn thời gian, chỉ còn hai phút nữa là tròn mười giờ, khi tiếng phanh xe vang lên, bóng dáng Ôn Hành Viễn đã xuất hiện tại đại sảnh tầng một. Thấy Si Hạ đứng ở đại sảnh, hiển nhiên là đang đợi mình, Ôn Hành Viễn khó hiểu, "Sao cậu lại đến đây, lần này không phải Cục trưởng Trương phụ trách à?".

"Đúng vậy, tôi chỉ đại diện thôi", không có thời gian chào hỏi những người khác, anh vừa nói vừa sải bước lớn về phía thang máy.

"Hàn Thiên Dụ sốt sắng thật rồi, cho người đến giờ trò với xe tôi", Ôn Hành Viễn cười mỉa mai, nhận lấy tài liệu từ trợ lý, đưa cho Si Hạ, "Như này có khoa trương quá không?"

"Đã đến nước này rồi ,nếu không có gì thay đổi, đại cục đã định, chúng ta có mặt ở đây chẳng qua là để đối phương được chết một cách rõ ràng mà thôi", Si Hạ nhướn mày cười, khẽ vỗ vai Ôn Hành Viễn, "Phương án thiết kế không chệ vào đâu được, dự toán sai lệch là con số không, tôi đang nghi ngờ là tôi có để lộ nội tình gì cho cậu hay không đây?".

Ôn Hành Viễn nhìn về nhân viên đi theo mình , cười vừa tự tin vừa cao ngạo, "Nhóm của tôi, há có chỗ cho sự khinh thường?".

Lần này công ty Bất động sản Hoa Đô không chỉ liên thủ với công ty xây dựng Hoa Thành- công ty giành được năng lực đặc biệt, mà còn kí hợp đồng với viện nghiên cứu thiết kế hạng nhất Hoàn Vũ. Với vai trò là nhân viên thiết kế của Hoàn Vũ, phương án thiết kế của mảnh đất này do Quý Nhã Ngưng toàn quyền phụ trách. Về phần thông cáo đấu thầu có sai số bằng không, là một tay của Trương Nghiên, trợ lý của Ôn Hành Viễn thực hiện. Vị trợ lý họ Trương được gọi là "băng sơn mỹ nhân" này là do một tay anh đào tạo.

Bỗng sức nhớ đến điều gì đó, Ôn Hành Viễn nhìn Si Hạ, "Hàn Thiên Dụ chắc chắn lần này cũng hao tâm tốn sức không ít chỗ Cục trưởng Trương đâu".

"Ông ta đã đi sai nước cờ rồi, Cục trưởng Trương là người thế nào? Nếu như ông ta thành thật, cơ hội chắc cũng lớn, đảng này lại thích giở mánh khoé", trong lúc nói chuyện, thang máy đã dừng, Si Hạ nghiêng người, Ôn Hành Viễn dẫn đầu tiến vào hội trường.

Chỉ một lát sau, Si Hạ cầm phương án quy hoạch doanh nghiệp Hoa Đô bước vào.

Theo như quy định, chỉ cần đại diện của Ban tổ chức chưa đến, thì không coi là muộn. Có Si Hạ là chỗ dựa, Ôn Hành Viễn vẫn không có nguy hiểm gì.

Vào thời khắc nhìn thấy Ôn Hành Viễn, ánh mắt Hàn Thiên Dụ sắp rơi ra ngoài, chẳng bao lâu sau thấy Si Hạ bước vào. Lúc đi ngang qua Ôn Hành Viễn, Si Hạ bèn tiện tay đặt một bản tài liệu dự thầu trên bàn Ôn Hành Viễn, bình thản ung dung ngồi xuống ghế người phụ trách bên tổ chức. Trong nháy mắt ông ta đã nhụt chí.

Thế nhưng trận chiến vẫn phải đánh tiếp. Hàn Thiên Dụ neho mắt, ánh mắt thâm trầm tựa hồ lòe đãng xẹt qua Ôn Hành Viễn, nhướng lên nụ cười không hề yếu đuối, cho dù nụ cười có phần gượng ép, thế nhưng vẫn giúp ông ta lấy lại mấy phần khí thế.

Mười doanh nghiệp thông qua vòng sàng lọc đầu tiên, Hoa Đô và Thiên Dụ đương nhiên trở thành hai doanh nghiệp có sức cạnh tranh lớn nhất. Buổi trưa, Si Hạ và nhân viên công tác phòng ban liên quan đến nhà hàng dùng cơm, Ôn Hành Viễn cùng Đường Nghị Phàm và Quý Nhã Ngưng một bàn, Trương Nghiên đi lấy một bản hợp đồng quan trọng.

Trong phòng nghỉ, Đường Nghị Phàm hỏi, "Hành Viễn, phương án quảng bá của Cửu Duy cậu duyệt được mấy bản rồi? Không có bản nào hài lòng sao?".

Quý Nhã Ngưng vốn đang lật giở tài liệu trong tay, nghe thấy thế cũng ngẩng đầu nhìn Ôn Hành Viễn.

Nghe ra ý tứ trong lời của Đường Nghị Phàm, Ôn Hành Viễn thông dong nhấp ngụm trà, "Trước giờ toii luôn nhằm vào việc, không nhằm vào người".

"Phương án quảng bá giai đoạn đầu của Hoa Đô luôn do Cửu Duy phụ trách, trước đó điều rất thuận lợi, lần này...", Đường Nghị Phàm chỉ nói đến đây.

Khuôn mặt anh tuấn của Ôn Hành Viễn bao phủ một tầng âu sầu, "Hạng mục lần này giống như trước kia sao? Cái chúng ta cần xây dựng ở mảnh đất này là một trung tâm thương mại, bao gồm nhà ở, văn phòng, khu mua sắm giải trí, dẫn dắt sự phát triển của toàn thành phố A, cái tôi cần là một kiệt tác vĩnh hằng".

Quý Nhã Ngưng nghe thấy không khỏi nhớ lại cuộc đối thoại giữa mình và Si Nhan tối qua.

...

"Tạ Viễn Đăng lần này gặp phiền phức rồi, làm không tốt, Cửu Duy có khả năng sẽ để mất khách hàng lớn Ôn Thị".

Si Nhan vốn có phần đả đứ, nghe thấy tên của Tạ Viễn Đăng, không khỏi quan tâm một chút, "Là ý gì vậy?".

"Cậu quá đáng rồi đấy, mặc dù cậu là nhân viên của công ty con ở thành cổ xa xôi hẻo lánh, nhưng dù gì cũng là người của Cửu Duy, đến thông tin trên trang nhất báo thế này cũng không biết?", thấy vẻ mặt mờ mịt của Si Nhan, Quý Nhã Ngưng bất đắc dĩ, "Vì hạng mục Kim Bách Thiên Hạ, Ôn Hành Viễn đã đích thân trấn thủ Hoa Thành, còn Tạ Viễn Đăng vì phương án dự toán tiêu thụ, tính đến ngày hôm nay đã đến Hoa Thành lần thứ tám rồi".

Căn cứ vào yêu cầu của hợp đồng, Quý Nhã Ngưng đã dẫn đầu đoàn thiết kế của cô chuyển đến văn phòng Hoa Thành, mục đích đương nhiên là để thuận tiện cho việc kịp thời sửa chữa phương án, cho nên động thái có liên quan đến Tạ Viễn Đăng, cô mới nắm rõ như thế.

Thì ra là vậy, Si Nhan không để tâm, Kim Bách là một công trình lớn, phương án dự toán tiêu thụ đương nhiên phải có tiêu chuẩn cao, sửa chữa một số chi tiết đương nhiên là một điều khó tránh khỏi".

Quý Nhã Ngưng thở dài, "Nếu như cái cậu nói chỉ là sửa chữa một vài chi tiết thì đơn giản rồi. Mấu chốt là ý kiến của Tạ Viễn Đăng đã bị thẳng thừng bác bỏ tám lần. Cô ta là tài năng sáng giá của Cửu Duy, chưa từng vấp phải trở ngại nào thế này. Nếu phương án lần tới vẫn bị phủ quyết, cậu nói xem cô ta có nhảy lầu từ văn phòng Ôn Hành Viễn không?".

Si Nhan trừng mắt với Quý Nhã Ngưng, "Có lẽ là Cửu Duy không hoàn toàn hiểu được yêu cầu của khách hàng. Với tư cách là đại diện toà

nhà ở thành phố A, hiệu quả mà Ôn Hành Viễn muốn đạt được là kiệt tác vĩnh hằng".

"Kiệt tác vĩnh hằng?"

Si Nhan gật đầu, "Cậu chắc phát hiện ra rằng, phong cách của mỗi toà nhà của Hoa Đô là khác nhau, mỗi một toà nhà mới, bất luận là bên ngoài, hay là thiết kế căn hộ đều có phương diện độc đáo. Nhưng các phương án thiết kế trước đó của họ đều có một điểm chung, đó chính là đơn giản", Si Nhan vừa nói vừa mở máy tính cầm tay, đặt một bản thiết kế trước mặt Quý Nhã Ngưng, "Nhìn ra được điểm tương đồng chưa?".

"Cách sử dụng không gian rất hợp lý", Quý Nhã Ngưng di chuyển chuột, nhìn chăm chú vào bản vẽ của căn hộ.

"Đây là điều mà một căn hộ nhỏ cần có, cậu nhìn căn hộ loại lớn xem, dù việc lắp đặt không liên quan đến kinh doanh bất động sản, nhưng toà nhà do Hoa Đô xây dựng đều cân nhắc đến việc lắp đặt thiết bị hậu kỳ, ngay đến của vách ngăn cũng đã trù tính trước. Thứ phức tạp dễ lỗi thời, ngược lại, phong cách đơn giản không chạy theo trào lưu càng dễ trở thành kiệt tác. Tớ nghĩ, lần này hạng mục lớn như vậy, cái Ôn Hành Viễn cần là kiệt tác tạo nên sự vĩnh hằng".

Kiệt tác tạo nên sự vĩnh hằng. Quý Nhã Ngưng cười lớn.

Đường Nghị Phàm bên cạnh không hiểu chuyện gì, đưa tay ôm lấy vai cô, "Nghĩ đến cái gì mà vui vẻ đến như vậy, em nói ra giải sầu chút xem nào".

Quý Nhã Ngưng nhìn về phía Ôn Hành Viễn, "Em đang nghĩ đến những lời Si Nhan nói".

Sự chú ý của Ôn Hành Viễn quả nhiên đã thay đổi, anh ngẩng đầu nhìn về phía Quý Nhã Ngưng.

"Tối hôm qua em và Si Nhan có nói đến phương án quảng bá của Cửu Duy, cô ấy nói, hạng mục Kim Bích hân là một kiệt tác vĩnh hằng", Quý Nhã Ngưng vừa nói xong, nhìn Đường Nghị Phàm cười.

Ôn Hành Viễn không lên tiếng, nghe xong tiếp tục lật giở tạp chí trong tay, chỉ có độ cong bên khoé môi tiết lộ sự vui vẻ trong lòng anh.

Có nhiều khi, hiểu được nhau còn khó hơn yêu.

Buổi chiều vẫn phải tiếp tục dự thầu. Trong phòng hội nghị, vẻ mặt Ôn Hành Viễn tựa hồ không khác gì ngày thường, chỉ có đôi môi khẽ mím, lộ ra tâm trạng bất mãn. Ánh mắt hờ hững quét qua Hàn Thiên Dụ- người đang trung ra vẻ mặt đắc ý, đôi con người đen nhánh của anh khẽ biến đổi, đó là sự phần nỡ âm thầm khi bị người ta mưu tính.

Đường Nghị Phàm là người đầu tiên không giữ được bình tĩnh, dè thấp giọng hỏi, "Trương Nghiên sao vẫn chưa quay về? Có cần tôi đi xem thế nào không?".

Trương Nghiên đi lấy một hợp đồng rất quan trọng, theo lý mà nói nửa tiếng trước đã phải có mặt.

Quý Nhã Ngưng nhìn thời gian, cũng có phần sốt sắng.

Ôn Hành Viễn không trả lời.

Đường Nghị Phàm liên tục nhìn đồng hồ, mãi đến năm giờ năm mươi phút.

Cửa phòng hội nghị bị đẩy mạnh, Ôn Hành Viễn ngược lên nhìn, là Si Nhan đang đứng đó. Sắc mặt phớt hồng, hơi thở có phần gấp gáp, rào nhanh đến đưa túi tài liệu trong tay cho Ôn Hành Viễn.

Lúc Ôn Hành Viễn đứng dậy nhận lấy túi tài liệu đã cúi đầu khẽ nói bên tai cô, "Vất vả cho em rồi".

Si Nhan muốn phớt lờ cảm giác tê dại khi cánh môi anh khẽ lướt qua vành tai cô nhưng điều đó quá khó khăn. Cơ thể không kìm nổi lòng được mà run lên một chập, cô khẽ lắc đầu.

Ôn Hành Viễn đưa tay xoa xoa đầu cô, "Nếu không có chuyện gì quan trọng thì đợi anh một lát".

Đợi Si Nhan ra khỏi phòng hội nghị, một hàng người của Ban tổ chức đúng lúc bước vào. Lúc cô lướt qua Si Hạ, hai anh em nhìn nhau cười.

"Xin hỏi Tổng giám Ôn, trong ba doanh nghiệp thì dự trù của Hoa Đô là thấp nhất, giá thành thấp như vậy, quý công ty làm thế nào đảm bảo được đứng đầu?" buổi dự thầu đã tiến hành đến vòng biện luận theo thông lệ, người hỏi là đồng nghiệp ở ban địa chất, Si Hạ mặt không đổi sắc, ngồi trên ghế da rộng rãi, dáng vẻ thoải mái.

Ôn Hành Viễn bình thản, ung dung trả lời, "Trước khi lập ra bản kế hoạch này, Hoa Đô đã tiến hành điều tra toàn diện đối với thị trường vật liệu thép. Mặt khác theo phân tích do tổ đánh giá tiến hành, thì hiện tại trong cùng loại sản phẩm, chất lượng của Nhiên Thăng là vượt trội nhất", đây hợp đồng mà Si Nhan đưa tới kịp thời đến giữa bàn hội nghị, anh nói tiếp, "Đây là hợp đồng hợp tác cung ứng hàng hoá độc quyền mà Hoa Đô và Nhiên Thăng đã ký".

Lời vừa nói ra, mọi người đều rộ lên. Sắc mặt Hàn Thiên Dụ bỗng chốc biến đổi, ánh mắt thâm trầm đến cực điểm.

"Trong ba năm tới, Nhiên Thăng sẽ toàn lực phối hợp với Hoa Đô để hoàn thành dự án Kim bích Thiên Hạ. Tôi tin rằng có sự trợ giúp hùng hậu của Nhiên Thăng, hạ giá thành thấp tới con số trong bản phương án đấu thầu không hề khó khăn.

Hoa Đô không chỉ không lỗ vốn, mà ngược lại lợi nhuận sẽ không nhỏ", giọng điệu Ôn Hành Viễn bình thường, nhưng từng chữ nhả ra đều có lực, kết thúc còn không quên thêm một câu hài hước.

Một người khác tiếp tục hỏi, "Vậy thì đội ngũ thiết kế của Hoa Đô sẽ làm thế nào để hoàn thành công tác thiết kế của cả công trình?".

"Lần này, song hành với việc duy trì phong cách thiết kế đơn giản như thường lệ, thì Hoa Đô sẽ thêm vào lý thuyết thiết kế mới, chính là "Kiệt tác vĩnh hằng", do nhà thiết kế có thâm niên trong nghề của viện thiết kế Hoàn Vũ dẫn đầu đội ngũ thiết kế đến đơn vị thi công công ty xây dựng Hoa Thành hoàn thành", Ôn Hành Viễn vừa dứt lời, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía Quý Nhã Ngưng.

Quý Nhã Ngưng dáng vẻ thanh nhã đứng dậy, nét mặt trấn tĩnh, âm lượng nhẹ nhàng thích hợp, giải thích tỉ mỉ câu hỏi thiết kế mà Ban tổ chức đưa ra, biện luận trôi chảy.

Kết quả đã rõ ràng, cuộc chiến không tiếng động đã được định đoạt, Hoa Đô toàn thắng. khi Ôn Hành Viễn và Si Hạ, đại diện Ban tổ chức bắt tay nhau, Hàn Thiên Dụ mang theo vẻ mặt mất phong độ, sầm sì dẫn đầu đội ngũ thiết kế của ông ta rời khỏi hội trường.

Si Hạ và Ôn Hành Viễn đi sau cùng, Si Hạ nói, "Nghe nói Tổng Giám đốc Trình ở Nhiên Thăng rất khó gần, xem ra thì cậu phải bỏ ra không ít công sức".

"Đâu chỉ là bỏ công sức, ngang ngửa một đề án phải nghiên cứu ấy. Thêm việc Hàn Thiên Dụ gây trở ngại, độ khó lại cao thêm một bậc", Ôn Hành Viễn nói lỏng cà vạt, đáy mắt mang nét bình tĩnh, song nhìn kỹ lại ẩn chứa sự lo lắng, "Sao cậu lại bảo Tiểu Nhan đi thế? Nếu như Hàn Thiên Dụ ..."

Si Hạ nghe thấy vậy ánh mắt lộ ra tia sắc sảo, "Ông ta không dám đụng vào xe của tôi".

Sự tình là như vậy: Sau bữa ăn trưa, Si Hạ đang thảo luận chuyện dự thầu cùng đồng nghiệp của Cục tài nguyên và đoàn cố vấn, thì Ôn Hành Viễn gọi điện tới, nói phải đích thân đến Nhiên Thăng lấy hợp đồng. không cần nói nhiều, Si Hạ đã hiểu ngay. Hẳn là trợ lý của Ôn Hành Viễn đi lấy hợp đồng đã bị Hàn Thiên Dụ gây trở ngại, nhưng Si Hạ lại nghĩ lại: "Thời gian gấp gáp, giờ cậu đi cũng không thể về kịp, buổi biện luận chiều nay rất quan trọng, cậu không thể vắng mặt, đến muộn cũng không ổn".

Thế nhưng, "Đường Nghị Phàm đột nhiên rời khỏi cũng ảnh hưởng đến tâm tình biện hộ của Quý Nhã Ngưng, đây là lần đầu tiên cô ấy phải đối diện với trường hợp như thế này".

Bỗng nhiên nhớ ra điều gì, Si Hạ khẽ nheo mắt, "Để tôi xử lý", sau đó anh gọi điện cho Si Nhan.

Lúc ấy, Si Nhan vừa mới về đến khu chung cư nơi cô ở. Cho dù Si Hạ không nói rõ ngọn nguồn, nhưng chuyện có liên quan đến Ôn Hành Viễn, cô không chậm trễ dù chỉ một giây, quay vô lăng, chạy thẳng đến Nhiên Thăng. Lấy được hợp đồng, lại vượt ba trạm đèn đỏ liên tiếp, vào thời khắc cuối cùng đã đưa bản hợp đồng đến tay Ôn Hành Viễn.

Bên này thành phố, Ôn Hành Viễn thuận lợi giành được dự án, bên kia, Si Nhan trở về khu chung cư thu dọn hành lý.

Mãi đến khi thu dọn xong xuôi mọi thứ, hơi thở Ôn Hành Viễn dường như vẫn chờn vờn bên tai, Si Nhan ngồi xuống sofa, tay bóp trán, chậm chậm thở ra một hơi, không rõ là mệt mỏi hay khiếp đảm hơn. Tựa hồ là chuyện có liên quan đến Ôn Hành Viễn, cô không thể bình tĩnh đối phó.

Si Nhan đương nhiên hiểu nguyên nhân của chuyện này, Ôn Hành Viễn không tiếp tục che đậy tình cảm của mình đối với cô nữa. Còn cô bắt

đầu lo lắng, rằng không thể chịu đựng nổi tình yêu được cất giữ một cách thoả đáng tận nơi sâu thẳm trong lòng thêm nữa, dường như chỉ cần một chút lơ đãng là muôn kiếp không thể lấy lại được, cho dù người kia là người Si Hạ toàn tâm tin tưởng, là người duy nhất dốc hết thầy giúp gia đình cô vượt qua cửa ải khó khăn khi xảy ra biến cố lớn.

Có lẽ, tình yêu trước giờ không liên quan đến sự tin tưởng, mà chỉ là vạch dấu "=" với trái tim rung động.

Hoặc là, điều cô thực sự sợ hãi thực ra là phải phụ lòng anh.

Sợ phụ tấm chân tình của Ôn Hành Viễn.

Sợ một lần nữa ... tình thâm bất thọ (1)

(1) Người có tình cảm sâu đậm thì không sống thọ được.

Thế nhưng , nghĩ đến người kia, tình cảm kia, Si Nhan muốn cự tuyệt, nhưng lại quá khó khăn.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C3-6: Khúc nhạc tàn, người chia xa (6)

Lúc cô trở về căn hộ của Si Hạ, Ôn Hành Viễn cũng có mặt.

Nghe thấy tiếng khoá mở cửa, người đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách gửi thư điện tử ngẩng đầu nhìn cô một cái, cất giọng nhẹ nhẹ, "Về rồi à", giọng điệu thuần thực như chủ nhân của ngôi nhà.

Khuôn mặt Si Nhan cứng đờ, có phần không được tự nhiên "ừm" một tiếng, thay giày xong cô mới hỏi, "Trúng thầu rồi?".

Ôn Hành Viễn cũng đáp lại cô một tiếng "ừm", anh chăm chú nhìn vào laptop, ngón tay thon dài linh hoạt lướt trên bàn phím rồi gửi thư đi.

Si Nhan không nói gì thêm, định quay người về phòng, song lại cảm thấy không lịch sự, thậm chí cảm thấy có phần chột dạ. sau một thoáng chần chừ, cô ngồi xuống sofa đơn cách chỗ Ôn Hành Viễn không xa, mắt nhìn thẳng vào cổ áo anh.

Cô im lặng, Ôn Hành Viễn lặng thinh. Trong phòng khách, ngoài tiếng gõ bàn phím ra, chỉ có hơi thở nồng của hai người. Cuộc đối thoại giữa đôi trai gái trên màn hình tivi không có tiếng, tầm mắt Si Nhan dừng ở màn hình không ngừng cắt cảnh, giống như cách Ôn Hành Viễn dùng đôi mắt trầm tĩnh để nhìn chăm chú vào màn hình laptop, tựa như phớt lờ sự tồn tại của đối phương. Thế nhưng, vẻ mặt hờ hững của hai người đã tiết lộ nỗi lòng của nhau. Một người tránh né, một người thông dong.

Chỉ một lát sau, Si Hạ bưng hai cốc cà phê ra ngoài, đẩy một cốc đến trước mặt Ôn Hành Viễn, mới hỏi, "Em đã ăn gì chưa?".

"Em vẫn chưa đói", Si Nhan thuận tay lấy một cốc khác, trả lời lơ đãng, bỏ qua cái chau mày khế của Ôn Hành Viễn.

Si Hạ không nhịn được khế trách, "Em cứ bảo đừng quản em, nhưng lại không biết cách chăm sóc bản thân. Em ấy à, đến bao giờ mới có thể trưởng thành đây!".

Cảm giác được anh trai cưng chiều khiến Si Nhan hiểu ý, mỉm cười, "Có anh rồi, em còn sốt sắng trưởng thành làm gì chứ!".

Si Hạ không nuông chiều cô, giơ tay cốc đầu cô.

Si Nhan ra vẻ cầm cà phê hắt vào Si Hạ, đổi lại được nụ cười mỉm ung dung của anh trai. Sau đó, hai anh em lại trò chuyện vài câu, không ai nhắc đến chuyện sáng ngày mai Si Nhan bay chuyến sớm trở về trấn Đại Nghiên. Ôn Hành Viễn xử lý xong thư điện tử, vắn lưng rồi nhìn đồng hồ, anh nói, "Tôi phải đi rồi, có một vài chuyện cần nói với Đường Nghị Phàm".

Si Hạ không cản anh, chỉ dặn dò Si Nhan, "Em đi tiễn cậu ấy đi, khu chung cư mới thay bảo vệ gác cổng, không quen Hành Viễn".

Vấn đề không nằm ở việc bảo vệ không quen Ôn Hành Viễn, mà là Si Hạ muốn tạo cơ hội riêng cho hai người họ. Bình thường thì Ôn Hành Viễn sẽ không từ chối "ý tốt" này, nhưng hôm nay anh lại ngăn cản Si Nhan, người đang chuẩn bị đứng dậy, "Không cần phải cầu kỳ vậy đâu, bận rộn cả một ngày em cũng mệt rồi, ở nhà nghỉ ngơi đi".

Si Nhan mặc kệ Si Hạ tiễn Ôn Hành Viễn ra cửa, không níu kéo, đến câu chào tạm biệt cũng không thềm nói, tựa hồ Ôn Hành Viễn chỉ là bạn của Si Hạ.

Ngày hôm sau Si Nhan đến sân, thời tiết từ âm u chuyển nắng, tâm tình của cô trong ngày hôm ấy và ngày rời đi ba năm trước cũng khác xa.

Trong đại sảnh sân bay, dòng người qua lại như mắc cửi, Hàn Nặc đứng bên cạnh Si Nhan, nắm chặt lấy tay cô.

Người từng yêu đậm sâu, người từng thề hẹn sẽ bên nhau suốt đời, lại có lúc ngay cả nắm tay cũng trở thành một lời từ biệt xa vời, khiến người ta xót xa muốn khóc. Si Nhan tự hiểu rằng, bất luận là vì tình yêu, hay là vì quyến luyến, cũng không nên giữ lại dù chỉ một chút. Nhưng khoảnh khắc này, tại nơi đây cùng người đàn ông này, khiến cô khó có thể mỉm cười được.

Sự trầm mặc cùng nét mặt của Hàn Nặc đã để lộ sự đau khổ trong lòng anh.

Thế nhưng...

"Kính mời quý khách đáp chuyến bay 6248 đến thành phố D đến quầy làmt hủ tục lên máy bay, xin mời...", loa phát thanh của sân bay vang lên, giây phút ly biệt càng gần.

Cuối cùng Hàn Nặc nở nụ cười, sau đó ôm Si Nhan vào lòng thật chặt.

Si Nhan đưa tay ra ôm lấy eo anh, lúc mở lời giọng anh lạc đi thấy rõ, "Chúng ta đều phải hạnh phúc".

Cho dù hạnh phúc của anh không liên quan đến em, dù chúng ta từng yêu nhau đậm sâu, em vẫn cảm thấy hạnh phúc. Cho nên, Hàn Nặc ghì đầu cô vào ngực trái của mình, theo từng tiếng đập khe khẽ của lồng ngực, anh đáp lại cô bằng giọng nói khàn khàn, "Chúng ta đều phải hạnh phúc", đặc biệt là em.

Cách một lớp áo mỏng, hơi ấm toả ra từ lòng bàn tay Hàn Nặc xuyên qua làn da lạnh buốt của Si Nhan, lan toả đến từng tế bào trong cơ thể, cảm giác ấm áp dịu dàng ấy khiến trái tim cô trở nên mềm yếu.

Bởi vì giây phút ly biệt sắp đến.

Cuối cùng ngày hôm ấy, Si Nhan mỉm cười vẫy tay về phía Hàn Nặc.

Ngoài khu kiểm tra an toàn, Hàn Nặc vẫn không rời mắt khỏi cô. Si Nhan nhìn thấy anh từ từ đưa tay phải lên, khẽ ấn vào ngực trái.

Để kìm nén nỗi buồn quả thực rất khó. Nước mắt nóng rục men theo khoé mắt rơi xuống, Si Nhan nói, "Tạm biệt".

Nước mắt đắm trong tiếng cười, cô quay người đi một cách kiên định.

Cô từng cho rằng cô cùng Hàn Nặc là nước dồn về một chỗ, bất luận khi nào, ở đâu, đều là một phần trong đời nhau, là mạch máu không thể phân cắt. Có một ngày, cuối cùng cô đã hiểu, nước, nhìn thì có vẻ không phân tách, song lại là cá thể độc lập. Cho dù đều là phân tử nước nhưng vẫn có kẽ hở, chỉ là khoảng cách nhỏ đến mức không thể dễ dàng phát hiện. Giống như tình yêu, không phải bạn muốn với người đó sánh cùng trời đất là sẽ được thoả ý nguyện. Sự đẹp đẽ chỉ nằm ở lúc đầu, còn điểm kết thúc, không bao giờ thay đổi vì em, vì anh.

Tình yêu, sau khi trải qua những ngược xuôi, hối hả, đau đớn, khó tránh khỏi để lại vết thương trong trái tim nhau. Khi họ những thứ không thể xảy ra thêm được nữa, cuối cùng cũng đến lúc khúc nhạc tàn, người chia xa.

Đêm ấy, Hàn Nặc say đến mơ hồ, cầm tấm hình chụp chung với Si Nhan hồi còn yêu, anh gọi tên cô hết lần này đến lần khác, "Nhan Nhan...", thế nhưng anh vẫn đủ tỉnh táo để gạt tay Tạ Viễn Đằng ra, nói rõ ràng một lần nữa, Đừng rơi nước mắt thêm một lần nào vì anh nữa, anh không xứng đáng. Anh không cần bất kỳ ai, Hàn Nặc không cần bất kỳ ai".

Đêm ấy, Si Hạ gặp Tạ Viễn Đằng hồn bay phách lạc bên bờ sông, giống như một con mèo hoang.

Đêm ấy, còn có một người đau lòng, đó chính là Ôn Hành Viễn - người chạy đến sân bay để nói lời tạm biệt, nhưng cuối cùng lại không xuất hiện. anh tự hỏi bản thân, sự kiên trì của bản thân phải chăng thực sự đã sai.

Một đêm tĩnh mịch lại ồn ào, mỗi người đều vật lộn với cảm xúc của chính mình, rồi lại bất lực. Tựa hồ mỗi con tim đều mang trong mình trăm vạn thương tổn, cần được vỗ về. Chỉ là, ai cần ai, ai lại không cần ai đây?

Vẫn có người buông tay, vẫn còn người chờ đợi!

Vẫn còn người cố chấp, vẫn còn người hoang mang!

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C4-1: Quyết định quan trọng nhất (1)

Em gặp được anh, không phải trong độ tuổi đẹp nhất, nhưng vì anh, một lần nữa có lòng tin vào tình yêu, chờ mong những ngày tháng sau này. Em sẽ không hoài niệm về quá khứ thêm nữa, chỉ bởi vì hiểu rằng anh đã vì em mà giữ gìn trái tim chân thành nhất. Em tình nguyện dùng cảm vì anh. Em bằng lòng ở bên anh, hoàn thành quyết định quan trọng nhất của tình yêu.

Nghỉ ngơi hai tháng, lần trở lại này, Si Nhan vô cùng tích cực làm việc, không còn thờ ơ như ngày trước, chủ động tiếp nhận mấy dự án lớn, cúc cung tận tụy vì ông chủ, đến chết mới thôi. Sự nỗ lực của cô chẳng bao lâu đã được đền đáp, thành tích xuất sắc của Si Nhan khiến cô trong vòng ba tháng ngắn ngủi, từ một nhân viên không có tiếng tăm, phút chốc trở thành nhân vật sáng giá trong công ty con của "Quảng cáo Cửu Duy" ở thành cổ.

Cuộc sống của cô giờ chỉ xoay quanh công ty, nhà, đi làm, đi ngủ. Duy chỉ có điều khác biệt là, thế giới đột ngột trở nên yên tĩnh. Cuộc sống ấy có phần thoải mái, là do cô đã buông bỏ được đoạn quá khứ với Hàn Nặc, có phần né tránh, là vì cô không chủ động đến quán bar nữa, sợ Trương Tử Lượng sẽ nhắc đến Ôn Hành Viễn. Ngoại trừ những điều này ra, cô không từ chối tiệc xã giao như trước, thi thoảng sẽ thuận theo sự sắp xếp của lãnh đạo, đi dự một vài buổi họp báo và tiệc rượu, tiến lùi có chừng mực, hào phóng đúng mức.

Cứ bận rộn như vậy đến hết tháng Mười, trong tháng Mười một Si Nhan một mình đến Đại Lý. Đầu thu, sáng sớm và tối trời lạnh lạnh, sau

cơn mưa nhỏ, mây mù tan, tâm tình của Si Nhan nhẹ nhõm và tươi đẹp.

Vốn dĩ, tháng Tư âm lịch mới là mùa đẹp nhất để ngắm bướm bướm, nhưng cô từng nghe nói, theo quan niệm của người dân tộc Bạch, suối Hồ Điệp là biểu tượng cho sự trung trinh trong tình yêu. Thế nên, dù chỉ có một mình, Si Nhan vẫn quyết định đến suối Hồ Điệp trước, chỉ bởi cảm động trước truyền thuyết lâu đời kia.

Nghĩ đến đôi tình nhân nhảy xuống suối, gan dạ bảo vệ tình yêu, Si Nhan muốn rơi lệ trước sự kiên định, mà cũng là sự bất đắc dĩ của họ. Bên bờ suối Hồ Điệp, cô hiểu rằng: Tình yêu có thiên trường địa cửu, chỉ là hình thức khác nhau mà thôi.

Rời khỏi suối Hồ Điệp, Si Nhan đi thẳng đến thành cổ Đại Lý. Đường lúc hoàng hôn, trong thành cổ có rất nhiều du khách, tiếng cò kè mặc cả vang lên vô cùng náo nhiệt, cô thong thả bước, tâm tình ngày một phần chấn. Mãi đến khi tới bên hồ Nhĩ Hải, nỗi lòng tựa như đã chìm xuống đáy.

Tiếng còi trầm thấp vang lên, từ xa nhìn thấy hai chiếc du thuyền Thương Sơn và Nhĩ Hải đang chầm chậm cập bến, cô lặng lẽ đứng bên bờ, để mặc làn gió nhẹ thổi bung mái tóc dài.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có một giọng nói vang lên từ phía sau lưng cô, "Có thể giúp chúng tôi chụp một tấm ảnh không ạ?".

Dứt khỏi dòng suy nghĩ, Si Nhan quay người. Người con trai thân hình cao lớn đứng trước mặt cô, đang nở nụ cười ngại ngùng, còn cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh cậu ta, từ động tác nắm lấy tay nhau của hai người họ, có thể thấy đây là đôi tình nhân trẻ tuổi.

"Được chứ", Si Nhan đồng ý một cách sáng khoái, mỉm cười nhận lấy máy ảnh.

"Cảm ơn chị", cậu con trai cảm ơn, đứng trước Nhĩ Hải, sánh vai cùng bạn gái.

Xuyên qua ống kính nhỏ, Si Nhan nhìn thấy khuôn mặt của cặp tình nhân này đang đầy hạnh phúc, chân thành và ngọt ngào. Trái tim của cô khẽ rung lên, nhanh chóng nhấn máy ảnh, lưu giữ khoảnh khắc ngăn ngùi - đã trôi qua thì sẽ không bao giờ quay trở lại này.

Trước kia, cô cũng từng thân mật như thế mà dựa vào một vòng ôm vững chắc, ánh mắt giao nhau trong con sông dài của ký ức đã được phim ảnh lưu giữ, cho dù có phần phai màu, song vẫn là hồi ức tuyệt đẹp.

Đúng thế, chỉ còn là hồi ức.

Cứ như thế, cô làm quen được với cặp tình nhân trẻ tuổi Vương Hạo, Văn Tĩnh. Có lẽ là thấy cô một mình quá đáng thương, cũng vì cô đã nhiệt tình chụp ảnh họ, Văn Tĩnh mời cô cùng đi với họ. Si Nhan không muốn quấy rầy thế giới hai người của họ, song quả thực không thể từ chối được lời mời nhiệt tình của Văn Tĩnh, thế nên cô bước vào hàng, đi về phía núi Kê Túc ngắm cảnh mặt trời mọc.

Đứng trên đỉnh núi cao hơn ba nghìn mét so với mực nước biển, nhìn mặt trời từ từ nhô lên đẩy lùi bóng tối, Si Nhan cảm thấy cánh cửa trái tim cũng theo đó được đẩy ra dần dần. Tắm mình trong ánh nắng trời, mặc cho ánh nắng ấm áp ôm trọn lấy mình, cô nhắm mắt, khẽ mỉm cười.

Mẹ à, Tiểu Nhan đứng gần mặt trời lắm mẹ ạ, Tiểu Nhan sẽ sống tốt, mẹ yên tâm nhé!

Khi biết Vương Hạo và Văn Tĩnh muốn đến trấn Đại Nghiên, Si Nhan kết thúc hành trình đến Đại Lý, nhiệt tình giúp họ đặt phòng khách sạn. Đồng thời làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí bà ngày cho hai người.

Đêm trước khi Vương Hạo và Văn Tĩnh kết thúc chuyến du lịch. Si Nhan đi làm tiệc tiễn hai người ở Thời Khắc Dịu Dàng.

Văn Tĩnh tò mò hỏi, "Chị Nhan, chị có bạn trai chưa ạ?".

Si Nhan nghe thấy thế khẽ chau mày, khuôn mặt lộ ra vẻ u oán, "Có người đàn ông nào tốt muốn giới thiệu cho chị à".

Vương Hạo suýt chút nữa thì bị dáng vẻ của cô chọc cười đến độ phun nước ra ngoài.

Văn Tĩnh lại cười, "Có chứ, chị có hứng thú không ạ?".

Si Nhan lơ đãng, "Phải xem anh chàng đẹp trai đó cấp độ mấy sao đã".

Văn Tĩnh chồm lại bên người cô, "Em không đùa đâu, em nói nghiêm túc đấy, quả thực là có một người không tồi".

Si Nhan gật đầu một cách thận trọng, thái độ thành khẩn, "Chị cũng rất nghiêm túc".

Cô đương nhiên không phải là thực sự nghiêm túc, song Văn Tĩnh lại thật lòng, bắt đầu giới thiệu Văn Thao, anh trai của mình cho Si Nhan. Văn Thao, người thành phố A, có thể nói là một người thành công, tuổi đời chưa đến ba mươi, đã cầm lái cả một tập đoàn chuyên về trà, từng có hai đời bạn gái, đều bởi không bằng lòng ở lại thành cổ lâu dài mà chia tay.

Si Nhan không nhin được mà cảm thán, "Thành cổ dầu có đẹp đến mấy, cũng chỉ có thể trở thành nơi ngang qua của một số người, không thích hợp ở lâu dài".

"Người ở lại, đều là người hiểu thế nào là sống", Văn Tĩnh nhìn Si Nhan, cười nói, "Giống như chị".

Chẳng trách Văn Tĩnh lại đề cử Văn Thao mãnh liệt như thế, thì ra là bởi vì nguyên do cô thích thành cổ. Về điểm này, họ coi như là người cùng lý tưởng. Chỉ là Si Nhan biết rằng: Cô không phải người hiểu thế nào là sống, mà là cô đang trốn chạy, vậy nên chuyển sang đề tài khác, "Công ty của anh trai em nếu cần làm quảng cáo, nhớ nói tốt cho chị vài câu nhé!".

Khuôn mặt Văn Tĩnh ngập tràn ý cười khi mưu kế nhỏ của mình đã đạt được kết quả, "Nếu hai người ở bên nhau, còn cần em phải nhiều lời sao ạ?".

"Đừng mai mối uyên ương lung tung nữa", Si Nhan lấy lý do giống vậy để từ chối, "Chị ở thành cổ chỉ là tạm thời thôi".

"Vậy cũng không thành vấn đề", Văn Tĩnh nói, "Có lẽ anh trai em sẽ thay đổi vì chị".

Si Nhan bất ngờ với sự nghiêm túc và kiên trì của Văn Tĩnh.

Bởi có Vương Hạo và Văn Tĩnh, Si Nhan đã sơ suất bỏ qua dáng vẻ khác thường của Trương Tử Lương. Từ lúc cô vào cửa, sắc mặt của Tử Lương đã không ổn. Song trước mặt người ngoài, anh không bộc lộ cảm xúc ra. Cho đến khi Si Nhan tiễn Vương Hạo và Văn Tĩnh về, anh không che giấu được nữa, giọng điệu có phần tâm trạng hỏi, "Em và Hành Viễn rốt cuộc là làm sao vậy hả?".

Cái tên "Ôn Hành Viễn" đã bị cố ý phớt lờ từ lâu, nay đột nhiên được nhắc đến, Si Nhan nhất thời không kịp phản ứng. Lòng cô nao nao, sau đó né tránh ánh mắt của Trương Tử Lương, "Cái gì làm sao ạ?".

Trương Tử Lương thấy cô hai năm rồi mười còn cố tình hỏi lại, nếu không phải thấy cô là phụ nữ, anh hận không thể cho cô hai bạt tai, "Vốn dĩ chuyện của hai người anh không nên nhiều lời, nhưng Nhan Nhan à, em quả thực đã phụ tấm chân tình của Hành Viễn rồi đấy".

Trong hình dung của cô, Trương Tử Lương trước giờ đều là người hiền hòa thân thiết, chưa từng dùng khẩu khí nghiêm khắc như vậy để nói chuyện bao giờ, Si Nhan không thể không nghiêm túc đáp lại, "Anh Trương, em không hiểu ý của anh".

Trương Tử Lương tức giận, gằn từng chữ, "Ý của anh em hiểu hay không không quan trọng, quan trọng là em đừng cố ý không hiểu Hành Viễn sắp đính hôn là ý gì".

Trái tim của Si Nhan bởi hai chữ "đính hôn" mà cuộn trào sóng lớn, khiến cô gần như không thể duy trì được sự bình tĩnh trên khuôn mặt, "Ý của anh là, anh ấy,...", có lẽ là do tin tức quá mức chấn động, cô không thể nói hoàn chỉnh một câu.

Si Nhan không phải là người thích giải thích. Thế nhưng, khi đối tượng là Trương Tử Lương, cô không thể lấy sự trầm lặng để thay cho câu trả lời.

"Em đã phụ lòng anh ấy. Giống như rõ ràng cái em thích là táo, lại cứ nhét vào tay em quả cam vậy, không cho em có cơ hội lựa chọn."

Si Nhan nỗ lực thu lại màng nước ngưng đọng trong mắt, đối mặt với ánh mắt phẫn nộ của Trương Tử Lương, "Có lẽ theo như anh thấy, em là người có phúc mà không biết hưởng. Có lẽ, nói em không biết tốt xấu cũng chẳng quá. Nhưng Tử Lương ạ, có ai hỏi xem em muốn gì chưa? Ba năm trước, Hàn Nặc cảm thấy buông tay là kết quả tốt nhất đối với em, đã đạo diễn màn kịch thay lòng đổi dạ, ép em phải chấp nhận chia tay. Ôn Hành Viễn rõ ràng hiểu hơn ai hết nguyên do trong đó, nhưng anh ấy không nói một lời, để mặc em đau lòng như thế đến thành cổ, che giấu ba năm".

"Có lẽ sẽ có người nói, em biết rồi thì sao? Thực sự sẽ vì tình yêu mà đến chuyện sống chết của mẹ cũng không quan tâm hay sao? Quả thực em đã từng nghĩ như vậy. Nếu như Hàn Nặc không buông tay, em chưa chắc đã

đề nghị chia tay, cho dù kết cục cuối cùng của chúng em sẽ giống như hiện tại. Nhưng chí ít, em là diễn viên chính trong câu chuyện tình yêu của mình, từ quá trình cho đến kết thúc, ngoài quyền tham gia diễn ra, em có quyền lựa chọn và quyền quyết định."

Bất luận là kết cục của câu chuyện nào, chẳng qua chỉ là hai loại: Điều bạn mong đợi và điều không thể được như ý nguyện.

Nhưng trước khi kết cục này được phơi bày, quá trình có thể có vô số loại. Kết cục của Si Nhan và Hàn Nặc bất luận ra sao, đều là không thể được như ý nguyện, nhưng quá trình, lại được diễn ra bằng hình thức mà Si Nhan không thể chấp nhận nổi nhất.

Ngày hôm ấy, cuối cùng Si Nhan nói, "Bất kể là có liên quan đến tình yêu hay không, em đều cần được tôn trọng".

Tình yêu của Ôn Hành Viễn, nói không cảm động là giả. Nhưng đối với việc cố tình che giấu của anh ấy, nói không hề trách cứ cũng là giả. Chỉ là vào thời khắc này, Si Nhan không hiểu rằng sở dĩ trách cứ, thực ra là bởi vì cô để tâm đến người ấy, cho nên không chịu đựng nổi một chút không chân thực nào, cho dù sự chân thực này vốn cũng có quá nhiều nhân tố xấu xí.

Trương Tử Lương dường như hiểu được những thương tổn và đau đớn mà Si Nhan phải chịu đựng, không dồn ép nữa, chỉ nói một cách chân tình thiết tha, "Tình yêu là chuyện của hai người, quả thực không thể gây khó dễ cho ai. Thế nhưng, Nhan Nhan này, cho dù không nhìn ra tấm chân tình của Hành Viễn, cũng không thể nhìn thấy cậu ấy kích động, hủy hoại hạnh phúc một đời của mình như vậy được. Nếu như có thể, em hãy khuyên cậu ấy".

Khuyên? Anh ấy cần sao?

Thế nhưng, sao có thể không khuyên?

Si Nhan không thể từ chối, lại không có lòng tin rằng mình có thể khuyên nổi.

Tình thế thật khó xử.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Si Nhan đều không có tâm trạng làm việc. So với sự hưng khởi của trước kia, có vẻ như cô bỗng nhiên cắt hứng với mọi thứ xung quanh. Cho dù cô đã lên dây cót tinh thần để ứng phó với công việc song vẫn liên tiếp mắc lỗi. Trạng thái này, tựa như lại quay trở về ba năm trước.

Thế nhưng lúc ấy, bên cạnh cô có Ôn Hành Viễn.

Hiện giờ lại là vì Ôn Hành Viễn.

Trong khoảng thời gian này, Si Nhan không đến quán bar, thậm chí từ chối tất cả các cuộc hẹn, ngay cả Đỗ Linh, Si Nhan cũng tránh né không gặp. Không phải lo lắng Đỗ Linh sẽ hỏi chuyện, mà là không chịu đựng nổi ánh mắt hỏi han, vì những dẫn đo muốn nói lại thôi của cô ấy.

Rốt cuộc, cô vẫn dồn mình đến bước đường cùng.

May mà Trương Tử Lương không hề hung hăng ép người, chỉ duy trì tần suất mỗi ngày một tin nhắn liên lạc với Ôn Hành Viễn, bất kể Ôn Hành Viễn có trả lời hay không.

Ngày đầu tiên, Trương Tử Lương nói, "Cô ấy biết rồi, nhìn đáng vẻ thì ngoài bất ngờ ra, còn có tâm trạng khác. Chỉ là không tiện biểu lộ quá nhiều với tôi".

Ngày thứ hai, Trương Tử Lương nói, "Có lẽ là tôi nói dữ dằn quá, cô ấy không đến quán bar nữa. Nhưng tôi lại cảm thấy không có gì không tốt cả. Cậu quá nuông chiều cô ấy rồi."

Lễ đính hôn ngày một tới gần, tin nhắn cuối cùng, Trương Tử Lương nói thế này, "Biến giả thành thật quả thực không thú vị chút nào đâu, phải nắm chắc tiết tấu đây. Chờ đợi mười năm, tôi tin rằng cậu rõ ràng bản thân mình muốn gì".

Ba ngày trước lễ đính hôn, Ôn Hành Viễn cuối cùng đã trả lời, anh nói. "Tôi luôn biết bản thân mình cần gì. Đáng tiếc, tình cảm trước giờ không được đong đếm bằng thời gian".

Mười năm, hơn ba nghìn sáu trăm ngày mặt trời mọc rồi lại lặn, tựa hồ cứ như vậy để rồi bị câu "tình cảm không được đong đếm bằng thời gian" phủ định.

Thế nhưng, mười năm đối với Si Nhan mà nói, quả thực là không có chút cảm động nào hay sao?

Câu trả lời đã rõ ràng rành.

Đêm nay, Si Nhan trở về căn nhà ở thành cổ của Ôn Hành Viễn, trong tiếng nhạc quen thuộc, nhớ lại lần đầu quen biết anh.

Ngày hôm ấy, Si Hạ không đến đón cô sau khi tan học, Si Nhan có chút khó chịu. Khi cô về đến nhà, nhìn thấy quầng mắt tím bầm và cổ tay sưng tấy của Si Hạ, chút khó chịu này bắt đầu phát triển thành cơn tức giận.

Cô thét chói tai, bổ nhào đến, túm lấy cánh tay Si Hạ, giận dữ mắng, "Si Hạ, anh lại đánh nhau với người ta nữa hả? Anh có ra dáng người làm anh không vậy? Em phải nói với cha, để cha cho anh một trận mới được!".

"Láo toét", Si Hạ xoa đầu cô, anh đã quen với phản ứng của cô, "Nào đến đây xoa bóp cho anh, đau quá".

"Giờ mới biết đau, thế trước đó để làm gì", Si Nhan miệng thì quở mắng, chân đã bước về phòng, ôm hòm thuốc ra ngoài, lục tìm một lọ thuốc xịt lên chỗ cánh tay đau của Si Hạ, cẩn thận xoa bóp, "Đau thì nói ra đi chứ, đừng cố chịu đựng, đàn ông cũng có dây thần kinh đau".

Si Hạ phá lên cười, "Cái gì mà đàn ông, nói như thể anh già lắm ấy!".

Tay Si Nhan khẽ dùng lực, "Thì là con trai, được rồi chứ!".

Si Hạ "úi" một tiếng, "Mưu sát anh trai ruột à, cẩn thận không lấy được chồng đâu đấy nhé!".

Si Nhan không chút yếu thế ném trả, "Có cô em chồng nham hiểm như em đây, anh còn dám cưới vợ sao? Đến lúc đó không khiến anh sốt sắng tới chết mới lạ đấy!".

"Hơ hơ", lại có người cười, nhưng không phải là Si Hạ, mà là Ôn Hành Viễn, người bị Si Hạ vờ như không thấy.

Si Hạ lúc này mới có cơ hội giới thiệu hai người làm quen.

Khi Si Nhan biết Si Hạ và Ôn Hành Viễn đánh nhau xong mới thành bằng hữu, ấn tượng của cô về Ôn Hành Viễn là con số không. Ôn Hành Viễn là người có IQ cao, lập tức nhìn thấu ý nghĩ trong đôi mắt cô, anh quan sát người con gái mặc bộ đồ thể thao màu trắng, chỉ cười mà không nói.

Sau đó, mỗi lần Ôn Hành Viễn đến tìm Si Hạ chơi bóng thường gặp Si Nhan, cô trước sau chưa từng tỏ ra dễ gần, không chủ động chào hỏi, càng không tìm chủ đề để tán gẫu. Cho đến khi có một lần, Ôn Hành Viễn và Si Hạ đến trường đón cô, trên đường cô rất bức dọc, Si Hạ hỏi cô làm sao, con người của cô quay vòng vòng một hồi lâu, đỏ bừng mặt thấp giọng nói, "Có người viết thư tình cho em".

Si Hạ không nhịn được cười, "Thế thì phải vui mừng chứ, em gái của anh đã có bạn nam thích rồi".

"Vui mừng gì chứ, nếu để mẹ biết em yêu sớm, không chặt gãy chân em mới lạ đấy", Si Nhan chau mày, vẻ mặt ảo não, "Nam sinh hiện nay đều ảo tưởng sức mạnh như vậy sao, người xấu xí thì chém gió bản thân phóng khoáng có phong độ, người được vài phần sắc đẹp thì cho rằng nữ sinh trên toàn Trái Đất này đều phải thích cậu ta, nếu không thì như thế có tội vậy, người kiêu gì vậy chứ!".

Ôn Hành Viễn bật cười thành tiếng.

Si Nhan tự động lý giải tiếng cười của anh thành sự chế nhạo, trừng mắt với Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn không so đo với cô, thấy dáng vẻ tức giận của cô giống như bị ầm ức, ngược lại cất giọng thân thiết hỏi, "Cậu ta làm khó em hả?".

"Không, chỉ là sắc mặt rất khó coi, như thế em không tốt xấu vậy", Si Nhan nín lấy cánh tay Si Hạ, thoảng chốc đã khôi phục dáng vẻ tự phụ, "Dám gây khó cho em thì để anh trai em xử lý, bảo đảm đánh cho cậu ta chạy trốn chết mới thôi. Phải vậy không anh?".

Nhìn Ôn Hành Viễn, Si Hạ cất giọng nghiêm túc, "Anh đã không đánh nhau nhiều năm rồi".

Si Nhan đưa tay lên cho Si Hạ một quả đấm, "Con trai tụi anh đều không phải là người tốt!".

Ôn Hành Viễn và Si Hạ bật cười ha hả.

Sau đó một thời gian, mỗi ngày Ôn Hành Viễn đều cùng Si Hạ đến đón Si Nhan tan học, cũng có thể là do Ôn Hành Viễn đã vô tình được chia

sẻ bí mật nhỏ của cô, Si Nhan không bài xích anh như trước, trên đường còn chủ động nói với anh dăm ba câu.

Có một hôm phải họp hội sinh viên, Si Hạ không thể rời khỏi nên đã nhờ Ôn Hành Viễn đi đón cô. Ôn Hành Viễn đến cổng trường, vừa khéo nhìn thấy có nam sinh giằng kéo tay Si Nhan. Si Nhan nói gì đó, sau đó hất mạnh tay cậu kia ra. Nam sinh kia không bỏ cuộc, cứ muốn bắt lấy, lúc Si Nhan nghiêng người toan tránh, Ôn Hành Viễn đã sải bước lớn đến trước, quả đấm thuận tay bay tới.

Cậu nam sinh hoàn toàn không phòng bị, hứng trọn cú đấm, ngã nhào xuống đất, "Anh là ai hả? Dựa vào cái gì mà đánh tôi. Không đợi Ôn Hành Viễn lên tiếng, Si Nhan vừa hoàn hồn trở lại đã xông đến nắm lấy tay Ôn Hành Viễn, "Anh ấy là bạn trai tôi".

Ôn Hành Viễn nhất thời không kịp phản ứng, lại nghe thấy Si Nhan tiếp tục, "Xin cậu đừng bám riết lấy tôi nữa, nếu không bạn trai tôi điên lên, tôi không quản được đâu đấy. Cú đấm này chúng tôi sẽ không xin lỗi đâu, cứ như vậy đi, tạm biệt". Sau đó, cô níu lấy cánh tay Ôn Hành Viễn - động tác mà theo như người ngoài thấy là thân mật, thực tế lại là kéo anh rời khỏi.

Ra khỏi tầm mắt của cậu nam sinh, Si Nhan lập tức buông lỏng tay, thoát ra khỏi cái ôm của Ôn Hành Viễn, "Cái đó... Cảm ơn anh! Cậu ta cứ bám lấy em, em mới nói như vậy, anh đừng tưởng thật đấy nhé".

Tưởng thật? Nhiều năm đã trôi qua, Ôn Hành Viễn nhớ lại cảnh tượng lúc ấy, cũng đang suy xét xem ngày ấy bản thân có suy nghĩ nhiều hay không.

Nhưng lúc bấy giờ, anh lại hỏi lại, "Tưởng thật gì cơ?".

Như là cố ý, lại như là vô ý hỏi. Si Nhan bị hỏi đến ngây người.

Ôn Hành Viễn cười, nụ cười chất chứa ý tứ sâu xa, "Chỉ là giúp em xử lý một tên lưu manh thôi, có gì đáng để tưởng thật?".

Si Nhan quá ngây thơ, không nghe ra ý của Hành Viễn, chỉ vội vàng giúp cậu nam sinh kia giải thích, "Cậu ta là bạn học của em, không phải là lưu manh".

Ôn Hành Viễn nhìn chăm chặp cô vài giây, nghiêm mặt nói, "Sau này tránh xa cậu ta ra một chút".

Về phần tại sao lại phải tránh xa cậu nam sinh thích cô, Si Nhan không hỏi, Ôn Hành Viễn cũng không nhiều lời.

Lúc đó Si Nhan không suy xét nhiều, về phần Ôn Hành Viễn, lời giải thích vốn ở trong lòng anh.

Trái tim Ôn Hành Viễn đã rung động từ khoảnh khắc Si Nhan chủ động nắm lấy tay anh.

Trong thời gian tiếp theo, Si Nhan bận rộn thi cử, số lần gặp nhau không nhiều, thỉnh thoảng cô có chút bối rối, sau đó thấy Ôn Hành Viễn không nhắc đến chuyện ngày hôm ấy dần dần thoải mái hơn.

Ngày Si Nhan tròn mười tám tuổi, Ôn Hành Viễn chuẩn bị ra nước ngoài, lúc đeo sợi dây vòng lên tay cô, anh hỏi, "Em có ước nguyện nào không?".

Si Nhan đương nhiên không hay biết, Ôn Hành Viễn hy vọng trong ước nguyện của cô có thứ liên quan đến anh. Nhưng người trộm uống rượu vang, say ngà ngà là cô chỉ nói, "Cha mẹ khỏe mạnh, anh trai lấy được người chị dâu tốt, họ mãi mãi yêu thương em nhất".

Thế là Ôn Hành Viễn dẫn những lời trong lòng xuống, chỉ nói, "Chúc cho giấc mơ của em thành sự thực, tiểu nha đầu".

Ngày Ôn Hành Viễn rời đi, Si Nhan và Si Hạ cùng đến tiễn. Trên đường đến sân bay, vì tránh một chiếc xe vi phạm luật giao thông, tài xế đã phanh gấp. Ôn Hành Viễn ngay lập tức ôm lấy Si Nhan, khoảnh khắc cô ngẩng đầu lên, môi Ôn Hành Viễn vừa khéo chạm vào môi cô.

Si Nhan hốt hoảng, Ôn Hành Viễn thỏa nguyện.

Thực ra đó là một sự cố bất ngờ.

Song không thể phủ nhận, đó là nụ hôn đầu của họ.

Chuyện đã lâu như vậy rồi, nhưng rõ nét tựa hồ như mới xảy ra ngày hôm qua. Nhớ lại ánh mắt của Ôn Hành Viễn, Si Nhan giật mình bừng tỉnh: Thì ra có một người đàn ông luôn yêu cô.

Vậy mà đã mười năm.

Trên đời này, không thể phụ người thật lòng đối đãi với bạn.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C4-2: Quyết định quan trọng nhất (2)

Trên ban công, dưới bầu trời lấp lánh muôn ngàn vì sao, Si Nhan cuối cùng đã gom đủ dũng khí để bấm số điện thoại đã thuộc lòng. Trong thời gian chờ đợi, cô căng thẳng đến độ lòng bàn tay rịn đầy mồ hôi. Điện thoại đổ chuông hồi lâu mới có người bắt máy, sau đó giọng nói đàn ông trầm thấp từ đầu dây bên kia dội đến, "Tiểu Nhan".

"Anh...", tựa hồ trong thoáng chốc đã đánh mất khả năng ngôn ngữ, Si Nhan không nói được một câu hoàn chỉnh.

Lúc này, đầu bên kia điện thoại có giọng nói con gái xa lạ truyền tới, "Để em lái xe cho Hành Viễn, anh nghe điện thoại đi".

Ôn Hành Viễn không hề từ chối, anh đáp một tiếng "được", rồi mới tiếp tục nói chuyện với Si Nhan, "Có chuyện gì sao, Tiểu Nhan?".

Câu hỏi như này khiến Si Nhan ngửi thấy mùi vị "xa lạ", còn giọng nói gọi "Hành Viễn" dịu dàng kia khiến dũng khí mà cô tích góp được bỗng dưng biến mất. Lòng Si Nhan chùng xuống, khóe miệng giật giật, nói một câu "Không có gì đâu, em gọi nhầm số thôi, tạm biệt", rồi ngắt điện thoại.

Đối với Ôn Hành Viễn, sự chờ đợi của anh luôn khiến người ta cảm thấy đó là lẽ tự nhiên, tình yêu của anh trước giờ chưa từng được nói bằng lời, mà chỉ dùng hành động để biểu đạt. Si Nhan giống như đứa trẻ được nuông chiều đâm hư, nhiều năm như vậy rồi, chỉ một mực tiếp nhận, mà không hề báo đáp. Anh xuất sắc thế nào, có bao nhiêu cô gái xiêu lòng vì anh, cô đều biết. Chỉ cần anh gật đầu, anh không thiếu tình yêu.

Điều đơn giản thế này, trước thời điểm anh đính hôn, Si Nhan cuối cùng đã nhận ra.

Đối diện với sự không biết trân trọng của cô, anh đã buông tay. Vậy nên, anh quyết định đính hôn. Vậy nên, ngoài cô ra, bên cạnh anh cuối cùng đã có người phụ nữ khác. Đáy lòng dấy lên từng hồi chua xót, dần dần lan tỏa thành cơn đau, Si Nhan nở nụ cười khổ, một hồi lâu, giọng gần như vỡ vụn, cô nói, "Như vậy cũng tốt".

Cuộc sống không hề bởi vì sự ngã lòng của ai mà dừng lại. Sau cuộc diện thoại không nội dung kia, Si Nhan vẫn đi làm như thường ngày, sau khi tan làm, cô trở về nhà. Buổi tối, cô ngồi trước máy tính, dùng đầu ngón tay gõ lên tâm tình, khóa chặt bản thân trong một góc thế giới, gạt lọc cảm xúc không thể bình tĩnh của bản thân.

Sáng sớm, Si Nhan lên MSN, tài khoản của Quý Nhã Ngưng đã phát sáng.

Si Nhan mở khung trò chuyện, không đợi cô lên tiếng, Quý Nhã Ngưng đã gửi tin đến, hỏi, "Cưng ới, cậu còn sống không vậy?".

Si Nhan nhìn khuôn mặt tươi cười trên màn hình, ngần người hồi lâu, mới khó khăn gõ ra một câu, "Có phải là tớ sai thật rồi không?".

Vấn đề này có vẻ khiến Quý Nhã Ngưng sửng người, một hồi sau cô mới trả lời, "Nhan Nhan, tớ không phải là cậu, chúng ta có tri kỷ thế nào, tớ cũng không thể khẳng định là mình hoàn toàn hiểu cậu. Tớ chỉ muốn hỏi cậu một câu, nghe tin anh ấy đính hôn, tâm trạng của cậu thế nào?".

Tâm trạng? Con tim chết lặng, nói sao được tâm trạng?

Trầm lặng hồi lâu, trước khi thoát khỏi MSN, Si Nhan trả lời, "Nếu như họ yêu nhau, tớ chúc phúc. Nếu như anh ấy giận tớ, anh ấy muốn tớ phải làm thế nào đây?".

Trong cùng bầu trời đêm ấy, Quý Nhã Ngưng mò ra một địa chỉ mạng trong tệp lưu trữ. Hết như những gì cô dự liệu, blog bỏ hoang ba năm trời cuối cùng đã có sức sống mới. Cô tỉ mỉ xem từng trang nhật ký, hiểu những bất đắc dĩ và... tình cảm đằng sau câu "anh ấy muốn tớ phải làm thế nào đây" kia.

Ngày hôm sau, Tạ Viễn Đăng đến Hoa Thành nộp bản phương án, Ôn Hành Viễn đang họp, Quý Nhà Ngưng dẫn Tạ Viễn Đăng đến phòng khách, "Đợi một chút, chắc còn mười phút nữa là cuộc họp kết thúc".

Thấy Quý Nhã Ngưng quay người toan rời đi, Tạ Viễn Đăng hỏi, "Cậu vẫn không ưa tôi như trước kia".

Tạ Viễn Đăng thẳng thắn, Quý Nhã Ngưng cũng không vòng vo, "Đúng vậy, tôi quả thực không có thiện cảm với cậu, nếu không tôi cũng không hắt rượu vào cậu", dừng lại một lát, trước khi Tạ Viễn Đăng mở lời, Quý Nhã Ngưng nói tiếp, "Nhưng mà, hiện giờ tôi đã thay đổi cách nhìn về cậu rồi".

Tạ Viễn Đăng có phần bất ngờ.

Quý Nhã Ngưng nở nụ cười áy náy, "Là bạn thân của Nhan Nhan, bất kể là cậu và Hàn Nặc ở bên nhau vì nguyên nhân gì, tôi đều không thể đối đãi với cậu như thường, đây là sự hẹp hòi và lòng ích kỷ của cá nhân tôi. Nhưng hiện giờ, mối quan hệ giữa Nhan Nhan và Hàn Nặc đã được lật sang trang mới, không có liên quan gì đến việc cậu và Hàn Nặc có ở bên nhau hay không. Cho nên đối với cậu, thù hận của tôi cũng tiêu tan rồi".

Tạ Viễn Đăng không hề vui vẻ bởi chuyện Quý Nhã Ngưng không ghi hận, ngược lại, "Lật sang trang khác với Hàn Nặc rồi?", cô cười như thể tự giễu, "Các người quá không hiểu Hàn Nặc rồi".

Quý Nhã Ngưng đương nhiên nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Tạ Viễn Đăng, "Không lật thì còn có thể thế nào nữa? Hà tất phải khiến nhau

khó xử? Tình yêu rất yếu đuối, không the đeo mang quá nhiều áp lực, huống hồ áp lực ấy là sinh mệnh của người thân. Tôi có thể nhìn ra được, cậu rất yêu Hàn Nặc, sự kết thúc của anh ta và Nhan Nhan có lẽ sẽ là sự khởi đầu mới của hai người, tin là cậu không để tâm đến quá khứ của hai người họ".

Tạ Viễn Đằng biết Quý Nhã Ngưng là thật tâm chứ không phải giả vờ, nhưng, "Khởi đầu mới của chúng tôi phải bắt đầu từ bạn bè".

Đã từng dốc lòng yêu một người, sao có thể coi như bạn bè?

Quý Nhã Ngưng bỗng có phần đồng cảm với Tạ Viễn Đằng.

Tiếng gõ cửa cắt ngang sự trầm lặng ngăn ngùi của hai người, nhân viên của Hoa Thành chuyển lời đến Quý Nhã Ngưng, "Hội nghị của Tổng Giám đốc Ôn đã kết thúc rồi ạ."

Quý Nhã Ngưng dẫn Tạ Viễn Đằng đến văn phòng của Ôn Hành Viễn, trong hành lang trùng hợp gặp Đường Nghi Phàm từ phòng họp đi ra, theo sau còn có trợ lý đặc biệt của Ôn Hành Viễn, Trương Nghiên.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C4-3: Quyết định quan trọng nhất (3)

Đường Nghị Phàm nhìn Quý Nhã Ngưng rồi mới chuyển sang Tạ Viễn Đăng, "Đến đưa bản phương án à? Trương Nghiên dẫn giám đốc Tạ đến văn phòng của Hành Viễn đi".

Ánh mắt Trương Nghiên dừng lại trên văn kiện mà Quý Nhã Ngưng ôm trong lòng một giây, "Giám đốc Tạ, mời theo tôi".

Trải qua gần mười lần sửa chữa, phương án quảng cáo của Cửu Duy cuối cùng đã khiến Ôn Hành Viễn hài lòng. Anh ký tên lên bản phương án, nói, "Vất vả cho cô rồi, giám đốc Tạ".

Tạ Viễn Đăng cười đúng mực, "Tổng Giám đốc Ôn khách sáo rồi, làm khách hàng hài lòng là tôn chỉ của chúng tôi".

Trước câu chào hỏi quá mức rập khuôn, Ôn Hành Viễn khẽ gõ ngón trỏ của bàn tay trái xuống bàn, trầm mặc.

Trước mặt người ngoài, anh trước nay không phải là người ôn hòa.

Tạ Viễn Đăng đoán không thấu ý nghĩ thực sự của anh, chỉ hứa hẹn về công việc, "Vậy thì chúng tôi sẽ bắt đầu chuẩn bị dựa theo phương án này, dốc hết sức lực nâng cao hiệu quả của lần quảng bá", rồi đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Ôn Hành Viễn không tỏ thái độ gì với lời hứa của Tạ Viễn Đăng, chỉ đổi đề tài câu chuyện, "Nghe nói Hàn Nặc quay về Thiên Dụ rồi?"

Đây là người thứ hai trong ngày nhắc đến Hàn Nặc với cô. Tạ Viễn Đăng dẫn đo một hồi, đưa ra câu trả lời lấp lửng, "Có lẽ vậy".

Ôn Hành Viễn ngược mắt nhìn cô, nói trúng tim đen, "Cô không biết? Lạ đấy nhỉ".

Tạ Viễn Đăng cảm nhận được hàm ý mỉa mai trong lời nói của anh, đáp trả, "Giao tình giữa anh ấy và tôi, kém xa so với Si Nhan".

Điều bất ngờ là, Ôn Hành Viễn không hề tức giận, anh cúi đầu cười, ý tứ khó thấu mà đáp lại hai chữ. "Đúng vậy".

Buổi tối, Đường Nghị Phàm thuyết phục Ôn Hành Viễn, dẫn theo Quý Nhã Ngưng đến quán bar bạn bè mới khai trương để ủng hộ, cùng đi còn có cô gái Ôn Hành Viễn mang theo, Lý Hiểu Quân.

Sau khi Si Hạ đến, nhìn vị khách họ Lý thì sắc mặt không được tốt lắm. Anh ngồi đối diện với Ôn Hành Viễn, hút hết điếu này đến điếu khác. Khói thuốc tà là che phủ, khiến người ta không nhìn ra biểu cảm trên gương mặt anh.

Ôn Hành Viễn uống chén này nối tiếp chén khác, tựa hồ muốn chénh choáng men say giải ngàn đời sầu bi, song càng uống càng tỉnh.

Bầu không khí có phần căng thẳng, mãi đến khi đám người Thạch Lỗi, Cao Các lần lượt đến, mới lắng dịu hơn.

Quý Nhã Ngưng vài lần muốn đứng dậy ngồi bên Ôn Hành Viễn, đều bị Đường Nghị Phàm kéo trở về, cô tức giận.

"Cho dù bị Nhan Nhan từ chối, thì anh có cần phải từ bỏ hạnh phúc cả đời của bản thân như vậy sao? Lẽ nào là vì muốn Nhan Nhan áy náy?".

Đường Nghị Phàm nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn - người không nói một tiếng, tay khẽ dùng lực, ấn Quý Nhã Ngưng ngồi xuống bên cạnh, "Em nói ít vài câu đi. Sợ cậu ấy kìm nén quá phát bệnh, khó khăn lắm mới kéo được người ra ngoài, đừng mang thêm phiền phức cho cậu ấy nữa!".

Quý Nhã Ngưng "hừ" một tiếng, "Không sợ kìm nén quá rồi bị nội thương à?".

"Đều bị thương đến phát điên rồi, còn muốn thế nào nữa? Dù sao thì tốt hay xấu, lần này đều phải có kết quả."

"Chỉ sợ kết quả là có người thực sự dính hôn, có người lại ở xa nghìn dặm suy sụp tinh thần, khiến cho nhất phách lưỡng tán(*)".

(*). Thành ngữ mới, dùng để chỉ hai bên cắt đứt quan hệ một cách dứt khoát.

"Cạch" một tiếng, Ôn Hành Viễn nặng nề đặt ly rượu trong tay xuống bàn, mọi người đưa mắt nhìn theo, anh đứng dậy bỏ đi.

Năm phút sau, dưới ánh đèn tụ quang, chính giữa sân khấu, người đàn ông mang nét mặt cô đơn song vẫn phóng khoáng như thường ngồi trước đàn piano. Ngón tay thon dài tao nhã nhấc lên, hạ xuống, phím đàn nhảy múa, diễn tấu khúc "Cao chạy xa bay" ưu thương, triền miên.

"Có thể bảo trời đất này đừng âm ỉ thêm nữa hay không, trong lòng tôi tĩnh lặng đến lạ thường, thật giả trong câu chuyện không có dư thừa sức lực để phân biệt, chẳng qua là muốn nghiêm túc yêu một lần thôi... "

Trạng thái tự đàn tự hát hoàn toàn quên mình kia, khiến cả người Ôn Hành Viễn toát lên vẻ sâu muộn, thâm tình. Khúc ca kết thúc, tiếng vỗ tay vang mãi, anh hoàn toàn không để tâm, không nhìn bất cứ ai, chậm bước rời khỏi.

Quý Nhã Ngưng không thể dẫn cơn giận thêm nữa, đuổi theo ra ngoài, chặn Ôn Hành Viễn ở bãi đỗ xe, "Mang theo vị hôn thê đến đây tụ họp, Ôn Hành Viễn, anh muốn chứng minh điều gì vậy?".

Đối diện với câu chất vấn của cô, nét mặt Ôn Hành Viễn lạnh lùng, "Tôi không hiểu ý của cô, cũng không có nghĩa vụ phải giải thích với cô".

"Anh có thể không hiểu, cũng không cần phải giải thích với tôi, chỉ cần dừng dùng cách thức dung tục này đè ép Nhan Nhan là được", thấy Ôn Hành Viễn thoáng chốc giận đến xanh xám mặt mày, Quý Nhã Ngưng như bắn pháo liên hồi nói, "Anh có biết, từng người các anh nếu không phải là khuyển cô ấy thì là trách móc cô ấy, đến anh trai Si Nhan cũng đứng về phía anh, như thế nếu cô ấy không theo anh thì cô ấy là kẻ ngốc nhất, điên nhất trên đời này vậy. Anh đối tốt với cô ấy, anh yêu cô ấy, cô ấy nhất định phải lấy anh sao? Có phải là chỉ cần cô ấy từ chối tình cảm của anh là có tội không?".

Nét mặt Ôn Hành Viễn không một gợn sóng, đáy mắt lại cuộn trào mãnh liệt, "Cô ấy nói với cô như vậy sao?".

"Cô ấy là kẻ ngốc, trước giờ không biết cãi lại một câu cho bản thân mình. Cô ấy chẳng qua là không muốn vì một chút nhớ nhung đối với quá khứ còn rơi rớt lại trong lòng mà làm tổn thương đến anh, sợ phụ tấm chân tình của anh. Lẽ nào như vậy cũng sai hay sao? Mười năm, khoảng thời gian mười năm ấy đã khiến cô ấy không nói nên lời. Cô ấy không cần các anh, một người dứt bỏ sự nghiệp cực kỳ hưng thịnh quay trở về Thiên Dụ, một người không quan tâm hạnh phúc cả đời mình mà đi đính hôn với người mình không yêu. Ôn Hành Viễn, mọi người đều đã là người trưởng thành cả rồi, có thể dừng như vậy không? Đổi cách thức khác đi có được không hả? Anh có biết là, từ lúc biết anh sẽ đính hôn, cô ấy đã sống những ngày tháng thế nào không? Tại sao cứ phải ép cô ấy như thế? Đợi cô ấy gọi điện cho anh xin lỗi sao? Vậy tôi nói cho anh biết, với tính cách của Nhan Nhan, đừng nói đính hôn, cho dù anh lấy vợ, cô ấy cũng sẽ không đến cướp

hôn đâu. Đến lúc nhận được phong bì cô ấy mang đến, anh quả thực sẽ không có đường lùi đâu!"

Nói đến đây, sắc mặt của Ôn Hành Viễn đã rất khó coi, song Quý Nhã Ngưng không có ý dừng lại, đối diện với Si Hạ vừa theo ra, cô nói, "Anh trai, anh đừng trách em nói những lời khó nghe như vậy, anh cho rằng bạn của anh có thể mang lại hạnh phúc cho Nhan Nhan, đương nhiên, em cũng cảm thấy anh ấy là sự lựa chọn tốt nhất. Thế nhưng, lúc anh gọi điện thoại chất vấn Nhan Nhan, anh có từng nghĩ rằng, anh giúp Ôn Hành Viễn như vậy, vô hình chung đã tạo cho Nhan Nhan áp lực lớn nhường nào. Đừng nói cô ấy hiểu sự hy sinh của Hành Viễn dành cho mình, cho dù cô ấy không mấy may động lòng, cô ấy cũng không có lỗi. Trên đời này, tình yêu từ trước đến nay đều không phải là anh yêu tôi, thì tôi nhất định phải yêu anh".

Vào giờ tan tầm, xe của Trương Tử Lương dừng dưới lầu công ty, Si Nhan thoáng do dự, song cô vẫn đi qua đó, ngồi bên ghế phụ. Đến quán bar, hai người ngồi bên cửa sổ, Trương Tử Lương mới nói, "Tối mai lễ đính hôn được người ta quan tâm nhất của thành phố G, Ôn Hành Viễn của em sẽ trở thành vị hôn phu của Lý Hiểu Quân, anh muốn phỏng vấn đương sự một chút, em có cảm tưởng gì? Cứ dự định nín nhịn thế này sao."

Ôn Hành Viễn của cô? Có lẽ trong mắt người ngoài, Ôn Hành Viễn là người thuộc về riêng cô, cho dù không có nhãn hiệu, nhưng vẫn rõ ràng rành rành là thế. Nhưng sau buổi tối ngày mai, anh đã là người có vị hôn thê, như Si Hạ nói "Người ngoài nhìn vào, họ rất xứng đôi".

Cái tên "Lý Hiểu Quân", Si Nhan đã từng nghe Si Hạ nhắc đến. Mấy ngày cô trầm lặng khác thường sau khi xuất viện, Si Hạ đều vờ như lơ đãng nhắc đến Ôn Hành Viễn. Anh từng nói, "Lý gia có trợ lực rất lớn đối với sự phát triển của Ôn Thị, Lý Hiểu Quân là người phụ nữ rất táo bạo, thấy Hành Viễn không chủ động, thường đến công ty tìm cậu ta. Còn bác Ôn cũng rất vừa ý cô con gái của Lý gia".

Lúc bấy giờ, Si Nhan không nói gì. Còn Si Hạ lại dung túng cho tính bướng bỉnh của cô.

Mãi đến ngày cô rời khỏi thành phố A, Si Hạ cuối cùng đã trực tiếp nhắc đến Ôn Hành Viễn, "Hành Viễn ở trên thương trường bày mưu lập kế, gặp qua vô số người, người không hiểu nói cậu ấy mưu mô thâm hiểm, nhưng em nên hiểu rằng, tâm tư của Hành Viễn cực kỳ đơn giản. Tất cả chỉ vì cậu ấy yêu em mà thôi".

Đó là lần đầu tiên Si Hạ nói giúp Ôn Hành Viễn, cũng là lần đầu tiên anh can thiệp vào chuyện riêng của Si Nhan. Hôm nay, sau ba tháng, khoảng cách vài nghìn dặm, Si Hạ nói qua điện thoại, "Tuần trước Hàn Nặc đến Cục lấy tài liệu, bọn anh có gặp nhau. Tiểu Nhan, Hàn Nặc không còn là Hàn Nặc của ba năm về trước nữa, cậu ta ngày càng có năng lực gánh vác rồi, đừng nghĩ rằng cậu ta yếu đuối như vậy, anh tin là cậu ta thật tâm hy vọng em hạnh phúc. Hàn Nặc biết, đó là thứ cậu ta không thể mang đến cho em. Về phần ai có thể khiến em hạnh phúc, em có cảm giác, đúng vậy không? Đồng ý với anh trai, dũng cảm lên nhé!".

Dũng cảm, nói thì dễ, làm rất khó. Thế nhưng, trên đời này chung quy có một người, có thể mang đến cho bạn lòng dũng cảm, khiến bạn dũng cảm.

Sau khi suy ngẫm. Si Nhan trả lời Trương Tử Lương thế này, "Em không quan tâm buổi đính hôn có bao nhiêu con mắt ngóng trông, em chỉ quan tâm anh ấy có hạnh phúc hay không".

"Lẽ nào em không biết, hạnh phúc của cậu ấy chính là ở bên em. Không lựa chọn, là em. Có lựa chọn, là em. Lựa chọn rồi, chính là một đời."

Si Nhan lặng thinh, sau đó cô từ từ cong khóe môi, khẽ mỉm cười, "Nếu đã là một đời, sao anh ấy lại đính hôn với người khác?".

Lời nói ra, như ý cười trên khuôn mặt, tự tin rạng rỡ khiến người ta muốn tần cho cô một trận.

Trương Tử Lương không nhin được mà văng câu chửi tục, "Đáng ra không nên nhọc lòng vì các người. Hai kẻ điên."

Trên đường Si Nhan trở về khu chung cư, Quý Nhã Ngưng gọi điện thoại đến.

Si Nhan nhìn đồng hồ, nhận máy, "Muộn thế này rồi sao cậu còn chưa ngủ?".

"Nếu như tớ còn có thể ngủ được, thì tớ vô tâm đến nhường nào hả?"

"Sao thế, Đường Nghị Phàm ức hiếp cậu à?"

"Không phải là anh ấy", Quý Nhã Ngưng ở đầu dây bên kia bỗng im bật, mắt lén lút liếc về cửa văn phòng của Ôn Hành Viễn, dè thấp giọng nói, "Tớ chọc giận Ôn Hành Viễn rồi!".

"Anh ấy?", Si Nhan không hiểu, "Xảy ra chuyện gì vậy?".

Quý Nhã Ngưng thuật lại một lượt chuyện nổi cơn tam bành với Ôn Hành Viễn ngày hôm qua, "Hôm nay ở công ty tớ chào anh ấy, anh ấy không thèm ngược mắt lên. Tớ đến văn phòng tìm anh ấy ký giấy tờ, anh ấy không nói lời nào ký một lèo, ngay cả một cái liếc mắt cũng không thèm. Cậu nói xem, không phải là Ôn Hành Viễn bị tớ chọc tức thành ra ngốc nghếch rồi đấy chứ? Nếu như vậy thật, có phải chúng ta có lý do không cần anh ấy nữa rồi hay không?", nghĩ đến dáng vẻ xụ mặt của Ôn Hành Viễn, Quý Nhã Ngưng lại không nhin được cười, "Cậu không biết đâu, dáng vẻ anh ấy không nói chuyện tức cười lắm!".

Si Nhan giấu tiếng thở dài, "Quý Nhã Ngưng, mặc dù công ty là của ông xã cậu, nhưng dù gì Ôn Hành Viễn cũng là sếp lớn, cậu nói xấu sau

lưng anh ấy như vậy sao?".

Quý Nhã Ngưng phản bác, "Tớ không thèm nói xấu anh ấy, tớ bình luận rất khách quan", không đợi Si Nhan bắt bẻ, Quý Nhã Ngưng nói tiếp, "Mặc dù lời tớ mắng đúng lý hợp tình, nhưng bình tâm nghĩ lại, Ôn Hành Viễn cũng không dễ dàng gì. Cậu không biết phải không, hôm cậu rời đi, anh ấy đã đến sân bay đấy. Tớ đoán, cậu và Hàn Nặc nhất định đã làm ra chuyện gì quá giới hạn, kích thích anh ấy, nếu không thì anh ấy sẽ không có ý định đánh hôn đâu".

"Anh ấy đã đến sân bay?"

Đúng thế, tối qua Nghị Phàm nói cho tớ biết. Chắc là anh Si Hạ nói cho Ôn Hành Viễn thời gian cậu đi. Thực ra, cậu không nên giấu anh ấy. Cho dù Hàn Nặc muốn tiễn cậu, cậu cũng có thể nói cho rõ ràng."

"Tớ không muốn không từ mà biệt. Chỉ là, tớ không biết phải đối diện với anh ấy thế nào, mới tránh né ở riêng cùng anh ấy."

"Cái gì gọi là không biết phải đối diện với anh ấy thế nào? Mới trải qua một Hàn Nặc, đến yêu đương cậu cũng không thể rồi sao? Nhìn Lý Hiểu Quân đi, người ngoài hành tinh cũng có thể nhìn ra được là Ôn Hành Viễn không có ý với cô ta, nhưng người ta chẳng phải vẫn dính lấy đấy à. Chính là bởi vì định lực(*) của Ôn Hành Viễn tốt, đổi lại là người đàn ông khác, đã bị thu phục từ sớm rồi."

(*). Sức mạnh do Thiên định mang lại nhằm loại bỏ mọi tham ái.

"Cậu nói hươu nói vượn gì đấy hả? Tớ phát hiện thấy sau khi làm vợ người ta, cậu đã trở nên lảm chuyện rồi. Sao, có người dính lấy Đường Nghị Phàm nhà cậu rồi à?"

"Tớ chỉ nói lời thật lòng thôi", Quý Nhã Ngưng dừng một giây, "Có lẽ là tớ nhạy cảm, cứ cảm thấy ánh mắt Trương Nghiên nhìn Nghị Phàm là lạ

thế nào ấy".

"Ai? Trương Nghiên? Trợ lý của Ôn Hành Viễn?"

"Chính là cô ta", Quý Nhã Ngưng thu lại sắc mặt, "Tớ không chỉ một lần nhìn thấy họ ra vào cùng nhau, có điều mỗi lần gặp mình, Trương Nghiên có vẻ rất không vui. Cậu hiểu cái không vui này là gì không, chính là kiểu biến đổi một giây trước còn cười, giây sau mặt đã lạnh tanh ấy".

Ấn tượng của Si Nhan về Trương Nghiên chỉ dừng lại ở những cuộc điện thoại. Trong thời gian Ôn Hành Viễn ở thành cổ, mọi chuyện của công ty đều là Trương Nghiên thông qua điện thoại hoặc thư điện tử báo cáo với Ôn Hành Viễn. Về năng lực và khả năng làm việc của cô ta, Ôn Hành Viễn rất hài lòng. Còn Trương Nghiên là người phụ nữ như thế nào, Si Nhan quả thực không hay biết.

"Chắc cậu suy nghĩ nhiều rồi? Hoa Thành và Hoa Đô hiện giờ là quan hệ hợp tác, Trương Nghiên đại diện cho Bất động sản Hoa Đô, cũng chính là đại diện cho Ôn Hành Viễn của Ôn Thị. Với vai trò là người phụ trách của Hoa Thành, Đường Nghị Phàm và cô ta có tiếp xúc riêng là chuyện rất bình thường."

"Chỉ hy vọng là như vậy", Quý Nhã Ngưng bĩu môi, "Chúng ta lạc đề rồi, chủ đề chính rõ ràng là Ôn Hành Viễn mà. Nói thật cho cậu biết nhé, tớ đã cho anh ấy biết địa chỉ weibo(*) của cậu, đoán chừng là anh ấy đã đọc rồi. Về phần phản ứng ra sao, với chỉ số thông minh của tớ, tạm thời chưa thấu".

(*). Là một trang mạng xã hội của Trung Quốc, tương tự như Facebook.

Cô cần phải như vậy không? Quyền lựa chọn nằm trong tay cô sao? Si Nhan không khỏi nhớ lại tin nhắn nhận được lúc mở máy buổi sáng. Tròn

ba tháng không liên lạc, trước ngày được gọi là ngày đính hôn, Ôn Hành Viễn gửi tin nhắn cho cô, "Anh vẫn luôn ở đây".

Thì ra anh đã đọc weibo của cô, hiểu được sự đắn đo và tâm ý của cô.

"Mấy tháng nay Ôn Hành Viễn đều sống ở căn hộ đối diện với Hoa Thành, ngoại trừ quay về thay đồ ra, cơ bản đều ở văn phòng, anh ấy bất thường như vậy, người khác có thể không hiểu vì sao, nhưng cậu thì không được như vậy", Quý Nhã Ngưng như thở dài nói, "Tớ không khuyên bảo cậu nhiều, là vì không muốn tạo áp lực cho cậu. Nhưng mà, hiện giờ người ta đã gây ra động tĩnh lớn như thế, chính là muốn đợi một câu nói của cậu, cậu nên tỏ thái độ đi. Chuyện đính hôn này không to tát lắm, nhưng nếu khiến ai nấy đều biết cả thì không hay. Tớ chỉ hỏi cậu một câu thôi, có cần người ta nữa hay không?".

Nói đến đây, Quý Nhã Ngưng bỗng nhiên nghẹn họng, bởi trong lúc lơ đãng quay đầu, phát hiện ra nam chính trong chuyện này không biết từ lúc nào đã đứng phía sau cô. Giờ phút này, người đó đang dùng ánh mắt "Câu này cô hỏi hay lắm" để nhìn cô. Sau đó, vào lúc cô không biết phải làm thế nào, Ôn Hành Viễn đưa tay lên, nhận lấy điện thoại, dáng vẻ vô cùng tao nhã.

"Anh ấy tốt như vậy, ai không cần chứ? Chỉ là, khi ở bệnh viện bị đánh thức, nghe thấy anh ấy nói, đã yêu tớ mười năm, tớ..." Si Nhan không nói tiếp được nữa, cô không phát hiện ra sự bất thường ở đầu dây bên kia, thình lạng một lúc, ổn định cảm xúc mới tiếp tục, "Tớ bất ngờ khi anh ấy thích tớ, kinh hãi khi anh ấy đã thích tớ mười năm. Anh trai tớ từng nói: Trên đời này vẫn có người yêu tớ không toan tính. Lúc bấy giờ tớ tưởng là lời an ủi. Mãi đến hôm đó tớ mới ý thức được rằng, bản thân quả thực quá may mắn, mặc dù thứ mất đi không thể tìm lại được nữa, vẫn có anh ấy ở bên. Có được thứ quý báu như anh ấy là may mắn của tớ. Thế nhưng, trong thế giới tình cảm, anh ấy như một trang giấy trắng, tớ lại là điểm đen mà ai ai liếc qua cũng thấy ngay trên trang giấy trắng ấy. Mười năm hy sinh,

mười năm thật lòng, tớ lấy gì ra để cân bằng? Anh ấy không so đo, nhưng tớ lại không thể yên lòng".

Quý Nhã Ngưng không nghe thấy Si Nhan nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào khuôn mặt Ôn Hành Viễn, sợ sẽ bỏ lỡ một cái biến đổi sắc mặt rất nhỏ của anh.

Trong sự trầm lặng của Si Nhan, trong cái nhìn chăm chú của Quý Nhã Ngưng, Ôn Hành Viễn cuối cùng đã mở lời, giọng nói trầm thấp trở nên vô cùng rõ nét trong không gian yên tĩnh, "Xin lỗi, trước giờ anh không nghĩ bản thân lại tạo cho em áp lực lớn đến vậy".

Si Nhan bỗng chốc hóa đá, Quý Nhã Ngưng cũng im lặng không nói được lời nào.

"Cái này gọi là, người không biết không có tội. Tiểu Nhan, chúng ta không nói về mười năm đã qua kia nữa. Từ giây phút này trở đi, em có thể dừng cảm một lần vì anh không?"

Giây phút này, Si Nhan không nhìn thấy đôi mắt của người đàn ông sáng rõ như muôn vì sao lấp lánh treo trên bầu trời đêm. nhưng lại có thể nghe thấy giọng nói trầm thấp như muốn bóp vụn trái tim của ai đó, cùng với tiếng thở nhẹ mà đều từ loa điện thoại truyền tới. Sự ấm nóng đủ để trái tim con người ta sục sôi dường như đang phá ra.

Đưa mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trong dòng người vội vã, Si Nhan nghe thấy có giọng nói kiên định trả lời, "Em nghĩ là, em có thể".

Em gặp được anh, không phải trong độ tuổi đẹp nhất, nhưng vì anh, một lần nữa có lòng tin vào tình yêu, chờ mong những ngày tháng sau này. Em sẽ không hoài niệm về quá khứ thêm nữa, bởi vì hiểu rằng anh đã vì em mà giữ gìn trái tim chân thành nhất. Em tình nguyện dừng cảm vì anh. Em bằng lòng ở bên anh, hoàn thành quyết định quan trọng nhất của tình yêu.

Sáng sớm tinh mơ, Si Nhan vừa mò điện thoại đã có tin nhắn đến.

Người ở xa nghìn dặm nói với cô, "Hưng phấn quá, cả đêm không ngủ được".

Chỉ mấy chữ đơn giản, song bao hàm quá nhiều tình cảm. Si Nhan nhìn đi nhìn lại, khóe môi mỉm cười mà bản thân không hay biết.

Đang phải họp thì điện thoại rung, vẫn là người kia, lần này người kia nói: "Anh đã đến sân bay rồi. Không ngờ vẫn còn hai tiếng đồng hồ nữa mới cất cánh, anh nóng lòng quá".

Trong hai tiếng đồng hồ chờ đợi máy bay cất cánh, người kia đâu chỉ một lần tự vấn tự đáp. "Có đến đón anh không? Sẽ đến phải không?".

Cứ như một đứa trẻ con.

Cuối cùng, sau hai giờ đồng hồ dài đằng đẳng, anh nói, "Đợi anh".

Si Nhan nhìn đồng hồ, tra thời gian hạ cánh của chuyến bay anh ngồi, tiếp tục công việc.

Song cô phát hiện ra rằng, quá khó để tập trung tinh thần. Chờ đợi thật gian nan nhường nào, một buổi chiều dài đằng đẳng như không có bờ bến, đặc biệt là khi người kia tắt máy, không thể nhắn tin, thời gian chừng như ngừng lại.

Quả nhiên là như Ôn Hành Viễn nói: Nóng lòng quá.

Khó khăn lắm mới chờ được đến lúc tan tầm, đồng nghiệp cùng văn phòng lúc sắp rời đi bỗng cất lời trêu chọc, "Ngày hôm nay, không đếm được là cậu đã xem đồng hồ bao nhiêu lần rồi nữa, có phải là bạn trai đến thành cổ thăm nom không hả? Mau đi hẹn hò đi."

Giờ Si Nhan mới ý thức được, cả buổi chiều, tần suất bản thân nhìn đồng hồ nhiều đến mức nào.

Si Nhan không nhin nổi mà bật cười.

Căn chuẩn thời gian, cô mượn xe của Trương Tử Lương đi đón anh, lúc đến sân bay vừa khéo loa phát thanh thông báo, "Chuyến bay 3696 bay từ thành phố A đã hạ cánh...".

Si Nhan kiễng chân nhìn về phía dòng người, lòng bắt đầu căng thẳng lạ lùng. Thậm chí nhiều năm về sau, cô vẫn nhớ như in tâm trạng lo lắng và hoảng hốt của mình lúc ấy.

Mà sự ngọt ngào màu nhiệm khi gặp nhau cũng là điều cô chưa từng trải qua, cũng ngượng ngùng và chờ mong như lần đầu nếm hương vị tình yêu.

Cô còn nghĩ: Lần này gặp nhau, không giống như trước kia nữa rồi, thì một bóng hình ngọc thụ lâm phong đã đập vào tầm mắt.

Si Nhan thở sâu hai lần, chậm rãi và kiên định bước về phía người kia.

Vào khoảnh khắc nhìn thấy cô, trong lòng Ôn Hành Viễn thoáng chốc dậy lên niềm cảm động khó hiểu. Mười năm rồi, gặp nhau - xa cách không ngừng, cuối cùng cô đã tình nguyện bước đến gần anh. Họ, cuối cùng đã có một khởi đầu như anh chờ đợi. Nam chính dần cong khóe miệng, nhanh bước nghênh đón.

Cảm nhận được sự gấp gáp của anh, khuôn mặt Si Nhan không kìm nén được mà nóng bừng. Đối phương nhanh mắt phát hiện thấy sự căng thẳng của cô, sải chân bước đến. Khoảng cách được rút ngắn, tim đập rộn ràng, tình yêu cứ vậy mà lớn lên.

Hai người mặt đối mặt, thấy cô khẽ cúi đầu chà xát tay, Ôn Hành Viễn rất muốn cười. Nụ cười này, đương nhiên không phải là tự giễu, mà là vui mừng. Vui mừng vì cô gái mà anh yêu nhiều năm cuối cùng đã có thể lấy thân phận là người yêu để đối diện với anh.

Trong lòng Ôn Hành Viễn sóng lớn cuộn cuộn ngất trời, song không để lộ ra ngoài, đưa tay lên sờ trán Si Nhan, anh hỏi, "Sốt rồi à?".

"Hả?", Si Nhan sửng sốt, hiển nhiên không thể tiêu hóa được cuộc trùng phùng theo cách của Ôn Hành Viễn.

Dáng vẻ ngô nghê của cô khiến người ta muốn bắt nạt, Ôn Hành Viễn đã làm như vậy thật, ngón tay thon dài nhéo mặt cô, anh nói, "Không sốt thì sao mặt lại đỏ thế này, hử?"

Si Nhan giờ mới hiểu ý trêu chọc của anh, "Không sốt, nhưng mà có lẽ là uống nhầm thuốc rồi", vừa nói vừa muốn đập vào tay anh. Lại bị anh trở tay nắm lấy.

Si Nhan không chống cự lại sự thân mật này, để mặc Ôn Hành Viễn nắm tay, cảm nhận nhiệt độ ấm nóng của cơ thể anh, cố ý xụ mặt nói, "Quả thực là lâu quá, hại em đợi cả một ngày".

Giọng điệu làm nũng khiến Ôn Hành Viễn càng buồn cười, vươn tay ra kéo Si Nhan vào lòng, ôm thật chặt, hơi thở nóng bỏng của anh phả bên tai cô, "Anh nhớ em".

Thuận thế áp mặt vào lồng ngực anh, Si Nhan đưa tay ôm lấy vòng eo săn chắc của anh, thấp giọng đáp, "Ừm, em biết".

"Có phải là nên cân nhắc đổi câu thoại hay không?", ôm chặt lấy cô, anh thấp giọng nói, "Nói em cũng thế đi. Hoặc là em nhớ anh hơn".

Si Nhan khẽ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vào ngực anh. "Em sẽ không nói nhớ nhưng với người bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành vị hôn phu của người khác!".

Ôn Hành Viễn phá lên cười, nới lỏng vòng tay, anh khẽ hôn lên má Si Nhan, "Gì cơ, bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành vị hôn phu của người khác á? Anh có thể lý giải thành em đang ghen không? Được rồi, được rồi, anh chủ động nhận lỗi, và tiến hành tự phê bình sâu sắc nữa, chuyện cũ bỏ qua nhé? Hơn nữa vì em, anh đã bỏ trốn rồi, em phải chịu trách nhiệm với anh!".

Si Nhan không mắc lừa trò này của anh, "Chịu trách nhiệm gì cơ? Rõ ràng là anh tự nguyện mà, đừng ý lại rằng em sẽ chạy theo anh!".

Ôn Hành Viễn nhướn một bên mày rậm, đôi mắt sáng rỡ khác lạ trong veo mà dịu dàng, vừa ôm cô đi ra ngoài vừa giảng giải với cô, "Lần này lớn chuyện rồi, chúng ta phải nói chuyện nghiêm túc, con người anh đây trước giờ cứ ở gần là

ý lại".

Si Nhan bị anh chọc cười, "Nếu để nhân viên Ôn Thị nhìn thấy đại Boss của họ tính tình thế này, sẽ có phản ứng gì nhỉ?".

"Bọn họ không có cơ hội nhìn thấy đâu."

"May là bọn họ không có cơ hội nhìn thấy anh cướp điện thoại của người ta, nếu không quả thực là mất hết uy tín rồi."

Biết cô đang canh cánh trong lòng chuyện này, Ôn Hành Viễn vội vàng giải thích, "Ai bảo em không trả lời. Anh lại không dám liều lĩnh gọi điện, sợ mạo phạm người đẹp, đành phải thám thính tâm ý của em từ chỗ Quý Nhã Ngưng thôi".

"Vậy anh thám thính được tâm ý gì rồi?"

"Em không biết sao? Vậy em đến đón anh làm gì?"

"Em nói đến đón anh sao? Này, anh là ai, sao lại kéo em hả, em còn phải đi đón người nữa cơ..."

"Đón ai hả, anh có thể làm thay em."

Giống như hai đứa trẻ tinh nghịch, ồn ào đến tận bãi đỗ xe. Si Nhan biết rõ những cực nhọc khi phải ngồi máy bay đường dài, không muốn để anh lái xe, nhưng Ôn Hành Viễn lại ấn cô ngồi vào ghế phụ, chạy thẳng đến núi phía nam.

Si Nhan không hỏi anh muốn đi đâu, làm gì, cô chỉ hạ cửa xe xuống, để mặc ngọn gió cuối thu thổi bay những sợi tóc dài, chốc chốc lại lặng lẽ nhìn anh đang chăm chú lái xe, cả người sáng khoái, lòng đầy ắp ngọt ngào.

Lên đến núi, Ôn Hành Viễn cởi áo khoác ngoài của mình ra khoác lên người Si Nhan, xắn tay áo sơ mi lên, lấy lều vải trên xe ra bắt đầu dựng. Si Nhan muốn giúp, anh lại không cho, "Em ngồi một bên nghỉ ngơi đi".

Si Nhan ngồi trên thảm cỏ, lẳng lặng nhìn anh bận rộn, theo đó là sự ấm áp nhóm lên trong lòng, nụ cười mím hiện lên bên khóe miệng, "Sao trên xe lại có lều vải thế?", thấy Ôn Hành Viễn nhướng mày, có bỗng nhiên hiểu ra, "Anh bảo Tử Lương chuẩn bị?".

Ôn Hành Viễn chỉ cười mà không nói, chẳng mấy chốc đã hoàn thành công việc. Buộc chặt xong sợi dây ở bốn góc lều vải, anh đến bên bờ sông rửa tay, rồi ngồi xuống bên cạnh Si Nhan.

Ánh chiều tà rơi xuống khuôn mặt anh, khiến khuôn mặt nhìn nghiêng mê người của người đàn ông này càng tăng thêm vẻ cương nghị. Ôn Hành Viễn ôm lấy cô, hỏi, "Sao không hỏi anh rốt cuộc là muốn làm gì?"

Si Nhan thả lòng người tựa vào lòng anh, nghiêng đầu nhìn vào mắt anh, "Nếu không phải là bị em chọc tức đến hồ đồ, thì đường đường Tổng Giám đốc Ôn đâu thể làm chuyện mất khí chất như thế. Suy cho cùng, là vấn đề của em".

Tay của Ôn Hành Viễn ôm lấy cô càng chặt, nghiêng người tựa vào cô, cánh môi ấm nóng khẽ chạm vào bên má non mịn của cô, giọng nói trầm thấp dịu dàng, "Những phóng viên kia chẳng qua vì một câu mập mờ giữa cha anh và Lý gia, đã truyền ra ngoài tin tức đính hôn, còn Hành Dao lại cố ý nói dối Tử Lương, mục đích chính là muốn xem phản ứng của em thế nào, ban đầu anh không hề hay biết, sau đó...", dừng một lát, thấy cô không có bất kỳ phản ứng gì, anh căng thẳng hỏi, "Đọc weibo của em anh mới biết, em sống không tốt chút nào. Khó chịu nhiều ngày như vậy, em có trách anh không?".

Si Nhan lắc đầu, đưa tay ra vuốt ve gương mặt của anh, "Là em hèn nhát, trách anh gì chứ?".

Ôn Hành Viễn nghe ra hàm ý tự trách trong lời nói của cô, nhìn cô bằng ánh mắt thương yêu, từ từ hôn xuống đôi môi cô.

Si Nhan thuận theo anh, nhắm mắt lại, cảm giác thấy môi của anh khẽ phủ xuống, từ đụng chạm dịu dàng ban đầu dần chuyển thành nụ hôn sâu mãnh liệt, mang theo hơi thở nam tính của riêng anh, như dãi núi lấp biển cuốn sạch tất thảy. Si Nhan chỉ cảm thấy một luồng điện đánh thẳng vào cánh cửa phòng thủ của trái tim, cơ thể không kìm nổi khẽ run lên, trong mê loạn đã bất giác ôm lấy cổ anh.

Ôn Hành Viễn thỏa mãn thở dài. Tinh tế vẽ phác đường môi cô, quyến luyến và ngây ngất với vị ngọt ngào nơi miệng cô, anh gần như không khống chế nổi mình.

Chỉ là một nụ hôn mà thôi. Ôn Hành Viễn phải cố gắng kiềm chế, ép buộc bản thân rời khỏi, khẽ điều hòa hơi thở.

Mãi đến khi hai người bình tâm lại, Si Nhan mới hỏi, "Chúng ta như thế này, coi như yêu đương rồi sao?".

Ôn Hành Viễn dùng áo khoác ngoài bao bọc lấy cô, giọng nói khàn khàn mê người, "Đương nhiên. Hiện giờ chúng ta là quan hệ yêu đương một trăm phần trăm, anh cầm chắc thân phận bạn trai của em rồi, em đừng có chối cãi!".

Khẩu khí bá đạo khiến Si Nhan ném cho anh ánh mắt oán trách, sau đó, lòng bàn tay cô khẽ lật, đan vào bàn tay anh, mười ngón siết chặt.

Bốn bề trở nên yên tĩnh, chỉ có âm thanh của cơn gió thu thổi lá cây bay xào xạc.

Khoảnh khắc ấm áp hiếm có.

Cuối cùng thì Si Nhan đã trở nên dũng cảm. Khi nhìn rõ sự xa cách giữa mình và Hàn Nặc, khi ý thức được Ôn Hành Viễn có lẽ là hơi ấm cuối cùng trong cuộc đời này, cô đã không nỡ để anh đi. Chân tình khó tìm, lương nhân(*) khó cầu, để có được cô, anh cam tâm tình nguyện vứt bỏ luân sắc nhân gian, cô có lý do gì để hèn nhát, trốn chạy?

(*). Để chỉ lang quân.

Khi anh hỏi cô có thể vì anh mà dũng cảm một lần hay không, giọng nói trầm thấp tựa như xuyên qua khoảng cách nghìn dặm, dội thẳng vào lòng cô. Thế giới u ám bỗng chốc trở nên tươi sáng, mắt Si Nhan bất giác đã ướt nhoe.

"Em nghĩ, em có thể!"

Đây là câu trả lời của cô, cũng là lời hứa của cô.

Khoảnh khắc ấy, niềm hạnh phúc lan tỏa đến từng góc ngách trong cơ thể, thậm chí là thế giới bỗng nhiên trở nên yên bình.

"Anh tưởng rằng cả đời này sẽ không có cơ hội nhận được câu trả lời này."

Xót xa đến mức khiến người ta đau lòng.

Cảm xúc xốn xang, trái tim của Si Nhan hồi lâu không thể ổn định. Một lúc sau, cô mới khàn giọng : "Xin lỗi, khiến anh phải đợi lâu rồi."

Bất luận là quá trình chờ đợi có khó khăn đến dường nào, chỉ cần kết cục như anh mong mỏi, anh đều cam tâm tình nguyện.

"Ngày mai sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, anh đảm bảo", giọng nói trầm thấp rõ nét, kiên định, tựa hồ như tích tụ những si mê và cố chấp trong mười năm chờ đợi, không cho phép Si Nhan không tin.

Si Nhan cong môi vẽ lên một nụ cười, má lúm đồng tiền thoáng hiện, "Em muốn gặp anh".

Ý tương tư nồng đượm, cỏ dại mọc lan tràn.

Giây phút này, anh đã chờ đợi quá lâu.

Ôn Hành Viễn dịu dàng thấp giọng, "Ngoan nào, ngày mai anh đến".

Giọng nói của anh rất khẽ, chỉ như tiếng thì thầm bên tai, cô thấp giọng "ừm" một tiếng, con tim bất chợt cảm thấy yên bình.

Ngày hôm nay, sau mười năm, Ôn Hành Viễn cuối cùng đã bước được vào trái tim Si Nhan.

Quả thực là, giống như kinh qua trăm sông nghìn núi.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C4-4: Quyết định quan trọng nhất (4)

Đang bận rộn tới độ quay mòng mòng thì điện thoại của Ôn Hành Viễn gọi đến. Giọng nói uể oải của anh, như vừa ngủ dậy, "Tiểu Nhan, còn bao lâu nữa em mới tan làm? Em có thể về sớm không?".

Si Nhan nhìn đồng hồ, mới ba giờ chiều, "Sáng nay em đã muộn làm rồi, hiện giờ còn muốn về sớm, anh muốn em thôi việc hả?".

Tối qua, họ ở một đêm trên núi, sáng nay xuống núi, biết tối qua Ôn Hành Viễn ngủ không ngon, Si Nhan kiên trì đưa anh về nhà nghỉ ngơi trước rồi mới đi làm. Kết quả lúc sắp ra khỏi nhà, anh không nỡ để cô đi, hại cô muộn những bốn mươi phút.

Ôn Hành Viễn phớt lờ lời cô nói, trả lời, "Thôi việc thì thôi việc, anh nuôi em!".

Si Nhan cười nhạo, "Tổng Giám đốc Ôn cũng giàu có quá nhỉ!".

Ôn Hành Viễn cười có vài phần đắc ý, "Kiếm đủ tiền cưới vợ và nuôi vợ rồi".

Si Nhan không nhịn được cười, "Huênh hoang!".

Vị kia hôn gió cô một cái, "Có thể tan ca đúng giờ chứ? Đợi lát nữa anh đến đón em".

Cuộc trò chuyện kết thúc, Si Nhan tiếp tục công việc đang dang dở, sau khi dốc hết sức lực thì cuối cùng đã hoàn thành trước giờ tan ca. Cô

đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi thì có người đến thăm.

Người đó cười ôn hòa, đưa túi trong tay cho cô, "Thấy quây tiếp tân không có ai, tưởng em về rồi".

"Cái gì vậy ạ? Vừa gặp mặt đã nhận lễ thể này, em sẽ ngại đấy", Si Nhan không đưa tay ra nhận, nhìn Văn Thao trước mặt bằng ánh mắt khó hiểu.

Văn Thao là anh hai của Văn Tĩnh, có mở quán trà ở cổ trấn, Văn Tĩnh dẫn cô đến đó một lần, nhưng lúc đó Văn Thao có chuyện phải ra ngoài, Si Nhan không gặp được anh trai trong truyền thuyết của Văn Tĩnh. Sau đó, Văn Thao chủ động đến gặp cô một lần, cảm ơn cô đã chăm sóc Văn Tĩnh, cô không tiện từ chối nên cùng anh ăn bữa cơm, coi như đã quen biết.

"Là đặc sản quê nhà Tiểu Tĩnh gửi tới. Con bé cứ dặn đi dặn lại là nhất định phải đưa đến cho em", Văn Thao cười giải thích, khiến cô không thể từ chối.

Si Nhan lúc này mới chìa tay ra nhận, "Xa xôi như vậy, cô ấy không sợ phiền phức, còn bắt anh chạy tới đây nữa".

Văn Thao cười nói, "Con bé có lòng tạo cơ hội cho anh". Si Nhan lơ mơ nghe ra hàm ý trong lời của Văn Thao.

"Tiểu Nhan", Ôn Hành Viễn đúng lúc đi tới, hóa giải bầu không khí mờ ám.

Si Nhan thở phào một hơi, nhìn về phía người đàn ông ăn vận thoải mái, cười dịu dàng, "Hành Viễn".

Ôn Hành Viễn đi đến bên cô, đưa tay ra vuốt mái tóc dài của cô một lát, mới nhìn về vị khách không mời mà đến trước mặt, "Vị này là?".

Nhìn vẻ thân mật của hai người, Văn Thao mặt không đổi sắc thu lại ánh nhìn trên người Si Nhan, "Tôi là Văn Thao, chào anh".

"Văn Thao?", Ôn Hành Viễn nhìn Si Nhan.

Si Nhan nín lấy cánh tay Ôn Hành Viễn, thay hai người giới thiệu, "Đây là bạn trai em, Ôn Hành Viễn. Khách hàng tiềm năng của em, anh Văn".

Độ cong của khóe môi Ôn Hành Viễn dần được mở lớn, hưởng thụ câu "bạn trai em", gật đầu với Văn Thao, giọng điệu ôn hòa hơn nhiều, "Chào anh, tôi là Ôn Hành Viễn".

Văn Thao chẳng mấy chốc đã lục tìm được tư liệu có liên quan đến Ôn Hành Viễn trong trí nhớ, "Thì ra là Tổng Giám đốc Ôn của Ôn Thị, hân hạnh".

Đối với việc Văn Thao đã từng nghe đại danh của Ôn Hành Viễn, Si Nhan không lấy gì làm bất ngờ, dù sao thì "danh tiếng" của Ôn Hành Viễn trong thành phố G rất lớn, có người bạn trai thế này, muốn người khác không biết cũng khó, huống hồ anh lại nở mày nở mặt khi giành được công trình "Kim Bích Thiên Hạ" ở thành phố A. Trên thương trường, người biết đến anh càng nhiều hơn.

Ôn Hành Viễn cười nhạt, nhận lấy túi trong tay Si Nhan, "Nếu anh Văn có thời gian thì cùng ăn tối với chúng tôi nhé?".

Văn Thao không phải là người không thức thời, đương nhiên không muốn làm phiền thế giới hai người của họ, từ chối khéo, "Tôi còn có chuyện, tôi xin đi trước. Hôm khác nếu Tổng Giám đốc Ôn có thời gian, hoan nghênh đến quán trà của tôi ngồi một lát".

Ôn Hành Viễn bắt tay từ biệt Văn Thao, "Nhất định rồi".

Đợi Văn Thao bước vào thang máy, Ôn Hành Viễn nhìn chăm chăm Si Nhan, "Con một sách kia là ai vậy hả?".

"Cái gì mà con một sách?", Si Nhan nhéo cánh tay anh, "Người ta chỉ hơi nhả nhận thôi".

Ôn Hành Viễn ôm cô đi vào thang máy, "Vậy thì xin hỏi bạn gái đại nhân, con một sách nhả nhận kia là ai hả?".

Si Nhan phá lèn cười, "Làm tổn hại thanh danh người ta thế này không phù hợp với khí chất của Tổng Giám đốc Ôn đâu".

"Thời điểm này đừng nói chuyện khí chất với Tổng Giám đốc Ôn", Ôn Hành Viễn thu lại cánh tay dài, ôm chặt Si Nhan trước ngực, "Lá gan không nhỏ đấy nhỉ, dám lẳng lẳng quen biết đàn ông khác rồi cơ đấy? Thằng thẩn khai báo, nếu như có nửa câu che giấu, xem anh có cần em hay không!".

"Chỉ có cún mới cần người thôi", Si Nhan không thèm đếm xỉa tới cơn giận giả vờ của anh, thuận thế ôm lấy eo anh, cười ngọt ngào.

Ôn Hành Viễn khẽ nheo mắt, lộ ra vài phần nguy hiểm, "Dám nói anh là chó, được nuông chiều đến không biết trời đất là gì nữa rồi", dứt lời, anh cúi mạnh đầu xuống, hôn lên đôi môi chực mở ra cái lại của cô.

Si Nhan giãy giụa song không thể thoát nổi. Dưới sự công kích mãnh liệt của anh, cô chẳng mấy chốc đã đầu hàng khẽ ngửa đầu, đón nhận nụ hôn từ mưa phún dịu dàng đến mưa rền gió dữ của anh, quên cả việc bản thân đang ở trong thang máy.

Khi hai người hoàn toàn quên mình mà đắm chìm trong nụ hôn, thì cửa thang máy bỗng mở ra.

Si Nhan tỉnh táo trước tiên, cô đẩy mạnh Ôn Hành Viễn ra, nhìn đồng nghiệp Tiểu Đình đang đứng bên ngoài thang máy, hận không thể tìm lỗ

chui xuống. Đáng tiếc, trong thang máy không có lỗ nào có thể chui, cô đành phải co người ở phía sau Ôn Hành Viễn, cật lực giảm bớt cảm giác tồn tại.

Tiểu Đình đương nhiên nhận ra Si Nhan, tự động hóa giải lúng túng cho cô, "Em quên mang tài liệu nên quay lại lấy", nhìn Ôn Hành Viễn tuần lãng trước mặt, Tiểu Đình nháy mắt vẻ mờ ám về phía Si Nhan, "Chị Nhan, bạn trai của chị ạ?"

Si Nhan vừa gật đầu vừa cầu một cái đau điếng sau lưng Ôn Hành Viễn, còn nam chính, người vừa cho người ta thưởng thức cảnh "thân mật" miễn phí lại điềm nhiên như không có chuyện gì, bàn tay to dày ấm nóng vững vàng đỡ lấy eo Si Nhan, bình thản ung dung chào hỏi Tiểu Đình, "Xin chào".

Si Nhan thật muốn quăng một cái bạt tai thật đau lên khuôn mặt anh tuấn của anh.

Mãi đến khi vào nhà hàng, cơn giận của cô vẫn chưa thuyên giảm. Ôn Hành Viễn gọi món xong mới dỗ dành cô. "Cái miệng bĩu đến biến dạng rồi kìa, xấu là anh không thèm đâu đấy nhé", rồi anh lại hôn lên khuôn mặt nhỏ đang tức tối của cô, "Anh sai rồi, lần sau anh không dám nữa, được không nào?".

Si Nhan "hừ" một tiếng, tỏ vẻ không chấp nhận lời xin lỗi của anh.

Ôn Hành Viễn làm bộ đáng thương, "Tại anh không kìm nổi lòng, đừng giận anh nữa mà. Em như thế này anh nào có bụng dạ ăn cơm chứ, anh đã đói meo một ngày trời rồi, chỉ muốn cùng em thưởng thức bữa tối thôi đấy", dáng vẻ xin thề, "Anh đảm bảo lần sau sẽ không thế nữa".

Si Nhan bặm môi, vỗ vào cánh tay vừa giơ lên thề thốt của anh, "Ngày mai người trong công ty đều biết hết cả, em không còn mặt mũi đi làm nữa rồi!".

"Có gì phải ngại chứ, người đang yêu hôn nhau là chuyện quá bình thường. Anh còn chưa trách cô ta đã quấy rầy chuyện tốt của chúng ta thì thôi, cô ta còn dám truyền bá lung tung à?". Ôn Hành Viễn tức giận, thấy lông mày Si Nhan dựng thẳng, vội vàng cười nịnh nọt, "Tiểu nhân biết lỗi rồi ạ!".

"Sau này không được hôn em khi ở bên ngoài, nếu không em sẽ không tha cho anh đâu!" Tuy rằng quan hệ yêu đương của hai người đã danh chính ngôn thuận, thế nhưng hôn nhau nồng nhiệt trước mặt mọi người giữa ban ngày ban mặt, Si Nhan vẫn cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Ôn Hành Viễn nghe thấy thế toan đứng dậy kéo cô, "Thế giờ chúng ta về nhà".

"Về nhà? Không ăn cơm nữa à? Không phải là anh...", Si Nhan vội vàng phản ứng lại, đáy mắt hận không thể phi ra vài con dao găm.

Ôn Hành Viễn cười vang, "Em lại sao vậy hả, anh sợ người khác nhìn miễn phí ấy mà!".

Đáp trả lại anh là một cú đấm của Si Nhan.

Đồ ăn được đưa tới, Ôn Hành Viễn vô cùng chu đáo cắt bỏ bớt thành từng miếng nhỏ cho Si Nhan, "Ăn nhiều một chút, em gầy quá".

Si Nhan cho một miếng vào miệng, "Vậy là em giảm béo thành công rồi".

Ôn Hành Viễn không tức giận, lấy khăn ăn, lau mép cho cô, "Chưa từng thấy khi giảm béo bao giờ".

Bị thất thế, Si Nhan định cầm đĩa đổi phỏ với anh.

Ôn Hành Viễn ấn tay cô xuống, "Cầm đĩa chia vào bạn trai là không lịch sự, đừng để người khác nhìn thấy cử chỉ không thực nữ như vậy, mau bỏ xuống", sau đó lại xiên một miếng bò bít tết đưa lên miệng cô, "Há miệng ra nào".

Si Nhan cứ thuận theo tay anh nuốt bít tết xuống, "Sao trước đây em không phát hiện ra anh vô lại như vậy nhỉ?"

"Sau khi gặp được em mới thành ta như thế."

"Anh nói ai vậy hả?"

"Ý của anh là, sau khi ở bên em, sự vô lại của anh phát huy hơn mức bình thường."

Si Nhan chẳng buồn cãi nhau với anh, vui đâu vào ăn, chuẩn bị phát huy khả năng vượt mức bình thường ăn hết phần của anh, để anh bị đói. Kết quả, mới ăn được một nửa, anh đã bắt đầu truy hỏi đến cùng thân phận của Văn Thao. Si Nhan đành phải báo cáo đúng sự thật chuyện quen biết Văn Tĩnh. Đương nhiên, cô đã tự động lược bỏ đoạn Văn Tĩnh muốn giới thiệu Văn Thao cho cô.

Ôn Hành Viễn nghe xong, liền lẳng lặng ăn, không phát biểu ý kiến.

Si Nhan lấy chân chạm vào đôi chân dài của anh. "Hử?", Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, "Gì thế?".

"Sao anh lại không nói gì vậy?"

Ôn Hành Viễn giả vờ hồ đồ, "Nói gì cơ? Cả ngày không ăn, đói chết đi được", thấy Si Nhan trừng mắt với mình, anh cười lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, "Anh chỉ tìm hiểu tình hình một chút thôi, nếu đã không có tính uy hiếp nào thì bỏ qua".

Cách bỏ qua của anh quả thực là quá nhanh, cô còn chưa kịp phản ứng nữa! Đúng là không có gì để nói! Si Nhan ra sức đá vào cẳng chân anh.

Buổi tối, khi Ôn Hành Viễn nắm tay Si Nhan tới "Thời Khắc Dịu Dàng", ngoại trừ Trương Tử Lương vẫn được xem là vững vàng, tựa vào trước quầy bar mỉm cười nhìn họ ra, thì các nhân viên khác, bao gồm cả Đỗ Linh - người trước giờ dịu dàng ít nói cũng không nhịn được mà gào thét chói tai.

"Quá khoa trương rồi", Si Nhan nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn, thấp giọng oán trách, "Sao anh lại gây vạ như thế chứ? Lúc mình em đến đâu có ầm ĩ thế này!".

"Đây gọi là cái đích mà mọi người cùng hướng tới", Ôn Hành Viễn xoa đầu cô theo thói quen, "Nhưng cũng có khả năng là trái tim của các cô ấy đang rỉ máu, dù sao thì người phong lưu phóng khoáng, có một không hai như anh đây bị em giành được, họ không còn cơ hội nữa rồi".

"Tuồng bở", Si Nhan bị lời anh nói chọc cười, rút tay khỏi tay anh, cùng Đỗ Linh qua một bên nói chuyện.

Trương Tử Lương đưa đến cho người anh em của mình ly rượu, "Cuối cùng đã tu thành chính quả rồi, thật không dễ dàng".

Ôn Hành Viễn và Trương Tử Lương chạm cốc, "Cuối cùng cũng coi như đã chờ được đến ngày cô ấy cho tôi một danh phận".

Trương Tử Lương cười, "Ai bảo cậu yêu đơn phương bông hoa Tiểu Nhan này chứ, đến hoa mẫu đơn cũng không cần".

Ôn Hành Viễn nhìn về phía Si Nhan, "Không cần sắc đỏ trên lá biếc, vẫn là đệ nhất giữa muôn hoa".

Trương Tử Lương ra vẻ không chịu đựng nổi, "Yêu đương đúng thật là chuyện đáng sợ, Ôn mỹ nam từ bao giờ lại trở nên vãn vẻ thế này?".

"Mối quan hệ quyết định tất cả", Ôn Hành Viễn thích thú, "Tiểu Nhan nhà tôi là nữ thanh niên văn nghệ mà".

"Cậu định bao giờ cưới nha đầu kia vậy? Không phải chú Ôn đã ra tối hậu thư rồi sao?" Về chuyện Ôn Hành Viễn bị ép hôn, Trương Tử Lương đã nghe nói từ chỗ Đường Nghị Phàm, không khỏi lo lắng cho anh.

"Ông già thực ra vô cùng rõ ràng, nếu Tiểu Nhan đã dám tiếp nhận kẻ độc thân là tôi, ông ấy sẽ không dồn ép nữa. Thế nhưng, tôi vẫn còn có một ông anh trai chỉ sợ thiên hợ không đủ loạn, phiền phức chắc chắn vẫn còn ở phía sau". Nghĩ đến Ôn Hành Dao, Ôn Hành Viễn không khỏi chau mày, "Chỉ có anh ấy mới có thể làm loạn như vậy, thậm chí còn định đoạt giúp tôi cả ngày đính hôn nữa. Tôi vừa tới thành cổ, anh ấy đã báo tin cho mẹ tôi, bà đã gọi điện hỏi bao giờ đưa Tiểu Nhan về ra mắt rồi".

"Xem ra dì rất vừa ý Nhan Nhan, đây là chuyện tốt. Lúc trước, nghe tin cậu sắp đính hôn từ chỗ Hành Dao, quả thực là tôi giật nảy mình, còn nghĩ: 'Rõ ràng là Nhan Nhan chỉ chau mày thôi cũng khiến cậu ta đau lòng mất nửa ngày trời, sao có thể nỡ ép cô ấy như vậy?'. Hiện giờ nhìn thấy kết cục viên mãn, tôi phải ấn like cho cậu thôi", Trương Tử Lương giơ ngón cái, "Cao tay".

"Cút xéo đi! Tôi cùng lắm là tương kế tựu kế thôi", Ôn Hành Viễn vỗ ngực, "Tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu. Rõ ràng biết là giả mà cậu vẫn chất vấn Tiểu Nhan?".

Si Nhan đã báo cáo toàn bộ quá trình Trương Tử Lương hà hiếp cô ra sao, thấy cô đáng thương tựa vào người mình, Ôn Hành Viễn đau lòng, hối hận đến độ giậm chân kêu trời.

"Lúc đó tôi đang bắt bình thay cậu mà, tên thấy sắc quên nghĩa này", Trương Tử Lương đáp lễ bằng một cú đấm, "Đã đợi mười năm rồi, nếu cậu dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy thật, tôi phải khuyên Nhan Nhan đá cậu cho bằng được, không cần thì thôi".

"Cậu phải trông mong điều gì đó tốt đẹp cho tôi chứ, Ôn Hành Viễn làm vẻ mặt bi tráng, "Si Ha xông đến công ty, ném tờ báo vào mặt tôi, cảnh cáo tôi nếu đã quyết định đính hôn thì cách Tiểu Nhan xa một chút. Người phụ nữ của Đường Nghị Phàm còn khiến tôi mất mặt trước bao nhiêu người, cái gì mà Tổng Giám đốc Ôn lớn, Tổng Giám đốc Ôn nhỏ, như thế sắp giết tôi đến nơi".

Trương Tử Lương thấy vậy bèn bật cười, "Mối tình này của cậu có sức ảnh hưởng lớn như vậy, chứng tỏ rằng Si Nhan rất cuốn hút".

Ôn Hành Viễn nường theo ánh mắt Trương Tử Lương nhìn về phía Si Nhan, người đang cười đùa với Đỗ Linh. Ý cười nhàn nhạt trên khóe miệng anh dần trở nên rõ nét. Vốn dĩ chỉ định mang Si Nhan đến quán bar gặp mặt, tránh cho Trương Tử Lương nói anh trọng sắc khinh bạn, ai ngờ quán bar kinh doanh đắt hàng, Si Nhan bận rộn quay mòng mòng, chẳng bao lâu sau đã không thấy bóng dáng đâu. Ôn Hành Viễn đang muốn đến phòng kế bên "bắt người", thì Đường Nghị Phàm gọi điện đến, "Lão đại, biết cậu yêu đương không dễ dàng gì, nhưng tôi vẫn phải liệu mình hỏi cậu một câu, khi nào cậu quay về?".

Phản ứng đầu tiên của Ôn Hành Viễn là. "Sao vậy, công trình có vấn đề hả?", thấy Si Nhan đẩy cửa đến quầy bar lấy rượu, anh vừa nhận điện thoại vừa kéo cánh tay cô, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nhìn đồng hồ.

Đường Nghị Phàm ở đầu dây bên kia thở dài, "Hôm nay tôi đến công trường một chuyến thì gặp chút phiền phức. Hàn Thiên Dụ điên rồi, lúc này vẫn còn muốn động chân động tay".

Nghe thấy tên của Hàn Thiên Dụ, Ôn Hành Viễn bỗng sầm mặt xuống, thấy Si Nhan nâng cánh tay đến trước mặt anh, anh cúi người nhỏ giọng bên tai cô, "Mười phút nữa về nhà".

Si Nhan gật đầu, đẩy anh ra, tiếp tục công việc.

Đường Nghị Phàm lảng máng nghe thấy Ôn Hành Viễn nói chuyện, biết anh đang ở cùng Si Nhan, liền bõn cợt, "Tôi đã quấy rầy chuyện tốt của hai người rồi hả?".

Ôn Hành Viễn cong môi, cảm giác ngọt ngào trong lòng đã đè nén cơn giận vừa đột ngột bốc lên, "Với ông ta cậu khách sáo làm gì, cho ông ta nếm mùi chút đi. Không phải là đến chuyện nhỏ nhặt này cũng không làm được đấy chứ?".

Không ngờ Ôn Hành Viễn dám xem thường mình, Đường Nghị Phàm nổi cơn tam bành, "VẬY còn Hàn Nặc? Hiện giờ cậu ta là giám đốc của Thiên Dụ. Cậu và Nhan Nhan vừa mới tốt đẹp, chúng ta đã động đến cậu ta, như vậy có tốt không?".

"Cậu phải phân biệt rõ đối thủ. Người phá rối chúng ta là Hàn Thiên Dụ, là Bất động sản Thiên Dụ, không phải Hàn Nặc".

"Lão hồ ly tinh Hàn Thiên Dụ lại cứ kéo cậu ta xuống nước cho bằng được. Ông ta không ngăn cản được Hàn Nặc về Thiên Dụ, nhưng chắc chắn sẽ gây khó dễ cho cậu ta. Loại chuyện này chắc chắn ông ta sẽ bắt Hàn Nặc ra mặt". Đường Nghị Phàm rất hiểu tình cảnh hiện giờ của Hàn Nặc. Đã là bạn bè mấy năm, cho dù hận Hàn Thiên Dụ đến tận xương tủy, song rốt cuộc anh vẫn không nhẫn tâm coi Hàn Nặc là kẻ thù.

"Ông ta có ý giở trò với việc giải phóng mặt bằng, không nằm ngoài chuyện bày mưu tính kế cho người dưới quyền sắp xếp một vài chủ "nhà đình"(*). Với tính cách của Hàn Nặc, chắc chắn sẽ không thêm giở thủ đoạn này, nhưng lại không thể trực tiếp trở mặt với ông ta. Cậu sắp xếp Lỗi,

Tử đi thám thính việc này, Hàn Nặc là người thông minh, hẳn có thể phối hợp với Thạch Tử và Bùn Nhão, để đến cuối cùng, chủ 'nhà đình' vừa có được tiền của Hàn Thiên Dụ, mà vẫn phải di dời."

(*). Dùng để chỉ những ngôi nhà không chịu giải tỏa ở Trung Quốc.

"Vậy Hàn Nặc phải báo cáo kết quả với Hàn Thiên Dụ thế nào? Không phải chúng ta bảo cậu ta..."

"Cậu ta sẽ giữ lại đường lui cho mình, hơn nữa sẽ khiến cho Hàn Thiên Dụ cảm thay là chủ "nhà đình" không giữ lời hứa."

Đường Nghị Phàm trầm mặc.

Ôn Hành Viễn biết rõ tâm tư của Đường Nghị Phàm, "Tôi không có thành kiến với Hàn Nặc, là cậu xem thường bản lĩnh của cậu ta. Cậu ta có thể quay về Thiên Dụ, ngồi lên vị trí Tổng Giám đốc, chứng tỏ cậu ta đã âm thầm sắp xếp từ sớm rồi".

"Ý của cậu là, Bất động sản Thiên Dụ sắp có biến động rồi?"

"Bất luận là Bất động sản Thiên Dụ hay là Bất động sản Thiên Khải, đều là của họ Hàn, nhưng người cầm lái là Hàn Nặc, hay Hàn Thiên Dụ thì kết quả lại trái ngược hoàn toàn. Chúng ta cứ đợi xem." Ôn Hành Viễn trầm ngâm một hồi, nhấn mạnh, "Nói với Thạch Tử đừng khách sáo với Hàn Thiên Dụ, có vấn đề cứ thương lượng trực tiếp với Trương Nghiên. Năng lực của cô ta, cậu hiểu rõ mà".

Đường Nghị Phàm lập tức thanh minh cho bản thân, "Dừng, dừng ngay. Tôi và cô ta nước sông không phạm nước giếng".

"Tôi nói là chuyện công", bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, Ôn Hành Viễn hỏi, "Về Trương Nghiên, cậu đã lập hồ sơ báo cáo với Quý Nhã Ngưng chưa?".

Nếu như không phải vì lần hợp tác này, tôi gần như đã quên rằng có cô ta trên đời rồi, lập hồ sơ gì chứ!"

"Mồm miệng của cậu cũng kín kẽ đấy nhỉ, tôi còn không biết cậu và cô ta còn từng...", anh còn chưa dứt lời đã bị Đường Nghị Phàm chặn họng, "Chuyện từ đời thuở nào rồi, không nhắc nữa".

"Cậu hiểu rõ trách nhiệm của một người chồng là được. Ngoài ra, vì sự yên ổn của gia đình cậu, tôi đã sắp xếp trợ lý mới tiếp nhận công việc của Trương Nghiên".

"Cậu có cần làm đến mức ấy không hả?"

"Hy vọng chỉ là tôi đã lo xa."

"Đồ thần kinh!"

Ôn Hành Viễn cúp máy, hiểu được Trương Tử Lương đã nghe được chuyện, anh liền quay trở lại chủ đề ban nãy, "Cậu nói nếu như Hàn Thiên Dụ rút lui, Hàn Nặc có thể thuận lợi tiếp nhận Thiên Dụ không?".

Trương Tử Lương thu lại nụ cười, "Hàn Thiên Dụ có con trai, mà cho dù là không có thì cổ phần trong tay Hàn Nặc cũng không đủ, nếu không anh ta đã không phải chịu sự quản chế của Hàn Thiên Dụ ở mọi nơi như thế!".

"Cậu con trai kia của ông ta chẳng làm được gì nên chuyện. Tôi đã kiểm tra rồi, hiện giờ trong tay Hàn Nặc nắm hơn bốn mươi phần trăm cổ phần, Hàn Thiên Dụ có lẽ đã biết nên vội vàng đẩy Hàn Nặc đến nơi đều sóng ngọn gió", Ôn Hành Viễn cười nhạt, ánh mắt như phóng điện, "Ông ta muốn mượn tay tôi để lật đổ Hàn Nặc".

"Anh ta cũng không đơn giản, có thể nhẫn nhịn ba năm", nói đến Hàn Nặc, lòng Trương Tử Lương lại lo lắng, không khỏi mệt mỏi, "Cậu định

làm thế nào?"

"Tôi? Loại mảnh khỏe giậu đồ bìm leo này, vừa hay có thể đối phó với Hàn Thiên Dụ. Nhưng có người chưa chắc đã tình nguyện cho tôi nhúng tay", Ôn Hành Viễn cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, "Hàn Nặc là người con có hiếu, cho dù năm đó Hàn Thiên Dụ soán vị đoạt quyền, vì không muốn Hàn Thiên Khải phát hiện ra điều gì, cậu ta đã nhẫn nhịn. Giờ không còn Hàn Thiên Khải ở bên nữa, Nhan Nhan cũng vậy, cậu ta không có gì phải băn khoăn, nên đã quyết định đánh cược một phen rồi".

Trương Tử Lương định nói gì đó, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Si Nhan đang từ phía quầy bar đi đến. Ôn Hành Viễn buông ly rượu xuống, tiến đến nắm lấy tay cô, "Em mệt rồi phải không? Chúng ta về nhà thôi".

Si Nhan gật đầu, vẫy tay với Trương Tử Lương, Ôn Hành Viễn khoác vai cô đi về phía cửa.

Đã là cuối thu, gió đêm rất lạnh, Ôn Hành Viễn cởi áo khoác ra khoác lên người cô, "Đợi anh chút, anh đi lấy xe".

Si Nhan im lặng đứng ở cổng, nhìn bóng lưng cao lớn, thẳng tắp của anh, lòng cô cảm thấy ấm áp.

Trên đường trở về, Si Nhan hỏi, "Dự án khởi công rồi phải không? Giờ chắc anh bận lắm nhỉ?".

Ôn Hành Viễn nghiêng đầu nhìn cô, "Bắt đầu giải phóng mặt bằng rồi, Nghị Phàm khá bận rộn".

"Hay là ngày mai anh quay về đi ", từ lúc ăn tối, điện thoại của anh đã kêu không ngừng, Si Nhan biết vai trò của anh trong Ôn Thị. Cô là người công tư phân minh, ngoài tình yêu của họ ra, anh còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Ôn Hành Viễn trừng mắt nhìn cô, "Ý em là muốn đuổi anh đi hả?".

"Không phải", cô tủi thân chu miệng, "Em sợ ảnh hưởng đến công việc của anh".

Nhéo chiếc cằm thon nhỏ của cô, anh cười, "Anh đâu phải là cậu nhóc mười tám mười chín tuổi, đừng lo lắng linh tinh nữa, anh sẽ sắp xếp".

Si Nhan nghe vậy tỏ ra không vui, "Vẫn còn lý trí như vậy sao? Thì ra anh không si tình như em tưởng".

Ôn Hành Viễn búng lên trán cô một cái, "Anh nói một câu, em phải đáp lại mười câu mới chịu được à?".

Xoa xoa gáy, Si Nhan không nhịn nổi cười, liền nổi hứng trêu chọc anh, "Em bắt nạt anh đấy, sao hả?".

Ôn Hành Viễn mỉm cười, dáng vẻ nuông chiều nói ra hai chữ, "Anh thích".

Si Nhan nhìn anh bằng ánh mắt oán trách, sau đó vươn tới hôn thật nhanh lên má anh.

Người trầm ổn như Ôn Hành Viễn không ngờ cũng có lúc mất bình tĩnh, chiếc xe với tính năng ưu việt bỗng chệch hướng chỉ trong nháy mắt.

Si Nhan vốn dĩ đang ngưỡng ngùng, kết quả là bị phản ứng của Tổng Giám đốc Ôn chọc cười.

Đợi Ôn Hành Viễn dừng hẳn xe lại, Si Nhan mới phát hiện ra đây không phải là nhà cô, "Em muốn về ký túc xá công ty."

Ôn Hành Viễn xuống xe, ôm cô đi về hướng căn nhà, "Về ký túc làm gì? Ngày mai em đưa anh qua đó thu dọn rồi chuyển về đây thì anh mới yên tâm".

Si Nhan kháng nghị, "Em không muốn sống ở đây".

"Ngoan nào", Ôn Hành Viễn khoác áo lên người cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh gần trong gang tấc, "Em không yên tâm về anh à?".

Đương nhiên là không phải vậy. Thế nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc sống chung với anh. Họ mới chính thức yêu nhau được hai ngày, tốc độ phát triển thần tốc thế này, Si Nhan nhất thời không thể tiêu hóa nổi. Cô đứng im tại chỗ, cúi đầu, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Dáng vẻ đăm chiêu ủ dột của cô quả thực đáng yêu vô cùng. Ôn Hành Viễn mỉm cười, ôm lấy vai cô, "Sao biểu cảm lại phong phú thế kia? Giờ là thời đại nào rồi, chỉ là chúng ta cùng sống dưới một mái nhà thôi, xem ra đã khiến em hoang mang rồi. Anh chỉ hy vọng em ở bên cạnh anh thôi, như vậy anh mới an tâm".

"Em đâu có chạy lung tung, có gì mà không an tâm?", Si Nhan lè nhè không chịu hợp tác, trong lòng lại dậy lên niềm vui sướng mơ hồ bởi vì sự quan tâm mà anh vô tình để lộ.

"Ai mà biết được sáng mai ngủ dậy rồi em có hối hận không chứ?"

"Anh tưởng em là trẻ mới lên ba thật đấy hả, trở mặt nhanh như trở bàn tay?"

Ôn Hành Viễn cười, đôi mắt đen láy sáng rỡ, "Nếu là trẻ lên ba thì tốt rồi".

Sau khi vào nhà, Ôn Hành Viễn vào bếp lấy sữa. Từ lúc mẹ Si Nhan mất, cô không mấy khi ngủ sâu giấc. Buổi chiều anh đã ra ngoài mua sữa về, hy vọng có thể giúp cô ngủ ngon hơn. Nhưng đợi lúc anh ra ngoài, Si Nhan đã dang tay dang chân nằm sấp trên giường.

Sợ Si Nhan nằm ngủ không được thoải mái, Ôn Hành Viễn chu đáo lật người giúp cô, đắp chăn cho cô, sau đó lẳng lặng ngồi bên giường. Si Nhan đã ngủ say, hoàn toàn không biết có người đàn ông đang nường theo ánh sáng của ngọn đèn để ngắm mình.

Ôn Hành Viễn khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, có lẽ là độ ấm tỏa ra từ lòng bàn tay anh khiến Si Nhan cảm thấy ấm áp, cô theo bản năng dựa vào hơi ấm ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn càng áp sát vào bàn tay anh hơn.

Ôn Hành Viễn cúi người, khẽ hôn lên khóe miệng đang mỉm cười của cô, "Từ hôm nay trở đi, thế giới của anh không bao giờ cho phép em trốn chạy một lần nữa".

Nửa tháng tiếp theo, Ôn Hành Viễn đều ở cổ trấn. Ban ngày, Si Nhan đi làm như thường lệ, anh ở nhà xử lý công việc của mình. Buổi trưa, Ôn Hành Viễn sẽ qua công ty cô, cùng cô ăn cơm. Buổi tối, anh tới đón cô về, thỉnh thoảng lại cùng nhau đến quán bar ngồi. Tóm lại, họ ở bên nhau như hình với bóng. Dường như của Trương Tử Lương thì là: sắp hợp thành một thể. Có thể thấy, tình cảm của hai người đang tiến triển rất tốt. Thế nhưng, hai người yêu nhau, ngoài những khoảnh khắc ngọt ngào ra, đương nhiên không tránh khỏi cãi vã.

Bởi chuyện không đâu mà vào bữa sáng, Si Nhan đề cập, "Nhã Ngưng nói Đường Nghị Phàm bận đến mức xoay vòng vòng rồi, anh vẫn nên quay về thì hơn, không cần phải ở đây với em đâu".

Ôn Hành Viễn miệt mài đọc tạp chí xe hơi, "Cậu ta bận hay không và anh ở đâu không liên quan gì đến nhau".

"Dù gì thì anh cũng là Tổng Giám đốc, chỉ đạo công việc từ xa lâu rồi cũng phải quay về thị sát một chút chứ!", thấy anh không có phản ứng, Si Nhan lại hỏi, "Trợ lý Trương ngày hôm qua gọi điện đến là hy vọng anh

quay về vài ngày phải không? Có phải là hạng mục lần này gặp phải phiền phức gì rồi không?".

Ôn Hành Viễn trả lời băng quơ, "Họ có thể giải quyết, em đừng bận tâm nữa".

"Kim Bích là tòa cao ốc có tính tiêu chuẩn của thành phố A, lại quan trọng đối với Ôn Thị, anh cứ ở ẩn tại thành cổ thể này, chú Ôn chắc chắn sẽ không vui, em không muốn vì em mà công việc của anh bị ảnh hưởng."

Ôn Hành Viễn vờ như không nghe thấy.

Si Nhan tức giận đưa tay ra giật lấy cuốn tạp chí của anh, "Em đang nói chuyện với anh đấy!".

"Em ăn no rồi hả?", nhìn đồng hồ. Ôn Hành Viễn đánh trống lảng. "Đi thôi, anh đưa em đi làm".

"Anh có thể đừng chuyển đề tài như vậy được không, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy."

"Anh có dự định riêng của mình", Ôn Hành Viễn đưa tay ra cầm túi của cô, "Đi thôi, cứ kì kèo nữa là muộn làm đấy".

Si Nhan quăng tờ tạp chí xuống bàn ăn, cướp lấy túi trong tay anh, "Em tự đi, không cần anh đưa".

"Tiểu Nhan", Ôn Hành Viễn đuổi theo cô, "Đừng gây chuyện nữa, anh lái xe đưa em đi, sắp muộn rồi".

Si Nhan hất tay anh ra, "Em không cần Tổng Giám đốc Ôn làm tài xế, anh cứ lo việc của anh đi là được".

Ôn Hành Viễn nghe thấy vậy cũng nổi cáu, "Em muốn anh đi đến thế cơ à?".

Si Nhan quay người trừng mắt với anh, "Anh nói gì?".

Ôn Hành Viễn nhắc lại, "Anh hỏi em có phải là em chỉ mong anh quay về sớm hay không?".

Si Nhan quăng túi vào người anh, "Đúng thế đấy, em chán anh rồi, chỉ ước anh mau rời khỏi đây thôi".

Ôn Hành Viễn nhìn cô chăm chăm, toan mở miệng bỗng thấy mặt cô đã đỏ. Anh vò đầu bứt tai, đi đến ôm cô vào lòng, "Là anh nói linh tinh, đừng giận nữa mà, Tiểu Nhan".

"Anh quả thực quá vô lý", Si Nhan đẩy anh ra, "Bỏ em ra, em muốn tự đi làm, không phiền anh phải bận tâm."

"Nói gì vậy chứ? Được rồi được rồi, đừng như thế nữa mà, em tự đi làm, anh không đưa nữa", quả thực là không muốn mới sáng sớm ngày ra đã chọc giận cô, Ôn Hành Viễn tỏ ra có chừng mực, "Em đi đi, nếu không là muộn thật đấy, cẩn thận chút nhé".

Đợi Si Nhan đi rồi, Ôn Hành Viễn một mình ngồi trong phòng khách một lát rồi lại cầm chìa khóa đuổi theo cô. Đến dưới lầu công ty cô, thấy Si Nhan đứng bên ngoài nói chuyện với Văn Thao, trong cơn tức giận, anh bóp còi kêu inh ỏi. Thấy cô quay đầu nhìn về phía mình, anh quay vô lăng, đi mất.

Si Nhan gọi mãi mới có người bắt máy, cô hỏi, "Sao anh lại đi rồi?".

Ôn Hành Viễn nghĩ một đằng nói một nẻo, "Thấy em bận rộn mà".

"Anh ấy là khách hàng của công ty em, trùng hợp gặp nhau thôi", đợi một lát không thấy anh lên tiếng, Si Nhan hỏi, "Trưa nay anh có đến không?".

"Có việc quan trọng phải xử lý, xem tiến độ thế nào đã."

Cảm nhận được sự lạnh nhạt của anh, Si Nhan có phần bực tức, "Vậy anh làm việc của anh đi", dứt lời cô bèn ngắt điện thoại.

Ôn Hành Viễn giận dữ không thèm gọi lại, mãi đến gần trưa anh mới bắt đầu kiểm điểm bản thân, cảm thấy mình có phần quá đáng. Nhưng lúc anh gọi đến, điện thoại của Si Nhan không ai bắt máy, điện thoại bàn trong văn phòng lại là Tiểu Đình nghe, "Chị Nhan đến văn phòng Tổng Giám đốc Cảnh đưa tài liệu rồi ạ".

Kết quả, hơn một tiếng đồng hồ sau, Si Nhan vẫn chưa đưa xong tài liệu. Ôn Hành Viễn đoán là cô giận thật, vội vàng nhắn tin xin lỗi. Mới tốt đẹp vài ngày, anh không muốn trước khi đi còn xích mích.

"Tiểu Nhan, tối nay chúng ta ăn ở nhà nhé, anh sẽ vào bếp. Em muốn ăn gì thì chọn món đi."

Không ai trả lời.

"Bảo bối, anh sai rồi, là anh lòng dạ hẹp hòi, đừng giận anh nữa được không?"

Vẫn không thấy tăm hơi đâu.

"Đừng giận dữ nữa mà, lát nữa anh đến ăn trưa cùng em, phạt anh mời cơm được không? Nếu không ngân lượng của anh không có chỗ nào tiêu xài cả."

Si Nhan bị anh chọc cười, "Tha thứ cho anh dễ dàng như vậy, em cảm thấy quá mất thể diện!".

"Thể diện đâu có quan trọng bằng anh."

"Anh ảo tưởng sức mạnh quá đấy!"

"Anh chỉ yêu em, mười năm như một ngày."

Si Nhan khẽ cười, lòng ngọt ngào, hạnh phúc.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C5-1: Thế giới nhỏ của chúng ta (1)

Thế giới của tình yêu chỉ thích hợp cho hai người sinh sống, thêm một người sẽ trở nên chật chội. Trong thế giới nhỏ chỉ thuộc về chúng ta này, anh không muốn có ngờ vực, không muốn có cãi vã, càng không muốn cho người ngoài bước chân vào.

Ôn Hành Viễn ở thành cổ mãi yêu đương quên đường về, tiến độ công tác giải phóng mặt bằng ở thành phố A đang hùng hực khí thế, Đường Nghị Phàm thì bận rộn đến tối tăm mặt mũi. Do lần đầu nhận công trình lớn thế này, để không xảy ra sai sót, có rất nhiều chuyện anh đều phải tự mình làm.

Đang ở công trường nghe Thạch Lỗi báo cáo tiến độ công việc thì Quý Nhã Ngưng gọi điện đến. Đường Nghị Phàm bắt máy nhưng người ở đầu dây bên kia lại là thư ký Lý, cô nói với anh, "Tổng Giám đốc Đường, anh mau vào bệnh viện đi, chị Quý bị ngất xỉu rồi".

Đường Nghị Phàm chẳng kịp tháo mũ bảo hộ xuống, từ công trường chạy xe thẳng tới bệnh viện.

Cao Các đã tiến hành kiểm tra sức khỏe kỹ càng cho Quý Nhã Ngưng, an ủi Đường Nghị Phàm, "Dạo gần đây chắc là cô ấy thức đêm nhiều nên bị thiếu máu, không có gì nguy hiểm cả, cần chú ý nghỉ ngơi hơn thôi".

Từ lúc giành được hạng mục Kim Bích, Quý Nhã Ngưng và đội ngũ thiết kế cũng bận rộn ngày đêm, thậm chí có lúc ngủ đến nửa đêm còn phải dậy tăng ca. Đường Nghị Phàm cũng bận rộn, ít nhiều đã lơ là vấn đề sức khỏe của cô. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Quý Nhã Ngưng, anh lo lắng hỏi, "Có cần phải nằm viện theo dõi thêm vài hôm không?".

Quý Nhã Ngưng kéo tay anh, làm nũng, "Em không chịu được mùi nước khử trùng của bệnh viện".

Đường Nghị Phàm nắm lấy tay cô, "Chúng ta phải nghe lời bác sĩ".

Cao Các vỗ vai anh, "Không cần ở lại bệnh viện, về nhà nghỉ ngơi hai ngày là được".

Đường Nghị Phàm giờ mới yên tâm.

Về đến nhà, Quý Nhã Ngưng vừa uống thuốc vừa vỗ về Đường Nghị Phàm, "Cao Các là bác sĩ có chuyên môn cao, anh ấy đã nói không sao rồi, anh đừng lo lắng nữa mà".

Đường Nghị Phàm vẫn đang tự trách mình vì đã không quan tâm đến cô, thở dài ôm Quý Nhã Ngưng vào lòng, lời nói mang theo ý trách cứ, "Lớn thế này rồi mà không biết tự chăm sóc bản thân, Hành Viễn gọi điện không cần phải gấp rút như vậy, vẫn còn thời gian, em lại chẳng chịu nghe lời".

Quý Nhã Ngưng nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp, "Người ta bị ốm rồi, anh còn lải nhải trách móc".

Đâu nỡ lòng nào nặng lời với cô, Đường Nghị Phàm hôn lên trán Quý Nhã Ngưng, "Chỉ biết làm nũng thôi", dứt lời anh đỡ cô nằm xuống, "Em ngủ một lát đi, khi nào tỉnh dậy, mình sẽ cùng ăn tối".

Quý Nhã Ngưng chu miệng không làm theo, ôm lấy eo anh làm nũng, "Em muốn anh ôm em ngủ cơ".

Đường Nghị Phàm nhìn đồng hồ, ngồi bên giường gọi điện cho Thạch Lỗi, dặn dò xong xuôi công việc, anh mới cởi áo khoác ra nằm xuống.

Quý Nhã Ngưng nhích người lên, nắm trong lòng anh, đầu dựa vào khuôn ngực anh, khoe miệng mỉm cười, nhắm mắt lại.

Cô thay áo ngủ, tấm lưng bóng mịn mềm mại lộ ra bên ngoài, Đường Nghị Phàm ôm cô, khẽ vuốt ve, không khỏi đau lòng, "Hình như em gầy đi rồi thì phải?".

Quý Nhã Ngưng dựa đầu vào ngực anh, khẽ cười, "Đâu có, mẹ nói sau khi em kết hôn còn béo lên cơ!".

Đường Nghị Phàm mỉm cười, cúi đầu ngắm nhìn đôi má phớt hồng của cô.

Quý Nhã Ngưng ngẩng đầu, ánh mắt vừa khéo chạm vào đôi mắt sáng rực của Đường Nghị Phàm. Cô biết gần đây vì mãi lo việc thiết kế nên đã lạnh nhạt với anh, dù sao thì hai người vừa mới cưới. Hiểu được khát khao của anh, cô không quan tâm bản thân còn đang ốm, liền ôm lấy cổ anh, khẽ hôn lên. Môi hai người quấn quýt, triền miên không dứt.

Bị sự chủ động hiếm có của cô quyến rũ, Đường Nghị Phàm khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy Quý Nhã Ngưng vào lòng.

Anh chần chờ một lát, thở hắt hển chống người dậy, xoa mặt cô về cứng chiều, giọng nói càng thêm dịu dàng, "Em còn đang ốm đấy".

Quý Nhã Ngưng chăm chú nhìn gương mặt anh, chồm người lên cắn nhẹ môi anh, giọng nỉ non gần như có như không, "Em nhớ anh rồi", dứt lời, gương mặt cô đã đỏ lựng.

Trong lòng thoáng chốc được niềm vui sướng lấp đầy, Đường Nghị Phàm khàn giọng, "Anh cũng thế", vừa dứt lời, anh đã trao cho cô một nụ hôn thật sâu.

Mặt trời gác núi, những giọt nắng xế chiều dài lớp vàng nhàn nhạt, làm nổi bật cảnh xuân kiều diễm trong phòng ngủ.

Sau khi triển miên, Quý Nhã Ngưng chìm sâu vào giấc ngủ, Đường Nghị Phàm khẽ chỉnh lại tư thế, ôm cô vào lòng, nhìn dáng vẻ của cô, anh mỉm cười. Điện thoại trên đầu giường bỗng rung lên, Đường Nghị Phàm ngồi dậy liếc nhìn, màn hình hiển thị "Trương Nghiên".

Anh chần chừ một lát rồi ngắt máy. Rất nhanh sau đó, một tin nhắn được gửi đến, chỉ có hai chữ, "Chuyện công".

Đường Nghị Phàm trả lời lại, "Tìm Thạch Lỗi đi. Bà xã tôi đang bị ốm, tôi đang ở nhà chăm cô ấy".

Một hồi lâu sau, lâu đến độ anh tưởng rằng đối phương sẽ không trả lời nữa, thì bên kia chỉ nhắn đến một chữ, "Được".

Đường Nghị Phàm im lặng một hồi, xóa tin nhắn.

Không biết đã ngủ bao lâu, Quý Nhã Ngưng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô mơ màng gọi, "Nghị Phàm".

Đường Nghị Phàm đang ở trong bếp bèn quay trở lại phòng ngủ, lật điện thoại trong túi cô, "Người chị em của em đấy, Si Nhan".

Quý Nhã Ngưng đang nằm trong chăn chẳng buồn nhúc nhích, "Anh nghe máy đi".

Đường Nghị Phàm kéo chăn cho cô, tựa vào đầu giường nhận điện thoại. Nghe thấy giọng của Đường Nghị Phàm, Si Nhan ngẩn người, "Đường Nghị Phàm? Nhã Ngưng đâu? Em Si Nhan đây".

Đường Nghị Phàm cười nói, "Ồ, chị dâu à, cuối cùng đã nhớ đến Nhã Ngưng nhà em rồi cơ đấy?".

Liếc nhìn Ôn Hành Viễn đang ngồi bên cạnh cúi đầu đọc thư, Si Nhan cự lại, "Ai là chị dâu của anh? Cần thận em kêu Nhã Ngưng bỏ anh đấy nhé!".

"Em nghĩ Nhã Ngưng sẽ nghe lời của em mà viết đơn ly hôn gửi anh?", Đường Nghị Phàm mím môi cười, khom người nói bên tai Quý Nhã Ngưng, "Mau hỏi người chị em của em, sao lại dày vò lão đại nhà anh đi".

Quý Nhã Ngưng bực người trong chăn liền ngồi dậy, "Nhan Nhan".

Nghe thấy giọng nói ngái ngủ của Quý Nhã Ngưng, Si Nhan nhìn đồng hồ, "Mới tám giờ mà cậu đã ngủ rồi sao?".

Quý Nhã Ngưng dán mặt vào cổ Đường Nghị Phàm, giọng nói yếu ớt, "Tớ thấy người không thoải mái cho lắm, ngủ một giấc vừa tỉnh xong".

"Cậu bị cảm à?", Si Nhan cau mày, sức nhớ ra điều gì đó, bất giác rướn giọng, "Không phải là có rồi chứ?".

Ôn Hành Viễn nghe thấy thế bèn ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Cậu nói linh tinh gì thế, điên rồi hả?", Quý Nhã Ngưng khẽ sảng giọng, "Thời gian này thức đêm nhiều, dễ mệt mỏi thôi, đầu óc cậu không trong sáng gì hết!".

"Ngại gì chứ? Kết hôn rồi còn trong sáng gì nữa", thấy Ôn Hành Viễn nhìn cô cười như không, Si Nhan đẩy anh ra.

Quý Nhã Ngưng ghì bàn tay không an phận của Đường Nghị Phàm, "Ôn Hành Viễn đối xử với cậu có tốt không? Ngọt ngào đến phát ngấy rồi chứ?".

"Bọn mình vẫn vậy thôi", Si Nhan hơi ngượng ngùng, đổi đề tài, "Không phải là cậu thích tranh da sao, tớ chọn được hai bức rồi, ngày mai

sẽ bảo Ôn Hành Viễn mang về cho cậu. Nhớ phải đòi anh ấy đấy nhé, không anh ấy lại tham ô đấy".

"Anh ấy quay về rồi cậu phải làm sao?", nhìn Đường Nghị Phàm, Quý Nhã Ngưng hỏi đến cùng, "Cậu có quay về không?".

"Tớ quay về làm gì chứ, tớ còn phải đi làm nữa mà", Si Nhan cúi đầu, cố giấu đi sự không nở trong ánh mắt, "Một mình anh ấy về thôi".

"Người ta thường nói xa mặt cách lòng. Tình cảm đương độ đẹp nhất, hai người sống riêng hai nơi, cậu không sợ người khác cướp đi anh ấy hả?".

Si Nhan phá lên cười, "Cái gì mà sống riêng hai nơi, nói gì mờ ám vậy!".

"Vốn dĩ là vậy mà, vừa mới yêu đương đã như vậy, không ổn lắm đâu. Hay là cậu cũng quay về đi, dù sao thì Hoa Đô cũng nhiều việc, cậu còn sợ nhàn rồi à?"

Si Nhan nghiêng đầu liếc nhìn Ôn Hành Viễn, đứng dậy đi đến ban công nói tiếp, "Tớ không cần, anh ấy quản Ôn thị của anh ấy, tớ làm việc của tớ. Hơn nữa, anh ấy cũng không bảo tớ về, ở đây rất tốt, tớ không nở rời đi!".

"Vậy thì cậu nở để anh ấy đi hả? Cậu tưởng rằng Ôn Hành Viễn không muốn cậu quay về à? Chỉ là anh ấy không muốn thúc ép cậu thôi." Quý Nhã Ngưng nghe được không ít chuyện của Ôn Hành Viễn từ Đường Nghị Phàm, có hiểu qua về tình yêu sâu đậm anh dành cho Si Nhan. Cô không nhịn được nói giúp anh vài câu, "Tớ nghe Nghị Phàm nói mẹ Ôn Hành Viễn hay gọi điện giục anh ấy đưa cậu về ra mắt".

"Vậy sao?", Si Nhan quay người nhìn Ôn Hành Viễn đang bận rộn trong phòng khách, lòng rối bời, "Anh ấy không nói gì với tớ cả".

Sở dĩ Ôn Hành Viễn không kể với cô, đương nhiên không phải vì anh không nghĩ đến chuyện tương lai, ngược lại là vì sớm đã xác định người đến cuối cùng sẽ ở bên anh là cô, chuyện gì cũng suy nghĩ cho cô, sợ tiến triển nhanh quá khiến cô bị áp lực hoặc cảm thấy đường đột. Sự tinh tế, chu đáo này khiến cho Si Nhan cảm động vô cùng.

Kết thúc cuộc điện thoại, Si Nhan ngồi bên Ôn Hành Viễn, chủ động dựa vào vai anh.

Ôn Hành Viễn dừng công việc đang dở lại, đưa tay ra ôm lấy cô, "Sao vậy em?".

Si Nhan không trả lời, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Ôn Hành Viễn vỗ vỗ vai cô như dỗ dành một đứa trẻ.

Như nhận được sự khích lệ, Si Nhan vùi đầu vào lòng anh, giọng buồn bực, "Em không sao, chỉ là không nhớ để anh đi".

Ôn Hành Viễn ôm cô càng chặt hơn, "Cứ làm việc của em cho tốt, không được nghĩ ngợi linh tinh, mấy ngày nữa anh sẽ quay lại".

Si Nhan gật đầu rồi rúc vào lòng anh. Giây phút này, ánh trăng đẹp vô ngần, hai người nọ lặng lẽ ôm lấy nhau, không cần phải nuối tiếc về thời khắc bỏ lỡ thêm nữa.

Sáng hôm sau, Ôn Hành Viễn ngồi chuyến bay sớm nhất về thành phố G.

Đối với Si Nhan và Ôn Hành Viễn, có thể nói là gặp nhau đã khó, ly biệt lại càng khó. Trước kia, họ không cảm thấy vậy, sau khi hai người chính thức yêu nhau, Si Nhan không chịu nổi bầu không khí thinh lặng lúc phải xa anh. Loại cảm xúc bịn rịn này khiến cô cảm thấy đột ngột. Cho nên

sáng nay, cô và Ôn Hành Viễn một người đến công ty, một người ra sân bay, người nào làm việc của người nấy.

Cho dù là vậy, trước khi cô ra khỏi nhà, Ôn Hành Viễn bèn kéo cô lại rồi hôn tạm biệt. Khi Ôn Hành Viễn đến sân bay, nhắn cho cô một tin "đợi anh", cô không cảm nỗi lòng mà rơm rớm nước mắt. Đặc biệt là sau khi tan làm, trở về ngôi nhà đầy ắp tiếng cười đùa trong những ngày đã qua, cảm giác trống rỗng ấy khiến lòng cô chua xót.

Sự quyến luyến của Ôn Hành Viễn được biểu đạt càng trực tiếp, máy bay vừa hạ cánh, anh đã gọi điện cho Si Nhan báo bình an. Sau đó trên đường trở về biệt thự nhà họ Ôn, anh không ngừng nhắn tin cho cô. Tài xế Vương đến đón Ôn Hành Viễn, thấy anh cứ vui đầu vào điện thoại suốt dọc đường đi, khóe miệng ông liền nở nụ cười.

Xe mới dừng trước cửa, mẹ Ôn Hành Viễn đã chạy ra đón, vừa thân mật kéo tay con trai, vừa nhìn phía sau anh, như thể Ôn Hành Viễn đang che giấu gì đó sau lưng.

Ôn Hành Viễn nhìn thấu tâm tư của mẹ, tươi cười nói, "Một mình con quay về thôi ạ. Cha đâu rồi mẹ?".

Vẻ thất vọng bộc lộ trong lời nói, mẹ Ôn Hành Viễn liếc mắt lên tầng, "Ông ấy đang ở trong phòng sách đợi con đấy!".

Ôn Hành Viễn ôm mẹ, dỗ dành, "Lần sau con bảo đảm sẽ đưa con dâu mẹ trở về, được không ạ?".

Mẹ Ôn làm nũng như một đứa trẻ, "Nói lời phải giữ lấy lời, không được lừa mẹ đâu đấy".

Ôn Hành Viễn cười, thơm lên má mẹ, "Đã bao giờ con nuốt lời chưa ạ?".

Mẹ Ôn nhéo khuôn mặt anh tuấn của cậu con trai, vẻ cứng chiều, "Lúc chưa theo đuổi được Nhan Nhan thì không dám nói như vậy phải không?".

Ôn Hành Viễn cười gượng, "Mẹ đừng vạch điểm yếu của con trai mẹ nữa mà".

Mẹ Ôn vỗ vai anh, "Mau lên nhà đi, cha con đang đợi con đó".

Trong phòng sách trên lầu, Ôn Phi Văn đang đọc sách. Thấy cậu con trai bộ dạng tươi cười tùm tùm, ông hỏi thẳng, "Không đưa Si Nhan về cho mẹ con xem?".

Ôn Hành Viễn giải thích, "Tiểu Nhan còn đang bận công việc, tạm thời không bỏ đi được. Để lần sau ạ".

"Đừng kéo dài quá lâu", Ôn Phi Văn đẩy tài liệu trong tay đến trước mặt anh, "Đây là công trình mà Bất động sản Thiên Dụ giành được trong thời gian gần đây, con nghiên cứu qua đi, Hàn Nặc không đơn giản đâu, cũng có chút thủ đoạn đấy".

Ôn Hành Viễn cúi đầu lật giở tài liệu, "Trước giờ con chưa từng xem thường cậu ta".

"Mấy năm nay Hàn Nặc bí mật bảo vệ Hàn Thiên Dụ, chẳng qua là hy vọng Bất động sản Thiên Dụ trượt dốc chậm một chút. Đến nay có thể thấy, chủ nhân của Thiên Dụ sớm muộn là cậu ta. Ngày hôm qua, cậu ta đã giành được một mảnh đất khu phía Bắc thành phố A, xem ra là muốn gây dựng uy tín. Con chú ý một chút, dù sao thì dự đoán tiêu thụ của Kim Bích sắp bắt đầu, đừng để bị ảnh hưởng", Ôn Phi Văn dừng lại một chút, mới nói tiếp, "Cha không cần biết con dùng cách gì, chỉ cần đừng để cha nhìn thấy Ôn Thị bởi một người con gái mà biến thành chiến trường. Nếu như con chắc chắn Si Nhan là con dâu tương lai của cha, vậy nên để nó biết, lúc nào nên đứng về phía con".

Ôn Hành Viễn gập tài liệu lại, lấy thái độ bồn cợt với lời đề nghị, "Ôn Thị mua lại Bất động sản Thiên Dụ, cha thấy thế nào ạ?".

Mua lại? Ôn Phi Văn nhìn vẻ mặt hững hờ của cậu con trai, cảm thấy tức cười, "Con dùng một công ty con của Ôn Thị đã khiến Hàn Thiên Dụ sút đầu mẻ trán rồi, lại muốn mang cả Ôn Thị ra, có phải là muốn nhắc bổng ông ta lên không?".

Ôn Hành Viễn nhướn mày, "Đúng vậy, không thể quá nể mặt ông ta được, lão già đó sẽ càng quá đáng".

Ôn Phi Văn trừng mắt với anh, "Cha thấy con gần đây mới quá đáng đó".

Ôn Hành Viễn đương nhiên hiểu cha đang chỉ chuyện anh đương lúc bận rộn lại ăn bơ làm biếng chạy đến thành cổ, vội vàng giúp Sĩ Nhan thanh minh, "Tiểu Nhan cứ giục con quay về, con thấy tiến triển bên giải phóng mặt bằng Hoa Thành vẫn thuận lợi, nên mới không vội".

"Thuận lợi?", Ôn Phi Văn không để anh qua cửa ải dễ dàng, "Những chủ 'nhà đình' kia là sao? Con sẽ không nói với cha rằng không liên quan đến Bất động sản Thiên Dụ đấy chứ?".

Ôn Hành Viễn giơ ngón cái về phía cha mình, "Gừng càng già càng cay".

Ôn Phi Văn "hừ" một tiếng, "Ranh con có nhảy nhót đến đâu cũng vẫn là con trai của cha".

Vài ngày sau đó, Ôn Hành Viễn xử lý công việc của Ôn Thị trước, sau đó trở về thành phố A, triệu tập cuộc họp ban ngành phụ trách hạng mục Kim Bích. Liên quan đến việc giải phóng mặt bằng, Thạch Lỗi báo cáo, "Chủ 'nhà đình' là chướng ngại không thể thiếu trong mỗi lần giải phóng mặt bằng. Nhưng chủ 'nhà đình' của lần này là thế nào, chúng ta đều rõ

ràng. Tôi sẽ xử lý xong trong vòng một tuần, sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ công trình".

Ôn Hành Viễn lật giở báo cáo thiết kế trong tay, "Thiết kế khu nhà ở không có vấn đề gì, phòng thiết kế đã giao hóa đơn cho Trương Nghiênn", thấy Quý Nhã Ngưng gật đầu, anh quay về phía Trương Nghiênn, "Cô phụ trách theo dõi tiến độ, trực tiếp báo cáo với tôi".

Theo trình tự bình thường, việc này nên trực tiếp báo cáo với Đường Nghị Phàm. Ánh mắt Trương Nghiênn xẹt qua người Đường Nghị Phàm, hướng về phía Ôn Hành Viễn, "Dạ vâng".

Ôn Hành Viễn nhìn Đường Nghị Phàm, "Tình hình bên Hàn Nặc thế nào rồi?".

"Chủ 'nhà đình' đã nhận tiền của Hàn Thiên Dụ, hiện tại vẫn bày tỏ thái độ kiên quyết, nhưng Hàn Nặc không thiếu tiền, không phá đám ông ta mà giúp chúng ta khuyên bảo chủ 'nhà đình' đã coi như nể mặt ông ta rồi. Hàn Thiên Dụ muốn nhân cơ hội này xóa bỏ chức vụ Tổng Giám đốc của Hàn Nặc, nghe nói đã triệu tập đại hội cổ đông hai lần rồi", Đường Nghị Phàm báo cáo tài liệu của mình thu nhận được cho Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn gõ ngón trỏ xuống bàn, cười nói, "Chức vụ Tổng Giám đốc của Hàn Nặc không phải là thứ mà ông ta muốn là có thể giành được. Chỉ dựa vào cậu ta cướp được ba công trình từ tay Hoa Đô trong vòng ba tháng ngăn ngui thôi, Hàn Thiên Dụ đã không thể động vào cậu ta rồi. Dù sao thì các cổ đông đều đặt lợi ích của mình lên hàng đầu. Hơn nữa, đám người già mà Hàn Thiên Khải dẫn dắt kia, vào thời khắc quan trọng, chắc chắn sẽ hướng về phía Hàn Nặc".

"Vị hôn thê bỏ đi của cậu kia hình như có chút giao tình với Hàn Nặc", Đường Nghị Phàm nói dứt lời mới ý thức được mình đã lỡ lời, thấy Ôn Hành Viễn nhìn mình bằng ánh mắt không ổn, vội cười xòa, "Tôi đang

nói Lý Hiếu Quân, mấy ngày trước tôi thấy họ dùng bữa tối dưới ánh nến đây".

Ôn Hành Viễn biết tính tình của Đường Nghị Phàm, không hề so đo, có phần suy tư, "Chẳng có gì lạ. Lý Hiếu Quân là thiên kim tiểu thư của chủ tịch ngân hàng, chắc chắn sẽ có trợ giúp rất lớn đối với Hàn Nặc".

Đường Nghị Phàm còn muốn nói thêm, Ôn Hành Viễn đột nhiên chuyển chủ đề, "Nhã Ngưng, em sắp xếp cho phòng thiết kế nghỉ ngơi vài hôm, việc thiết kế tầng văn phòng cứ từ từ, còn về thiết kế khu thương mại, đợi bàn bạc xong xuôi với thiết kế nội thất xong bắt tay vào làm cũng không muộn".

Quý Nhã Ngưng gật đầu đồng ý.

Ôn Hành Viễn lại hỏi công tác dự đoán tiêu thụ đã chuẩn bị đến đâu rồi. Trương Nghiên trả lời, "Đã sắp xếp xong rồi ạ. Ngày hai mươi cùng quảng cáo trên truyền hình và trên báo, tạp chí. Cuối tháng sẽ bắt đầu phiên giao dịch, chỉ đợi Tổng Giám đốc Ôn định đoạt giá cả lần cuối thôi ạ".

"Thông báo với Cửu Duy thay đổi lời quảng cáo."

Trương Nghiên nghe thấy vậy, đưa ra lời nhắc nhở một cách chuyên nghiệp, "Còn chưa đầy ba ngày nữa, biến quảng cáo hộp đèn in phun hần đã làm xong cả, giờ thay đổi chưa chắc đã làm kịp ạ".

"Bảo Tạ Viễn Đăng giải quyết", Ôn Hành Viễn kiên quyết, "Đổi thành 'Vàng son lộng lẫy, tung hoành thiên hạ' đi", dứt lời, anh nở nụ cười ấm áp, giải thích, "Tôi phỏng theo cách gợi ý của Tiểu Nhan".

Đường Nghị Phàm và Quý Nhã Ngưng nhìn nhau cười. Trương Nghiên đi theo Ôn Hành Viễn nhiều năm, bản lĩnh nhìn giọng nói nhìn sắc của cô không tệ, nghe đại Boss bổ sung câu này, còn điều gì chưa hiểu nữa? Cô lập tức bắt tay vào chuẩn bị, liên lạc với Tạ Viễn Đăng của Cửu Duy.

Sau khi tan họp, Ôn Hành Viễn đề nghị, "Tối có tụ tập không?".

"Nhất định rồi", Đường Nghị Phàm đưa tay ra ôm Quý Nhã Ngưng đang đứng dậy, "Chén rượu tỏ lòng biết ơn này, Nhã Ngưng nhà tôi hoàn toàn xứng đáng".

Buổi tối, trong phòng riêng tại Thượng Du, Si Hạ theo hẹn tới.

Ôn Hành Viễn đích thân rót rượu, đặt vào tay Si Hạ, "Tôi có phải gọi cậu là đại ca không hả?".

Đường Nghị Phàm trêu chọc Ôn Hành Viễn, "Ồ, rượu này là để kính anh vợ hả? Si Hạ, không thể uống tùy tiện được, Nhan Nhan không có đây, nói không chừng cậu ta chưa thuyết phục được cô ấy đâu, đừng nhận người thân bừa bãi đấy!".

Ôn Hành Viễn không chút khách khí đá Đường Nghị Phàm một cước, "Nơi nào lạnh thì phản đến nơi ấy đi. Ít nói đi một chút có lợi cho cậu đấy!".

Si Hạ cảm thấy buồn cười, nhìn Ôn Hành Viễn, "Chén rượu này tôi đợi bao nhiêu năm rồi, không dễ dàng chút nào", ngửa cổ uống cạn, sau đó thu lại nụ cười, nghiêm túc nói, "Anh em vẫn là anh em, nhưng nếu để Tiểu Nhan tìm tôi khóc lóc kể lể cậu ức hiếp con bé, tôi không tha cho cậu đâu đấy!".

Ôn Hành Viễn có phần oan ức, "Nhiều năm rồi mới giành được danh phận, tôi nào dám ức hiếp cô ấy, cô ấy không đá tôi đã là cái phúc của tôi rồi!".

Sau đó là anh nói vs Quý Nhã Ngưng, "Lời cảm ơn thì tôi không cần nói nữa, nguyện vọng của cô cũng là lời hứa của tôi đối với cô ấy. Yên tâm đi, tôi sẽ trân trọng cô ấy".

Quý Nhã Ngưng cong môi, nụ cười tươi xinh nhẹ nhàng, "Tin là anh sẽ không hối hận vì đã đợi mười năm, Nhan Nhan xứng đáng".

Cô ấy đương nhiên xứng đáng, nếu không sẽ không khiến anh chờ mười năm. Thế nhưng, cho dù cuối cùng không thể được như ước nguyện, Ôn Hành Viễn chưa chắc đã cảm thấy không xứng đáng. Dù sao thì, tình yêu, khi bạn thật lòng, sẽ không suy xét đến vấn đề có xứng hay không.

Trong tình yêu không có lý trí, có lý trí không phải là tình yêu.

Đêm nay, Ôn Hành Viễn uống hơi nhiều. Lúc Si Nhan gọi điện thoại đến, anh cố gắng để lừa mình bằng phẳng, "Tiểu Nhan".

Kết quả, âm thanh truyền đến không phải là giọng nói dịu dàng của bạn gái, mà là một trận quở trách, giọng điệu Si Nhan rất kích động, cô chất vấn anh, "Đang yên đang lành anh tự giày vò mình làm gì hả? Ba ngày nữa quảng cáo đã trình làng, lúc này còn muốn thay lời quảng cáo? Có ai như anh không?", cái gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, trong thời gian chưa đầy một ngày, chuyện kế hoạch do Tạ Viễn Đằng phụ trách phải sửa đổi lời quảng cáo đã truyền đến công ty con Vân Nam.

Đối với Tạ Viễn Đằng, mặc dù không nói là thích, xong ít nhiều Si Nhan vẫn có ý bảo vệ, cô hỏi anh, "Anh chĩa mũi nhọn vào cô ấy như vậy, có phải là vẫn để tâm đến chuyện của em và Hàn Nặc không?".

"Em nghĩ đi đâu vậy?", Ôn Hành Viễn bỗng chốc tỉnh táo lại, "Em đừng nổi cáu, nghe anh nói đã", ý thức được chuyện có phần nghiêm trọng, anh muốn đứng dậy ra ngoài nói chuyện, kết quả đứng không vững, chân đập vào bàn, tạo ra một loạt âm thanh lạch cạch loảng xoảng.

Si Nhan đã nghe thấy, vội hỏi anh, "Anh sao thế, anh đang ở đâu vậy?".

"Không sao, anh uống rượu, đang ở cùng anh trai em", Ôn Hành Viễn không giấu giếm, vẫy tay tỏ ý với Si Hạ là anh không sao, đi ra khỏi phòng mới đỡ dành cô, "Tiểu Nhan, em đừng mắng anh nữa được không? Anh nhớ em".

Một câu "Anh nhớ em" khiến cơn giận của Si Nhan thuyên giảm phân nửa.

Không nghe thấy câu trả lời, Ôn Hành Viễn tưởng cô đã cúp máy, "Tiểu Nhan?".

"Cái gì?", Si Nhan tức giận đáp lại một câu, lại đau lòng khuyên anh, "Anh uống ít thôi, uống nhiều sẽ khó chịu đấy. Lát đừng lái xe nữa, nguy hiểm lắm, biết không?".

"Tuân theo sự sắp xếp của lãnh đạo!", Ôn Hành Viễn giống như đứa trẻ, cười thỏa mãn, "Có nhớ anh không?".

Si Nhan thành thật trả lời, "Ừm".

Ôn Hành Viễn lại không hài lòng, cảm thấy cô trả lời qua loa lấy lệ, "Ừm là ý gì? Nhớ hay là không nhớ hả?".

"Anh thông minh như thế thì tự nghĩ đi", Si Nhan thẹn thùng trả lời, có ý trêu đùa anh.

"Vậy thì là nhớ rồi", Ôn Hành Viễn cười cười. Nhớ đến cô cáu kỉnh mắng anh, trong lòng anh lại khó chịu, "Khó khăn lắm mới chủ động gọi cuộc điện đến, đã đổ úp xuống đầu người ta một tràng giáo huấn, không thể nói chuyện nghiêm túc à? Cái gì mà để tâm em với Hàn Nặc? Nếu như anh để tâm, có thể mặt dày quần lấy em cầu xin được qua lại với em không?".

"Nói bậy bạ gì thế hả?", Si Nhan cảm thấy bất bình thay cho Tạ Viễn Đăng, "Anh làm như vậy có khác gì lâm trận thay tướng, khiến Tạ Viễn

Đằng khó xử. Hiện giờ đối lời quảng cáo, phải tăng thêm nhân lực và phí tổn. Cô ấy phải báo cáo thế nào?"

Đẩy cửa sổ hành lang, gió thổi vào khiến Ôn Hành Viễn tỉnh táo hơn, anh bắt đầu thỏa thuận điều kiện với cô, "Anh có thể giúp cô ta báo cáo kết quả công tác, nhưng sau này em không được gọi cả họ lẫn tên của anh".

Si Nhan cảm thấy anh ấu trĩ vô cùng, "Vậy gọi là gì?"

Ôn Hành Viễn nhướng mày cười, "Hành Viễn, Viễn, anh yêu, tùy em chọn một trong ba, nếu không miễn bàn!"

Si Nhan hết cách với anh, bắt đầu càn quấy, "Em với anh đang bàn chuyện làm ăn à, chúng ta là quan hệ khách hàng à?"

Ôn Hành Viễn không mắc bẫy của cô, "Em cũng biết chúng ta không phải là quan hệ khách hàng, vẫn còn gọi anh xa lạ như thế? Nào, gọi một tiếng anh nghe trước đã?"

"Đợi gặp nhau rồi gọi, gọi thế này không toát lên được tình cảm", Si Nhan vừa sử dụng kế sách trì hoãn, vừa chuyển hướng đề tài, "Ảnh chụp ở sông Bạch Thủy lúc trước em rửa ra rồi, anh đẹp trai lắm".

Nghe Si Nhan khen mình đẹp trai, Ôn Hành Viễn đều bỏ qua hết mấy thứ xưng hô, xa lạ gì đó. So với đặc tính giảm sút IQ khi đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào, Đường Nghị Phàm nhạy cảm hơn nhiều. Sau khi biết hành trình gần đây của Hàn Nặc, sau khi cuộc tụ tập giải tán, Đường Nghị Phàm đã gọi điện cho Ôn Hành Viễn, "Chuyến bay sáng sớm ngày mai của Hàn Nặc, là bay đến Lệ Giang".

Ôn Hành Viễn không tin Hàn Nặc đi Lệ Giang là vì náu kéo Si Nhan, im lặng một hồi, anh tắt điện thoại. Si Hạ tắm xong ra ngoài thấy anh giả chết trên sofa, đá anh một cước, "Đừng ngủ ở đây nữa, phòng Tiểu Nhan hay là phòng khách tùy cậu chọn".

Khuê phòng của bạn gái không ngủ, ai ngủ ở phòng khách chứ! Ôn Hành Viễn mở mắt, đã tỉnh táo hơn, tâm tình phấp phới niềm vui vào phòng của Si Nhan tắm rửa.

Một đêm ngủ ngon giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Si Hạ cầm chìa khóa xe chuẩn bị ra ngoài, thò đầu hỏi người nào đó đang mặc áo khoác, "Tôi có cần tiền cậu không?".

"Tôi bảo tài xế qua đón, định đến Cửu Duy một chuyến", Ôn Hành Viễn cầm điện thoại lên, cùng Si Hạ đi xuống tầng, "Có tiến triển gì với người kia không? Nghe nói cô ta và Hàn Nặc chia tay rồi".

Si Hạ mặt không đổi sắc, trả lời kiểu lánh nặng tìm nhẹ, "Trước giờ họ chưa từng bên nhau".

Không bỏ lỡ một tia thất vọng xẹt qua trong mắt Si Hạ, Ôn Hành Viễn nhắc nhở, "Tình hình của cô ta và Tiểu Nhan không giống nhau, tình cảm dành cho Hàn Nặc, cô ta chưa chắc đã có thể buông bỏ thực sự, cậu phải suy nghĩ cho kĩ".

"Nếu như nói trước kia còn nhớ đến, thì giờ cũng bị thời gian xóa mờ rồi", tiếng cười của Si Hạ có phần đắng chát, "Có lẽ là tôi ích kỷ, tôi vẫn thích tình cảm đơn giản hơn".

Ôn Hành Viễn vỗ vai Si Hạ tỏ ý an ủi.

Trên đường đến Cửu Duy, anh vẫn lo lắng về Si Nhan, người cách đó nghìn dặm, gửi tin nhắn căn dặn, "Nhớ ăn sáng, đừng để bụng đói đi làm nhé".

Si Nhan trả lời rất nhanh, "Tuân mệnh Tổng Giám đốc Ôn. Em đang ở dưới tầng ăn tiểu long bao, dì hỏi em, sao không thấy anh bạn đẹp trai đâu".

Ôn Hành Viễn cười, "Em trả lời thế nào?".

"Em nói thế nào ấy à, em nói là anh phải đi kiếm tiền, nếu không sẽ không nuôi nổi em."

Ôn Hành Viễn chỉ cười mà không nói.

"Dì đang giáo huấn em đây", thêm khuôn mặt tủi thân.

"Giáo huấn?", Ôn Hành Viễn khó hiểu.

"Dì ấy nói anh đẹp trai như thế, không ngờ em lại yên tâm để anh ung dung tự tại bên ngoài, chẳng may bị đá thì lỗ to", thêm khuôn mặt cười tinh nghịch.

Ý cười bên khóe môi tràn đến mắt, Ôn Hành Viễn cho cô uống "viên thuốc trấn an", "Đừng suốt ngày nghĩ ngợi linh tinh. Mấy ngày nữa xong việc anh sẽ đến thăm em ngay, ngoan nhé".

Đến Cửu Duy, Cảnh Thu Minh nghe thấy Tổng Giám đốc của Ôn thì giá lâm, đích thân nghênh đón, mặt mày tươi cười nói, "Sao có thể phiền Tổng Giám đốc Ôn đặc biệt đến một chuyến thế này".

Ôn Hành Viễn bắt tay với anh ta, ánh mắt như lơ đãng quét qua phòng làm việc của Tạ Viễn Đăng, "Là vì chuyện gần đến giờ lại đổi ý muốn thay đổi lời quảng cáo, tôi đặc biệt đến đây để cảm ơn giám đốc Tạ".

Cảnh Thu Minh là người thông minh, nghe thấy thế không chậm trễ một giây nào, lập tức để thư ký mời Tạ Viễn Đăng - người bị ông ta giáo huấn một buổi sáng đến văn phòng.

"Tuần trước giám đốc Tạ đến Hoa Thành, trong bản thảo mà tôi ký tên đã quên mất chuyện sửa lời quảng cáo", Ôn Hành Viễn mỉm cười áy náy, "Quả thực là đã gây thêm phiền phức cho Tổng Giám đốc Cảnh rồi".

"Tổng Giám đốc Ôn nói gì vậy ạ, mặc dù có phát sinh vấn đề đột xuất, xong tôi tin là Cửu Duy chúng tôi có năng lực ứng phó", Cảnh Thu Minh đã có tính toán trong lòng, tràn đầy tự tin, so với dáng vẻ phê bình Tạ Viễn Đằng trước đó quả thực chẳng khác gì hai người, sau đó, anh ta hỏi dò, "Phương án quảng bá kỳ hai của Kim Bích có phải là cũng sẽ làm trước kế hoạch không ạ?".

"Tổng Giám đốc Cảnh vẫn chưa biết?", Ôn Hành Viễn tỏ vẻ ngạc nhiên, liếc nhìn Tạ Viễn Đằng đang im lặng không lên tiếng, "Tôi đã nói với giám đốc Tạ rồi, nếu cô ấy không chê tôi kén chọn, tôi đương nhiên vẫn hy vọng do cô ấy phụ trách".

"Tổng Giám đốc Ôn chê cười rồi ạ", Cảnh Thu Minh cười càng rạng rỡ, ánh mắt nhìn Tạ Viễn Đằng có phần khen ngợi, "Với tư cách là giám đốc phòng thiết kế, Tiểu Tạ là người tâm huyết nhất".

Tạ Viễn Đằng gật đầu về phía Ôn Hành Viễn, nở nụ cười khiêm tốn, tỏ vẻ cảm kích.

Ôn Hành Viễn đến chớp nhoáng, ngồi không đến mười phút đã đứng dậy cáo từ. Thế nhưng, anh có thể đích thân đến, đã là cực kỳ nể mặt Cảnh Thu Minh, vừa giải vây cho Tạ Viễn Đằng, vừa khiến cho Cửu Duy thay đổi lời quảng cáo một cách vô điều kiện, thông báo cho các phòng ban liên quan trong ba ngày sửa đổi xong toàn bộ lời quảng cáo trên biển quảng cáo hộp đèn in phun, có thể nói là một công đôi việc.

Tạ Viễn Đằng tiễn Ôn Hành Viễn ra khỏi cửa, cô nói, "Cảm ơn anh".

"Người nên nói cảm ơn là tôi, vất vả cho cô rồi", Ôn Hành Viễn cười liếc Tạ Viễn Đằng một cái, "Hôm khác tôi mời giám đốc Tạ dùng cơm, coi như lời xin lỗi".

"Tổng Giám đốc Ôn đúng là hài hước, lời xin lỗi này tôi không gánh nổi", khước mắt đuôi lông mày Tạ Viễn Đằng khẽ cong lên, "Chỉ cần anh

đừng vào ngày cuối cùng lại cho ra đời lời quảng cáo mới, thì tôi đã cảm tạ trời đất rồi".

Ôn Hành Viễn cười vang, nhìn Tạ Viễn Đăng bằng ánh mắt chất chứa ý tứ sâu xa, "Nếu thay đổi thêm lần nữa, không chỉ Tiểu Nhan trách cứ tôi, đoán chừng là Si Hạ cũng không tha cho tôi".

Nụ cười bên môi Tạ Viễn Đăng bỗng hóa thành gượng gạo, cô không nói thêm gì.

Do chuyến bay khởi hành muộn, lúc Hàn Nặc đến thành cổ, đêm đã sắp tàn. Đến khách sạn, sắp xếp xong xuôi mọi thứ, anh quyết định ra ngoài đi dạo. Vốn muốn gọi điện cho Si Nhan, sau phút do dự anh liền từ bỏ ý định. Chuyện Si Nhan và Ôn Hành Viễn yêu nhau, anh đã được biết từ chỗ Đường Nghị Phàm. Anh cảm thấy không nên quấy rầy sự yên tĩnh của cô thì hơn.

Đang là thời điểm náo nhiệt nhất buổi đêm, gần như mỗi quán bar đều chật kín khách, Hàn Nặc đi từ đầu phố đến cuối phố, cuối cùng tìm được chỗ ngồi ở Nhất Mễ Dương Quang náo nhiệt nhất.

Thấy du khách men say ngà ngà lão đảo khiêu vũ, nghe họ âm ờ "hét" khúc ca, Hàn Nặc mím môi cười nhạt. Cuối cùng thì anh đã hiểu vì sao Si Nhan lại thích nơi này. Ở nơi xa lạ không ai quen biết này, có thể cởi bỏ lớp mặt nạ xuống để sống một cách chân thực.

Chân thực, thứ chẳng còn lại bao nhiêu trong thế giới của anh.

Hàn Nặc bỗng nhiên muốn uống rượu, nhưng cuối cùng lại không uống lấy một giọt. Trước lúc rời đi, Hàn Nặc tặng rượu cho cặp tình nhân bàn bên cạnh, anh nói, "Chúc hai người hạnh phúc", cho dù đó là thứ tôi khát khao mà không được, cho dù nói không liên quan đến tôi.

Thời tiết đầu đông, cho dù là Lệ Giang thì cũng vẫn lạnh, hướng hồ là đêm khuya. Hàn Nặc chỉ mặc chiếc áo gió. Bóng lưng cao lớn trở nên cô độc, bi thương trong màn đêm.

Anh thả chậm bước chân, nặng trĩu nỗi lòng, không chú ý đến lúc bản thân ngang qua quán bar Thời Khắc Dịu Dàng, có một người vô tình nhìn thấy anh, chăm chú nhìn anh cho đến khi anh bước ra khỏi tầm mắt.

Sự xuất hiện của Hàn Nặc, đối với Si Nhan mà nói, là chấn động không kịp đề phòng. Cuộc tương ngộ bất ngờ, cô có ảo giác tựa hồ đã trải qua mấy kiếp. Thế nhưng, đối với bóng hình dần bước dần xa của Hàn Nặc, Si Nhan lại khẽ kêu tên của Ôn Hành Viễn. Tựa hồ chỉ có như vậy, cô mới có thể xác định, trên thế giới này, chỉ có anh là không bao giờ rời xa cô. Chỉ có anh, mới có thể mang đến sức mạnh đủ để xoa dịu nỗi lòng. Khi cô quyết định dựa gần anh, trong cuộc sống của cô, không nên, và cũng không thể chứa thêm người khác.

Đêm hôm ấy ở trên núi, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm tựa đại dương, cô hỏi, "Tại sao anh có thể đợi mười năm?".

Vốn tưởng rằng sẽ là một đoạn bày tỏ tình cảm nồng nàn, thế nhưng, Ôn Hành Viễn chỉ trả lời, "Bởi vì anh thích em".

Thời gian mười năm dài đằng đẵng, chỉ dùng vắn vện năm chữ để khái quát.

Vào khoảnh khắc ấy, Si Nhan bất chợt có cảm giác bản thân đã sống sót sau vụ tai nạn

May thay không bỏ lỡ.

May thay.

Bỗng nhiên muốn được nghe giọng nói của anh, Si Nhan gần như đã chạy xuyên qua ngõ cổ, kịp về đến nhà trước mười hai giờ để dùng máy bàn gọi cho anh.

Không đợi cô mở lời, Ôn Hành Viễn đã trách móc, "Sao không để Tử Lương đưa em về? Có biết con gái đi về muộn một mình thế này rất nguy hiểm không hả?".

Biết ngay, bên này có gió thổi cỏ lay, đều không thoát khỏi Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ (*) của Ôn Hành Viễn. Si Nhan theo bản năng chau mày, "Sao em cảm thấy mình cứ như phạm nhân vậy nhỉ?", đương nhiên cô không phải tức giận thật, nhưng lời có chút vị bất mãn.

(*). Hai vị thần có mắt nhìn xa nghìn dặm, có tai nghe những âm thanh theo gió.

Ôn Hành Viễn ghen lời, im lặng vài giây, lúc nói tiếp đã có giọng nhẹ nhàng hơn: "Cậu giận à?"

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C5-2: Thế giới nhỏ của chúng ta (2)

Đang bận rộn tới độ quay mòng mòng thì điện thoại của Ôn Hành Viễn gọi đến. Giọng nói uể oải của anh, như vừa ngủ dậy, "Tiểu Nhan, còn bao lâu nữa em mới tan làm? Em có thể về sớm không?".

Si Nhan nhìn đồng hồ, mới ba giờ chiều, "Sáng nay em đã muộn làm rồi, hiện giờ còn muốn về sớm, anh muốn em thôi việc hả?".

Tối qua, họ ở một đêm trên núi, sáng nay xuống núi, biết tối qua Ôn Hành Viễn ngủ không ngon, Si Nhan kiên trì đưa anh về nhà nghỉ ngơi trước rồi mới đi làm. Kết quả lúc sắp ra khỏi nhà, anh không nỡ để cô đi, hại cô muộn những bốn mươi phút.

Ôn Hành Viễn phớt lờ lời cô nói, trả lời, "Thôi việc thì thôi việc, anh nuôi em!".

Si Nhan cười nhạo, "Tổng Giám đốc Ôn cũng giàu có quá nhỉ!".

Ôn Hành Viễn cười có vài phần đắc ý, "Kiếm đủ tiền cưới vợ và nuôi vợ rồi".

Si Nhan không nhịn được cười, "Huênh hoang!".

Vị kia hôn gió cô một cái, "Có thể tan ca đúng giờ chứ? Đợi lát nữa anh đến đón em".

Cuộc trò chuyện kết thúc, Si Nhan tiếp tục công việc đang dang dở, sau khi dốc hết sức lực thì cuối cùng đã hoàn thành trước giờ tan ca. Cô

đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi thì có người đến thăm.

Người đó cười ôn hòa, đưa túi trong tay cho cô, "Thấy quầy tiếp tân không có ai, tưởng em về rồi".

"Cái gì vậy ạ? Vừa gặp mặt đã nhận lễ thể này, em sẽ ngại đấy", Si Nhan không đưa tay ra nhận, nhìn Văn Thao trước mặt bằng ánh mắt khó hiểu.

Văn Thao là anh hai của Văn Tĩnh, có mở quán trà ở cổ trấn, Văn Tĩnh dẫn cô đến đó một lần, nhưng lúc đó Văn Thao có chuyện phải ra ngoài, Si Nhan không gặp được anh trai trong truyền thuyết của Văn Tĩnh. Sau đó, Văn Thao chủ động đến gặp cô một lần, cảm ơn cô đã chăm sóc Văn Tĩnh, cô không tiện từ chối nên cùng anh ăn bữa cơm, coi như đã quen biết.

"Là đặc sản quê nhà Tiểu Tĩnh gửi tới. Con bé cứ dặn đi dặn lại là nhất định phải đưa đến cho em", Văn Thao cười giải thích, khiến cô không thể từ chối.

Si Nhan lúc này mới chìa tay ra nhận, "Xa xôi như vậy, cô ấy không sợ phiền phức, còn bắt anh chạy tới đây nữa".

Văn Thao cười nói, "Con bé có lòng tạo cơ hội cho anh". Si Nhan lơ mơ nghe ra hàm ý trong lời của Văn Thao.

"Tiểu Nhan", Ôn Hành Viễn đứng lúc đi tới, hóa giải bầu không khí mờ ám.

Si Nhan thở phào một hơi, nhìn về phía người đàn ông ăn vận thoải mái, cười dịu dàng, "Hành Viễn".

Ôn Hành Viễn đi đến bên cô, đưa tay ra vuốt mái tóc dài của cô một lát, mới nhìn về vị khách không mời mà đến trước mặt, "Vị này là?".

Nhìn vẻ thân mật của hai người, Văn Thao mặt không đổi sắc thu lại ánh nhìn trên người Si Nhan, "Tôi là Văn Thao, chào anh".

"Văn Thao?", Ôn Hành Viễn nhìn Si Nhan.

Si Nhan nín lấy cánh tay Ôn Hành Viễn, thay hai người giới thiệu, "Đây là bạn trai em, Ôn Hành Viễn. Khách hàng tiềm năng của em, anh Văn".

Độ cong của khóe môi Ôn Hành Viễn dần được mở lớn, hưởng thụ câu "bạn trai em", gật đầu với Văn Thao, giọng điệu ôn hòa hơn nhiều, "Chào anh, tôi là Ôn Hành Viễn".

Văn Thao chẳng mấy chốc đã lục tìm được tư liệu có liên quan đến Ôn Hành Viễn trong trí nhớ, "Thì ra là Tổng Giám đốc Ôn của Ôn Thị, hân hạnh".

Đối với việc Văn Thao đã từng nghe đại danh của Ôn Hành Viễn, Si Nhan không lấy gì làm bất ngờ, dù sao thì "danh tiếng" của Ôn Hành Viễn trong thành phố G rất lớn, có người bạn trai thế này, muốn người khác không biết cũng khó, huống hồ anh lại nở mày nở mặt khi giành được công trình "Kim Bích Thiên Hạ" ở thành phố A. Trên thương trường, người biết đến anh càng nhiều hơn.

Ôn Hành Viễn cười nhạt, nhận lấy túi trong tay Si Nhan, "Nếu anh Văn có thời gian thì cùng ăn tối với chúng tôi nhé?".

Văn Thao không phải là người không thức thời, đương nhiên không muốn làm phiền thế giới hai người của họ, từ chối khéo, "Tôi còn có chuyện, tôi xin đi trước. Hôm khác nếu Tổng Giám đốc Ôn có thời gian, hoan nghênh đến quán trà của tôi ngồi một lát".

Ôn Hành Viễn bắt tay từ biệt Văn Thao, "Nhất định rồi".

Đợi Văn Thao bước vào thang máy, Ôn Hành Viễn nhìn chăm chăm Si Nhan, "Con một sách kia là ai vậy hả?".

"Cái gì mà con một sách?", Si Nhan nhéo cánh tay anh, "Người ta chỉ hơi nhả nhận thôi".

Ôn Hành Viễn ôm cô đi vào thang máy, "Vậy thì xin hỏi bạn gái đại nhân, con một sách nhả nhận kia là ai hả?".

Si Nhan phá lên cười, "Làm tổn hại thanh danh người ta thế này không phù hợp với khí chất của Tổng Giám đốc Ôn đâu".

"Thời điểm này đừng nói chuyện khí chất với Tổng Giám đốc Ôn", Ôn Hành Viễn thu lại cánh tay dài, ôm chặt Si Nhan trước ngực, "Lá gan không nhỏ đấy nhỉ, dám lẳng lẳng quen biết đàn ông khác rồi cơ đấy? Thằng thẩn khai báo, nếu như có nửa câu che giấu, xem anh có cần em hay không!".

"Chỉ có cún mới cần người thôi", Si Nhan không thèm đếm xỉa tới cơn giận giả vờ của anh, thuận thế ôm lấy eo anh, cười ngọt ngào.

Ôn Hành Viễn khẽ nheo mắt, lộ ra vài phần nguy hiểm, "Dám nói anh là chó, được nuông chiều đến không biết trời đất là gì nữa rồi", dứt lời, anh cúi mạnh đầu xuống, hôn lên đôi môi chực mở ra cái lại của cô.

Si Nhan giãy giụa song không thể thoát nổi. Dưới sự công kích mãnh liệt của anh, cô chẳng mấy chốc đã đầu hàng khẽ ngửa đầu, đón nhận nụ hôn từ mưa phùn dịu dàng đến mưa rền gió dữ của anh, quên cả việc bản thân đang ở trong thang máy.

Khi hai người hoàn toàn quên mình mà đắm chìm trong nụ hôn, thì cửa thang máy bỗng mở ra.

Si Nhan tỉnh táo trước tiên, cô đẩy mạnh Ôn Hành Viễn ra, nhìn đồng nghiệp Tiểu Đình đang đứng bên ngoài thang máy, hận không thể tìm lỗ

chui xuống. Đáng tiếc, trong thang máy không có lỗ nào có thể chui, cô đành phải co người ở phía sau Ôn Hành Viễn, cật lực giảm bớt cảm giác tồn tại.

Tiểu Đình đương nhiên nhận ra Si Nhan, tự động hóa giải lúng túng cho cô, "Em quên mang tài liệu nên quay lại lấy", nhìn Ôn Hành Viễn tuần lảng trước mặt, Tiểu Đình nháy mắt vẻ mờ ám về phía Si Nhan, "Chị Nhan, bạn trai của chị ạ?"

Si Nhan vừa gật đầu vừa cầu một cái đau điếng sau lưng Ôn Hành Viễn, còn nam chính, người vừa cho người ta thưởng thức cảnh "thân mật" miễn phí lại điềm nhiên như không có chuyện gì, bàn tay to dày ấm nóng vững vàng đỡ lấy eo Si Nhan, bình thản ung dung chào hỏi Tiểu Đình, "Xin chào".

Si Nhan thật muốn quăng một cái bạt tai thật đau lên khuôn mặt anh tuấn của anh.

Mãi đến khi vào nhà hàng, cơn giận của cô vẫn chưa thuyên giảm. Ôn Hành Viễn gọi món xong mới dỗ dành cô. "Cái miệng bĩu đến biến dạng rồi kìa, xấu là anh không thèm đâu đấy nhé", rồi anh lại hôn lên khuôn mặt nhỏ đang tức tối của cô, "Anh sai rồi, lần sau anh không dám nữa, được không nào?".

Si Nhan "hừ" một tiếng, tỏ vẻ không chấp nhận lời xin lỗi của anh.

Ôn Hành Viễn làm bộ đáng thương, "Tại anh không kìm nổi lòng, đừng giận anh nữa mà. Em như thế này anh nào có bụng dạ ăn cơm chứ, anh đã đói meo một ngày trời rồi, chỉ muốn cùng em thưởng thức bữa tối thôi đấy", dáng vẻ xin thề, "Anh đảm bảo lần sau sẽ không thế nữa".

Si Nhan bặm môi, vỗ vào cánh tay vừa giơ lên thề thốt của anh, "Ngày mai người trong công ty đều biết hết cả, em không còn mặt mũi đi làm nữa rồi!".

"Có gì phải ngại chứ, người đang yêu hôn nhau là chuyện quá bình thường. Anh còn chưa trách cô ta đã quấy rầy chuyện tốt của chúng ta thì thôi, cô ta còn dám truyền bá lung tung à?". Ôn Hành Viễn tức giận, thấy lông mày Si Nhan dựng thẳng, vội vàng cười nịnh nọt, "Tiểu nhân biết lỗi rồi ạ!".

"Sau này không được hôn em khi ở bên ngoài, nếu không em sẽ không tha cho anh đâu!" Tuy rằng quan hệ yêu đương của hai người đã danh chính ngôn thuận, thế nhưng hôn nhau nồng nhiệt trước mặt mọi người giữa ban ngày ban mặt, Si Nhan vẫn cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Ôn Hành Viễn nghe thấy thế toan đứng dậy kéo cô, "Thế giờ chúng ta về nhà".

"Về nhà? Không ăn cơm nữa à? Không phải là anh...", Si Nhan vội vàng phản ứng lại, đáy mắt hận không thể phi ra vài con dao găm.

Ôn Hành Viễn cười vang, "Em lại sao vậy hả, anh sợ người khác nhìn miễn phí ấy mà!".

Đáp trả lại anh là một cú đấm của Si Nhan.

Đồ ăn được đưa tới, Ôn Hành Viễn vô cùng chu đáo cắt bò bít tết thành từng miếng nhỏ cho Si Nhan, "Ăn nhiều một chút, em gầy quá".

Si Nhan cho một miếng vào miệng, "Vậy là em giảm béo thành công rồi".

Ôn Hành Viễn không tức giận, lấy khăn ăn, lau mép cho cô, "Chưa từng thấy khi giảm béo bao giờ".

Bị thất thế, Si Nhan định cầm đĩa đổi phỏ với anh.

Ôn Hành Viễn ấn tay cô xuống, "Cầm đĩa chia vào bạn trai là không lịch sự, đừng để người khác nhìn thấy cử chỉ không thực nữ như vậy, mau bỏ xuống", sau đó lại xiên một miếng bò bít tết đưa lên miệng cô, "Há miệng ra nào".

Si Nhan cứ thuận theo tay anh nuốt bít tết xuống, "Sao trước đây em không phát hiện ra anh vô lại như vậy nhỉ?"

"Sau khi gặp được em mới thành ta như thế."

"Anh nói ai vậy hả?"

"Ý của anh là, sau khi ở bên em, sự vô lại của anh phát huy hơn mức bình thường."

Si Nhan chẳng buồn cãi nhau với anh, vui đâu vào ăn, chuẩn bị phát huy khả năng vượt mức bình thường ăn hết phần của anh, để anh bị đói. Kết quả, mới ăn được một nửa, anh đã bắt đầu truy hỏi đến cùng thân phận của Văn Thao. Si Nhan đành phải báo cáo đúng sự thật chuyện quen biết Văn Tĩnh. Đương nhiên, cô đã tự động lược bỏ đoạn Văn Tĩnh muốn giới thiệu Văn Thao cho cô.

Ôn Hành Viễn nghe xong, liền lẳng lặng ăn, không phát biểu ý kiến.

Si Nhan lấy chân chạm vào đôi chân dài của anh. "Hử?", Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, "Gì thế?".

"Sao anh lại không nói gì vậy?"

Ôn Hành Viễn giả vờ hồ đồ, "Nói gì cơ? Cả ngày không ăn, đói chết đi được", thấy Si Nhan trừng mắt với mình, anh cười lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, "Anh chỉ tìm hiểu tình hình một chút thôi, nếu đã không có tính uy hiếp nào thì bỏ qua".

Cách bỏ qua của anh quả thực là quá nhanh, cô còn chưa kịp phản ứng nữa! Đúng là không có gì để nói! Si Nhan ra sức đá vào cẳng chân anh.

Buổi tối, khi Ôn Hành Viễn nắm tay Si Nhan tới "Thời Khắc Dịu Dàng", ngoại trừ Trương Tử Lương vẫn được xem là vững vàng, tựa vào trước quầy bar mỉm cười nhìn họ ra, thì các nhân viên khác, bao gồm cả Đỗ Linh - người trước giờ dịu dàng ít nói cũng không nhịn được mà gào thét chói tai.

"Quá khoa trương rồi", Si Nhan nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn, thấp giọng oán trách, "Sao anh lại gây vạ như thế chứ? Lúc mình em đến đâu có ầm ĩ thế này!".

"Đây gọi là cái đích mà mọi người cùng hướng tới", Ôn Hành Viễn xoa đầu cô theo thói quen, "Nhưng cũng có khả năng là trái tim của các cô ấy đang rỉ máu, dù sao thì người phong lưu phóng khoáng, có một không hai như anh đây bị em giành được, họ không còn cơ hội nữa rồi".

"Tuồng bở", Si Nhan bị lời anh nói chọc cười, rút tay khỏi tay anh, cùng Đỗ Linh qua một bên nói chuyện.

Trương Tử Lương đưa đến cho người anh em của mình ly rượu, "Cuối cùng đã tu thành chính quả rồi, thật không dễ dàng".

Ôn Hành Viễn và Trương Tử Lương chạm cốc, "Cuối cùng cũng coi như đã chờ được đến ngày cô ấy cho tôi một danh phận".

Trương Tử Lương cười, "Ai bảo cậu yêu đơn phương bông hoa Tiểu Nhan này chứ, đến hoa mẫu đơn cũng không cần".

Ôn Hành Viễn nhìn về phía Si Nhan, "Không cần sắc đỏ trên lá biếc, vẫn là đệ nhất giữa muôn hoa".

Trương Tử Lương ra vẻ không chịu đựng nổi, "Yêu đương đúng thật là chuyện đáng sợ, Ôn mỹ nam từ bao giờ lại trở nên vãn vẻ thế này?".

"Mối quan hệ quyết định tất cả", Ôn Hành Viễn thích thú, "Tiểu Nhan nhà tôi là nữ thanh niên văn nghệ mà".

"Cậu định bao giờ cưới nha đầu kia vậy? Không phải chú Ôn đã ra tới hậu thư rồi sao?" Về chuyện Ôn Hành Viễn bị ép hôn, Trương Tử Lương đã nghe nói từ chỗ Đường Nghị Phàm, không khỏi lo lắng cho anh.

"Ông già thực ra vô cùng rõ ràng, nếu Tiểu Nhan đã dám tiếp nhận kẻ độc thân là tôi, ông ấy sẽ không dồn ép nữa. Thế nhưng, tôi vẫn còn có một ông anh trai chỉ sợ thiên hợ không đủ loạn, phiền phức chắc chắn vẫn còn ở phía sau". Nghĩ đến Ôn Hành Dao, Ôn Hành Viễn không khỏi chau mày, "Chỉ có anh ấy mới có thể làm loạn như vậy, thậm chí còn định đoạt giúp tôi cả ngày đính hôn nữa. Tôi vừa tới thành cổ, anh ấy đã báo tin cho mẹ tôi, bà đã gọi điện hỏi bao giờ đưa Tiểu Nhan về ra mắt rồi".

"Xem ra dì rất vừa ý Nhan Nhan, đây là chuyện tốt. Lúc trước, nghe tin cậu sắp đính hôn từ chỗ Hành Dao, quả thực là tôi giật nảy mình, còn nghĩ: 'Rõ ràng là Nhan Nhan chỉ chau mày thôi cũng khiến cậu ta đau lòng mất nửa ngày trời, sao có thể nỡ ép cô ấy như vậy?'. Hiện giờ nhìn thấy kết cục viên mãn, tôi phải ấn like cho cậu thôi", Trương Tử Lương giơ ngón cái, "Cao tay".

"Cút xéo đi! Tôi cùng lắm là tương kế tựu kế thôi", Ôn Hành Viễn vỗ ngực, "Tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu. Rõ ràng biết là giả mà cậu vẫn chất vấn Tiểu Nhan?".

Si Nhan đã báo cáo toàn bộ quá trình Trương Tử Lương hà hiếp cô ra sao, thấy cô đáng thương tựa vào người mình, Ôn Hành Viễn đau lòng, hối hận đến độ giậm chân kêu trời.

"Lúc đó tôi đang bắt bình thay cậu mà, tên thấy sắc quên nghĩa này", Trương Tử Lương đáp lễ bằng một cú đấm, "Đã đợi mười năm rồi, nếu cậu dễ dàng thay lòng đổi dạ như vậy thật, tôi phải khuyên Nhan Nhan đá cậu cho bằng được, không cần thì thôi".

"Cậu phải trông mong điều gì đó tốt đẹp cho tôi chứ, Ôn Hành Viễn làm vẻ mặt bi tráng, "Si Ha xông đến công ty, ném tờ báo vào mặt tôi, cảnh cáo tôi nếu đã quyết định đính hôn thì cách Tiểu Nhan xa một chút. Người phụ nữ của Đường Nghị Phàm còn khiến tôi mất mặt trước bao nhiêu người, cái gì mà Tổng Giám đốc Ôn lớn, Tổng Giám đốc Ôn nhỏ, như thế sắp giết tôi đến nơi".

Trương Tử Lương thấy vậy bèn bật cười, "Mối tình này của cậu có sức ảnh hưởng lớn như vậy, chứng tỏ rằng Si Nhan rất cuốn hút".

Ôn Hành Viễn nường theo ánh mắt Trương Tử Lương nhìn về phía Si Nhan, người đang cười đùa với Đỗ Linh. Ý cười nhàn nhạt trên khóe miệng anh dần trở nên rõ nét. Vốn dĩ chỉ định mang Si Nhan đến quán bar gặp mặt, tránh cho Trương Tử Lương nói anh trọng sắc khinh bạn, ai ngờ quán bar kinh doanh đắt hàng, Si Nhan bận rộn quay mòng mòng, chẳng bao lâu sau đã không thấy bóng dáng đâu. Ôn Hành Viễn đang muốn đến phòng kế bên "bắt người", thì Đường Nghị Phàm gọi điện đến, "Lão đại, biết cậu yêu đương không dễ dàng gì, nhưng tôi vẫn phải liệu mình hỏi cậu một câu, khi nào cậu quay về?".

Phản ứng đầu tiên của Ôn Hành Viễn là. "Sao vậy, công trình có vấn đề hả?", thấy Si Nhan đẩy cửa đến quầy bar lấy rượu, anh vừa nhận điện thoại vừa kéo cánh tay cô, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nhìn đồng hồ.

Đường Nghị Phàm ở đầu dây bên kia thở dài, "Hôm nay tôi đến công trường một chuyến thì gặp chút phiền phức. Hàn Thiên Dụ điên rồi, lúc này vẫn còn muốn động chân động tay".

Nghe thấy tên của Hàn Thiên Dụ, Ôn Hành Viễn bỗng sầm mặt xuống, thấy Si Nhan nâng cánh tay đến trước mặt anh, anh cúi người nhỏ giọng bên tai cô, "Mười phút nữa về nhà".

Si Nhan gật đầu, đẩy anh ra, tiếp tục công việc.

Đường Nghị Phàm lảng máng nghe thấy Ôn Hành Viễn nói chuyện, biết anh đang ở cùng Si Nhan, liền bõn cợt, "Tôi đã quấy rầy chuyện tốt của hai người rồi hả?".

Ôn Hành Viễn cong môi, cảm giác ngọt ngào trong lòng đã đè nén cơn giận vừa đột ngột bốc lên, "Với ông ta cậu khách sáo làm gì, cho ông ta nếm mùi chút đi. Không phải là đến chuyện nhỏ nhặt này cũng không làm được đấy chứ?".

Không ngờ Ôn Hành Viễn dám xem thường mình, Đường Nghị Phàm nổi cơn tam bành, "VẬY còn Hàn Nặc? Hiện giờ cậu ta là giám đốc của Thiên Dụ. Cậu và Nhan Nhan vừa mới tốt đẹp, chúng ta đã động đến cậu ta, như vậy có tốt không?".

"Cậu phải phân biệt rõ đối thủ. Người phá rối chúng ta là Hàn Thiên Dụ, là Bất động sản Thiên Dụ, không phải Hàn Nặc".

"Lão hồ ly tinh Hàn Thiên Dụ lại cứ kéo cậu ta xuống nước cho bằng được. Ông ta không ngăn cản được Hàn Nặc về Thiên Dụ, nhưng chắc chắn sẽ gây khó dễ cho cậu ta. Loại chuyện này chắc chắn ông ta sẽ bắt Hàn Nặc ra mặt". Đường Nghị Phàm rất hiểu tình cảnh hiện giờ của Hàn Nặc. Đã là bạn bè mấy năm, cho dù hận Hàn Thiên Dụ đến tận xương tủy, song rốt cuộc anh vẫn không nhẫn tâm coi Hàn Nặc là kẻ thù.

"Ông ta có ý giở trò với việc giải phóng mặt bằng, không nằm ngoài chuyện bày mưu tính kế cho người dưới quyền sắp xếp một vài chủ "nhà đình"(*). Với tính cách của Hàn Nặc, chắc chắn sẽ không thêm giở thủ đoạn này, nhưng lại không thể trực tiếp trở mặt với ông ta. Cậu sắp xếp Lỗi,

Tử đi thám thính việc này, Hàn Nặc là người thông minh, hẳn có thể phối hợp với Thạch Tử và Bùn Nhão, để đến cuối cùng, chủ 'nhà đình' vừa có được tiền của Hàn Thiên Dụ, mà vẫn phải di dời."

(*). Dùng để chỉ những ngôi nhà không chịu giải tỏa ở Trung Quốc.

"Vậy Hàn Nặc phải báo cáo kết quả với Hàn Thiên Dụ thế nào? Không phải chúng ta bảo cậu ta..."

"Cậu ta sẽ giữ lại đường lui cho mình, hơn nữa sẽ khiến cho Hàn Thiên Dụ cảm thay là chủ "nhà đình" không giữ lời hứa."

Đường Nghị Phàm trầm mặc.

Ôn Hành Viễn biết rõ tâm tư của Đường Nghị Phàm, "Tôi không có thành kiến với Hàn Nặc, là cậu xem thường bản lĩnh của cậu ta. Cậu ta có thể quay về Thiên Dụ, ngồi lên vị trí Tổng Giám đốc, chứng tỏ cậu ta đã âm thầm sắp xếp từ sớm rồi".

"Ý của cậu là, Bất động sản Thiên Dụ sắp có biến động rồi?"

"Bất luận là Bất động sản Thiên Dụ hay là Bất động sản Thiên Khải, đều là của họ Hàn, nhưng người cầm lái là Hàn Nặc, hay Hàn Thiên Dụ thì kết quả lại trái ngược hoàn toàn. Chúng ta cứ đợi xem." Ôn Hành Viễn trầm ngâm một hồi, nhấn mạnh, "Nói với Thạch Tử đừng khách sáo với Hàn Thiên Dụ, có vấn đề cứ thương lượng trực tiếp với Trương Nghiên. Năng lực của cô ta, cậu hiểu rõ mà".

Đường Nghị Phàm lập tức thanh minh cho bản thân, "Dừng, dừng ngay. Tôi và cô ta nước sông không phạm nước giếng".

"Tôi nói là chuyện công", bỗng nhiên nhớ ra chuyện gì đó, Ôn Hành Viễn hỏi, "Về Trương Nghiên, cậu đã lập hồ sơ báo cáo với Quý Nhã Ngưng chưa?".

Nếu như không phải vì lần hợp tác này, tôi gần như đã quên rằng có cô ta trên đời rồi, lập hồ sơ gì chứ!"

"Mồm miệng của cậu cũng kín kẽ đấy nhỉ, tôi còn không biết cậu và cô ta còn từng...", anh còn chưa dứt lời đã bị Đường Nghị Phàm chặn họng, "Chuyện từ đời thuở nào rồi, không nhắc nữa".

"Cậu hiểu rõ trách nhiệm của một người chồng là được. Ngoài ra, vì sự yên ổn của gia đình cậu, tôi đã sắp xếp trợ lý mới tiếp nhận công việc của Trương Nghiên".

"Cậu có cần làm đến mức ấy không hả?"

"Hy vọng chỉ là tôi đã lo xa."

"Đồ thần kinh!"

Ôn Hành Viễn cúp máy, hiểu được Trương Tử Lương đã nghe được chuyện, anh liền quay trở lại chủ đề ban nãy, "Cậu nói nếu như Hàn Thiên Dụ rút lui, Hàn Nặc có thể thuận lợi tiếp nhận Thiên Dụ không?".

Trương Tử Lương thu lại nụ cười, "Hàn Thiên Dụ có con trai, mà cho dù là không có thì cổ phần trong tay Hàn Nặc cũng không đủ, nếu không anh ta đã không phải chịu sự quản chế của Hàn Thiên Dụ ở mọi nơi như thế!".

"Cậu con trai kia của ông ta chẳng làm được gì nên chuyện. Tôi đã kiểm tra rồi, hiện giờ trong tay Hàn Nặc nắm hơn bốn mươi phần trăm cổ phần, Hàn Thiên Dụ có lẽ đã biết nên vội vàng đẩy Hàn Nặc đến nơi đều sóng ngọn gió", Ôn Hành Viễn cười nhạt, ánh mắt như phóng điện, "Ông ta muốn mượn tay tôi để lật đổ Hàn Nặc".

"Anh ta cũng không đơn giản, có thể nhẫn nhịn ba năm", nói đến Hàn Nặc, lòng Trương Tử Lương lại lo lắng, không khỏi mệt mỏi, "Cậu định

làm thế nào?"

"Tôi? Loại mảnh khỏe giậu đổ bìm leo này, vừa hay có thể đối phó với Hàn Thiên Dụ. Nhưng có người chưa chắc đã tình nguyện cho tôi nhúng tay", Ôn Hành Viễn cầm ly rượu lên nhấp một ngụm, "Hàn Nặc là người con có hiếu, cho dù năm đó Hàn Thiên Dụ soán vị đoạt quyền, vì không muốn Hàn Thiên Khải phát hiện ra điều gì, cậu ta đã nhẫn nhịn. Giờ không còn Hàn Thiên Khải ở bên nữa, Nhan Nhan cũng vậy, cậu ta không có gì phải băn khoăn, nên đã quyết định đánh cược một phen rồi".

Trương Tử Lương định nói gì đó, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy Si Nhan đang từ phía quầy bar đi đến. Ôn Hành Viễn buông ly rượu xuống, tiến đến nắm lấy tay cô, "Em mệt rồi phải không? Chúng ta về nhà thôi".

Si Nhan gật đầu, vẫy tay với Trương Tử Lương, Ôn Hành Viễn khoác vai cô đi về phía cửa.

Đã là cuối thu, gió đêm rất lạnh, Ôn Hành Viễn cởi áo khoác ra khoác lên người cô, "Đợi anh chút, anh đi lấy xe".

Si Nhan im lặng đứng ở cổng, nhìn bóng lưng cao lớn, thẳng tắp của anh, lòng cô cảm thấy ấm áp.

Trên đường trở về, Si Nhan hỏi, "Dự án khởi công rồi phải không? Giờ chắc anh bận lắm nhỉ?".

Ôn Hành Viễn nghiêng đầu nhìn cô, "Bắt đầu giải phóng mặt bằng rồi, Nghị Phàm khá bận rộn".

"Hay là ngày mai anh quay về đi ", từ lúc ăn tối, điện thoại của anh đã kêu không ngừng, Si Nhan biết vai trò của anh trong Ôn Thị. Cô là người công tư phân minh, ngoài tình yêu của họ ra, anh còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Ôn Hành Viễn trừng mắt nhìn cô, "Ý em là muốn đuổi anh đi hả?".

"Không phải", cô tủi thân chu miệng, "Em sợ ảnh hưởng đến công việc của anh".

Nhéo chiếc cằm thon nhỏ của cô, anh cười, "Anh đâu phải là cậu nhóc mười tám mười chín tuổi, đừng lo lắng linh tinh nữa, anh sẽ sắp xếp".

Si Nhan nghe vậy tỏ ra không vui, "Vẫn còn lý trí như vậy sao? Thì ra anh không si tình như em tưởng".

Ôn Hành Viễn búng lên trán cô một cái, "Anh nói một câu, em phải đáp lại mười câu mới chịu được à?".

Xoa xoa gáy, Si Nhan không nhịn nổi cười, liền nổi hứng trêu chọc anh, "Em bắt nạt anh đấy, sao hả?".

Ôn Hành Viễn mỉm cười, dáng vẻ nuông chiều nói ra hai chữ, "Anh thích".

Si Nhan nhìn anh bằng ánh mắt oán trách, sau đó vươn tới hôn thật nhanh lên má anh.

Người trầm ổn như Ôn Hành Viễn không ngờ cũng có lúc mất bình tĩnh, chiếc xe với tính năng ưu việt bỗng chệch hướng chỉ trong nháy mắt.

Si Nhan vốn dĩ đang ngưỡng ngùng, kết quả là bị phản ứng của Tổng Giám đốc Ôn chọc cười.

Đợi Ôn Hành Viễn dừng hẳn xe lại, Si Nhan mới phát hiện ra đây không phải là nhà cô, "Em muốn về ký túc xá công ty."

Ôn Hành Viễn xuống xe, ôm cô đi về hướng căn nhà, "Về ký túc làm gì? Ngày mai em đưa anh qua đó thu dọn rồi chuyển về đây thì anh mới yên tâm".

Si Nhan kháng nghị, "Em không muốn sống ở đây".

"Ngoan nào", Ôn Hành Viễn khoác áo lên người cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh gần trong gang tấc, "Em không yên tâm về anh à?".

Đương nhiên là không phải vậy. Thế nhưng cô chưa từng nghĩ đến việc sống chung với anh. Họ mới chính thức yêu nhau được hai ngày, tốc độ phát triển thần tốc thế này, Si Nhan nhất thời không thể tiêu hóa nổi. Cô đứng im tại chỗ, cúi đầu, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Dáng vẻ đăm chiêu ủ dột của cô quả thực đáng yêu vô cùng. Ôn Hành Viễn mỉm cười, ôm lấy vai cô, "Sao biểu cảm lại phong phú thế kia? Giờ là thời đại nào rồi, chỉ là chúng ta cùng sống dưới một mái nhà thôi, xem ra đã khiến em hoang mang rồi. Anh chỉ hy vọng em ở bên cạnh anh thôi, như vậy anh mới an tâm".

"Em đâu có chạy lung tung, có gì mà không an tâm?", Si Nhan lè nhè không chịu hợp tác, trong lòng lại dậy lên niềm vui sướng mơ hồ bởi vì sự quan tâm mà anh vô tình để lộ.

"Ai mà biết được sáng mai ngủ dậy rồi em có hối hận không chứ?"

"Anh tưởng em là trẻ mới lên ba thật đấy hả, trở mặt nhanh như trở bàn tay?"

Ôn Hành Viễn cười, đôi mắt đen láy sáng rỡ, "Nếu là trẻ lên ba thì tốt rồi".

Sau khi vào nhà, Ôn Hành Viễn vào bếp lấy sữa. Từ lúc mẹ Si Nhan mất, cô không mấy khi ngủ sâu giấc. Buổi chiều anh đã ra ngoài mua sữa về, hy vọng có thể giúp cô ngủ ngon hơn. Nhưng đợi lúc anh ra ngoài, Si Nhan đã dang tay dang chân nằm sấp trên giường.

Sợ Si Nhan nằm ngủ không được thoải mái, Ôn Hành Viễn chu đáo lật người giúp cô, đắp chăn cho cô, sau đó lẳng lặng ngồi bên giường. Si Nhan đã ngủ say, hoàn toàn không biết có người đàn ông đang nường theo ánh sáng của ngọn đèn để ngắm mình.

Ôn Hành Viễn khẽ vuốt ve khuôn mặt cô, có lẽ là độ ấm tỏa ra từ lòng bàn tay anh khiến Si Nhan cảm thấy ấm áp, cô theo bản năng dựa vào hơi ấm ấy, khuôn mặt nhỏ nhắn càng áp sát vào bàn tay anh hơn.

Ôn Hành Viễn cúi người, khẽ hôn lên khóe miệng đang mỉm cười của cô, "Từ hôm nay trở đi, thế giới của anh không bao giờ cho phép em trốn chạy một lần nữa".

Nửa tháng tiếp theo, Ôn Hành Viễn đều ở cổ trấn. Ban ngày, Si Nhan đi làm như thường lệ, anh ở nhà xử lý công việc của mình. Buổi trưa, Ôn Hành Viễn sẽ qua công ty cô, cùng cô ăn cơm. Buổi tối, anh tới đón cô về, thỉnh thoảng lại cùng nhau đến quán bar ngồi. Tóm lại, họ ở bên nhau như hình với bóng. Dường như của Trương Tử Lương thì là: sắp hợp thành một thể. Có thể thấy, tình cảm của hai người đang tiến triển rất tốt. Thế nhưng, hai người yêu nhau, ngoài những khoảnh khắc ngọt ngào ra, đương nhiên không tránh khỏi cãi vã.

Bởi chuyện không đâu mà vào bữa sáng, Si Nhan đề cập, "Nhã Ngưng nói Đường Nghị Phàm bận đến mức xoay vòng vòng rồi, anh vẫn nên quay về thì hơn, không cần phải ở đây với em đâu".

Ôn Hành Viễn miệt mài đọc tạp chí xe hơi, "Cậu ta bận hay không và anh ở đâu không liên quan gì đến nhau".

"Dù gì thì anh cũng là Tổng Giám đốc, chỉ đạo công việc từ xa lâu rồi cũng phải quay về thị sát một chút chứ!", thấy anh không có phản ứng, Si Nhan lại hỏi, "Trợ lý Trương ngày hôm qua gọi điện đến là hy vọng anh

quay về vài ngày phải không? Có phải là hạng mục lần này gặp phải phiền phức gì rồi không?".

Ôn Hành Viễn trả lời băng quơ, "Họ có thể giải quyết, em đừng bận tâm nữa".

"Kim Bích là tòa cao ốc có tính tiêu chuẩn của thành phố A, lại quan trọng đối với Ôn Thị, anh cứ ở ẩn tại thành cổ thể này, chú Ôn chắc chắn sẽ không vui, em không muốn vì em mà công việc của anh bị ảnh hưởng."

Ôn Hành Viễn vờ như không nghe thấy.

Si Nhan tức giận đưa tay ra giật lấy cuốn tạp chí của anh, "Em đang nói chuyện với anh đấy!".

"Em ăn no rồi hả?", nhìn đồng hồ. Ôn Hành Viễn đánh trống lảng. "Đi thôi, anh đưa em đi làm".

"Anh có thể đừng chuyển đề tài như vậy được không, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy."

"Anh có dự định riêng của mình", Ôn Hành Viễn đưa tay ra cầm túi của cô, "Đi thôi, cứ kì kèo nữa là muộn làm đấy".

Si Nhan quăng tờ tạp chí xuống bàn ăn, cướp lấy túi trong tay anh, "Em tự đi, không cần anh đưa".

"Tiểu Nhan", Ôn Hành Viễn đuổi theo cô, "Đừng gây chuyện nữa, anh lái xe đưa em đi, sắp muộn rồi".

Si Nhan hất tay anh ra, "Em không cần Tổng Giám đốc Ôn làm tài xế, anh cứ lo việc của anh đi là được".

Ôn Hành Viễn nghe thấy vậy cũng nổi cáu, "Em muốn anh đi đến thế cơ à?".

Si Nhan quay người trừng mắt với anh, "Anh nói gì?".

Ôn Hành Viễn nhắc lại, "Anh hỏi em có phải là em chỉ mong anh quay về sớm hay không?".

Si Nhan quăng túi vào người anh, "Đúng thế đấy, em chán anh rồi, chỉ ước anh mau rời khỏi đây thôi".

Ôn Hành Viễn nhìn cô chăm chăm, toan mở miệng bỗng thấy mặt cô đã đỏ. Anh vò đầu bứt tai, đi đến ôm cô vào lòng, "Là anh nói linh tinh, đừng giận nữa mà, Tiểu Nhan".

"Anh quả thực quá vô lý", Si Nhan đẩy anh ra, "Bỏ em ra, em muốn tự đi làm, không phiền anh phải bận tâm."

"Nói gì vậy chứ? Được rồi được rồi, đừng như thế nữa mà, em tự đi làm, anh không đưa nữa", quả thực là không muốn mới sáng sớm ngày ra đã chọc giận cô, Ôn Hành Viễn tỏ ra có chừng mực, "Em đi đi, nếu không là muộn thật đấy, cẩn thận chút nhé".

Đợi Si Nhan đi rồi, Ôn Hành Viễn một mình ngồi trong phòng khách một lát rồi lại cầm chìa khóa đuổi theo cô. Đến dưới lầu công ty cô, thấy Si Nhan đứng bên ngoài nói chuyện với Văn Thao, trong cơn tức giận, anh bóp còi kêu inh ỏi. Thấy cô quay đầu nhìn về phía mình, anh quay vô lăng, đi mất.

Si Nhan gọi mãi mới có người bắt máy, cô hỏi, "Sao anh lại đi rồi?".

Ôn Hành Viễn nghĩ một đằng nói một nẻo, "Thấy em bận rộn mà".

"Anh ấy là khách hàng của công ty em, trùng hợp gặp nhau thôi", đợi một lát không thấy anh lên tiếng, Si Nhan hỏi, "Trưa nay anh có đến không?".

"Có việc quan trọng phải xử lý, xem tiến độ thế nào đã."

Cảm nhận được sự lạnh nhạt của anh, Si Nhan có phần bực tức, "VẬY anh làm việc của anh đi", dứt lời cô bèn ngắt điện thoại.

Ôn Hành Viễn giận dữ không thèm gọi lại, mãi đến gần trưa anh mới bắt đầu kiểm điểm bản thân, cảm thấy mình có phần quá đáng. Nhưng lúc anh gọi đến, điện thoại của Si Nhan không ai bắt máy, điện thoại bàn trong văn phòng lại là Tiểu Đình nghe, "Chị Nhan đến văn phòng Tổng Giám đốc Cảnh đưa tài liệu rồi ạ".

Kết quả, hơn một tiếng đồng hồ sau, Si Nhan vẫn chưa đưa xong tài liệu. Ôn Hành Viễn đoán là cô giận thật, vội vàng nhắn tin xin lỗi. Mới tốt đẹp vài ngày, anh không muốn trước khi đi còn xích mích.

"Tiểu Nhan, tối nay chúng ta ăn ở nhà nhé, anh sẽ vào bếp. Em muốn ăn gì thì chọn món đi."

Không ai trả lời.

"Bảo bối, anh sai rồi, là anh lòng dạ hẹp hòi, đừng giận anh nữa được không?"

Vẫn không thấy tăm hơi đâu.

"Đừng giận dữ nữa mà, lát nữa anh đến ăn trưa cùng em, phạt anh mời cơm được không? Nếu không ngân lượng của anh không có chỗ nào tiêu xài cả."

Si Nhan bị anh chọc cười, "Tha thứ cho anh dễ dàng như vậy, em cảm thấy quá mất thể diện!".

"Thể diện đâu có quan trọng bằng anh."

"Anh ảo tưởng sức mạnh quá đấy!"

"Anh chỉ yêu em, mười năm như một ngày."

Si Nhan khẽ cười, lòng ngọt ngào, hạnh phúc.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C5-3: Thế giới nhỏ của chúng ta (3)

Type: Trần Uyên

Thế giới của tình yêu chỉ thích hợp cho hai người sinh sống, thêm một người sẽ trở nên chật chội. Trong thế giới nhỏ chỉ thuộc về chúng ta này, anh không muốn có ngờ vực, không muốn có cãi vã, càng không muốn cho người ngoài bước chân vào.

Ôn Hành Viễn ở thành cổ mãi yêu đương quên đường về, tiến độ công tác giải phóng mặt bằng ở thành phố A đang hùng hực khí thế, Đường Nghị Phàm thì bận rộn đến tối tăm mặt mũi. Do lần đầu nhận công trình lớn thế này, để không xảy ra sai sót, có rất nhiều chuyện anh đều phải tự mình làm.

Đang ở công trường nghe Thạch Lỗi báo cáo tiến độ công việc thì Quý Nhã Ngưng gọi điện đến. Đường Nghị Phàm bắt máy nhưng người ở đầu dây bên kia lại là thư ký Lý, cô nói với anh, "Tổng Giám đốc Đường, anh mau vào bệnh viện đi, chị Quý bị ngất xỉu rồi".

Đường Nghị Phàm chẳng kịp tháo mũ bảo hộ xuống, từ công trường chạy xe thẳng tới bệnh viện.

Cao Các đã tiến hành kiểm tra sức khỏe kỹ càng cho Quý Nhã Ngưng, an ủi Đường Nghị Phàm, "Dạo gần đây chắc là cô ấy thức đêm nhiều nên bị thiếu máu, không có gì nguy hiểm cả, cần chú ý nghỉ ngơi hơn thôi".

Từ lúc giành được hạng mục Kim Bích, Quý Nhã Ngưng và đội ngũ thiết kế cũng bận rộn ngày đêm, thậm chí có lúc ngủ đến nửa đêm còn phải dậy tăng ca. Đường Nghị Phàm cũng bận rộn, ít nhiều đã lơ là vấn đề sức

khỏe của cô. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Quý Nhã Ngưng, anh lo lắng hỏi, "Có cần phải nằm viện theo dõi thêm vài hôm không?".

Quý Nhã Ngưng kéo tay anh, làm nũng, "Em không chịu được mùi nước khử trùng của bệnh viện".

Đường Nghị Phàm nắm lấy tay cô, "Chúng ta phải nghe lời bác sĩ".

Cao Các vỗ vai anh, "Không cần ở lại bệnh viện, về nhà nghỉ ngơi hai ngày là được".

Đường Nghị Phàm giờ mới yên tâm.

Về đến nhà, Quý Nhã Ngưng vừa uống thuốc vừa vỗ về Đường Nghị Phàm, "Cao Các là bác sĩ có chuyên môn cao, anh ấy đã nói không sao rồi, anh đừng lo lắng nữa mà".

Đường Nghị Phàm vẫn đang tự trách mình vì đã không quan tâm đến cô, thở dài ôm Quý Nhã Ngưng vào lòng, lời nói mang theo ý trách cứ, "Lớn thế này rồi mà không biết tự chăm sóc bản thân, Hành Viễn gọi điện không cần phải gấp rút như vậy, vẫn còn thời gian, em lại chẳng chịu nghe lời".

Quý Nhã Ngưng nhìn anh bằng ánh mắt tội nghiệp, "Người ta bị ốm rồi, anh còn lải nhải trách móc".

Đâu nổi lòng nào nặng lời với cô, Đường Nghị Phàm hôn lên trán Quý Nhã Ngưng, "Chỉ biết làm nũng thôi", dứt lời anh đỡ cô nằm xuống, "Em ngủ một lát đi, khi nào tỉnh dậy, mình sẽ cùng ăn tối".

Quý Nhã Ngưng chu miệng không làm theo, ôm lấy eo anh làm nũng, "Em muốn anh ôm em ngủ cơ".

Đường Nghị Phàm nhìn đồng hồ, ngồi bên giường gọi điện cho Thạch Lỗi, dặn dò xong xuôi công việc, anh mới cởi áo khoác ra nằm xuống.

Quý Nhã Ngưng nhích người lên, nằm trong lòng anh, đầu dựa vào khuôn ngực anh, khước miệng mỉm cười, nhắm mắt lại.

Cô thay áo ngủ, tấm lưng bóng mịn mềm mại lộ ra bên ngoài, Đường Nghị Phàm ôm cô, khẽ vuốt ve, không khỏi đau lòng, "Hình như em gầy đi rồi thì phải?".

Quý Nhã Ngưng dựa đầu vào ngực anh, khẽ cười, "Đâu có, mẹ nói sau khi em kết hôn còn béo lên cơ!".

Đường Nghị Phàm mỉm cười, cúi đầu ngắm nhìn đôi má phớt hồng của cô.

Quý Nhã Ngưng ngẩng đầu, ánh mắt vừa khéo chạm vào đôi mắt sáng rực của Đường Nghị Phàm. Cô biết gần đây vì mãi lo việc thiết kế nên đã lạnh nhạt với anh, dù sao thì hai người vừa mới cưới. Hiểu được khát khao của anh, cô không quan tâm bản thân còn đang ốm, liền ôm lấy cổ anh, khẽ hôn lên. Môi hai người quấn quýt, triền miên không dứt.

Bị sự chủ động hiếm có của cô quyến rũ, Đường Nghị Phàm khẽ thở dài một tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy Quý Nhã Ngưng vào lòng.

Anh chần chờ một lát, thở hỗn hển chống người dậy, xoa mặt cô về cứng chiều, giọng nói càng thêm dịu dàng, "Em còn đang ốm đấy".

Quý Nhã Ngưng chăm chú nhìn gương mặt anh, chồm người lên cắn nhẹ môi anh, giọng nỉ non gần như có như không, "Em nhớ anh rồi", dứt lời, gương mặt cô đã đỏ lựng.

Trong lòng thoáng chốc được niềm vui sướng lấp đầy, Đường Nghị Phàm khàn giọng, "Anh cũng thế", vừa dứt lời, anh đã trao cho cô một nụ

hôn thật sâu.

Mặt trời gác núi, những giọt nắng xế chiều dài lớp vàng nhàn nhạt, làm nổi bật cảnh xuân kiều diễm trong phòng ngủ.

Sau khi triền miên, Quý Nhã Ngưng chìm sâu vào giấc ngủ, Đường Nghị Phàm khẽ chỉnh lại tư thế, ôm cô vào lòng, nhìn dáng vẻ của cô, anh mỉm cười. Điện thoại trên đầu giường bỗng rung lên, Đường Nghị Phàm ngồi dậy liếc nhìn, màn hình hiển thị "Trương Nghiên".

Anh chần chừ một lát rồi ngắt máy. Rất nhanh sau đó, một tin nhắn được gửi đến, chỉ có hai chữ, "Chuyện công".

Đường Nghị Phàm trả lời lại, "Tìm Thạch Lỗi đi. Bà xã tôi đang bị ốm, tôi đang ở nhà chăm cô ấy".

Một hồi lâu sau, lâu đến độ anh tưởng rằng đối phương sẽ không trả lời nữa, thì bên kia chỉ nhắn đến một chữ, "Được".

Đường Nghị Phàm im lặng một hồi, xóa tin nhắn.

Không biết đã ngủ bao lâu, Quý Nhã Ngưng bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cô mơ màng gọi, "Nghị Phàm".

Đường Nghị Phàm đang ở trong bếp bèn quay trở lại phòng ngủ, lật điện thoại trong túi cô, "Người chị em của em đấy, Si Nhan".

Quý Nhã Ngưng đang nằm trong chăn chẳng buồn nhúc nhích, "Anh nghe máy đi".

Đường Nghị Phàm kéo chăn cho cô, tựa vào đầu giường nhận điện thoại. Nghe thấy giọng của Đường Nghị Phàm, Si Nhan ngẩn người, "Đường Nghị Phàm? Nhã Ngưng đâu? Em Si Nhan đây".

Đường Nghị Phàm cười nói, "Ồ, chị dâu à, cuối cùng đã nhớ đến Nhã Ngưng nhà em rồi cơ đấy?".

Liếc nhìn Ôn Hành Viễn đang ngồi bên cạnh cúi đầu đọc thư, Si Nhan cự lại, "Ai là chị dâu của anh? Cần thận em kêu Nhã Ngưng bỏ anh đấy nhé!".

"Em nghĩ Nhã Ngưng sẽ nghe lời của em mà viết đơn ly hôn gửi anh?", Đường Nghị Phàm mím môi cười, khom người nói bên tai Quý Nhã Ngưng, "Mau hỏi người chị em của em, sao lại dày vò lão đại nhà anh đi".

Quý Nhã Ngưng bực người trong chăn liền ngồi dậy, "Nhan Nhan".

Nghe thấy giọng nói gái ngủ của Quý Nhã Ngưng, Si Nhan nhìn đồng hồ, "Mới tám giờ mà cậu đã ngủ rồi sao?".

Quý Nhã Ngưng dán mặt vào cổ Đường Nghị Phàm, giọng nói yếu ớt, "Tớ thấy người không thoải mái cho lắm, ngủ một giấc vừa tỉnh xong".

"Cậu bị cảm à?", Si Nhan cau mày, sức nhớ ra điều gì đó, bất giác rướn giọng, "Không phải là có rồi chứ?".

Ôn Hành Viễn nghe thấy thế bèn ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Cậu nói linh tinh gì thế, điên rồi hả?", Quý Nhã Ngưng khẽ sảng giọng, "Thời gian này thức đêm nhiều, dễ mệt mỏi thôi, đầu óc cậu không trong sáng gì hết!".

"Ngại gì chứ? Kết hôn rồi còn trong sáng gì nữa", thấy Ôn Hành Viễn nhìn cô cười như không, Si Nhan đẩy anh ra.

Quý Nhã Ngưng ghì bàn tay không an phận của Đường Nghị Phàm, "Ôn Hành Viễn đối xử với cậu có tốt không? Ngọt ngào đến phát ngáy rồi chứ?".

"Bọn mình vẫn vậy thôi", Si Nhan hơi ngượng ngùng, đổi đề tài, "Không phải là cậu thích tranh da sao, tớ chọn được hai bức rồi, ngày mai sẽ bảo Ôn Hành Viễn mang về cho cậu. Nhớ phải đòi anh ấy đấy nhé, không anh ấy lại tham ô đấy".

"Anh ấy quay về rồi cậu phải làm sao?", nhìn Đường Nghị Phàm, Quý Nhã Ngưng hỏi đến cùng, "Cậu có quay về không?".

"Tớ quay về làm gì chứ, tớ còn phải đi làm nữa mà", Si Nhan cúi đầu, cố giấu đi sự không nở trong ánh mắt, "Một mình anh ấy về thôi".

"Người ta thường nói xa mặt cách lòng. Tình cảm đương độ đẹp nhất, hai người sống riêng hai nơi, cậu không sợ người khác cướp đi anh ấy hả?".

Si Nhan phá lên cười, "Cái gì mà sống riêng hai nơi, nói gì mờ ám vậy!".

"Vốn dĩ là vậy mà, vừa mới yêu đương đã như vậy, không ổn lắm đâu. Hay là cậu cũng quay về đi, dù sao thì Hoa Đô cũng nhiều việc, cậu còn sợ nhàn rồi à?"

Si Nhan nghiêng đầu liếc nhìn Ôn Hành Viễn, đứng dậy đi đến ban công nói tiếp, "Tớ không cần, anh ấy quản Ôn thị của anh ấy, tớ làm việc của tớ. Hơn nữa, anh ấy cũng không bảo tớ về, ở đây rất tốt, tớ không nở rời đi!".

"Vậy thì cậu nở để anh ấy đi hả? Cậu tưởng rằng Ôn Hành Viễn không muốn cậu quay về à? Chỉ là anh ấy không muốn thúc ép cậu thôi." Quý Nhã Ngưng nghe được không ít chuyện của Ôn Hành Viễn từ Đường Nghị Phàm, có hiểu qua về tình yêu sâu đậm anh dành cho Si Nhan. Cô không nhịn được nói giúp anh vài câu, "Tớ nghe Nghị Phàm nói mẹ Ôn Hành Viễn hay gọi điện giục anh ấy đưa cậu về ra mắt".

"VẬY sao?", Si Nhan quay người nhìn Ôn Hành Viễn đang bận rộn trong phòng khách, lòng rối bời, "Anh ấy không nói gì với tớ cả".

Sở dĩ Ôn Hành Viễn không kể với cô, đương nhiên không phải vì anh không nghĩ đến chuyện tương lai, ngược lại là vì sớm đã xác định người đến cuối cùng sẽ ở bên anh là cô, chuyện gì cũng suy nghĩ cho cô, sợ tiến triển nhanh quá khiến cô bị áp lực hoặc cảm thấy đường đột. Sự tinh tế, chu đáo này khiến cho Si Nhan cảm động vô cùng.

Kết thúc cuộc điện thoại, Si Nhan ngồi bên Ôn Hành Viễn, chủ động dựa vào vai anh.

Ôn Hành Viễn dừng công việc đang dở lại, đưa tay ra ôm lấy cô, "Sao vậy em?".

Si Nhan không trả lời, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Ôn Hành Viễn vỗ vỗ vai cô như dỗ dành một đứa trẻ.

Như nhận được sự khích lệ, Si Nhan vùi đầu vào lòng anh, giọng buồn bực, "Em không sao, chỉ là không nỡ để anh đi".

Ôn Hành Viễn ôm cô càng chặt hơn, "Cứ làm việc của em cho tốt, không được nghĩ ngợi linh tinh, mấy ngày nữa anh sẽ quay lại".

Si Nhan gật đầu rồi rúc vào lòng anh. Giây phút này, ánh trăng đẹp vô ngần, hai người nọ lẳng lẳng ôm lấy nhau, không cần phải nuối tiếc về thời khắc bỏ lỡ thêm nữa.

Sáng hôm sau, Ôn Hành Viễn ngồi chuyến bay sớm nhất về thành phố G.

Đối với Si Nhan và Ôn Hành Viễn, có thể nói là gặp nhau đã khó, ly biệt lại càng khó. Trước kia, họ không cảm thấy vậy, sau khi hai người

chính thức yêu nhau, Si Nhan không chịu nổi bầu không khí thình lạng lúc phải xa anh. Loại cảm xúc bịn rịn này khiến cô cảm thấy đột ngột. Cho nên sáng nay, cô và Ôn Hành Viễn một người đến công ty, một người ra sân bay, người nào làm việc của người nấy.

Cho dù là vậy, trước khi cô ra khỏi nhà, Ôn Hành Viễn bèn kéo cô lại rồi hôn tạm biệt. Khi Ôn Hành Viễn đến sân bay, nhắn cho cô một tin "đợi anh", cô không cầm nổi lòng mà rơm rớm nước mắt. Đặc biệt là sau khi tan làm, trở về ngôi nhà đầy ắp tiếng cười đùa trong những ngày đã qua, cảm giác trống rỗng ấy khiến lòng cô chua xót.

Sự quen luyến của Ôn Hành Viễn được biểu đạt càng trực tiếp, máy bay vừa hạ cánh, anh đã gọi điện cho Si Nhan báo bình an. Sau đó trên đường trở về biệt thự nhà họ Ôn, anh không ngừng nhắn tin cho cô. Tài xế Vương đến đón Ôn Hành Viễn, thấy anh cứ vui đầu vào điện thoại suốt dọc đường đi, khóe miệng ông liền nở nụ cười.

Xe mới dừng trước cửa, mẹ Ôn Hành Viễn đã chạy ra đón, vừa thân mật kéo tay con trai, vừa nhìn phía sau anh, như thể Ôn Hành Viễn đang che giấu gì đó sau lưng.

Ôn Hành Viễn nhìn thấu tâm tư của mẹ, tươi cười nói, "Một mình con quay về thôi ạ. Cha đâu rồi mẹ?".

Vẻ thất vọng bộc lộ trong lời nói, mẹ Ôn Hành Viễn liếc mắt lên tầng, "Ông ấy đang ở trong phòng sách đợi con đấy!".

Ôn Hành Viễn ôm mẹ, dỗ dành, "Lần sau con bảo đảm sẽ đưa con dâu mẹ trở về, được không ạ?".

Mẹ Ôn làm nũng như một đứa trẻ, "Nói lời phải giữ lấy lời, không được lừa mẹ đâu đấy".

Ôn Hành Viễn cười, thơm lên má mẹ, "Đã bao giờ con nuốt lời chưa ạ?".

Mẹ Ôn nhéo khuôn mặt anh tuấn của cậu con trai, vẻ cứng chiều, "Lúc chưa theo đuổi được Nhan Nhan thì không dám nói như vậy phải không?".

Ôn Hành Viễn cười gượng, "Mẹ đừng vạch điểm yếu của con trai mẹ nữa mà".

Mẹ Ôn vỗ vai anh, "Mau lên nhà đi, cha con đang đợi con đó".

Trong phòng sách trên lầu, Ôn Phi Văn đang đọc sách. Thấy cậu con trai bộ dạng tươi cười tùm tùm, ông hỏi thẳng, "Không đưa Si Nhan về cho mẹ con xem?".

Ôn Hành Viễn giải thích, "Tiểu Nhan còn đang bận công việc, tạm thời không bỏ đi được. Để lần sau ạ".

"Đừng kéo dài quá lâu", Ôn Phi Văn đẩy tài liệu trong tay đến trước mặt anh, "Đây là công trình mà Bất động sản Thiên Dụ giành được trong thời gian gần đây, con nghiên cứu qua đi, Hàn Nặc không đơn giản đâu, cũng có chút thủ đoạn đấy".

Ôn Hành Viễn cúi đầu lật giở tài liệu, "Trước giờ con chưa từng xem thường cậu ta".

"Mấy năm nay Hàn Nặc bí mật bảo vệ Hàn Thiên Dụ, chẳng qua là hy vọng Bất động sản Thiên Dụ trượt dốc chậm một chút. Đến nay có thể thấy, chủ nhân của Thiên Dụ sớm muộn là cậu ta. Ngày hôm qua, cậu ta đã giành được một mảnh đất khu phía Bắc thành phố A, xem ra là muốn gây dựng uy tín. Con chú ý một chút, dù sao thì dự đoán tiêu thụ của Kim Bích sắp bắt đầu, đừng để bị ảnh hưởng", Ôn Phi Văn dừng lại một chút, mới nói tiếp, "Cha không cần biết con dùng cách gì, chỉ cần đừng để cha nhìn thấy Ôn Thị bởi một người con gái mà biến thành chiến trường. Nếu như con

chắc chắn Si Nhan là con dâu tương lai của cha, vậy nên để nó biết, lúc nào nên đứng về phía con".

Ôn Hành Viễn gập tài liệu lại, lấy thái độ bồn chột với lời đề nghị, "Ôn Thị mua lại Bất động sản Thiên Dụ, cha thấy thế nào ạ?".

Mua lại? Ôn Phi Văn nhìn vẻ mặt hững hờ của cậu con trai, cảm thấy tức cười, "Con dùng một công ty con của Ôn Thị đã khiến Hàn Thiên Dụ sút đầu mẻ trán rồi, lại muốn mang cả Ôn Thị ra, có phải là muốn nhắc bổng ông ta lên không?".

Ôn Hành Viễn nhướn mày, "Đúng vậy, không thể quá nể mặt ông ta được, lão già đó sẽ càng quá đáng".

Ôn Phi Văn trừng mắt với anh, "Cha thấy con gần đây mới quá đáng đó".

Ôn Hành Viễn đương nhiên hiểu cha đang chỉ chuyện anh đương lúc bận rộn lại ăn bơ làm biếng chạy đến thành cổ, vội vàng giúp Si Nhan thanh minh, "Tiểu Nhan cứ giục con quay về, con thấy tiến triển bên giải phóng mặt bằng Hoa Thành vẫn thuận lợi, nên mới không vội".

"Thuận lợi?", Ôn Phi Văn không để anh qua cửa ải dễ dàng, "Những chủ 'nhà đình' kia là sao? Con sẽ không nói với cha rằng không liên quan đến Bất động sản Thiên Dụ đấy chứ?".

Ôn Hành Viễn giơ ngón cái về phía cha mình, "Gừng càng già càng cay".

Ôn Phi Văn "hừ" một tiếng, "Ranh con có nhảy nhót đến đâu cũng vẫn là con trai của cha".

Vài ngày sau đó, Ôn Hành Viễn xử lý công việc của Ôn Thị trước, sau đó trở về thành phố A, triệu tập cuộc họp ban ngành phụ trách hạng mục

Kim Bích. Liên quan đến việc giải phóng mặt bằng, Thạch Lỗi báo cáo, "Chủ 'nhà đình' là chương ngại không thể thiếu trong mỗi lần giải phóng mặt bằng. Nhưng chủ 'nhà đình' của lần này là thế nào, chúng ta đều rõ ràng. Tôi sẽ xử lý xong trong vòng một tuần, sẽ không ảnh hưởng đến tiến độ công trình".

Ôn Hành Viễn lật giở báo cáo thiết kế trong tay, "Thiết kế khu nhà ở không có vấn đề gì, phòng thiết kế đã giao hóa đơn cho Trương Nghiê", thấy Quý Nhã Ngưng gật đầu, anh quay về phía Trương Nghiê, "Cô phụ trách theo dõi tiến độ, trực tiếp báo cáo với tôi".

Theo trình tự bình thường, việc này nên trực tiếp báo cáo với Đường Nghi Phàm. Ánh mắt Trương Nghiê xẹt qua người Đường Nghi Phàm, hướng về phía Ôn Hành Viễn, "Dạ vâng".

Ôn Hành Viễn nhìn Đường Nghi Phàm, "Tình hình bên Hàn Nặc thế nào rồi?".

"Chủ 'nhà đình' đã nhận tiền của Hàn Thiên Dự, hiện tại vẫn bày tỏ thái độ kiên quyết, nhưng Hàn Nặc không thiếu tiền, không phá đám ông ta mà giúp chúng ta khuyên bảo chủ 'nhà đình' đã coi như nể mặt ông ta rồi. Hàn Thiên Dự muốn nhân cơ hội này xóa bỏ chức vụ Tổng Giám đốc của Hàn Nặc, nghe nói đã triệu tập đại hội cổ đông hai lần rồi", Đường Nghi Phàm báo cáo tài liệu của mình thu nhận được cho Ôn Hành Viễn.

Ôn Hành Viễn gõ ngón trỏ xuống bàn, cười nói, "Chức vụ Tổng Giám đốc của Hàn Nặc không phải là thứ mà ông ta muốn là có thể giành được. Chỉ dựa vào cậu ta cướp được ba công trình từ tay Hoa Đô trong vòng ba tháng ngắn ngủi thôi, Hàn Thiên Dự đã không thể động vào cậu ta rồi. Dù sao thì các cổ đông đều đặt lợi ích của mình lên hàng đầu. Hơn nữa, đám người già mà Hàn Thiên Khải dẫn dắt kia, vào thời khắc quan trọng, chắc chắn sẽ hướng về phía Hàn Nặc".

"Vị hôn thê bỏ đi của cậu kia hình như có chút giao tình với Hàn Nặc", Đường Nghị Phàm nói dứt lời mới ý thức được mình đã lỡ lời, thấy Ôn Hành Viễn nhìn mình bằng ánh mắt không ổn, vội cười xòa, "Tôi đang nói Lý Hiếu Quân, mấy ngày trước tôi thấy họ dùng bữa tối dưới ánh nến đấy".

Ôn Hành Viễn biết tính tình của Đường Nghị Phàm, không hề so đo, có phần suy tư, "Chẳng có gì lạ. Lý Hiếu Quân là thiên kim tiểu thư của chủ tịch ngân hàng, chắc chắn sẽ có trợ giúp rất lớn đối với Hàn Nặc".

Đường Nghị Phàm còn muốn nói thêm, Ôn Hành Viễn đột nhiên chuyển chủ đề, "Nhã Ngưng, em sắp xếp cho phòng thiết kế nghỉ ngơi vài hôm, việc thiết kế tầng văn phòng cứ từ từ, còn về thiết kế khu thương mại, đợi bàn bạc xong xuôi với thiết kế nội thất xong bắt tay vào làm cũng không muộn".

Quý Nhã Ngưng gật đầu đồng ý.

Ôn Hành Viễn lại hỏi công tác dự đoán tiêu thụ đã chuẩn bị đến đâu rồi. Trương Nghiên trả lời, "Đã sắp xếp xong rồi ạ. Ngày hai mươi cùng quảng cáo trên truyền hình và trên báo, tạp chí. Cuối tháng sẽ bắt đầu phiên giao dịch, chỉ đợi Tổng Giám đốc Ôn định đoạt giá cả lần cuối thôi ạ".

"Thông báo với Cửu Duy thay đổi lời quảng cáo."

Trương Nghiên nghe thấy vậy, đưa ra lời nhắc nhở một cách chuyên nghiệp, "Còn chưa đầy ba ngày nữa, biến quảng cáo hộp đèn in phun hân đã làm xong cả, giờ thay đổi chưa chắc đã làm kịp ạ".

"Bảo Tạ Viễn Đăng giải quyết", Ôn Hành Viễn kiên quyết, "Đổi thành 'Vàng son lộng lẫy, tung hoành thiên hạ' đi", dứt lời, anh nở nụ cười ấm áp, giải thích, "Tôi phỏng theo cách gợi ý của Tiểu Nhan".

Đường Nghị Phàm và Quý Nhã Ngưng nhìn nhau cười. Trương Nghiên đi theo Ôn Hành Viễn nhiều năm, bản lĩnh nhìn giọng nói nhìn sắc của cô không tệ, nghe đại Boss bổ sung câu này, còn điều gì chưa hiểu nữa? Cô lập tức bắt tay vào chuẩn bị, liên lạc với Tạ Viễn Đăng của Cửu Dục.

Sau khi tan họp, Ôn Hành Viễn đề nghị, "Tối có tụ tập không?".

"Nhất định rồi", Đường Nghị Phàm đưa tay ra ôm Quý Nhã Ngưng đang đứng dậy, "Chén rượu tỏ lòng biết ơn này, Nhã Ngưng nhà tôi hoàn toàn xứng đáng".

Buổi tối, trong phòng riêng tại Thượng Du, Si Hạ theo hẹn tới.

Ôn Hành Viễn đích thân rót rượu, đặt vào tay Si Hạ, "Tôi có phải gọi cậu là đại ca không hả?".

Đường Nghị Phàm trêu chọc Ôn Hành Viễn, "Ồ, rượu này là để kính anh vợ hả? Si Hạ, không thể uống tùy tiện được, Nhan Nhan không có đây, nói không chừng cậu ta chưa thuyết phục được cô ấy đâu, đừng nhận người thân bừa bãi đấy!".

Ôn Hành Viễn không chút khách khí đá Đường Nghị Phàm một cước, "Nơi nào lạnh thì phản đến nơi ấy đi. Ít nói đi một chút có lợi cho cậu đấy!".

Si Hạ cảm thấy buồn cười, nhìn Ôn Hành Viễn, "Chén rượu này tôi đợi bao nhiêu năm rồi, không dễ dàng chút nào", ngửa cổ uống cạn, sau đó thu lại nụ cười, nghiêm túc nói, "Anh em vẫn là anh em, nhưng nếu để Tiểu Nhan tìm tôi khóc lóc kể lể cậu ức hiếp con bé, tôi không tha cho cậu đâu đấy!".

Ôn Hành Viễn có phần oan ức, "Nhiều năm rồi mới giành được danh phận, tôi nào dám ức hiếp cô ấy, cô ấy không đá tôi đã là cái phúc của tôi rồi!".

Sau đó là anh nói vs Quý Nhã Ngưng, "Lời cảm ơn thì tôi không cần nói nữa, nguyện vọng của cô cũng là lời hứa của tôi đối với cô ấy. Yên tâm đi, tôi sẽ trân trọng cô ấy".

Quý Nhã Ngưng cong môi, nụ cười tươi xinh nhẹ nhàng, "Tin là anh sẽ không hối hận vì đã đợi mười năm, Nhan Nhan xứng đáng".

Cô ấy đương nhiên xứng đáng, nếu không sẽ không khiến anh chờ mười năm. Thế nhưng, cho dù cuối cùng không thể được như ước nguyện, Ôn Hành Viễn chưa chắc đã cảm thấy không xứng đáng. Dù sao thì, tình yêu, khi bạn thật lòng, sẽ không suy xét đến vấn đề có xứng hay không.

Trong tình yêu không có lý trí, có lý trí không phải là tình yêu.

Đêm nay, Ôn Hành Viễn uống hơi nhiều. Lúc Si Nhan gọi điện thoại đến, anh cố gắng để lưỡi mình bằng phẳng, "Tiểu Nhan".

Kết quả, âm thanh truyền đến không phải là giọng nói dịu dàng của bạn gái, mà là một trận quở trách, giọng điệu Si Nhan rất kích động, cô chất vấn anh, "Đang yên đang lành anh tự giày vò mình làm gì hả? Ba ngày nữa quảng cáo đã trình làng, lúc này còn muốn thay lời quảng cáo? Có ai như anh không?", cái gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, trong thời gian chưa đầy một ngày, chuyện kế hoạch do Tạ Viễn Đăng phụ trách phải sửa đổi lời quảng cáo đã truyền đến công ty con Vân Nam.

Đối với Tạ Viễn Đăng, mặc dù không nói là thích, xong ít nhiều Si Nhan vẫn có ý bảo vệ, cô hỏi anh, "Anh chĩa mũi nhọn vào cô ấy như vậy, có phải là vẫn để tâm đến chuyện của em và Hàn Nặc không?".

"Em nghĩ đi đâu vậy?", Ôn Hành Viễn bỗng chốc tỉnh táo lại, "Em đừng nổi cáu, nghe anh nói đã", ý thức được chuyện có phần nghiêm trọng, anh muốn đứng dậy ra ngoài nói chuyện, kết quả đứng không vững, chân đập vào bàn, tạo ra một loạt âm thanh lạch cạch loảng xoảng.

Si Nhan đã nghe thấy, vội hỏi anh, "Anh sao thế, anh đang ở đâu vậy?".

"Không sao, anh uống rượu, đang ở cùng anh trai em", Ôn Hành Viễn không giấu giếm, vẫy tay tỏ ý với Si Hạ là anh không sao, đi ra khỏi phòng mới đỡ dành cô, "Tiểu Nhan, em đừng mắng anh nữa được không? Anh nhớ em".

Một câu "Anh nhớ em" khiến cơn giận của Si Nhan thuyên giảm phân nửa.

Không nghe thấy câu trả lời, Ôn Hành Viễn tưởng cô đã cúp máy, "Tiểu Nhan?".

"Cái gì?", Si Nhan tức giận đáp lại một câu, lại đau lòng khuyên anh, "Anh uống ít thôi, uống nhiều sẽ khó chịu đấy. Lát đừng lái xe nữa, nguy hiểm lắm, biết không?".

"Tuân theo sự sắp xếp của lãnh đạo!", Ôn Hành Viễn giống như đứa trẻ, cười thỏa mãn, "Có nhớ anh không?".

Si Nhan thành thật trả lời, "Ừm".

Ôn Hành Viễn lại không hài lòng, cảm thấy cô trả lời qua loa lấy lệ, "Ừm là ý gì? Nhớ hay là không nhớ hả?".

"Anh thông minh như thế thì tự nghĩ đi", Si Nhan then thừng trả lời, có ý trêu đùa anh.

"Vậy thì là nhớ rồi", Ôn Hành Viễn cười cười. Nhớ đến cô cáu kỉnh mắng anh, trong lòng anh lại khó chịu, "Khó khăn lắm mới chủ động gọi cuộc điện đến, đã đổ úp xuống đầu người ta một tràng giáo huấn, không thể nói chuyện nghiêm túc à? Cái gì mà để tâm em với Hàn Nặc? Nếu như anh để tâm, có thể mặt dày quần lầy em cầu xin được qua lại với em không?".

"Nói bậy bạ gì thế hả?", Si Nhan cảm thấy bất bình thay cho Tạ Viễn Đăng, "Anh làm như vậy có khác gì lâm trận thay tướng, khiến Tạ Viễn Đăng khó xử. Hiện giờ đối lời quảng cáo, phải tăng thêm nhân lực và phí tổn. Cô ấy phải báo cáo thế nào?".

Đẩy cửa sổ hành lang, gió thổi vào khiến Ôn Hành Viễn tỉnh táo hơn, anh bắt đầu thỏa thuận điều kiện với cô, "Anh có thể giúp cô ta báo cáo kết quả công tác, nhưng sau này em không được gọi cả họ lẫn tên của anh".

Si Nhan cảm thấy anh ấu trĩ vô cùng, "Vậy gọi là gì?".

Ôn Hành Viễn nhướn mày cười, "Hành Viễn, Viễn, anh yêu, tùy em chọn một trong ba, nếu không miễn bàn!".

Si Nhan hết cách với anh, bắt đầu càn quấy, "Em với anh đang bàn chuyện làm ăn à, chúng ta là quan hệ khách hàng à?".

Ôn Hành Viễn không mắc bẫy của cô, "Em cũng biết chúng ta không phải là quan hệ khách hàng, vẫn còn gọi anh xa lạ như thế? Nào, gọi một tiếng anh nghe trước đã?".

"Đợi gặp nhau rồi gọi, gọi thế này không toát lên được tình cảm", Si Nhan vừa sử dụng kế sách trì hoãn, vừa chuyển hướng đề tài, "Ảnh chụp ở sông Bạch Thủy lúc trước em rửa ra rồi, anh đẹp trai lắm".

Nghe Si Nhan khen mình đẹp trai, Ôn Hành Viễn đều bỏ qua hết mấy thứ xưng hô, xa lạ gì đó. So với đặc tính giảm sút IQ khi đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào, Đường Nghị Phàm nhạy cảm hơn nhiều. Sau khi biết hành trình gần đây của Hàn Nặc, sau khi cuộc tụ tập giải tán, Đường Nghị Phàm đã gọi điện cho Ôn Hành Viễn, "Chuyến bay sáng sớm ngày mai của Hàn Nặc, là bay đến Lệ Giang".

Ôn Hành Viễn không tin Hàn Nặc đi Lệ Giang là vì níu kéo Si Nhan, im lặng một hồi, anh tắt điện thoại. Si Hạ tắm xong ra ngoài thấy anh già

chết trên sô pha, đá anh một cước, "Đừng ngủ ở đây nữa, phòng Tiểu Nhan hay là phòng khách tùy cậu chọn".

Khuê phòng của bạn gái không ngủ, ai ngủ ở phòng khách chứ! Ôn Hành Viễn mở mắt, đã tỉnh táo hơn, tâm tình phấp phới niềm vui vào phòng của Si Nhan tắm rửa.

Một đêm ngủ ngon giấc.

Sáng sớm ngày hôm sau, Si Hạ cầm chìa khóa xe chuẩn bị ra ngoài, thò đầu hỏi người nào đó đang mặc áo khoác, "Tôi có cần tiền cậu không?".

"Tôi bảo tài xế qua đón, định đến Cửu Duy một chuyến", Ôn Hành Viễn cầm điện thoại lên, cùng Si Hạ đi xuống tầng, "Có tiến triển gì với người kia không? Nghe nói cô ta và Hàn Nặc chia tay rồi".

Si Hạ mặt không đổi sắc, trả lời kiểu lánh nặng tìm nhẹ, "Trước giờ họ chưa từng bên nhau".

Không bỏ lỡ một tia thất vọng xẹt qua trong mắt Si Hạ, Ôn Hành Viễn nhắc nhở, "Tình hình của cô ta và Tiểu Nhan không giống nhau, tình cảm dành cho Hàn Nặc, cô ta chưa chắc đã có thể buông bỏ thực sự, cậu phải suy nghĩ cho kĩ".

"Nếu như nói trước kia còn nhớ đến, thì giờ cũng bị thời gian xóa mờ rồi", tiếng cười của Si Hạ có phần đắng chát, "Có lẽ là tôi ích kỷ, tôi vẫn thích tình cảm đơn giản hơn".

Ôn Hành Viễn vỗ vai Si Hạ tỏ ý an ủi.

Trên đường đến Cửu Duy, anh vẫn lo lắng về Si Nhan, người cách đó nghìn dặm, gửi tin nhắn căn dặn, "Nhớ ăn sáng, đừng để bụng đói đi làm nhé".

Si Nhan trả lời rất nhanh, "Tuân mệnh Tổng Giám đốc Ôn. Em đang ở dưới tầng ăn tiểu long bao, dì hỏi em, sao không thấy anh bạn đẹp trai đâu".

Ôn Hành Viễn cười, "Em trả lời thế nào?".

"Em nói thế nào ấy à, em nói là anh phải đi kiếm tiền, nếu không sẽ không nuôi nổi em."

Ôn Hành Viễn chỉ cười mà không nói.

"Dì đang giáo huấn em đây", thêm khuôn mặt tủi thân.

"Giáo huấn?", Ôn Hành Viễn khó hiểu.

"Dì ấy nói anh đẹp trai như thế, không ngờ em lại yên tâm để anh ung dung tự tại bên ngoài, chẳng may bị đá thì lỗ to", thêm khuôn mặt cười tinh nghịch.

Ý cười bên khóe môi tràn đến mắt, Ôn Hành Viễn cho cô uống "viên thuốc trấn an", "Đừng suốt ngày nghĩ ngợi linh tinh. Mấy ngày nữa xong việc anh sẽ đến thăm em ngay, ngoan nhé".

Đến Cửu Duy, Cảnh Thu Minh nghe thấy Tổng Giám đốc của Ôn thị giá lâm, đích thân nghênh đón, mặt mày tươi cười nói, "Sao có thể phiền Tổng Giám đốc Ôn đặc biệt đến một chuyến thế này".

Ôn Hành Viễn bắt tay với anh ta, ánh mắt như lơ đãng quét qua phòng làm việc của Tạ Viễn Đăng, "Là vì chuyện gần đến giờ lại đổi ý muốn thay đổi lời quảng cáo, tôi đặc biệt đến đây để cảm ơn giám đốc Tạ".

Cảnh Thu Minh là người thông minh, nghe thấy thế không chậm trễ một giây nào, lập tức để thư ký mời Tạ Viễn Đăng - người bị ông ta giáo huấn một buổi sáng đến văn phòng.

"Tuần trước giám đốc Tạ đến Hoa Thành, trong bản thảo mà tôi ký tên đã quên mất chuyện sửa lời quảng cáo", Ôn Hành Viễn mỉm cười áy náy, "Quả thực là đã gây thêm phiền phức cho Tổng Giám đốc Cảnh rồi".

"Tổng Giám đốc Ôn nói gì vậy ạ, mặc dù có phát sinh vấn đề đột xuất, xong tôi tin là Cử Duy chúng tôi có năng lực ứng phó", Cảnh Thu Minh đã có tính toán trong lòng, tràn đầy tự tin, so với dáng vẻ phê bình Tạ Viễn Đăng trước đó quả thực chẳng khác gì hai người, sau đó, anh ta hỏi dò, "Phương án quảng bá kỳ hai của Kim Bích có phải là cũng sẽ làm trước kế hoạch không ạ?".

"Tổng Giám đốc Cảnh vẫn chưa biết?", Ôn Hành Viễn tỏ vẻ ngạc nhiên, liếc nhìn Tạ Viễn Đăng đang im lặng không lên tiếng, "Tôi đã nói với giám đốc Tạ rồi, nếu cô ấy không chê tôi kén chọn, tôi đương nhiên vẫn hy vọng do cô ấy phụ trách".

"Tổng Giám đốc Ôn chê cười rồi ạ", Cảnh Thu Minh cười càng rạng rỡ, ánh mắt nhìn Tạ Viễn Đăng có phần khen ngợi, "Với tư cách là giám đốc phòng thiết kế, Tiểu Tạ là người tâm huyết nhất".

Tạ Viễn Đăng gật đầu về phía Ôn Hành Viễn, nở nụ cười khiêm tốn, tỏ vẻ cảm kích.

Ôn Hành Viễn đến chớp nhoáng, ngồi không đến mười phút đã đứng dậy cáo từ. Thế nhưng, anh có thể đích thân đến, đã là cực kỳ nể mặt Cảnh Thu Minh, vừa giải vây cho Tạ Viễn Đăng, vừa khiến cho Cử Duy thay đổi lời quảng cáo một cách vô điều kiện, thông báo cho các phòng ban liên quan trong ba ngày sửa đổi xong toàn bộ lời quảng cáo trên biển quảng cáo hộp đèn in phun, có thể nói là một công đôi việc.

Tạ Viễn Đăng tiễn Ôn Hành Viễn ra khỏi cửa, cô nói, "Cảm ơn anh".

"Người nên nói cảm ơn là tôi, vất vả cho cô rồi", Ôn Hành Viễn cười liếc Tạ Viễn Đăng một cái, "Hôm khác tôi mời giám đốc Tạ dùng cơm, coi

như lời xin lỗi".

"Tổng Giám đốc Ôn đúng là hài hước, lời xin lỗi này tôi không gánh nổi", khước mắt đuôi lông mày Tạ Viễn Đằng khẽ cong lên, "Chỉ cần anh đừng vào ngày cuối cùng lại cho ra đời lời quảng cáo mới, thì tôi đã cảm tạ trời đất rồi".

Ôn Hành Viễn cười vang, nhìn Tạ Viễn Đằng bằng ánh mắt chất chứa ý tứ sâu xa, "Nếu thay đổi thêm lần nữa, không chỉ Tiểu Nhan trách cứ tôi, đoán chừng là Si Hạ cũng không tha cho tôi".

Nụ cười bên môi Tạ Viễn Đằng bỗng hóa thành gượng gạo, cô không nói thêm gì.

Do chuyến bay khởi hành muộn, lúc Hàn Nặc đến thành cổ, đêm đã sắp tàn. Đến khách sạn, sắp xếp xong xuôi mọi thứ, anh quyết định ra ngoài đi dạo. Vốn muốn gọi điện cho Si Nhan, sau phút do dự anh liền từ bỏ ý định. Chuyện Si Nhan và Ôn Hành Viễn yêu nhau, anh đã được biết từ chỗ Đường Nghị Phàm. Anh cảm thấy không nên quấy rầy sự yên tĩnh của cô thì hơn.

Đang là thời điểm náo nhiệt nhất buổi đêm, gần như mỗi quán bar đều chật kín khách, Hàn Nặc đi từ đầu phố đến cuối phố, cuối cùng tìm được chỗ ngồi ở Nhất Mễ Dương Quang náo nhiệt nhất.

Thấy du khách men say ngà ngà lão đảo khiêu vũ, nghe họ âm ờ "hét" khúc ca, Hàn Nặc mím môi cười nhạt. Cuối cùng thì anh đã hiểu vì sao Si Nhan lại thích nơi này. Ở nơi xa lạ không ai quen biết này, có thể cởi bỏ lớp mặt nạ xuống để sống một cách chân thực.

Chân thực, thứ chẳng còn lại bao nhiêu trong thế giới của anh.

Hàn Nặc bỗng nhiên muốn uống rượu, nhưng cuối cùng lại không uống lấy một giọt. Trước lúc rời đi, Hàn Nặc tặng rượu cho cặp tình nhân

bàn bên cạnh, anh nói, "Chúc hai người hạnh phúc", cho dù đó là thứ tôi khát khao mà không được, cho dù nói không liên quan đến tôi.

Thời tiết đầu đông, cho dù là Lệ Giang thì cũng vẫn lạnh, hướng hồ là đêm khuya. Hàn Nặc chỉ mặc chiếc áo gió. Bóng lưng cao lớn trở nên cô độc, bi thương trong màn đêm.

Anh thả chậm bước chân, nặng trĩu nỗi lòng, không chú ý đến lúc bản thân ngang qua quán bar Thời Khắc Dịu Dàng, có một người vô tình nhìn thấy anh, chăm chú nhìn anh cho đến khi anh bước ra khỏi tầm mắt.

Sự xuất hiện của Hàn Nặc, đối với Si Nhan mà nói, là chấn động không kịp đề phòng. Cuộc tương ngộ bất ngờ, cô có ảo giác tựa hồ đã trải qua mấy kiếp. Thế nhưng, đối với bóng hình dần bước dần xa của Hàn Nặc, Si Nhan lại khẽ kêu tên của Ôn Hành Viễn. Tựa hồ chỉ có như vậy, cô mới có thể xác định, trên thế giới này, chỉ có anh là không bao giờ rời xa cô. Chỉ có anh, mới có thể mang đến sức mạnh đủ để xoa dịu nỗi lòng. Khi cô quyết định dựa gần anh, trong cuộc sống của cô, không nên, và cũng không thể chứa thêm người khác.

Đêm hôm ấy ở trên núi, nhìn vào đôi mắt sâu thẳm tựa đại dương, cô hỏi, "Tại sao anh có thể đợi mười năm?".

Vốn tưởng rằng sẽ là một đoạn bày tỏ tình cảm nồng nàn, thế nhưng, Ôn Hành Viễn chỉ trả lời, "Bởi vì anh thích em".

Thời gian mười năm dài đằng đằng, chỉ dùng vền vền năm chữ để khái quát.

Vào khoảnh khắc ấy, Si Nhan bất chợt có cảm giác bản thân đã sống sót sau vụ tai nạn

May thay không bỏ lỡ.

May thay.

Bỗng nhiên muốn được nghe giọng nói của anh, Si Nhan gần như đã chạy xuyên qua ngõ cổ, kịp về đến nhà trước mười hai giờ để dùng máy bàn gọi cho anh.

Không đợi cô mở lời, Ôn Hành Viễn đã trách móc, "Sao không để Tử Lương đưa em về? Có biết con gái đi về muộn một mình thế này rất nguy hiểm không hả?".

Biết ngay, bên này có gió thổi cỏ lay, đều không thoát khỏi Thiên Lý Nhãn và Thuận Phong Nhĩ (*) của Ôn Hành Viễn.

(*). Hai vị thần có mắt nhìn xa nghìn dặm, có tai nghe những âm thanh theo gió

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C5-4: Thế giới nhỏ của chúng ta (4)

Type: Phùng Hà Trang

Si Nhan không lên tiếng, ánh mắt dừng lại hồi lâu trên tấm ảnh chụp chung của hai người trên bàn.

Trên tấm ảnh, Ôn Hành Viễn khẽ ôm vai cô, khuôn mặt đong đầy ý cười.

Ôn Hành Viễn không hỏi đến cùng, thoáng chốc, nghe thấy cô khẽ gọi tên anh, "Ôn Hành Viễn".

"Hử?", anh thấp giọng nói, giọng nói dịu dàng gần như lời thì thầm bên tai cô.

Lòng bỗng dung mềm nhũn, Si Nhan thấp giọng xin lỗi, "Xin lỗi anh, tâm trạng của em không được tốt lắm".

Ôn Hành Viễn tinh tế nghe ra cái ghen ngào trong giọng nói của cô, anh cất giọng dịu dàng hơn, "Anh biết. Một lát nữa cúp điện thoại là đi ngủ luôn nhé. Ngoài anh ra, không được nghĩ đến bất kì ai khác", có những lời dẫn trong lòng, không nói ra thì không vui, nhưng không biết phải nói thế nào, chỉ còn cách ám chỉ.

Si Nhan lau mắt, cười oán trách, "Sao anh lại bá đạo như thế chứ, nghĩ đến cha và anh trai em cũng không được à?".

Ôn Hành Viễn cũng cười, "Vây thì mở rộng phạm vi ra một chút, ngoại trừ chú Si và Si Hạ ra, chỉ có thể nghĩ đến anh".

Si Nhan nghe ra hàm ý trong lời nói của anh. Cô đoán, vào lúc cô nhìn thấy Hàn Nặc, Trương Tử Lương cũng đã nhìn thấy. Nhưng Ôn Hành Viễn lại dung túng cho cô, không có lấy một câu hạch hỏi.

Si Nhan bỗng nhiên bật khóc, "Ôn Hành Viễn, sao anh lại nuông chiều em như thế?".

Ôn Hành Viễn khẽ trách cô một câu, "Ngốc ạ!".

Từ trước tới giờ, chỉ cần có thể, chỉ cần không vượt quá giới hạn chịu đựng của anh, anh đều thuận theo cô. Thế nhưng, lần "không hỏi han" này lại có sự khác biệt. Là anh sợ nói ra rồi, đáp án nhận được không phải là điều mà bản thân có thể chịu đựng, có lẽ anh không hề kiên cường như trong tưởng tượng.

"Khóc gì chứ? Nếu như giọt lệ này không phải rơi vì anh thì mau thu về đi".

Trong lòng Si Nhan chua xót, thẳng thắn, "Em nhìn thấy Hàn Nặc rồi".

Ôn Hành Viễn thở phào một hơi.

Sau đó, Si Nhan nằm cuộn người trên sô pha, lải nhải với anh - người ở ngoài nghìn dặm kia, chuyện cũ giữa cô và Hàn Nặc.

Cô nói, "Hàn Nặc là con một, được nuông chiều, nhưng chưa bao giờ nổi nóng với em, thậm chí không bao giờ to tiếng".

Cô lại nói, "Em thích ngủ nướng, Hàn Nặc mỗi ngày đều dậy sớm mua đồ ăn sáng đưa đến cho em, anh ấy cười nói: Ít nhiều gì thì em cũng phải ăn một chút, đói gầy người đi, xấu lắm".

Cô còn nói, "Hàn Nặc là một người rất ý chí, mặc dù điều kiện gia đình rất tốt, song luôn muốn dựa vào bản thân mình. Cho nên anh ấy mới bất chấp phản đối của cha, kiên trì muốn thi làm luật sư".

Cuối cùng cô nói, "Hàn Nặc gầy đi nhiều, nhìn bóng lưng của anh ấy, lòng em khó chịu".

Đây là lần đầu tiên Si Nhan nói với anh về Hàn Nặc. Trước kia, chỉ khi cô say rượu, anh mới thì thoảng nghe thấy cô lẩm bẩm cái tên ấy, mà những lúc ấy, đều là những lúc thần trí cô không tỉnh táo. Ôn Hành Viễn lẳng lặng lắng nghe, không phân biệt được lòng mình rốt cuộc là cảm giác gì.

Ôn Hành Viễn biết, Hàn Nặc yêu Si Nhan, rất yêu. Thời gian bốn năm và ký ức là thứ vĩnh viễn không thể xóa nhòa, như đã mọc rễ trong lòng họ.

Đã chuẩn bị tâm lý từ sớm rằng Si Nhan dù có yêu anh, cũng không thể cho anh sự một lòng cả đời chỉ yêu một người. Nhưng bởi vì quá khứ của cô và Hàn Nặc có quá nhiều điều tươi đẹp và lần đầu, Ôn Hành Viễn vẫn không khống chế nổi sự đổ kị.

Sau cùng, cảm xúc của Si Nhan đã ổn định, cô sợ hãi hỏi, "Anh có giận không?".

Ôn Hành Viễn không hề giấu giếm, thành thật trả lời, "Một chút", thấy cô không nói gì, anh lại hỏi, "Triệu chứng thất tình còn sót lại này là mang tính tạm thời thỉnh thoảng bộc phát, hay là lần cuối cùng?".

Si Nhan ăn ngay nói thật, "Em không biết".

Thôi bỏ đi, hà tất phải ép cô. Ôn Hành Viễn không muốn vướng mắc trong vấn đề này, anh chỉ hỏi, "Em có hối hận không? Ý anh là ở bên anh, em có hối hận không?".

"Hiện giờ thì chưa", cô khẳng định đáp án trong lòng, nhưng lời nói ra lại như giận dỗi, Si Nhan bổ sung thêm, "Không biết là sau này có hay không...".

Ôn Hành Viễn cắt lời cô, anh cười như trút được gánh nặng, giọng nói dịu dàng, kiên định, "Sau này càng không cho em cơ hội".

Nước mắt trực trào, Si Nhan cười dịu dàng.

Trong cùng đêm tối ấy, thành phố A có người bận bịu.

Để đảm bảo chắc chắn thời hạn công trình, Tạ Viễn Đăng cần phải thức suốt đêm, giám sát đốc thúc nhân công lắp đặt hộp đèn quảng cáo bên ngoài phòng giao dịch. Nhiệt độ buổi tối giảm đi nhiều, cô đã mặc áo lông, trong tay còn ôm túi sưởi, thế nhưng cả người vẫn lạnh buốt, giậm chân đứng nói chuyện với người phụ trách lắp đặt.

"Thực ra giám đốc Tạ không phải ở đây đâu. Đây không phải là lần đầu tiên đẩy nhanh tiến độ, tôi đảm bảo sáng ngày mai có thể hoàn thành đúng giờ", ông Trương thấy cô lạnh đến độ mặt đỏ ửng, đành khuyên cô về nhà.

"Lần này là tôi phụ trách, chưa nhìn lắp đặt xong lòng tôi chưa an tâm, dù sao thì ngày mai có thể nghỉ ngơi, không sao đâu", Tạ Viễn Đăng đang nói, trong tầm mắt bỗng xuất hiện một chiếc xe quen thuộc. Vốn tưởng rằng chỉ là vừa khéo ngang qua đây, song cô lại nhìn thấy chiếc xe kia dừng lại, sau đó cửa xe mở ra, Si Hạ bước về phía cô.

Không hiểu sao, anh càng bình tĩnh, cô càng không được tự nhiên, đến khi Si Hạ đứng trước mặt cô, cô mới cứng nhắc hỏi một câu, "Sao anh lại đến đây?".

"Nếu tôi nói đi ngang qua đây chắc cô cũng không tin", Si Hạ mặc áo khoác màu đen, trên khuôn mặt anh tuần mang theo ý cười nhàn nhạt,

"Nghe Hành Viễn nói tối nay bên này phải gấp rút lắp đặt hộp đèn quảng cáo, tôi qua đây xem thế nào".

Tạ Viễn Đăng ngược mắt nhìn anh chăm chú, "Anh đã ăn cơm tối chưa?".

"Vừa mới họp xong", anh khẽ nhướn mày, trong đôi mắt đen láy thoáng qua ý cười. Anh không trả lời thẳng mà dung giọng điệu "bốn phủ chưa dung bữa".

Tạ Viễn Đăng bị nụ cười thản nhiên "Gió dương liễu lạnh chẳng phiền ta" cảm hóa, lòng lặn tẩn sóng biếc, chậm chậm mang theo nụ cười, "Quán ăn trước mặt khá ngon, cùng ăn nhé?".

Si Hạ quay người nhìn cô, mỉm cười hỏi, "Cô mời nhé?".

Tạ Viễn Đăng trả lời thẳng thắn, "Mời thì mời. Đi thôi, Phó Cục trưởng Si".

Ngồi trong quán nhỏ, Tạ Viễn Đăng chẳng nhìn thực đơn mà gọi luôn ba bốn món, xong mới lấy thực đơn đến trước mặt anh, "Anh xem còn muốn thêm món gì nữa không?".

"Còn có người khác sao?", thấy Tạ Viễn Đăng lắc đầu, anh đành gọi thêm cốc nước nóng cho cô, "Dạ dày tôi tuy tốt, nhưng không lớn".

Tạ Viễn Đăng không nài ép thêm, "Ông Trương nói với tôi mấy món này là mấy món đặc sản nhà họ, không nếm thử thì uổng công đến đây".

Đợi món ăn bưng lên, Si Hạ chau mày, "Chắc chắn là ông Trương không nói cho cô biết lượng đồ ăn lại lớn thế này!".

Tạ Viễn Đăng cũng kinh ngạc, "Chúng ta phát huy hơn mức bình thường đi".

Khuôn miệng Si Hạ từ từ mở rộng thành một nụ cười, đưa đĩa cho cô, "Cố gắng một phen vậy".

Cơn thèm ăn của Tạ Viễn Đăng đã bị mấy đĩa thức ăn cực lớn này hù dọa tiêu hơn phân nửa, nhưng thấy Si Hạ gấp thức ăn cho cô đáng vẻ tự nhiên, cô bèn cúi đầu dùng bữa. Trong lúc ăn, hai người thi thoảng lại tán gẫu vài câu, chủ đề xoay quanh hầu hết đều là văn hóa thành phố A, không khí giữa hai người không quá nhạt nhẽo, không cảm thấy lúng túng.

Sau bữa ăn, Tạ Viễn Đăng đã đi thanh toán thật, bị Si Hạ ngăn lại, "Tôi không có thói quen để phụ nữ thanh toán".

"Đã nói là tôi mời rồi".

"Tôi không đồng ý".

Tạ Viễn Đăng lơ mờ nghe ra ý trong lời, nhưng không biết phải hỏi lại thế nào nên dứt khoát ngậm miệng không nói.

Ra khỏi quán ăn, một trận gió rét lạnh buốt thổi tới, khiến người ta cảm nhận được hơi thở của mùa đông. Tạ Viễn Đăng theo bản năng kéo cao cổ áo lông lên, ngay sau đó trên người có thêm một chiếc áo khoác đen, cô định từ chối, "Không...".

Nhưng bị Si Hạ cắt ngang, "Mặc vào đi, đừng để bị cảm", không cho cô cơ hội từ chối, anh chỉ mặc chiếc áo vest sẫm màu, đi thẳng đến chỗ đỗ xe.

Tạ Viễn Đăng trở về bên đường theo dõi tình hình lắp đặt, sau đó mua nước cho công nhân. Thấy Si Hạ tựa vào trước xe hút thuốc, nhìn đồng hồ, đã mười hai giờ. Thấy anh không có ý định rời đi, cô bắt đầu khuyên anh, "Anh vẫn chưa về sao, ngày mai còn phải đi là nữa đấy".

Si Hạ không trả lời câu hỏi của cô, dụi thuốc, mở cửa xe, "Lên xe ngồi đi, bên ngoài lạnh lắm".

Gió lạnh của buổi đêm hiu quạnh và tĩnh mịch, chừng như muốn thổi vào lòng người. Thế nhưng, có một người ở bên, dường như không lạnh đến thế nữa. Tạ Viễn Đăng tựa hồ luyện tiết sự ấm áp này, cô khẽ buông tiếng thở dài, trong mắt thoáng vẻ tang thương không hợp với độ tuổi.

Đáng tiếc không phải là anh ấy.

Si Hạ nghiêng đầu nhìn sang, Tạ Viễn Đăng bừng tỉnh, ánh mắt lơ lửng giữa không trung chạm phải ánh mắt anh, "Còn nhớ hôm trước khi tôi chuyển nhà không?".

Vẻ mặt nghiêm túc của Si Hạ lập tức thay đổi, khóe môi là ý cười không thể kìm nén, "Muốn quên cũng khó".

Thời gian như lùi lại, ký ức quay trở về.

"Cậu im mồm đi!"

"Cậu mới là người phải im mồm đi ấy!"

"Ngày mai tôi sẽ chuyển đi, tôi không muốn nhìn con quỷ đáng ghét là cậu thêm một giây phút nào nữa!"

"Tốt nhất là hôm nay chuyển luôn đi, liếc mắt thêm một cái cũng khiến người ta chán ghét!"

"Hừ!"

Chính là Si Nhan và Tạ Viễn Đăng, không ai muốn nhìn ai thêm một cái nào nữa, giận đùng đùng quay người bỏ đi.

Si Hạ vừa khéo nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy hai cô nàng này vừa đáng yêu vừa ấu trĩ vô cùng.

Nhiều năm đã trôi qua, cuối cùng thì Si Hạ đã có cơ hội hỏi, "Đến giờ tôi vẫn chưa hiểu, cô và Tiểu Nhan sao lại thủy hỏa bất dung như thế?".

Tạ Viễn Đằng khẽ nghiêng đầu, "Không phải chứ, anh là nguồn cơn của mọi chuyện mà anh còn không biết?".

"Tôi?", Si Hạ sửng sốt, hiển nhiên là không hề hay biết.

Tạ Viễn Đằng thở dài nói, "Còn không phải là do tôi không cẩn thận làm bỏng cánh tay anh, Si Nhan hận tôi chứ sao!".

Si Hạ thấy Tạ Viễn Đằng cười thoải mái, vui vẻ, không khỏi cười theo, "Nha đầu đó còn có mặt mũi oán trách người khác cơ đấy, không giống con gái gì hết. Cha tôi không cho nó đốt pháo, nó lại làm nũng với tôi, lén lút bắt tôi mua cho, còn không đưa tôi chơi. Lúc đó, nếu không phải là con bé chạy vội đụng vào người tôi, cũng sẽ không nổ đúng vào tôi như thế".

"Đúng thế, cho nên mới nói cơ bản là không kém gì tôi", Tạ Viễn Đằng mỉm cười, vẻ mặt oan ức, "Không phải là tôi nhìn thấy anh ở đó mới quăng về bên anh đâu, tôi đâu có hiểm độc như thế chứ!".

Si Hạ hòa theo, "Tôi cũng từng suy xét rằng mình không đắc tội với cô, sao cô lại cố tình quăng vào người tôi nhỉ".

"Quả thật không phải tôi cố ý đâu", Tạ Viễn Đằng thu lại ý cười, "Có phải là để lại sẹo rồi không?".

Si Hạ kéo cao ống tay áo lên, làn da trên tay hoàn toàn không có một vết sẹo nào, "Mùa đông mặc dày quá, hơn nữa lúc đó tôi hoảng hết hồn, cánh tay vừa nhấc đã thông xuống đất rồi, cơ bản là không sao cả".

Tạ Viễn Đăng kéo lấy tay anh nhìn tỉ mỉ, khẽ thở phào một hơi, "Hại tôi áy náy nhiều năm như vậy".

Tay của cô lạnh buốt nhưng mềm mại, có một khoảnh khắc như thế, Si Hạ rất muốn nắm lấy, nhưng cuối cùng, anh chỉ nói, "Tôi tưởng cô quên rồi", sau đó để mặc cô rút tay ra, giọng điệu không đổi như tỏ ý rằng, cái đụng chạm ngắn ngủi vừa rồi, chỉ là vô tình.

Đêm đẹp như đêm nay, không xảy ra chuyện gì dường như đã phụ lòng cái lãng mạn của mùa đông lạnh giá. Thế nhưng cuối cùng, Si Hạ và Tạ Viễn Đăng chỉ cùng nhau nhớ lại thời thơ ấu.

Có một lần, Si Nhan bị ốm không đến trường, Si Hạ đi được nửa đường thì gặp Tạ Viễn Đăng, mời cô lên xe đạp của anh, lúc vào trường cô cười nói với anh, "Cảm ơn anh Si Hạ".

Chạng vạng tối, hai cô gái chơi nhảy dây trong sân của ngôi nhà cũ, trong khi Si Nhan trung tăng cùng Si Hạ về nhà ăn cơm, thì Tạ Viễn Đăng lại phải đối mặt với sự lạnh nhạt của cha mẹ, cô chỉ có thể lặng lẽ ngồi khóc ở một góc.

Cuối tuần, họ hẹn nhau đi trộm mận nhà hàng xóm, kết quả Si Nhan đương trèo lên cây thì bị Si Hạ phát hiện ra, "Ngã là biến dạng xấu xí đấy, lớn lên không lấy được chồng đâu", cho dù là trách cứ, vẫn cứ mang theo cái ấm áp của tình thương yêu.

Si Nhan vốn là cô nàng tinh quái, lại y vào sự thương yêu của anh trai, giọng nói mang chút bướng bỉnh cãi lại, "Dù sao thì không cần anh phải lấy em, anh cưới cô gái xinh đẹp là được rồi, quản em làm gì?".

Si Hạ nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Si Nhan, "Anh là anh trai của em, anh không quản em thì quản ai?".

Si Nhan hấp háy đôi mắt đen láy, cười hì hì đẩy tay Si Hạ ra, "Em chưa rửa mặt".

Si Hạ không nhin nổi cười, kéo cánh tay nhỏ của cô khẽ trách, "Con khi ở bẩn, xem anh có mách cha không!".

"Anh sẽ không làm thế đâu. Anh, anh công em đi, em không đi nổi nữa rồi", Si Nhan dùng giọng trẻ con bắt đầu làm nũng, bàn tay nhỏ không an phận lắc cánh tay Si Hạ, "Anh yêu thương Tiểu Nhan nhất, công em đi mà, công em đi mà".

Si Hạ ngồi xổm xuống, đỡ Si Nhan trèo lên lưng anh, cho đến khi bóng hình họ biến mất khỏi tầm mắt, cô bé Tạ Viễn Đăng vẫn đứng thờ người bên góc đường.

Từ nhỏ, cô đã ngưỡng mộ Si Nhan có một người anh tốt như thế. Nếu như có thể, cô hi vọng biết bao rằng mình cũng có một người anh thương yêu cô như vậy. Lúc gặp rắc rối, có người bảo vệ. Lúc giờ tính xấu, có người cưng chiều. Trời đổ mưa, có người cầm ô đón cô về nhà. Khi tuyết rơi, có thể chui vào áo khoác của anh trai cô sưởi ấm.

Thế nhưng, tình yêu, trăm năm khó gặp tâm đầu ý hợp. Tình thân, càng là duyên phận mà số mệnh đã định.

Cuối cùng, chỉ có thể ngưỡng mộ.

Trong bầu trời đêm tối đen, lặng yên lật giở nỗi lòng, ánh trăng phủ xuống một lớp ánh sáng nhàn nhạt, xa tít trên cao ôm trọn lấy thế giới. Tạ Viễn Đăng đương nhiên không phải không có cảm giác, người đàn ông gần trong gang tấc trước mắt cô này, đã từng thích cô.

Đã từng mà thôi.

Hàn Nặc xuất hiện ở thành cổ, không phải để quảng bá hạng mục du lịch như đã nói với Hàn Thiên Dụ, mà là để tìm gặp Văn Thao.

Trợ lý Trình Triệt đã hẹn trước với Văn Thao, cho nên, cuộc gặp mặt diễn ra rất thuận lợi.

Trong quán Cổ Vận Hương Đình, Hàn Nặc và Văn Thao ngồi đối diện nhau.

"Tôi cảm thấy may mắn vì Trình Triệt là đàn em khóa dưới của anh, khiến tôi đỡ phải đi đường vòng", Hàn Nặc nói thẳng, "Cổ phần của Thiên Dụ là của anh, đối với anh, nó chẳng qua chỉ là một phần nhỏ nhoi trong khối tài sản. Nhưng đối với tôi mà nói, nó lại vô cùng quan trọng, hy vọng anh bằng lòng chuyển nhượng cho tôi".

"Nếu như tôi không bằng lòng thì sao?"

"Anh hẳn là sẽ bằng lòng. Nếu không, tôi đã không có cơ hội ngồi ở đây", Hàn Nặc bưng ly trà lên, lá trà thoảng mùi hương nhàn nhạt, "Nếu không ngại, hãy nói ra điều mà anh băn khoăn", dường như trong lòng Hàn Nặc đã có dự tính.

Cái gọi là băn khoăn, chỉ là điều kiện.

"Như cậu thấy, cổ phần trong tay tôi vụn vụn chỉ là một phần nhỏ tài sản mà thôi", Văn Thao nở nụ cười khó hiểu, lại ung dung thong thả rót trà, "Song nó lại là thứ duy nhất mà cha tôi để lại cho mẹ tôi".

Hàn Nặc ý thức được, đằng sau số cổ phần này có một câu chuyện khiến người ta xót xa liên quan đến mẹ Văn Thao.

"Mẹ tôi cả đời chưa từng được xuất giá. Lúc bà còn sống, đầy ắp trong lòng là sự nhớ nhung và chờ mong đối với cha tôi. Bà không còn nữa, trong tay cũng chỉ nắm số cổ phần đối với cha tôi mà nói là không đáng gì".

Cả đời của mẹ Văn Thao, có lẽ, ba chữ "bị phụ lòng" đủ để khái quát.

Thế nhưng điều khiến Hàn Nặc bất ngờ là...

Văn Thao ngược mắt lên nhìn thẳng vào Hàn Nặc, gằn từng chữ, "Nếu như cậu chỉ thiếu năm phần trăm cổ phần là có thể lấy lại được vương quốc bất động sản mà cha cậu xây dựng, thì tôi chỉ có thể nói, đây là sự trừng phạt mà ông trời dành cho Hàn Thiên Khải".

Lúc Si Nhan đến quán trà, Hàn Nặc vẫn ở đó. Nghệ nhân pha trà kiểm tra lịch hẹn trước của cô, rồi đưa tay mời, "Văn tiên sinh có khách, mời cô tạm thời đến phòng nghỉ một lát, sẽ rất nhanh thôi ạ".

"Dạ được. Làm phiền chị rồi", Si Nhan mỉm cười đáp lại, dưới sự chỉ dẫn của nghệ nhân pha trà, đi vào phòng trên lầu.

Quán trà có hai tầng, cách bài trí thoáng đãng, áp dụng phong cách truyền thống của Trung Quốc theo hướng hiện đại. Về mặt thiết kế, chủ quán có ý phát huy ưu thế về mặt độ cao của tầng trà, tiến hành nâng không gian lên một mức độ nhất định. Cân nhắc đến hiệu quả cảm quan của con người. Mà ở những vị trí được nâng lên đều được lắp đặt một số đèn treo nhỏ, càng thêm nhiều tầng đa dạng, biến hóa vô tận.

Trong trấn nhỏ mang phong cách cổ xưa, có người dám phá bỏ một vài quan niệm thiết kế thông thường, không một mực theo đuổi phong vị xưa cũ quả là hiếm thấy. Si Nhan đang thưởng thức cách bài trí của quán trà thì Hàn Nặc bỗng mở cửa bước ra, quay người nhìn về phía Văn Thao, "Thực ra, thứ thu hoạch được còn lớn hơn tôi mong đợi rất nhiều".

Về mặt Văn Thao bình tĩnh, lạnh lùng, "Cho dù là đến một chuyến uổng công?".

Hàn Nặc cúi đầu, trầm lặng một giây, lại ngẩng đầu lên, "Chuyến đi này không tệ".

Văn Thao gật đầu, một lúc lâu sau mới nói một từ, "Được", rồi đưa tay ra.

Ánh mắt Hàn Nặc dừng trên bàn tay Văn Thao chừng năm giây, mới đưa tay ra bắt.

Si Nhan phát hiện ra, cái bắt tay theo phép lịch sự này kéo dài rất lâu, lâu đến độ cô có đủ thời gian để né tránh. Nếu như cô có thể hiểu rõ cơn sóng cảm xúc cuộn cuộn của Hàn Nặc trong lúc này..

Khi Hàn Nặc đứng trước mặt cô, biểu cảm của cô hoàn toàn kín kẽ, "Đã lâu không gặp, Hàn Nặc".

Ý cười chỉ dừng trên khóe môi, Hàn Nặc cũng chỉ nói một câu, "Đã lâu không gặp".

Điều đáng tiếc nhất trong cuộc đời, là lúc buông tay tưởng chừng là lựa chọn tốt nhất cho cả hai, nhưng vào lúc thực sự gần trong tấc gang mà biến trời cách mặt mới phát hiện ra rằng, đã cố chấp kiên trì theo đuổi thứ vốn dĩ không thể dễ dàng vứt bỏ thì có lẽ không nên bỏ cuộc.

Ánh mắt Si Nhan dừng trên khuôn mặt anh tuấn của anh, "Anh đến từ bao giờ vậy?".

Hàn Nặc hít một hơi thật sâu, cố gắng để giọng nói bình ổn, "Từ hôm qua".

Si Nhan không tìm được đề tài tiếp tục cuộc đối thoại.

Cô không lên tiếng, Hàn Nặc cũng không có ý định cất lời. Anh cất bước rời đi, lúc lướt qua người cô, khẽ giọng nói, "Ngày mai anh sẽ quay về".

Hai tay Si Nhan ôm lấy tập tài liệu, khẽ nghiêng người, lúc lướt qua anh, cô nói, "Lên đường bình an".

Hàn Nặc không nói lời cảm ơn, cũng không nói lời từ biệt.

Lúc bàn bạc về dự án tuyên truyền với Văn Thao, Si Nhan không ngừng ho khan, đối diện với câu hỏi trong ánh mắt Văn Thao, cô lựa chọn phớt lờ. Quan hệ của cô với Văn Thao khiến cô cảm thấy hoàn toàn không cần thiết phải giải thích. Quan hệ giữa cô và Hàn Nặc lại hoàn toàn không liên quan đến bất kỳ ai.

Đương nhiên, Văn Thao cũng là người có chừng mực, không hề đặt câu hỏi không phù hợp, chỉ lấy thân phận bạn bè để bày tỏ lòng quan tâm tới Si Nhan, "Không biết là em ốm, nếu không anh đã hủy bỏ cuộc hẹn này. Như này đi, anh đưa em về nhà nghỉ ngơi trước, hôm khác chúng ta bàn bạc cũng chưa muộn".

"Không phải là bệnh gì nghiêm trọng lắm đâu, em chỉ bị cảm thôi", Si Nhan vốn muốn bàn xong công việc, nhưng nghĩ lại, cảm thấy mình ho sù sụ thế này, có phần không được lịch sự, thế nên thu lại bản dự án, nở nụ cười áy náy, "Cũng được ạ, tránh lây sang anh".

Văn Thao nghe cô nói vậy, lại có đôi phần ngại ngùng, "Anh thấy em không được khỏe, nếu như bạn trai em biết anh kéo em đang bị bệnh đến bàn chuyện công việc, chắc chắn sẽ trách anh".

Si Nhan mỉm cười, "Anh ấy sẽ không trách anh đâu, anh ấy chỉ nói em thôi".

Vẻ mặt Văn Thao vẫn như thường, anh đứng dậy trước, "Đây là vì anh ấy yêu em. Đi thôi, anh lái xe đưa em về".

"Không cần đâu ạ, dưới lầu bắt taxi cũng dễ", không đợi Văn Thao nói thêm gì, Si Nhan đã cáo từ, "Vậy chúng ta hẹn lại thời gian bàn phương án

sau nhé, hẹn gặp lại anh".

Văn Thao không nài ép cô thêm.

Gọi điện cho Tiểu Đình, Si Nhan về thẳng nhà. Lúc mở cửa, cô nghe thấy tiếng nhạc du dương vang lên, ngửi thấy cả hương trà thoang thoảng khắp căn phòng.

Ngoài cô ra, chỉ có một người có chìa khóa căn nhà. Si Nhan đóng cửa lại, thay dép đi trong nhà. Đứng ở cửa phòng ăn, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc, vành mắt cô đã ươn ướt.

Tiếng nhạc mặc dù không lớn, xong vẫn lấn át tiếng bước chân của Si Nhan, đợi lúc Ôn Hành Viễn quay đầu, thấy cô mắt đỏ lựng tựa bên cửa, lặng yên, chăm chú nhìn anh.

Trong lòng ngập tràn hạnh phúc, cảm giác dịu dàng lan tỏa đến mọi góc ngách trong lòng, nín lặng giây phút, Si Nhan lẩm bẩm, "Sao đột nhiên anh lại đến vậy?".

Ôn Hành Viễn quay người tắt bếp, ánh mắt đăm đăm nhìn cô, dịu dàng và ung dung, tựa hồ còn thấp thoáng ý cười. Không cho cô cơ hội nói thêm gì, anh đưa tay ra, kéo cô vào lòng. Cùng lúc ấy, cánh môi mỏng đã chuẩn xác tìm được đôi môi mềm mại của cô, đặt xuống một nụ hôn thật sâu.

"Phịch", một tiếng, tài liệu trong tay Si Nhan đã rơi xuống đất, cô đưa cánh tay mảnh khảnh ra ôm lấy vòng eo của anh.

Ôn Hành Viễn ôm lấy cô, chặt vô cùng, coi cô như báu vật duy nhất của anh. Anh đưa cô ra khỏi căn bếp, tiến vào phòng ngủ, ôm cô ngã xuống giường.

Nâng khuôn mặt cô lên, anh bắt đầu hôn cô, không phải là nụ hôn khẽ dịu dàng, mà là nụ hôn sâu vội vã nồng nhiệt. Si Nhan chỉ cảm thấy thế giới

đang lung lay, khiến người ta đầu váng mắt hoa. Còn anh, anh là điểm tựa vững chắc của cô. Từ điểm này, cô đã chuyên tâm đắm mình vào nụ hôn, tận lực phối theo nhịp điệu của anh, đáp trả bằng sự nhiệt tình trước giờ chưa từng có.

Cảm nhận được sự nhiệt tình của cô, Ôn Hành Viễn quên hết tất cả, ngây ngất trong nụ hôn quá nồng nhiệt này. Anh dùng cánh môi đang dán chặt lấy nhau của họ bày tỏ sự quyến luyến và nhớ nhung vô hạn của mình. Bất giác, họ ôm chặt lấy nhau, chặt đến độ cơ thể quả thực đã hòa làm một, ngón tay dường như đang bấm vào cơ thể nhau, tựa hồ chỉ có như vậy, mới có thể khẳng định được sự tồn tại chân thực của đối phương, xác định đối phương thuộc quyền sở hữu của riêng mình.

Thế giới bỗng trở nên yên tĩnh, trong phòng truyền ra âm thanh vô cùng nhỏ.

Si Nhan bị cuốn vào cảm xúc mãnh liệt đang ùn ùn kéo đến, cánh tay bám vịn vào vai anh không biết phải làm thế nào.

Ôn Hành Viễn quyến luyến rời khỏi cánh môi cô, hôn lên khuôn mặt cô, sau đó là vành tai nhỏ của cô, cuối cùng hạ xuống cơ thể cô rồi chạm vào làn da mềm mại như em bé của cô.

Si Nhan ngẩng đầu lên, khẽ gọi tên anh, "Hành Viễn".

Ôn Hành Viễn khó khăn ngẩng đầu lên, cố nén kích động muốn "hành quyết" cô, khàn giọng yêu cầu, "Nói em nhớ anh đi".

Chạm phải ánh mắt rực lửa của anh, lòng Si Nhan mềm nhũn, cô giơ tay đầu hàng, thuận theo anh nói ra tình cảm được chôn vùi tận đáy lòng, "Em nhớ anh".

Ôn Hành Viễn nở nụ cười, ôm chặt lấy cô, hôn lên đôi môi khẽ mở của cô. Ngược mắt nhìn anh, thấy đôi mắt đen nhánh của anh tràn đầy sự cuồng

dã và si mê.

Thế nhưng, họ lại không tiếp tục.

Xê dịch nửa phần cơ thể đè lên người Si Nhan, Ôn Hành Viễn nghiêng người đưa tay chạm vào khuôn mặt đỏ rần của cô, cảm nhận được độ nóng không bình thường, anh sờ lên trán cô một lúc, vẫn nóng như thế, "Em sốt rồi?".

Thần trí mơ mơ màng màng của Si Nhan thoáng chốc được kéo trở về thực tại, đáp lời anh bằng giọng điệu đáng thương, "Em bị cảm, buổi chiều hơi sốt".

Nghe thấy vậy, ngọn lửa trong người Ôn Hành Viễn bỗng chốc tắt lụi, anh kéo chân đạp lên cơ thể hai người, ôm cô vào lòng, khẽ giọng trách cứ, "Sao em không nói sớm hả? Nói cho anh biết chỗ nào không được khỏe, anh đi mua thuốc cho em".

Si Nhan không tiếp lời, chỉ đưa cánh tay ra đặt lên hông anh.

Vuốt ve tấm lưng trơn mịn của cô, khẽ điều hòa hơi thở, giọng nói của Ôn Hành Viễn vô cùng dịu dàng, "Một lát nữa đến bệnh viện xem thế nào, xong tiêm một mũi".

Vòng ôm thế này khiến Si Nhan cảm thấy ấm áp, cô dán khuôn mặt nhỏ của mình lên khuôn ngực anh, bắt đầu làm nũng, "Không đến bệnh viện đâu, trong túi có thuốc, uống là khỏe lại rồi".

"Nếu như uống không có hiệu quả thì phải đến bệnh viện, không được bướng bỉnh", đoán được cô sợ tiêm, Ôn Hành Viễn dỗ dành, "Nếu như em nghe lời, anh sẽ không hỏi nguyên nhân em đột nhiên bị ốm nữa".

Si Nhan sững sờ, sau đó như hờn giận gắng sức đẩy anh ra, "Ai sợ anh hỏi chứ!".

"Thế em nói xem tại sao hôm qua vẫn khỏe mạnh mà hôm nay lại đột nhiên bị bệnh hả? Hại anh không làm nổi chuyện nghiêm chỉnh", Ôn Hành Viễn không hề tức giận, đưa tay ra khéo cô vào lòng, đưa tay ra kéo cô vào lòng, nắm lấy tay cô ôm lên eo mình, "Đừng để bản thân bị lạnh, ôm chặt một chút".

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C5-5: Thế giới nhỏ của chúng ta (5)

Type: Di Di

Si Nhan không nhịn được cười, cắn anh một cái, "Không biết xấu hổ!".

Ôn Hành Viễn cười khẽ, cúi xuống bên tai cô thì thầm, "Nếu như không phải là thấy em bị ốm, anh còn càng không biết xấu hổ hơn đây".

Nhéo một cái bên eo anh, Si Nhan gối đầu lên cánh tay Ôn Hành Viễn, khẽ giọng, "May mà anh đến, nếu không em sẽ cảm thấy bản thân như một đứa trẻ bị bỏ rơi".

Ôn Hành Viễn đau lòng ôm chặt lấy cô, "Có phải là tối qua bị trúng gió ở bên ngoài không?", mấy giờ cô rời khỏi quá bar, mấy giờ cô mới về đến nhà, lòng anh rõ ràng.

"Ở bên ngoài gió thổi lạnh, sau đó em lại ngủ trên sofa, sáng tỉnh dậy bắt đầu cảm thấy khó chịu trong người", Si Nhan báo cáo tình hình đúng sự thật, cuối cùng ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, hỏi bằng giọng điệu sợ hãi, "Có phải anh lại muốn tức giận rồi không?".

"Anh không nên tức giận sao?", Ôn Hành Viễn xụ mặt hỏi vặn lại, giận cô lớn thế này rồi còn không biết chăm sóc bản thân.

Si Nhan lại lý giải thành một tầng nghĩa khác. Cô giận đối thoát khỏi vòng ôm của anh, trở mình đưa lưng về phía anh. Sau đó, nghe thấy anh thở

dài, cơ thể nóng bỏng dán vào lưng cô, "Em ngoan ngoãn uống thuốc, nếu nhanh khỏi anh sẽ không giận nữa".

Si Nhan húc khuỷu tay vào anh.

Ôn Hành Viễn khẽ cười.

Trận cảm này của Si Nhan, ban đầu cô còn miễn cưỡng ngủ ngon giấc, đến nửa sau, cô bắt đầu không ngừng trở mình, ho ngày một dữ dội, khuôn mặt đỏ bừng.

Ôn Hành Viễn tỉnh dậy mặc quần áo, khẽ lắc cô, "Tiểu Nhan?".

Si Nhan dụi mắt, đưa tay ra khỏi chăn gối về phía anh, "Hành Viễn".

Tay trái của anh nắm lấy tay cô, tay phải sờ lên trán cô, "Sao em lại nóng thế này? Dậy thôi, chúng ta đến bệnh viện".

Người Si Nhan mềm nhũn, yếu ớt nói, "Em khó chịu".

Ôn Hành Viễn rút tay ra đến phòng khách, lúc quay trở lại đã xốc chăn lên mặc áo cho cô, lại bọc áo khoác của mình bên ngoài người cô.

Cơ thể bỗng nhiên bay lên không, Si Nhan văng vất tựa vào lòng anh, "Anh muốn làm gì vậy?".

Ôn Hành Viễn không khỏi phân trần, bước ra ngoài, "Đến bệnh viện".

"Em không đi", Si Nhan bắt lấy cánh tay anh, cổ họng đã khàn.

Ôn Hành Viễn cúi đầu hôn lên phần trán nóng rực của cô, "Ng ngoan nào".

Sự lo lắng của anh không cần nói cũng rõ ràng, Si Nhan ngoan ngoãn ngậm miệng lại, để mặc anh ôm xuống tầng. Trong taxi, Si Nhan như con

mèo nhỏ rúc vào lòng anh, hơi thở nam tính đặc trưng của anh xuyên qua làn vải mỏng phả vào cánh mũi cô, vây bọc lấy cô, thể hiện sự ấm áp tự đáy lòng. Si Nhan an tâm dựa vào người anh, hít hà mùi hương nhàn nhạt trên cơ thể anh, mắt đã ướt rượt.

Đến bệnh viện, Ôn Hành Viễn chạy đôn chạy đáo đăng ký, khám bệnh, lấy thuốc, cuối cùng cũng vẫn là anh bế Si Nhan lên giường bệnh.

Si Nhan nằm trên giường, giọng yếu ớt an ủi anh, "Em không sao đâu, anh đừng lo lắng".

Ôn Hành Viễn đưa tay ra vén lọn tóc xoa trên trán cô, "Nhắm mắt lại ngủ một lát đi, đợi truyền dịch xong anh sẽ gọi em dậy".

Lúc này, ánh sáng êm dịu của ngọn đèn chiếu vào mắt anh, khiến ngũ quan vốn đã anh tuấn mê người càng thêm phần cao quý, anh tuấn, Si Nhan ngấm đến mê mẩn. Ôn Hành Viễn lại tưởng cô không được khỏe, càng lo lắng hơn, "Sao vậy? Có phải là rất khó chịu không?".

Si Nhan cười lắc đầu, đưa bàn tay trong chăn ra nắm lấy tay anh, khẽ giọng nói, "Em chỉ cảm thấy có một người bạn trai tốt thế này, rất áp lực".

Ôn Hành Viễn thoáng sửng sốt, sau đó cong môi, "Cuối cùng đã phát hiện ra sức hấp dẫn của anh rồi chứ gì?", thấy Si Nhan bĩu môi trách anh, anh nắm lấy tay cô, "Anh si tình lắm, đuổi cũng không chạy đâu. Đợi em ngủ dậy sẽ để em nhìn cho đã thì thôi, giờ thì ngoan ngoãn ngủ đi, nhé?".

Bên môi là nụ cười mỉm, Si Nhan nghe lời nhắm mắt lại, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ. Truyền nước xong từ lúc nào, cô hoàn toàn không hay biết. Giấc ngủ này cô ngủ vô cùng sâu, vô cùng yên bình. Lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng, còn cô đang nằm trên giường ở nhà.

Si Nhan ôm lấy chăn ngồi dậy, khẽ gọi, "Ôn Hành Viễn?".

Ôn Hành Viễn đang ở phòng khách, nghe thấy tiếng cô gọi vội vàng cúp máy bước vào, "Em tỉnh rồi à?", anh sờ lên trán cô, xác định cô đã giảm sốt, "Sao lại dậy thế? Em ngủ thêm một lát nữa đi".

Si Nhan làm nũng, "Anh không có đây, em không ngủ được".

"Anh có thể coi đây là một lời mời gọi hay không?", Ôn Hành Viễn nhìn cô, dần nở nụ cười.

Lời nói này quá mờ ám khiến Si Nhan không khỏi nhớ lại cảnh thân mật của hai người ngày hôm qua, khuôn mặt đã giảm sốt lại bắt đầu đỏ lên, cô quay đầu thấp giọng nói, "Ai muốn mời gọi anh, hơn nửa giường bị anh độc chiếm hết cả".

Ôn Hành Viễn ôm cô hôn nhẹ một cái, "Là giường của em nhỏ quá, đợi sau này đổi chiếc to hơn".

Si Nhan đỏ mặt đẩy anh ra, "Anh nói linh tinh gì thế, một mình em ngủ là đủ rộng rồi".

"Em nhớ lòng để anh ngủ ở sofa à?", Ôn Hành Viễn tựa sát vào mặt cô, thân mật kéo cô vào lòng, "Có đói không? Anh nấu cháo trắng với trứng vịt bắc thảo cùng thịt nạc dầy, em có muốn ăn không?".

Người nào đó đang cảm thấy bụng đói cồn cào lập tức bày tỏ, "Có ạ".

Dạ dày của Si Nhan cũng lớn, ăn hết ba bát cháo lớn, Ôn Hành Viễn lại chỉ ăn hai thìa, đã ngồi bên cạnh uống cà phê.

No bụng rồi, Si Nhan mới sực nhớ ra, "Mấy giờ rồi anh, em còn phải đi làm nữa", dứt lời, người đã nhảy xuống ghế.

"Bình tĩnh ăn cháo của em đi, anh đã gọi điện thoại xin nghỉ giúp em rồi", Ôn Hành Viễn ngẩng đầu trừng mắt với cô, "Anh không nuôi nổi em

hả?".

Si Nhan không chịu yếu thế trừng mắt lại, "Ai cần anh nuôi chứ?".

"Thế em muốn để ai nuôi?", Ôn Hành Viễn cũng nổi cơn càn quấy, đặt tách cà phê trong tay xuống, nhìn cô chăm chăm.

Trừng mắt nhìn nhau một hồi, Si Nhan lườm anh, tỏ vẻ "dù sao cũng không cần anh nuôi", sau đó cô lại cúi đầu tiếp tục ăn cháo. Đến khi bụng no căng, anh vẫn không nói một lời, chỉ ngồi phía đối diện đọc báo, đáng vẻ tỏ rõ không muốn đếm xỉa tới cô.

Ngẫm nghĩ một lát, cô chủ động cất tiếng hỏi, "Ôn Hành Viễn?".

"Nói đi", tờ báo che khuôn mặt anh, Si Nhan không nhìn thấy nét mặt anh.

Cô nhin cười, lại gọi một tiếng, "Ôn Hành Viễn".

Đặt tờ báo xuống, Ôn Hành Viễn nheo mắt nhìn cô.

Si Nhan cười khì khì, "Không có gì, chỉ là muốn gọi anh thôi".

"Lại có sức sống rồi phải không?", Ôn Hành Viễn thông dong đứng dậy, "Anh nhớ chúng ta còn đại sự chưa làm, đúng không nào?", cố ý nhấn giọng ở chữ "đại sự", trước khi cô chạy trốn anh bèn cúi người bế thốc cô lên.

"A! Mau bỏ em xuống, có chuyện gì từ từ nói", Si Nhan vùng vẫy, hai tay chặn trước ngực anh.

"Làm xong rồi nói", Ôn Hành Viễn đe thấp giọng xuống, đôi mắt như cười như không lộ vẻ nguy hiểm.

Đầu óc của Si Nhan bỗng chốc chao đảo, cô "chập điện" rồi.

Kịch liệt từ chối, có đôi phần dối lòng. Nhiệt liệt đáp trả, quá ư then thừng.

Quả thực là khó xử.

Ôn Hành Viễn thấy hai tay cô túm chặt lấy áo sơ mi của anh, vùi mặt vào lòng anh không dám nhìn, anh cười vang, "Sợ rồi chứ gì? Sau này em còn dám cãi anh nữa hay không hả?".

Hóa ra là trêu chọc cô? Hại cô bối rối như thế. Si Nhan dừ dẩn vùng khỏi cái ôm của anh, từ trên giường bật dậy, giơ móng vuốt tìm nơi ra tay trên người anh, "Trận này, không đánh không được rồi".

Mấy tình huống thế này, không phải sở trường của Ôn Hành Viễn. Cho nên, anh đưa cánh tay dài ra, túm lấy móng vuốt của con sói nhỏ nào đó, "Mưu sát chồng hả, không thể dịu dàng hơn chút hả?".

Si Nhan không tự lượng sức cùng anh phân tranh cao thấp, "Chồng cái gì, anh còn chưa có giấy phép hành nghề đâu!".

Ôn Hành Viễn phá lên cười, "Không có giấy phép hành nghề mà vẫn hành nghề là chuyện chẳng có gì lạ nhé!".

Càng nói càng kỳ quái. Si Nhan thấy anh không buông lỏng tay, cô đảo mắt, nảy ra ý hay.

Một giây sau, cô nhăn mặt, "Ây da...".

Ôn Hành Viễn quả nhiên mắc mưu, buông tay ra ôm cô vào lòng, "Sao vậy? Em đau ở đâu à?".

"Không đau ở đâu hết", Si Nhan cười hì hì, hai tay nhanh lẹ vươn tới nách anh, ra tay ngay yếu điểm trên người anh.

Ôn Hành Viễn cười, ôm cô lên, "Cô nàng tinh quái, ỷ vào việc anh thương em phải không, hử?".

Hai chân Si Nhan co quắp vào eo anh, hai tay thân mật ôm lấy cổ anh, giống như con chuột túi cả người đu trên người anh, "Ôn Hành Viễn, em biết mình thích anh ở điểm nào rồi".

Ôn Hành Viễn mặt mày tươi cười, bặm môi nhìn cô, háo hức chờ đợi đáp án của cô.

Nhìn nụ cười tựa gió xuân tháng Ba của anh, lòng Si Nhan trở nên ấm áp, khẽ vui mặt lên cổ anh, thấp giọng nói, "Em thích anh thương yêu em nhưng lại không nuông chiều em, không nuông chiều em nhưng lại cưng chiều em, cưng chiều em nhưng lại thích ức hiếp em, ức hiếp em nhưng lại có thể khiến cho em vui".

Lại có cả bài về bày tỏ tình yêu? Nếu như không phải là giọng điệu của Si Nhan hết sức nghiêm túc, Ôn Hành Viễn còn tưởng rằng cô cố ý trêu chọc anh.

Tổng Giám đốc Ôn phải suy ngẫm một hồi mới hiểu, "Đó là vì anh muốn nhìn thấy em cười. Không chỉ là vì nụ cười của em rất đẹp, còn bởi vì lúc em cười, chứng tỏ em vui vẻ và hạnh phúc".

Trong lòng rõ ràng là cảm động, ngoài miệng lại không chịu thừa nhận, Si Nhan cố ý xuyên tạc ý của anh, "Anh gián tiếp nói đáng về em không cười thì xấu xí phải không?", dứt lời, cô còn dùng ngón tay chọc vào ngực anh, giọng điệu cố ý lộ ra vẻ bất mãn.

"Không phải anh nói rồi sao, anh thích người xấu, không xấu quyết không yêu", Ôn Hành Viễn khẽ cắn vành tai của cô, "Nói lại câu vừa rồi một lần nữa xem nào".

"Gián tiếp nói đáng về em không cười thì xấu xí."

Ôn Hành Viễn đề cô ngã xuống giường, "Xem ra không làm chút gì đó, em sẽ không nghe lời. Có nói hay không? Hử?".

"Câu nào hả, lời hay không nói hai lần...", mọi sự bướng bỉnh, vào lúc bàn tay to lớn của Ôn Hành Viễn phủ lên ngực cô, đã bắt đầu tan rã, Si Nhan dịu giọng xin tha, "Được rồi, em nói em nói, em thích anh".

Năm tháng dài đằng đẳng, cuối cùng thì anh đã đợi được một câu "thích anh" của cô, không uổng công anh thật tâm chờ mười năm.

Ôn Hành Viễn đưa tay xoa nhẹ khuôn mặt cô, quyến luyến khẽ khàng vuốt ve, đôi mắt đem láy dần dần ánh lên vẻ ướt át, giọng nói khàn khàn, "Tiểu Nhạn, anh yêu em!".

Đôi mắt ướt lệ trong thoán chớp của anh khiến Si Nhan bỗng dừng cảm nhận được mười năm chờ đợi cực khổ mà Ôn Hành Viễn đã trải qua khiến lòng cô dậy lên niềm đau. Bất giác, nước mắt theo khóe mắt lăn xuống. Đưa tay lên vỗ về khuôn mặt anh, cô nghẹn ngào, "Em biết, em đều biết cả".

Ôn Hành Viễn cúi người, vùi mặt vào tóc cô, ôm lấy cô.

Si Nhan ôm lấy anh, khẽ giọng nói, "Em quay về thành phố A được không?".

Ôn Hành Viễn tỏ ra bất ngờ với quyết định của cô, anh bỗng nhiên đứng dậy, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô, xác nhận cô không trêu đùa, "Em nói thật sao, về thành phố A?".

Si Nhan đề nghị, "Hoặc là anh từ chức Tổng Giám đốc ở Ôn Thị, chúng ta sống ở thành cổ?".

Ôn Hành Viễn ôm chặt cô, hết như đứa trẻ ôm lấy con gấu bông mà mình yêu thích, cười nói, "Như vậy cũng được, nhưng em phải bao nuôi

anh, một tháng cho anh năm mươi nghìn tệ tiền tiêu vặt, anh mới đồng ý".

"Năm mươi nghìn tệ tiền tiêu vặt?", Si Nhan đâm vào lưng anh, "Là bắt em bán thân phải không?".

Ôn Hành Viễn bày mưu tính kế giúp cô, "Em lấy thân báo đáp, anh chuyển tài khoản ngân hàng thành tên em, bao nuôi anh đến một trăm tuổi không thành vấn đề, có cần cân nhắc thêm không?", vừa nói tay anh đã không an phận tiến vào trong áo cô.

Si Nhan giữa tay anh lại, "Còn muốn bao nuôi đến một trăm tuổi nữa? Có gì mới mẻ hơn không? Không đúng, quả nhiên là 'vô gian bất thương(*)', lăn qua lộn lại, tài khoản ngân hàng vẫn là của anh phải vậy không?".

(*)Không gian trá thì không thể kinh doanh.

Ôn Hành Viễn cười vang, đắc ý vênh vang, "Không có chút khôn ngoan và tâm cơ, liệu có thể gánh vác nổi một tiếng 'Tổng Giám đốc Ôn' của người khác không? Cô nàng ngốc nghếch, lại bị lừa rồi!".

Người sáng lập ra Quảng cáo Cừu Duy là Cảnh Thu Minh, người phụ trách của công ty con Vân Nam là em trai song sinh của anh ta, Cảnh Đông Minh. Nếu không phải là Cảnh Đông Minh rất ưu ái Si Nhan, cũng đánh giá cao năng lực của cô thì Ôn Hành Viễn sẽ không dễ dàng giao toàn quyền quảng bá của Hoa Đô cho họ phụ trách, để họ kiếm tiền triệu mỗi năm. Cho dù Cừu Duy có thực lực, cho dù năng lực của Tạ Viễn Đằng quả thực rất mạnh, thì anh vẫn luôn có sự lựa chọn tốt hơn. Chỉ là, mối quan hệ tế nhị ấy không ai hay biết, bao gồm cả anh em nhà họ Thu..

Vốn dĩ là Si Nhan có thể chuyển công tác sau khi quay về thành phố A, nhưng khi cân nhắc đến chuyện phải ở cùng một tầng văn phòng với Tạ Viễn Đằng, ngẩng đầu không gặp cúi đầu gặp, cô quyết định xin thôi việc. Đương nhiên, không phải Si Nhan vẫn để tâm chuyện giữa Tạ

Viễn Đăng và Hàn Nặc, chỉ là cô cảm thấy không cần thiết phải khiến nhau mất vui.

Mấy vấn đề khúc mắc dễ khiến người ta phải lúng túng thế này, có lúc không phải cứ qua đi rồi là có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Ôn Hành Viễn không hề can thiệp vào sự lựa chọn của Si Nhan. Dù sao thì đối với anh mà nói, việc cô quay về thành phố A đã là tin mừng rồi.

Đến chiều, bệnh cảm của Si Nhan đã đỡ nhiều. Ôn Hành Viễn thấy sắc mặt cô tốt hơn, mới yên tâm phần nào. Anh nói cho cô biết Si Hạ vừa gọi điện đến, nhắc cô gọi qua đó báo cho anh trai yên tâm. Si Nhan mở máy, nhận được một tin nhắn mới, đọc xong cô vội vàng gọi điện thoại cho Si Hạ, cảm xúc có phần thay đổi.

Trong bữa tối, đối diện với sự đăng trí của cô, Ôn Hành Viễn cất giọng hỏi, "Em đang nghĩ gì vậy, hết cơm rồi kìa!".

Si Nhan nhìn bát cơm sạch nhẵn, cười có vẻ miễn cưỡng, "Không có gì".

Ôn Hành Viễn nhìn xoáy sâu vào cô, không hỏi đến cùng, "Ở nhà một ngày rồi, lát nữa em có muốn ra ngoài đi dạo chút không?".

Si Nhan không đồng ý, cũng không phản đối, chỉ là cô ăn mà chẳng cảm thấy có mùi vị gì. Sau đó, thừa lúc Ôn Hành Viễn đi nhận điện thoại, cô nhanh nhẹn thu dọn bát đĩa. Trong lúc ngồi đợi anh ở phòng khách, cô liên tục nhìn đồng hồ.

Ôn Hành Viễn có vẻ không chú ý đến động tác nhỏ của cô, cầm áo khoác lên để cô mặc, ôm cô ra khỏi nhà, "Đi thôi, Từ Lương nói quán bar không có ai, chúng ta qua đó ngồi".

Thấy Ôn Hành Viễn không có ý cầm chìa khóa xe, trước khi ra khỏi cửa, Si Nhan không nhịn được nói, "Mình đi xe nhé?".

Từ nhà đến quán bar nếu đi xuyên qua ngõ sẽ gần hơn, lái xe ngược lại phải đi đường vòng. Ôn Hành Viễn lập tức hiểu ra cô muốn đi đâu.

Ánh mắt dừng trên người cô vài giây, Ôn Hành Viễn quay người cầm chìa khóa xe. Trên đường đi, Si Nhan mấy lần định nói gì đó rồi lại thôi. Vào lần thứ ba cô nhìn đồng hồ, Ôn Hành Viễn bèn quay vô lăng, lái xe trên đường cao tốc đến sân bay.

Si Nhan nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc, lòng cô thấp thỏm không yên.

Ôn Hành Viễn nhìn về phía trước, giọng nói hơi lạnh lùng, "Chuyến bay cuối cùng là chín rưỡi, còn một tiếng đồng hồ nữa, vẫn kịp".

Si Nhan cắn môi, "Em...".

Song, lời nói của cô bị Ôn Hành Viễn cắt ngang, "Từ lúc xem tin nhắn, tâm trạng của em đã hết hoảng, muốn đi tiền phải không? Buổi sáng mới nói thích anh, giờ đã bày ra dáng vẻ không buông bỏ được, em hối hận vẫn còn kịp đấy", anh nói ra một tràng dài, sau đó dừng xe, nhìn cô bằng vẻ mặt lạnh tanh.

Anh trước giờ chưa từng nổi nóng, Si Nhan nhất thời không chịu đựng nổi, cô mở miệng, cuối cùng lại không nói gì.

Cơn giận của Ôn Hành Viễn càng tăng vọt, anh xoay vai cô lại, bốn mắt nhìn nhau, "Nhìn anh đi".

Nghênh đón ánh mắt của anh, mắt Si Nhan như được bao bọc bởi một màn sương.

"Anh có thể không để tâm chuyện em nhắc đến cậu ta ở trước mặt anh, thậm chí có thể nhẫn nhịn vì hiện giờ em chưa thể quên được cậu ta, nhưng Tiểu Nhan, đừng cố tình che giấu bất cứ điều gì trước mặt anh, anh không chịu nổi chuyện em lừa dối anh."

Si Nhan cảm thấy tủi thân, phản bác, "Em không có".

Ánh mắt của Ôn Hành Viễn như điện, giọng điệu như băng, "Vậy em nói cho anh biết tại sao em cứ nhìn đồng hồ mãi? Nếu như có chuyện gì cần làm gấp, giờ anh sẽ đưa em qua đó".

Si Nhan không biết phải phản bác thế nào, nước mắt tuôn rơi.

Ôn Hành Viễn trầm lặng trong thoáng chốc, cuối cùng vẫn khởi động xe.

Một đường vội vã.

Mãi đến sân bay, hai người vẫn không ai lên tiếng.

Xe dừng, Ôn Hành Viễn đặt hai tay trên vô lăng, đưa mắt nhìn ra bên ngoài đến thần thờ. Si Nhan chần chờ một lát, đẩy cửa xe ra.

Khi bóng hình cô khuất dạng, tay Ôn Hành Viễn dấm mạnh lên vô lăng.

Bên cửa kiểm tra, Hàn Nặc vẫn chờ đợi.

Đã đến lúc phải lên máy bay, Hàn Nặc cuối cùng không kìm nén được liền bấm số điện thoại của Si Nhan. Tiếng chuông vang lên phía sau, anh bỗng quay người, Si Nhan đang cầm điện thoại rảo bước đến.

Hàn Nặc chau mày, "Không phải là ốm à? Tại sao em lại đến đây?".

Si Nhan ngoài mặt tươi cười, song không nén được cảm giác buồn bã, "Anh chẳng có người bạn nào ở đây, dù sao thì em cũng nên đến tiễn", huống hồ lần nào đến thành cổ này, công việc của anh không hề thuận lợi.

Hàn Nặc gật đầu tỏ ý cảm ơn, "Buổi chiều gọi điện thoại đến công ty em, đồng nghiệp của em nói em xin nghỉ ốm, gọi điện thoại di động cho em thì máy lại tắt. Anh có hơi lo lắng nên mới nhắn tin cho em, em không sao chứ?".

"Chỉ bị cảm thôi, đã gần khỏi rồi!" Vì sự nghi ngờ của Ôn Hành Viễn, Si Nhan không phân biệt được cô cảm thấy tủi thân nhiều hơn, hay buồn bã nhiều hơn, nhưng cô vẫn nói, "Anh ấy có đến, anh không cần lo lắng đâu".

Hàn Nặc bất ngờ, "Vậy em còn ở đây làm gì? Nếu anh ở vị trí của cậu ta, anh cũng sẽ không vui, mau quay về đi". Vừa dứt lời, anh đã quay người toan rời đi.

"Là anh ấy đưa em đến", thấy Hàn Nặc dừng bước, bóng lưng cứng đờ, Si Nhan cố nén những giọt nước mắt đang trực rơi, "Hàn Nặc, đừng lo lắng cho em nữa, anh ấy đối xử với em rất tốt, thực sự rất tốt".

"Anh biết", Hàn Nặc lảng tránh nhìn sang hướng khác, giọng nói khàn khàn.

Anh ta yêu em như thế, để có được em lại càng không hề dễ dàng, sao có thể không trân trọng?

Buổi chiều, Hàn Nặc đã gọi điện cho cô, muốn khuyên cô, quay trở về thành phố A đi, đừng một mình ở lại nơi này. Khi nghe đồng nghiệp của Si Nhan nói cô xin nghỉ, lại không biết cô ở đâu, anh rất lo lắng nên mới nhắn tin, hy vọng cô có thể mở máy đọc được nó trước khi anh đi. Sao anh có thể yên tâm rời đi nếu không xác định được tình trạng của cô thế nào?

Si Nhan nhìn Hàn Nặc bước qua cửa kiểm tra, anh quay người vẫy tay về phía cô, cô mỉm cười vẫy tay lại, sau đó hai người họ cùng lúc quay người. Lần này, không ai ngoảnh đầu lại.

Sau khi máy bay cất cánh, Si Nhan ngồi trên bậc thang ở bãi đỗ xe, nhớ lại những lời cuối cùng mà Hàn Nặc nói, "Anh từng hứa sẽ mang lại hạnh phúc cho em, nhưng giờ lại không thể đích thân mang đến cho em được. Ôn Hành Viễn có thể cho em điều mà anh mong muốn nhưng không làm được, hãy trân trọng nhé, hãy sớm quay về thành phố A đi".

Cô từng đọc được một câu trong một cuốn sách: Có lẽ trên đời này tình yêu đẹp nhất chính là bạn thích anh ấy, anh ấy thích bạn, song hai người lại không thể ở bên nhau.

Si Nhan không kìm nổi lòng mà nghĩ, cô và Hàn Nặc, có thể lấy kỷ ức tươi đẹp nhất để hoài niệm quãng thời gian bốn năm yêu nhau, đã là kết cục tốt nhất.

Cuối cùng, đối với đoạn tình cảm ấy, có một kết cục mà cả hai bắt buộc phải buông bỏ.

Tạm biệt nhé, Hàn Nặc mà em từng yêu.

Khi gặp lại, chúng ta chỉ còn là bạn bè.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, mãi đến khi đã quá chín rười, Si Nhan vẫn chưa trở về, Ôn Hành Viễn xuống xe đi về phía nhà ga quốc nội, lại nhìn thấy Si Nhan đang tự ôm lấy mình, ngồi co ro trên bậc thang ở bãi đỗ xe.

"Tiểu Nhan?", anh bước nhanh qua đó, "Em ngồi đây làm gì vậy? Không đuổi kịp sao?".

Si Nhan nghe thấy vậy ngẩng đầu lên, không lên tiếng, chỉ đứng dậy lướt qua anh. Ôn Hành Viễn kéo tay cô, bị cô dùng lực hất ra. Anh đè cơn giận xuống, lên tiếng, "Si Nhan!".

Si Nhan không trả lời, cô đi thẳng về phía trước, sau đó bắt một chiếc taxi.

Ôn Hành Viễn siết chặt nắm tay đứng yên tại chỗ, một lát sau mới gọi điện cho cô, điện thoại đổ hai tiếng chuông thì cô bắt máy, "Có chuyện gì về nhà nói".

Vậy là, hai người đều tự mình về nhà từ sân bay.

Lúc Ôn Hành Viễn trở về, căn phòng chìm trong bóng tối, Si Nhan không bật đèn, ôm gối ngồi trên sofa. Ném chìa khóa sang một bên, anh trầm mặc ngồi xuống bên cạnh.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có hơi thở của hai người nhẹ nhàng vang lên. Si Nhan với lấy chiếc di động, nương theo ánh sáng của điện thoại, Ôn Hành Viễn nhìn thấy mắt cô đỏ hoe.

Mở tin nhắn mà Hàn Nặc gửi đến lúc chiều, Si Nhan đưa di động cho anh, "Không phải em muốn giấu anh, chỉ là chưa nghĩ ra nên nói thế nào mới không khiến anh giận", dứt lời, cô quay người trở về phòng.

"Chỉ là anh muốn xem nơi anh ta sống cùng em rốt cuộc như thế nào. Sau khi đến rồi mới phát hiện ra, nơi đây thực sự rất đẹp. Anh ta đã đưa em đến đúng nơi. Chúng ta yêu nhau bốn năm, anh lại không biết địa điểm mà em thích nhất là nơi này. Anh ta hiểu em hơn anh."

"Ngồi đối diện với Thời Khắc Dịu Dàng, nhìn bóng hình em bận rộn mà vui vẻ, anh không rõ bản thân cảm thấy đau lòng hay vui mừng nữa. Gặp nhau ở Cổ Vận Hương Đình, em mỉm cười chào hỏi anh, bình thản chúc anh lên đường bình an, khiến anh nhận ra một điều: Tình yêu của em,

anh đã đánh mất. Hơn nữa, lại không thể tìm về. Thế nhưng, chỉ cần em hạnh phúc, không gì là anh không buông được cả."

"Ôn Hành Viễn, người đàn ông có thể thay đổi vô thường, quỷ kế đa đoan trong giới bất động sản, nói thật lòng, anh không hề thích anh ta, nhưng lại không thể không phục anh ta. Đối lại là anh, mười năm quả thực quá dài, anh nghĩ mình không đợi được. Nhan Nhan, đừng cố chấp nữa, cùng anh ta về thành phố A đi, một mình em ở bên ngoài, bị ốm không có ai ở bên, sẽ khiến mọi người lo lắng. Anh đi đây, hẹn gặp lại, với tư cách là một người bạn."

Màn hình điện thoại tối sầm, Ôn Hành Viễn ngồi trên sofa, tự trách sự mất bình tĩnh của bản thân. Áo nào túm tóc, anh đứng dậy đến gõ cửa phòng Si Nhan, "Tiểu Nhan?", bên trong không có lấy một tiếng động, anh đưa tay đẩy cửa, cửa không khóa.

Ôn Hành Viễn ngồi bên giường, cúi người nói tiếng xin lỗi bên tai cô, "Bảo bối, anh xin lỗi".

Si Nhan lặng thinh.

Ôn Hành Viễn buông tiếng thở dài khe khẽ, nằm xuống giường, ôm cô vào lòng khẽ vỗ về, mãi đến khi cô bật khóc rồi chìm vào giấc ngủ, anh mới thấp giọng nói, "Anh cũng muốn rộng lượng một chút, thế nhưng, Tiểu Nhan, tình yêu vốn dĩ là ích kỷ".

Thế giới của tình yêu chỉ thích hợp cho hai người sinh sống, thêm một người sẽ trở nên chật chội. Trong thế giới nhỏ chỉ thuộc về chúng ta này, anh không muốn có ngờ vực, không muốn có cãi vã, càng không muốn cho người ngoài chen chân vào.

Ngày hôm sau, lúc Ôn Hành Viễn tỉnh dậy, Si Nhan đã đi làm, trên bàn có đặt một mảnh giấy nhỏ.

"Buổi trưa anh không cần qua đâu, em ăn cơm ở căng-tin."

Cơm giận của cô vẫn chưa tiêu tan.

Ôn Hành Viễn ý thức được thái độ khi đó của mình đã khiến cô tổn thương, suy nghĩ một hồi, anh nhắn tin, "Em có mang theo thuốc không? Buổi trưa nhớ uống thuốc, bị ốm còn chưa khỏi đâu".

Một hồi lâu sau, Si Nhan mới trả lời lại, "Em biết rồi".

Anh muốn gọi điện cho cô, cứ bấm số rồi lại thôi, cảm thấy hiện tại hai người ở vào trạng thái không sao vui vẻ nổi, cô ở công ty cũng không tiện nói chuyện. Đối với Si Nhan, trước giờ anh không nỡ làm cô khó xử. Bỏ điện thoại xuống, anh bước vào nhà tắm, rồi xử lý công việc qua mail. Chỉ là, không có tin nhắn tình cảm của bạn gái, cơn bức dọc của Ôn Hành Viễn không thể diễn tả thành lời, anh không ngừng nhìn đồng hồ, cảm thấy thời gian dài lê thê.

Vất vả lắm mới chờ được đến mười hai giờ, Ôn Hành Viễn lại nhắn tin cho cô, "Dạ dày không tốt, phải dùng bữa đúng giờ, buổi tối anh đến đón em".

So với sự kiêu lời như vàng vào buổi sáng của Si Nhan, lần này cô thậm chí còn không trả lời anh.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C5-6: Thế giới nhỏ của chúng ta (6)

Type: TTLạcNhi

Đang ngồi thư thần trong phòng khách thì Ôn Phi Văn gọi điện thoại đến, "Bên Mỹ có người đang thu mua cổ phiếu Ôn Thị, con sắp xếp thời gian qua đó xem thế nào, anh con gần đây bận rộn không có thời gian".

Ôn Hành Viễn không hề tỏ ra bất ngờ, lập tức nghiêm túc, "Lúc đọc báo cáo con đã phát hiện ra, con sẽ nhanh chóng qua đó, tìm hiểu tình hình cụ thể rồi cân nhắc giải quyết chuyện này". Vốn dĩ lần này anh vội đến thành cổ là muốn trước khi ra nước ngoài qua thăm Si Nhan, không ngờ lại "chữa lợn lành thành lợn què", quan hệ của hai người lại thành ra bế tắc thế này.

Xử lý xong chuyện công, Ôn Hành Viễn một mình đến quán bar.

Trương Tử Lương đang ngồi hút thuốc trước cửa sổ, thấy anh bước vào liền hỏi, "Sao tối qua cậu không đến?".

Ôn Hành Viễn không lên tiếng, ngồi đối diện với Trương Tử Lương, châm thuốc hút.

"Sao vậy?", Trương Tử Lương thấy anh đang có tâm trạng, "Nhan Nhan đâu? Đi làm rồi à?".

Ôn Hành Viễn "ừm" một tiếng, thấy Đỗ Linh vẫy tay chào hỏi mình, anh gật đầu, xong quay mặt hỏi, "Bao giờ hai người kết hôn?".

"Còn chưa nhọc lòng đủ à, quan tâm đến bản thân mình đi", Trương Tử Lương nhìn Đỗ Linh, giữa hàng lông mày là ý cười, "Chuyện của tôi và Tiểu Linh chỉ còn là vấn đề thời gian thôi nhé!".

Ôn Hành Viễn không phản bác, đáy mắt thoáng qua tia u sầu, có thể thấy tâm tình anh không tốt.

Trương Tử Lương thấy anh ngửa cổ uống ly rượu lớn, chau mày, "Có ai uống như cậu không? Mua say vào thân hả?". Thấy anh lại muốn châm thuốc, Trương Tử Lương đưa tay cướp lấy, "Không phải là Nhan Nhan không cho cậu hút sao?".

"Cô ấy chẳng buồn quản tôi đâu, còn đang giận tôi cơ."

Nghe Ôn Hành Viễn tỉ mỉ kể lại ngọn nguồn, Trương Tử Lương cười, "Cậu cũng thật là, đưa người ta đi rồi, còn tức giận làm gì nữa? Nếu không thì giả bộ hồ đồ rồi khuyên cô ấy đừng đi, đã đến rồi thì nhịn đi, nghĩ gì vậy hả? Cuối cùng lại mất cả chì lẫn chài".

"Vớ vẩn", Ôn Hành Viễn thở dài nói, "Cậu chưa nhìn thấy dáng vẻ cô ấy toan nói lại thôi đâu, tôi không đập vỡ cái ghế đã coi như rất kiềm chế rồi".

Trương Tử Lương tỏ vẻ bồn chồn gạt ngón cái về phía anh, "Đàn ông chân chính là người có thể kìm nén được cơn giận".

Ôn Hành Viễn liếc Trương Tử Lương một cái, nghĩ về mười năm kiên trì của mình, tự cảm thấy lần này anh quả thực đã quá kích động, "Tôi đã xin lỗi rồi, cô ấy vẫn không chịu ngó ngang đến tôi, buổi trưa cũng không cho tôi đến ăn cùng".

Trương Tử Lương làm vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Bạn gái là người thế nào? Chính là người bất luận đúng sai ta đều phải dỗ dành.

Cậu là người thực tế hay là kẻ ngốc vậy? Trên thương trường bày mưu lập kế, sao yêu đương lại không có chút kỹ năng nào thế?".

Ôn Hành Viễn đâu có thể chịu thừa nhận chỉ số EQ của bản thân thấp, anh lăm băm, "Không biết cưới về làm vợ, hay là làm bà cố nữa".

Trương Tử Lương ra giọng người từng trải, "Giai đoạn này, cậu chắc chắn phải dễ dàng như dễ bà cố, về phần sau này, vì sự hòa hợp ấm êm của gia đình, cũng không thể thờ ơ".

Ôn Hành Viễn chưa từng lơ đi ý kiến của Si Nhan, trước giờ anh đều để cô hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc của Phật Thích Ca Mâu Ni, hưởng hồ ở lại thành cổ chỉ được vài ngày nữa là phải ra nước ngoài, đương nhiên anh sẽ không tiếp tục cố chấp nữa, chủ động gọi điện thoại cho Si Nhan. Kết quả là cô đang ở Cổ Vận Hương Đình, bàn bạc phương án quảng cáo với Văn Thao nên vội vàng cúp máy.

Gần giờ tan ca, Ôn Hành Viễn nhắn tin đến, "Anh đến đón em nhé?".

Si Nhan trả lời rằng cô đang ở bên ngoài.

Thế là, Ôn Hành Viễn kiên nhẫn chờ đợi, mãi đến bảy giờ, "Còn chưa xong việc sao? Anh đến công ty đợi em".

Si Nhan từ chối, "Không biết bao giờ mới xong, em sẽ tự về".

Ôn Hành Viễn không quấy rầy công việc của cô. Đến chín giờ, anh nói, "Xong việc thì gọi điện cho anh, anh đến đón em".

Nửa tiếng đồng hồ sau, Ôn Hành Viễn đứng trên ban công nhìn chữ "Được" của cô, cảm thấy có chút bức dọc.

Thế nhưng, mãi đến mười rưỡi, điện thoại của Ôn Hành Viễn vẫn chưa đổ chuông, anh cầm chìa khóa xuống nhà, vừa ngồi vào xe, Si Nhan gửi tin

nhắn đến, "Em mệt rồi, tối nay ở lại ký túc, chúc ngủ ngon".

Ôn Hành Viễn hít một hơi sâu, anh xuống xe, lên tầng rồi lập tức đi ngủ, không trả lời lại nữa.

Ngày hôm sau, Ôn Hành Viễn không nhắn tin, cũng không gọi điện, Si Nhan lặng lẽ như bốc hơi khỏi nhân gian.

Ngày thứ ba, hai người không ai ngó ngang đến ai, tiếp tục chiến tranh lạnh. Chỉ là buổi tối Ôn Hành Viễn đã uống không ít rượu, được Trương Tử Lương vác về nhà.

Ngày thứ tư, sau khi tan làm, Si Nhan đến quán bar.

Ôn Hành Viễn tới sau, nhìn thấy Si Nhan, anh làm như người xa lạ.

Trương Tử Lương thấy vậy, cất giọng ôn hòa nhắc nhở, "Ngày mai không phải là cậu phải đi New York sao, không thừa dịp tối nay dỗ dành xong để có thể an tâm rồi đi à?".

Ôn Hành Viễn không cảm kích, "Có gì mà không an tâm chứ?".

Kết hợp chuyện tối qua gọi điện cho Si Nhan, cô nói, "Anh ấy cũng đâu ngó ngang gì đến em, sao em phải chủ động làm lành?", Trương Tử Lương cũng bốc hỏa, "Là đàn ông thì cậu phải ra dáng đàn ông chứ!". Thế nhưng, lúc thấy Si Nhan cầm rượu lên, coi Ôn Hành Viễn như không khí, Trương Tử Lương liền vui vẻ, nhìn về phía Đỗ Linh, "Bộ phim trước mắt này còn hay hơn cả phim Tết nữa!".

Sắc mặt Ôn Hành Viễn không được tốt cho lắm.

Đỗ Linh không thanh thoi như Trương Tử Lương, cô vờ như nhắc nhở, "Nhan Nhan chưa ăn tối đâu đấy!".

Ôn Hành Viễn nhìn Đỗ Linh một cái, có vẻ như muốn xác nhận tính chân thực trong lời nói của cô, nhưng bất kể là thật hay giả, anh đều đứng dậy cất bước đi.

Nếu nhắc đến tình yêu dành cho Si Nhan, Ôn Hành Viễn mà đứng thứ hai thì không ai dám nhận mình đứng thứ nhất.

Trương Tử Lương giơ ngón cái về phía Đỗ Linh, Đỗ Linh chau mày, vẻ mặt "không có em là không làm được chuyện gì".

Hai mươi phút sau, Ôn Hành Viễn đặt đồ ăn mua bên ngoài vào tay Đỗ Linh, tiếp tục diễn kịch câm.

Đỗ Linh nhận lấy toan bóc ra, "Mua đồ ăn khuya cho tôi à?".

Ôn Hành Viễn không thể tỏ ra tức giận với cô, chỉ liếc mắt nhìn Trương Tử Lương, "Đi mua đồ ăn khuya cho người phụ nữ của cậu đi, đừng để cô ấy giành phần ăn với người phụ nữ của tôi!".

Khóe mắt Đỗ Linh mang theo ý cười, "Đồ dành cho người phụ nữ của anh mà lại đưa cho tôi?", dứt lời cô đẩy túi đồ ăn về phía anh.

Ôn Hành Viễn buộc lòng phải hạ mình đích thân đưa đến cho Si Nhan. Nhưng anh lại không chịu nhún nhường, ngoài mặt có chút gây khó dễ. Khi anh đặt đồ ăn trước mặt Si Nhan, không cẩn thận lại để canh nóng bắn tung tóe ra ngoài.

Si Nhan ngẩng đầu nhìn anh, "Làm gì vậy, muốn làm em bị bỏng à?".

Ôn Hành Viễn giật mình, xác nhận canh không bắn tới cô, anh mới giờ giọng điệu hờn dỗi, "Nếu như anh nở lòng làm vậy thì tốt rồi".

Khẩu khí bất thiện và nét mặt oán trách hình thành tỷ lệ rõ ràng, khiến Si Nhan muốn cười, "Em chẳng cảm thấy vẻ không nở của anh chút nào!".

"Thành ra thế này rồi, vẫn còn chưa đủ sao?", Ôn Hành Viễn cảm thấy oan uổng, kéo ghế ngồi đối diện với cô, "Có thể nói thật lòng không?".

Si Nhan cố nhin cười, xụ mặt với anh, "Sao lại không nữa? Nổi giận cộng thêm chiến tranh lạnh?".

Thấy khuôn mặt cô bừng sáng, Ôn Hành Viễn tỏ vẻ bất đắc dĩ, "Muốn anh xin lỗi thế nào? Có cần anh áp mặt xuống đất, cho em giẫm hai chân lên xả hận không?".

Si Nhan phê bình anh, "Không có liêm sỉ gì hết".

Ôn Hành Viễn dọn xong đồ ăn tối đã mua về, "Có liêm sỉ và có em, so ra thì, anh chỉ cần về sau là được rồi", sau đó đưa tay ra nhéo cằm cô, "Hết mưa trời chuyển nắng chưa thế? Cười một cái cho Tổng Giám đốc Ôn xem nào, rồi sẽ thưởng cho em một bữa ăn hoành tráng".

Si Nhan muốn gạt tay anh ra, "Tưởng mang đồ ăn mua bên ngoài đến cho em là qua cửa trót lọt à? Tuyệt đối không tha thứ!".

Ôn Hành Viễn thuận thế tóm lấy tay cô, nắm chặt, "Không phải chỉ là ăn một lần dấm chua* thôi sao? Anh đã nói xin lỗi rồi, lần sau anh không thế nữa, được không?".

(*) Ý là ghen tuôn

Si Nhan rút tay ra, xong không thoát khỏi bàn tay anh, "Anh buông tay ra đi, có cho em ăn tối không hả, đói chết đi được!".

Ôn Hành Viễn nghiêng người, hôn một cái thật nhanh vào má cô, khuôn mặt ngập tràn ý cười, "Ăn no rồi về nhà".

Lời nói này thật mờ ám. Si Nhan đưa tay lên đánh anh một cái.

Ôn Hành Viễn xoa đầu cô, chỉ cười mà không nói gì thêm.

Trải qua ba ngày chiến tranh lạnh, hai người lại hòa thuận như xưa. Chuyện bên Mỹ không thể chậm trễ thêm. Ôn Hành Viễn phải ngồi chuyến bay sáng ngày hôm sau đi New York. Trương Tử Lương tỏ ra thông cảm bởi hai người lại phải xa cách nhau một thời gian, quyết định thả người sớm, để họ về nhà.

Si Nhan đến giờ mới biết anh phải đi, "Sao anh không nói sớm chứ? Sự tình rất nghiêm trọng sao? Còn cần anh đích thân qua đó nữa?".

Ôn Hành Viễn không lái xe, nắm tay cô thả bước trên con ngõ nhỏ ngoằn ngoèo ở cổ trấn, "Vấn đề không lớn, chủ yếu là do chị dâu sắp sinh, anh trai không chú ý đến chuyện công ty nhiều được", anh nói, bản thân cũng cười, cúi xuống bên tai cô thầm thì, "Người ta đã có con trai đầu lòng rồi, anh đến vợ còn chưa có".

Si Nhan quay khuôn mặt anh tuấn kề gần của anh lại, cơ thể áp vào lòng anh, "Sao anh lại gọi anh trai là người ta chứ, nếu vậy thì mọi chuyện người ta đi trước cũng là điều quá đổi bình thường mà".

Ánh mắt Ôn Hành Viễn có ý tứ khác, anh đổi chủ đề, "Em đã gửi đơn xin thôi việc chưa?".

Chiến tranh lạnh hoàn chiến tranh lạnh, Si Nhan không có ý thay đổi quyết định, "Tổng Giám đốc Cảnh hy vọng em chuyển công tác, anh nói xem?".

"Nếu thích công việc này, chuyển công tác không phải là không thể. Nếu không thích, thì chọn công việc khác. Nếu em tình nguyện, tốt nhất là vào Ôn Thị", Ôn Hành Viễn tôn trọng sự lựa chọn của Si Nhan, không một mực yêu cầu cô sống dưới sự che chở của mình.

"Không phải là hứng thú, em chỉ coi đó như công cụ mưu sinh thôi, dù sao thì đã là người lớn rồi, phải tự dựa vào sức mình, chứ không phải gia đình", Si Nhan thân mật khoác tay anh, "Em sẽ không cân nhắc việc vào

Ôn Thị đâu. Có bao nhiêu người tài hoa hơn em xếp hàng đợi sự dịu dặt và trọng dụng của anh, em không muốn làm loạn thêm nữa. Với lại em cũng không muốn ngày ngày bị anh sai bảo, trong lòng sẽ thấy không thoải mái".

"Em muốn thế nào cũng được", Ôn Hành Viễn không hề bắt ép cô, "Chỉ cần em an phận làm bạn gái của anh là được".

Si Nhan liếc anh một cái, "Tổng Giám đốc Cảnh đã đồng ý cho em nghỉ việc rồi, nhưng anh ta hy vọng em có thể xử lý xong dự án đang dang dở".

"Nên là vậy."

"Em sẽ nắm bắt thời gian, cố hoàn thành xong trước Tết, như vậy thì sau Tết có thể không cần phải qua đây nữa."

Đây là cách sắp xếp tốt nhất. Ôn Hành Viễn gật đầu, sau đó dặn dò, "Lần này có thể anh phải đi một tháng, nếu khi quay về mà để anh nhìn thấy em gầy đi, xem anh xử lý em thế nào".

"Một tháng, lâu như vậy sao?", Si Nhan phớt lờ sự uy hiếp của anh, bắt đầu làm nũng, "Có thể ở lại thêm một ngày nữa hẵng đi không?".

"Ngoan nào", Ôn Hành Viễn khom cánh tay, ôm cô càng chặt hơn, "Có hợp đồng quan trọng anh buộc phải ký, anh trai anh không lo được".

Si Nhan biết rõ Ôn Hành Viễn coi trọng gia đình và sự nghiệp, ngoan ngoãn không tiếp tục làm loạn. Hai người về nhà, ngồi trên sofa nói chuyện, mãi đến nửa đêm, Si Nhan mới mơ màng ngủ. Ôn Hành Viễn muốn ôm cô về giường, Si Nhan lại ôm lấy cổ anh không buông, nũng nịu thấp giọng gọi tên của anh, đôi môi mềm mại dán lên môi anh.

...

Buổi sáng bị tiếng chuông báo thức đánh thức, Si Nhan nghiêng đầu nhìn Ôn Hành Viễn còn đang ngủ say, khẽ gỡ bàn tay đang đặt trên eo cô ra, rón rén xuống giường, định xuống nhà mua đồ ăn sáng trước khi anh thức dậy.

Vốn tưởng sẽ nhận được lời khen ngợi, ai ngờ người nào đó vừa thức dậy là mang theo nét mặt "đừng chọc anh, tâm trạng không tốt". Si Nhan quan tâm hỏi, "Anh sao vậy? Không được khỏe à?".

Ôn Hành Viễn ngược mắt nhìn cô, sau đó tiếp tục thưởng thức bữa sáng tình yêu.

Si Nhan không hiểu đầu cua tai nheo thế nào, đoán rằng có lẽ anh ngại ngủ, nên không để ý lắm. Mãi đến khi hai người chuẩn bị ra khỏi nhà đến sân bay, Ôn Hành Viễn mới kéo giật cô vào lòng, hung hăng hôn cô.

Si Nhan không từ chối, cũng không vùng vẫy mà nép vào lòng anh, thuận theo anh, dịu dàng đáp trả. Mãi đến khi hai người thở dốc, Ôn Hành Viễn mới rời khỏi môi cô,蹭 trán mình vào trán cô, "Buổi tối hôm qua em còn nhớ mình đã làm gì không?".

"Hử?", Si Nhan tỏ ra mờ mịt, nhìn thấy nét cười phảng phất trong đôi mắt anh, tựa hồ có pha lẫn vài tia tức giận khó hiểu, cô chớp chớp mắt, "Lẽ nào em quấy rối anh rồi?".

Ôn Hành Viễn cười, cúi đầu thì thầm bên tai cô, "Một phút trước còn hôn nồng nhiệt như thế, quay người một cái đã ngủ luôn rồi, còn bắt anh phải tự mình dập lửa nữa chứ, không nhớ sao?".

Thật vậy sao, là cô quấy rối anh? Si Nhan thẹn thùng muốn chui xuống đất, ngoài miệng ngượng ngùng không chịu thừa nhận, "Không thể nào, em, từ tốn, như thế", nhưng ít nhiều vẫn có chút ấn tượng, tỉ mỉ nhớ lại, có vẻ là cô đã chủ động hôn anh. Cô vui mặt vào hôm cổ anh, ngoan ngoãn hết như chú mèo con.

Ôn Hành Viễn khẽ cười, "Đợi anh quay về, việc đầu tiên cần làm chính là giải quyết em!".

Si Nhan cực kỳ thiếu bản lĩnh, không dám ngẩng đầu lên.

Sau khi Ôn Hành Viễn đi, Si Nhan trở lại cuộc sống tẻ nhạt với hai tuyến, nhà, công ty - công ty, nhà. Cô tranh thủ từng phút từng giây tập trung làm việc còn đang dang dở. Để tránh Ôn Hành Viễn ở bên kia đại dương lo lắng, cô dứt khoát đem công việc chưa hoàn thành của ban ngày về nhà, như vậy cho dù bận rộn tới khuya, cũng sẽ không bị làm phiền bởi cuộc gọi vượt đại dương của ai đó.

Ôn Hành Viễn càng bận rộn hơn, không có nhiều thời gian quan tâm đến cô, lại bởi chênh lệch múi giờ, họ không gọi điện cho nhau nhiều. May mà trong lòng hai người đều có hình bóng của đối phương, vẫn liên tục hâm nóng tình yêu dành cho nhau.

Ví dụ như, Ôn Hành Viễn sẽ gửi tin nhắn cho cô sau khi tan làm, "Bảo bối, đến giờ dậy rồi, lái xe cẩn thận, đừng đâm ngang đâm dọc".

Vào bữa ăn trưa, Si Nhan sẽ nhắc nhở anh nghỉ ngơi, "Đến giờ đi ngủ rồi, đừng coi mình là siêu nhân".

Nếu như trái đất bằng phẳng, họ có thể nhìn thấy rõ ràng nỗi nhớ nhung trong đôi mắt nhau.

Bởi vì tình yêu.

Những ngày tháng bận lòng về nhau như thế này kéo dài đến cuối năm. Trong chớp mắt, Ôn Hành Viễn đã đi được hơn hai mươi ngày. Si Nhan bắt đầu bàn giao công việc, hai tuần liên tiếp không nghỉ ngơi, ngày hôm nay vừa thức dậy, bất ngờ nhận được điện thoại của Tạ Viễn Đằng.

Tạ Viễn Đăng nói, "Tôi nhìn thấy quyết định điều động nhân sự của công ty, cậu sắp nghỉ việc sao?".

Từ khi Tạ Viễn Đăng chuyển ra ngoài, đây là cuộc điện thoại đầu tiên giữa Si Nhan và cô ấy. Từ kinh ngạc đến bình tĩnh, Si Nhan khôi phục tâm trạng rất nhanh, cô thẳng thắn, "Đúng thế, tôi quyết định về nhà rồi".

Tạ Viễn Đăng trầm ngâm một lát, "Phòng thiết kế hiện tại đang thiếu người lắm, cậu có thể suy nghĩ chuyển công tác về đây".

Si Nhan từ chối khéo, "Tôi quả thực không có tài năng thiên bẩm gì về phương diện thiết kế quảng cáo, lăn lộn ba năm nay là đã rất có lỗi với công ty rồi".

"Nếu như là vì tôi..."

"Không liên quan đến cậu", Si Nhan cắt ngang lời Tạ Viễn Đăng, giọng điệu thành khẩn, "Quả thực là vì tôi muốn đổi môi trường và nghề nghiệp".

Tạ Viễn Đăng trầm lặng vài giây, tựa như đang cân nhắc chọn lọc từ ngữ, "Hàn Nặc quay về Bất động sản Thiên Dụ rồi".

"Tôi biết", giọng nói của Si Nhan rất khẽ, khiến người ta không nghe ra cảm xúc gì ẩn chứa trong đó, "Hàn Nặc muốn lấy lại cơ nghiệp mà cha anh ấy đã tạo dựng lên, anh ấy đã đợi rất lâu rồi".

Tạ Viễn Đăng lấy làm kinh ngạc. Cô bất ngờ vì Si Nhan lại hiểu Hàn Nặc đến vậy. Cô tưởng rằng, tình cảm bốn năm của họ đủ để bị một trận biến cố và ba năm xa cách làm kiệt quệ. Trong suy nghĩ của cô, Hàn Nặc sẽ không bước chân vào giới bất động sản, dù sao thì trở thành một luật sư ưu tú mới là lý tưởng cả đời của anh. Chỉ là, cô đã xem nhẹ sự hiếu thảo của Hàn Nặc.

Tạ Viễn Đăng hít vào một hơi thật sâu, nỗ lực để giọng nói của mình nghe không đến nỗi nghẹn ngào, "Thực ra, cậu có thể giúp anh ấy".

Si Nhan tự biết dựa vào bản thân cô thì không thể giúp được Hàn Nặc. Người có thể trợ giúp chuyện của Hàn Nặc, ngoại trừ Si Hạ thân là phó Cục trưởng ra, chỉ còn lại Ôn Hành Viễn, người có thể hô mưa gọi gió trong giới kinh doanh. Mà hai người này, bất luận là ai, Hàn Nặc đều không muốn tiếp nhận. Nói một cách chính xác, người có liên quan đến cô, Hàn Nặc sẽ không nhờ giúp đỡ.

Nhưng có lẽ, Tạ Viễn Đăng lại khác.

Si Nhan muốn nói: Cậu cũng có thể giúp đỡ anh ấy. Cho dù hiện tại giữa hai người không có tình yêu, anh ấy hẳn đã quen với sự có mặt của cậu với tư cách một người bạn. Dù sao thì ngoài tôi ra, cậu là người phụ nữ ở bên anh ấy lâu nhất. Có lẽ chỉ thiếu một bước là có thể bước vào thế giới tình cảm của anh ấy. Buông bỏ, luôn là lúc gần kề thành công nhất.

Thế nhưng, không ai có quyền yêu cầu đối phương dùng tuổi thanh xuân của mình để chờ đợi một mối tình nhìn có vẻ sẽ không có kết quả.

Những chuyện thế này, vĩnh viễn đều là hai bên tự thu xếp ổn thỏa tâm tư của mình, chuyện ai người nấy biết.

Dù vậy, Si Nhan chỉ có thể trả lời, "Nhưng nhất định không phải là thứ anh ấy muốn".

Tựa hồ bị nói trúng nỗi lòng, giọng của Tạ Viễn Đăng gần như vỡ vụn, "Thứ anh ấy muốn nhất, đã mất đi rồi".

Tôi cũng mất đi thứ mà bản thân đã từng muốn có nhất. Thế nhưng, hiện thực chứng minh, không phải tất cả mọi cuộc gặp gỡ, đều có thể khiến hai người yêu nhau cuối cùng sẽ được trở về bên nhau.

"Anh ấy sẽ có một khởi đầu mới. Có lẽ cậu là người mang đến cho anh ấy, cũng có thể là người khác", bất luận là ai, tóm lại sẽ không phải là tôi.

"Tôi?", Tạ Viễn Đăng cười có phần chua chát, "Si Nhan, từ nhỏ tôi đã ghét cậu. Bất luận là thứ cậu muốn hay không muốn, đều có người bưng đến trước mặt cậu, cha mẹ yêu thương cậu, Si Hạ cưng chiều cậu. Còn tôi, mọi mặt tôi đều không kém cậu, nhưng luôn bị bỏ quên".

"Tôi cũng không thích cậu", Si Nhan không giấu giếm, thẳng thắn nói, "Nhưng cái khiến tôi không thích cậu không phải là những lý do cậu nói, mà chỉ là bởi vì lúc tôi đánh mất anh ấy, người đứng bên anh ấy là cậu", Si Nhan đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời cao vợi vợi đã bao dung với tất cả nỗi lòng của cô, "Thế nhưng, mọi chuyện đều đã qua rồi".

"Tôi không hề muốn tranh giành với cậu. Chỉ là, trước khi chúng ta gặp lại nhau, tôi đã thích anh ấy rồi", Tạ Viễn Đăng lần đầu tiên thẳng thắn nói về tình yêu mà mình dành cho Hàn Nặc, "Tôi không ngờ rằng, hai người đã yêu nhau bốn năm. Ánh mắt anh ấy nhìn cô khiến tôi ý thức được rằng, tôi không có cơ hội. Sau đó, chuyện kia lại xảy ra. Rõ ràng là tôi biết anh ấy không thể nói ra lời chia tay, nên mới mượn tôi để khiến cậu buông tay. Ngày cậu đi, dì Hàn đã qua đời, anh ấy đứng trước mộ tròn một ngày. Trong cơn mưa xối xả, anh ấy đứng thẳng người, ánh mắt đờ đẫn, không lên tiếng. Mãi đến khi ngắt xiếu, trong cơn mê man, anh ấy...".

"Nhan Nhan, em đừng đi, đừng đi...", từng tiếng nỉ non của Hàn Nặc tựa hồ đang vang vọng bên tai, nước mắt của Tạ Viễn Đăng như hạt ngọc đứt khỏi dây, cô khẽ dè tay mình vào bên ngực trái, khàn giọng, "Si Nhan, để có được tình yêu của anh ấy, tôi có thể vứt bỏ mọi thứ".

Người không đạt được tâm nguyện, có lẽ đều mang trong mình suy nghĩ như vậy. Nhưng khi vai chính đổi lại là bạn, bạn sẽ hiểu rằng, bạn thích anh ấy, anh ấy cũng thích bạn, nhưng hai người lại không thể ở bên nhau, cảm giác đó đau đớn nhường nào.

Si Nhan ngẩng đầu lên, cố nén những giọt nước mắt trực trào. Lúc tiễn Hàn Nặc đi, cô đã tự nhủ với bản thân rằng, không thể tiếp tục rơi nước mắt vì đoạn tình yêu đã qua đi kia, cô và Hàn Nặc đã giao ước, phải dừng cảm bước tiếp, cả hai phải hạnh phúc. Cô cũng thầm hứa hẹn với Ôn Hành Viễn, trong tình huống không thể cho anh sự một lòng chỉ yêu một người trong đời, cô cũng sẽ cho anh sự toàn tâm toàn ý.

Cuối cùng ngày hôm ấy, Si Nhan nói, "Tôi không thể làm gì cho anh ấy nữa. Nếu như cậu có thể, Tạ Viễn Đằng, tôi chúc phúc cho hai người".

Lời chúc phúc của Si Nhan là chân thành, song đối với Tạ Viễn Đằng, lại giống như lời châm chọc.

Ôn Hành Dao vì yêu vợ, gần đến kỳ sinh nở của bà xã, từ quyết sách của công ty đã thăng chức thành ông chồng nhị thập tứ hiếu*. Ôn Hành Viễn tạm thời bị bắt đi làm cu li, buộc phải tiếp quản công ty. Ngoài hôm sang Mỹ Ôn Hành Dao đích thân đến sân bay đón anh ra, sau đó gần như không lộ diện. Ôn Hành Viễn bận tối mắt tối mũi, chỉ có nỗi nhớ nhung Si Nhan trở thành chỗ dựa cho anh trong lúc này.

(*) Là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh) vào thời nhà Nguyên, ở đây ý chỉ ông xã chu đáo.

Hai giờ rưỡi sáng, Ôn Hành Viễn tắm xong, đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì nhận được tin nhắn của Si Nhan, cô hỏi, "Anh ngủ chưa?".

Nhạy cảm nhận ra cảm xúc bất thường của cô, Ôn Hành Viễn lập tức gọi điện cho bạn gái.

Đã quấy rầy người ta nghỉ ngơi mà Si Nhan còn trách cứ, "Muộn thế này rồi mà còn chưa đi nghỉ, anh có cần sức khỏe nữa hay không vậy?".

Rốt cuộc là hy vọng anh ngủ, hay là hy vọng anh không ngủ đây? Trái tim của Ôn Hành Viễn vì sự quan tâm của cô mà trở nên dịu dàng, "Anh sẽ chăm sóc bản thân, em đừng lo lắng", thấy giọng cô có vẻ ngại ngủ, anh hỏi, "Em vừa ngủ dậy à?".

"Ừm, đột nhiên nhàn rồi thấy không quen, em vừa đánh một giấc ngủ trưa xong", Si Nhan thấp giọng nói vào điện thoại, "Em mơ thấy anh bị ốm".

"Cho nên nhớ anh rồi?", Ôn Hành Viễn cười, "Anh khỏe lắm, đừng suy nghĩ linh tinh nữa".

"Thật vậy sao?", Si Nhan hỏi bằng giọng điệu không tin tưởng, mãi đến khi Ôn Hành Viễn năm lần bảy lượt cam đoan mình khỏe mạnh đến độ có thể ngay lập tức xuống tầng chạy vài vòng, cô mới lộ vẻ tủi thân trách móc, "Không phải là nói đi một tháng sao, hơn bốn mươi ngày rồi mà vẫn chưa về, anh gạt em".

Quả thực là buộc phải lùi lại ngày về, Ôn Hành Viễn tự biết mình đuối lý, dịu giọng dỗ dành cô, "Nhiều nhất là mười ngày nữa anh sẽ về, em phải ngoan nhé!".

"Công việc của em đã bàn giao xong rồi, hay là em về nhà đợi anh nhé? Em nhớ cha rồi", phiêu bạt bên ngoài ba năm, lần đầu tiên cô cảm thấy cô đơn. Cô suy xét thấy, thà quay về thành phố A trước, còn hơn là một mình khổ sở chờ đợi ở thành cổ, cũng tránh sau khi anh từ Mỹ về lại phải đến Đại Nghiên đón cô.

"Cũng được", Ôn Hành Viễn căn dặn cô, "Hành lý em chỉ cần thu dọn đơn giản qua loa là được rồi, những đồ linh tinh đừng mang theo, dù sao cũng không phải là không quay trở lại nữa".

"Em lười mang theo lắm", Si Nhan cong miệng, đối với chuyện anh không đồng hành cùng cô, cô có cảm giác mất mát phần nào, "Đợi quay về

rồi mua sau, để anh trai em thanh toán, mấy năm rồi không vợ vét tài sản của anh ấy, em lỗ to rồi!".

"Giặc cướp", Ôn Hành Viễn cười mắng, "Đợi anh về sẽ đưa em đi mua sắm thỏa thích".

"VẬY trước khi anh quay về không phải là em đã biến thành bang chủ Cái Bang rồi sao?", bởi vì cuộc điện thoại với Tạ Viễn Đằng trước đó, cộng thêm chuyện anh mãi không về, tâm tình của Si Nhan không được tốt lắm, có phần quấy rối, kéo dài âm điệu gọi anh, "Ôn, Hành, Viễn!".

"Anh đây", Ôn Hành Viễn tốt tính đáp lại, hôn cô qua điện thoại, "Một lát nữa xuống nhà ăn gì đi đây, tối không có việc gì thì đến quán bar chơi. Nhưng mà đừng cứ bận rộn lên là quên hết mọi chuyện đấy nhé, phải về nhà nghỉ ngơi sớm, để Tử Lương đưa về, hoặc là lái xe. Em nghe rõ chưa?".

Si Nhan bướng bỉnh như muốn chơi xấu anh, "Không nghe rõ, không nghe rõ".

"Ngoan nào", cho dù không nhìn thấy nhau, cự cừng chiều trong mắt Ôn Hành Viễn vẫn hiển hiện rõ rệt, anh dịu dàng dỗ dành cô, "Nếu em ngoan, khi quay về anh sẽ mua quà cho em".

Giọng điệu cô nũng nịu, "Em muốn căng-gu-ru".

Giọng anh đong đầy ý cười, "Anh thấy em rất giống căng-gu-ru".

Bên kia quyết không bỏ qua, "Em muốn căng-gu-ru".

Đừng nói là căng-gu-ru nhồi bông, Si Nhan nói muốn sao trên trời, biết rõ là không hái xuống được, Ôn Hành Viễn cũng phải thử.

Anh dịu dàng đồng ý, "Được, mua căng-gu-ru".

Si Nhan đặt vé máy bay quay về thành phố A, thu dọn xong hành lý, lại quét dọn nhà một lượt, sạch sẽ đến mức mà dùng lời của Trương Tử Lương đến tiễn biệt cô để miêu tả thì là, "Không nhuộm bụi trần, khiến người ta không nỡ giẫm chân lên".

Đỗ Linh cũng trêu đùa, "Đâu phải là tiếp đón Ôn Hành Viễn, em dọn dẹp sạch sẽ như vậy để làm gì hả? Đợi bọn em có thời gian quay lại nghỉ ngơi, chẳng phải nhà sẽ lại đầy bụi sao?"

Si Nhan phản bác, "Hai người học cùng một cô giáo dạy Ngữ văn phải không, sử dụng thành ngữ dễ như trở bàn tay ấy nhỉ".

"Dừng ngay, làm như chơi đô-mi-nô thành ngữ vậy", Trương Tử Lương bước vào, vỗ tay sau lưng như lãnh đạo đến thị sát công việc, "Tên Hành Viễn này cũng thật là, không nỡ mời người đến dọn dẹp sao? Còn phải để 'bà Ôn' đích thân động thủ nữa!".

Cách xưng hô "bà Ôn" lập tức khiến Si Nhan bất mãn, "Sao em lại mời hai người đến nhí, em nên ăn mảnh một mình thì hơn".

Đỗ Linh tiếp lời, nói, "Bọn chị sợ em ăn phải 'độc thực', nên có lòng đến đây giám sát".

Si Nhan ôm gối ném về phía Đỗ Linh.

Trương Tử Lương vung tay ngăn cản, cười cảnh cáo, "Chú ý lời nói và việc làm của em".

Si Nhan gọi họ vào phòng ăn ngồi, "Lại đây ăn đi, mau lấp đầy miệng đi".

Để cảm ơn sự chăm sóc mấy năm nay của Trương Tử Lương, cô đặc biệt mời họ đến nhà dùng bữa. Đương nhiên rồi, người ngay đến nấu cháo cũng thành một mớ hỗn độn như Si đại tiểu thư đây, quả thực không giỏi

nấu nướng. Hơn nữa, ngay cả Ôn Hành Viễn thân là bạn trai cũng còn chưa có phúc phận được ăn bữa "độc thực" do cô nấu, Trương Tử Lương và Đỗ Linh càng không thể có cơ hội thưởng thức trước. Cho nên, sơn nhân tự hữu diệu kế*, người thông minh như Si Nhan đã áp dụng sách lược đặt đồ ăn nhà hàng. Thế tại sao không trực tiếp ra ngoài ăn? Đối diện với câu chất vấn của Trương Tử Lương, Si Nhan cảm thấy, "Như thế này có thành ý hơn".

(*) Kẻ ăn sĩ ắt có mưu hay

Còn nhớ sau đó Trương Tử Lương có kể với Ôn Hành Viễn về bữa cơm tối này, Ôn Hành Viễn xoa mái tóc dài của Si Nhan, nói bằng giọng điệu bất đắc dĩ mà cưng chiều, "Vất vả cho em rồi".

Một đêm trước khi rời khỏi thành cổ, với tư cách là hai người bạn thân nhất của Si Nhan ở đây, tâm tình của Trương Tử Lương và Đỗ Linh ít nhiều có chút buồn bã. Cô giống như là em gái của họ, ba năm qua, thấy cô kìm nén bản thân, đau khổ, rồi lại vực dậy từ nỗi đau, từng bước đều vô cùng khó khăn. Còn Ôn Hành Viễn, ngoại trừ thời gian, còn bỏ ra cả tấm chân tình đáng quý, chỉ để theo đuổi mối tình dài lâu.

Thế giới rộng lớn lắm, thành phố nhỏ bé lắm, người đánh mất duyên phận, suốt đời có thể không gặp lại nhau nữa.

Giữa họ, may mà có một người vẫn không chịu từ bỏ.

Đêm này, Trương Tử Lương uống rất nhiều, có lẽ là mượn rượu, có lẽ là vì Ôn Hành Viễn, anh thừa lúc còn tỉnh táo, tâm sự chân thành với Si Nhan, "Chúng ta quen biết nhau mặc dù mới có ba năm, nhưng vào mười năm trước, anh đã được nghe đến tên em từ chỗ Hành Viễn. Tâm ý của Hành Viễn, không cần anh phải nói, em là người có quyền phát biểu nhất, cũng có thể tự mình cảm nhận được. Hàn Nặc, người mà ngay cả Hành

Viễn cũng kiên dè không nhắc đến, bất kể trước kia bọn em thế nào, cũng nên quên cậu ta đi từ ngày em đồng ý ở bên Hành Viễn".

Si Nhan im lặng lắng nghe, không lên tiếng.

"Không phải là ai cũng có tấm lòng như Hành Viễn, có thể đích thân đưa em đi gặp bạn trai cũ", Trương Tử Lương nhìn cô, nói từng chữ rõ ràng, "Một người đàn ông, nếu như không phải vì vô cùng yêu một người phụ nữ, sẽ không thể chiều chuộng em như cậu ấy. Em hiểu chứ?".

Sự nuông chiều của anh là bởi vì yêu, Si Nhan sao có thể không hiểu. Mắt cô đã nhoèn nước, giọng nói nghẹn ngào, "Sau này em không thể nữa".

"Nếu có lần sau, anh sẽ không thèm quan tâm em có phải là phụ nữ hay không mà đánh em như thường", men rượu bốc lên, Trương Tử Lương nói không giữ miệng, nhưng đều là sự thật, "Nhan Nhan, đừng coi tuổi thanh xuân của đàn ông không là gì cả, cậu ấy không nhắc đến quãng thời gian mười năm, là sợ tạo áp lực cho em, nhưng trong lòng em phải hiểu, sự hy sinh của cậu ấy quý báu nhường nào".

"Đừng thấy cậu ấy cả ngày hùng hực khí thế mà coi nhẹ, cậu ấy cũng biết mệt. Một Ôn Thị đã đủ để cậu ấy hao tâm tổn trí, còn phải chăm sóc em nữa. Đợt vừa rời khỏi thành cổ, một ngày cậu ấy gọi ba cuộc điện thoại, hỏi em có phải đã đi làm, hỏi em có đến quán bar hay không, có ăn cơm hay không, ngoài lúc em ngủ ra, chuyện gì cậu ấy cũng hỏi", chỉ nói đến đây, Trương Tử Lương đã lão đảo đứng dậy, để mặc Si Nhan và Đỗ Linh người bên trái người bên phải dìu anh vào phòng của Ôn Hành Viễn, "Coi như em vẫn có lương tâm, nước trong não cuối cùng đã đổ ra ngoài(*), đã quyết định về thành phố A. Cứ tiếp tục lăn đi lộn lại thế này, người anh em kia của anh quả thực đã bị em chơi đùa đến mức phải hy sinh thân mình đấy".

(*) Ý là không bị não ủng thủy, đầu óc đã thông suốt.

Si Nhan khẽ giọng nói một câu chân thành, "Cảm ơn anh".

Cảm ơn Trương Tử Lương hơn ba năm qua đã chăm sóc cô như một người anh, cảm ơn anh đã nhắc nhở và căn dặn cô nên trân trọng sự hy sinh của Ôn Hành Viễn. Si Nhan cảm thấy biết ơn, trong những tháng ngày đau khổ của cô, lúc đau đớn tưởng rằng không thể bước đi được nữa, vẫn có những con người không bỏ mặc cô. Nói một cách chính xác, cô cảm ơn những điều mình có.

Cuối cùng buổi tối ấy, Si Nhan và Đỗ Linh đều bật khóc vì sự ly biệt sắp đến gần. Nhưng họ cũng giao hẹn, phải trân trọng người đàn ông bên cạnh mình, để mình trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất.

Mưa gió ba năm, cô vốn nghĩ mình không thể bước ra khỏi màn mây mù nữa, không ngờ rằng, ánh nắng vẫn luôn ở phía sau lưng, chỉ cần ngoảnh đầu lại, là có thể cảm nhận được sự dịu dàng và ấm áp của nó. Si Nhan mỉm cười rời khỏi thành cổ, gửi lời tạm biệt đến quá khứ.

Cuối cùng cô đã có thể ngừng hoài niệm về quá khứ.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C6-1: Cuối cùng anh đã đợi được em (1)

Type: Trần Uyên

Người yêu gần trong gang tấc, tình yêu trước sau như một, một đời đồng cam cộng khổ.

Mười năm theo đuổi, cuối cùng anh đã đợi được em.

Si Nhan lập kế hoạch mang đến cho Si Hạ và Quý Nhã Ngưng một bất ngờ, nên không nói cho họ biết ngày mình quay về thành phố A. Máy bay hạ cánh đúng giờ, cô bắt taxi về nhà, sau khi gọi điện thoại cho Ôn Hành Viễn báo bình an, liền ngâm mình trong nước nóng thư giãn tinh thần, xong đâu đấy bèn đi gặp Chu Công (*).

(*) Đi ngủ.

Ngày hôm sau, cô ngủ đến khi tự tỉnh giấc, tinh thần hăng say gọi điện thoại cho Si Hạ, hẹn anh cùng ăn cơm trưa.

Si Hạ gọi món xong, sầm mặt dạy bảo cô, "Em lúc nào cũng bướng bỉnh như thế, xem ra chỉ có thể trông ngóng Hành Viễn mau mau cưới em về, anh mới có thể an tâm được".

"Sao lại gọi là bướng bỉnh chứ? Người ta sợ anh bận rộn, không ngờ chưa gì đã vội vàng đẩy em đi rồi, em sẽ mách cha chuyện này đấy nhé", Si Nhan cười hì hì xích lại gần Si Hạ, đeo chiếc vòng đang cầm trong tay lên cổ anh, "Sinh nhật vui vẻ".

Si Hạ cúi đầu nhìn chiếc vòng mặt ngọc màu xanh lục, khoe miệng từ từ rướn lên, "Vẫn nhớ sinh nhật của anh cơ đấy à?".

Si Nhan gật đầu có phần đắc ý, "Đương nhiên rồi, em đã quay về từ hôm qua, sợ năm nay lại bỏ lỡ".

Thấy dáng vẻ hồn nhiên của em gái, Si Hạ bèn vuốt ve mái tóc dài của cô, "Cảm ơn em".

Sự cảm động của Si Hạ khiến Si Nhan tự trách mình. Từ nhỏ tới lớn, cô hưởng thụ tình yêu thương của anh như một lẽ tự nhiên. Tuy nói trong lòng vừa kính trọng vừa thương yêu anh, song trước giờ cô chưa từng làm được gì cho anh cả, còn luôn khiến anh phải bận lòng, lo lắng. Si Nhan ngồi bên cạnh Si Hạ, tựa đầu vào vai anh, khẽ gọi, "Anh".

Si Hạ sao có thể không hiểu tâm tư của cô, anh vươn tay ra ôm lấy cô, khẽ cười, "Sao vậy hả? Có phải là nhớ Hành Viễn rồi không? Quả nhiên là có bạn trai rồi là không cần ông anh trai này nữa ngay, hử?".

"Cái gì chứ, không thể so sánh như vậy được", Si Nhan đỏ mặt đẩy anh ra, "Anh không biết đấy thôi, anh ấy động một tí là gào lên với em, ghê lắm lắm".

Si Hạ vỗ vỗ lưng cô, "Hình như em nói ngược thì phải? Cậu ta đợi mười năm rồi, yêu thương, cưng chiều còn không kịp, sao nỡ lòng nào quát em?".

Si Nhan bày tỏ sự bất mãn với hành vi đứng về phía người ngoài của anh trai, "Rốt cuộc anh có phải là anh trai ruột của em không thế, không bênh vực em gì hết!".

"Anh mà còn bênh vực em nữa, em lại leo lên nóc nhà dỡ mái ngói ấy chứ", Si Hạ cốc vào đầu cô, "Đợi Hành Viễn quay về anh phải bàn bạc

nghiêm túc với cậu ấy, để cậu ấy mau mau cưới em về, bớt một ngày em quấy rầy anh mới được".

Si Nhan khoác cánh tay Si Hạ, chuyển chủ đề, "Hôm nay chúng ta không nói tới anh ấy nữa. Anh, qua sinh nhật này là anh ba mươi rồi đấy!".

Thấy cô cười xảo trá, Si Hạ phản ứng kịp thời, song ngoài mặt giả bộ hồ đồ, "Ừm, là ba mươi. Hành Viễn và anh cùng tuổi".

"Em đã nói là không nhắc đến anh ấy nữa cơ mà", Si Nhan nhướn mày, "Đừng tránh né vấn đề. Anh nói đi, anh định bao giờ tìm chị dâu cho em đây hả?".

Si Hạ chỉ cười mà không nói, đến khi Si Nhan giở trò con nít lắc lắc cánh tay anh, anh mới chậm rãi trả lời, "Chuyện này phải dựa vào duyên phận, không thể định ngày giờ, em ấy à, quan tâm đến bản thân mình là được rồi".

"Nhưng anh cũng phải cố gắng chứ!"

"Anh đương nhiên sẽ cố gắng, em đừng gây rối."

"Em đâu có gây rối, là em quan tâm đến anh", Si Nhan lơ mờ nghe thấy ẩn ý trong lời nói của Si Hạ, "Nói như vậy là anh đã có mục tiêu rồi hả? Ai thế? Làm nghề gì? Có xinh đẹp hay không? Bao giờ cho em gặp mặt?".

Có mục tiêu không có nghĩa là sẽ có kết cục. Sự mất mát trong lòng chợt lóe lên rồi biến mất, Si Hạ tránh nói vào vấn đề chính, trả lời, "Cảnh sát điều tra hộ tịch đấy hả, hỏi gì mà nhiều vậy? Người còn chưa có, bảo anh phải trả lời thế nào bây giờ?".

Si Nhan có hơi thất vọng, "Thế anh phải thực sự cố gắng lên!".

"Anh biết rồi, cứ lái nhái nữa cẩn thận Hành Viễn 'trả lại hàng' đấy", Si Hạ chuyển chủ đề một cách kín kẽ, vừa khéo nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, khiến Si Nhan bỏ lỡ sự thay đổi nét mặt rất nhỏ trên gương mặt anh.

Đang dùng bữa thì bên Cục gọi điện đến, Si Hạ chuẩn bị tham dự hội nghị vào buổi chiều nay. Si Nhan đến Hoa Thành tìm Quý Nhã Ngưng. Đường Nghị Phàm thông cảm cho màn trùng phùng của chị em họ, chu đáo duyệt cho Quý Nhã Ngưng nghỉ phép.

Si Nhan không tỏ lòng cảm kích, mà bồn chột, "Tổng Giám đốc Đường làm vậy là vì yêu thương bà xã, sợ Nhã Ngưng làm việc quá vất vả đây mà".

Đường Nghị Phàm không giải thích nhiều, chỉ cười nói, "Cho nên em tuyệt đối đừng để cô ấy mệt mỏi".

Si Nhan trêu đùa Quý Nhã Ngưng, "Ngang nhiên khoe tình cảm mặn nồng trước mặt tớ hả?".

Không đợi Quý Nhã Ngưng đáp lời, Đường Nghị Phàm đã châm chọc, dánh vẻ trơ tráo, "Hai người chúng tôi mà khoe tình cảm mặn nồng thì thế nào Nhã Ngưng thưởng cho tôi một cái bạt tai. Tôi nói này, ừm, cảm giác thật sự rất sảng khoái đấy".

Si Nhan phá lên cười, "Anh có khuynh hướng thích ngược đãi bản thân phải không?", rồi nhìn về phía Quý Nhã Ngưng, "Nếu như anh ấy đã yêu cầu, mau cho anh ấy toại nguyện đi".

Quý Nhã Ngưng hơi sảng giọng, "Chỉ có hai người là điên rồ nhất!".

"Tổng Giám đốc Đường", sự xuất hiện của Trương Nghiên đã cắt ngang cuộc đối thoại giữa họ, "Bản hợp đồng này có chút vấn đề, cần phải đánh giá lại".

"Đi đi Nhã Ngưng, buổi tối anh đến đón bọn em rồi chúng ta cùng nhau ăn cơm nhé", Đường Nghị Phàm chào hỏi Si Nhan rồi mới nhận lấy văn kiện từ tay Trương Nghiên, "Vấn đề gì vậy?".

Trước khi Đường Nghị Phàm nhận lấy, Trương Nghiên lật giở trang bên trong hợp đồng, dùng ngón tay thon dài chỉ vào điều khoản hợp đồng, "Ở đây".

Bỗng nhiên cảm thấy hai người hình như có phần ăn ý ngầm, trong hành lang, Si Nhan đang chuẩn bị rời đi bỗng quay đầu lại, Đường Nghị Phàm và Trương Nghiên duy trì khoảng cách an toàn giữa cấp trên và cấp dưới, sóng vai đi về phía văn phòng Tổng Giám đốc.

Lại nhìn về phía cô bạn thân, thấy Quý Nhã Ngưng đang mỉm cười, vẻ mặt không chút gì khác thường, Si Nhan cảm thấy bản thân quá đa nghi.

Trung tuần tháng Một, Ôn gia có thêm một cháu trai, Ôn Hành Dao vui mừng khôn xiết, nắm lấy tay Ôn Hành Viễn, không ngừng nhắc tới nhắc lui, "Anh làm cha rồi, anh có con trai rồi, Hành Viễn, anh có con trai rồi!".

Thấy anh trai thường ngày đùa cợt thiếu nghiêm túc nay vành mắt đã đỏ hoe, Ôn Hành Viễn vỗ vỗ vai Ôn Hành Dao tỏ ý chúc mừng. Khi đỡ cậu bé từ tay bác sĩ, Ôn Hành Viễn cảm thấy vô cùng cảm động. Anh không kìm lòng nổi mà cúi đầu xuống, khẽ thơm lên khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại của cậu nhóc. Sau đó, cậu nhóc vốn đang nhắm mắt bỗng mở mắt ra, đôi mắt đen láy đảo vòng, cười toe.

Rời khỏi bệnh viện, Ôn Hành Viễn gọi điện cho Si Nhan.

Bên Si Nhan đang là buổi tối, cô đang xem ti vi. Ôn Hành Viễn gọi tên cô, xong trầm lặng.

"Anh sao vậy?", Si Nhan không hiểu nguyên nhân, trêu chọc anh, "Nhớ em rồi hả?".

Ôn Hành Viễn báo tin mừng, "Chị dâu sinh một bé trai, thằng bé đáng yêu lắm".

"Thật vậy sao ạ? Không phải anh nói lúc mới chào đời, thằng bé nhăn nhoe như ông già hay sao?"

Trong mắt đong đầy ý cười ấm áp, Ôn Hành Viễn nói, "Đương nhiên là thật rồi. Lúc anh bế nó, nó còn cười nữa".

Si Nhan nghe thấy vậy lập tức hưng phấn nói, "Trẻ con mà cười càng sớm thì càng thông minh đấy!".

Nhớ lại cảnh tượng khi chị dâu được đẩy ra khỏi phòng sinh, Ôn Hành Dao nắm tay bà xã, khóe mắt ẩm nước, Ôn Hành Viễn toan nói lại thôi, "Tiểu Nhan, anh...".

Si Nhan thấy khó hiểu, "Anh sao vậy, có phải là làm chuyện gì có lỗi với em không?".

Ôn Hành Viễn muốn nói với cô rằng, anh chờ mong kết tinh tình yêu của họ biết bao. Thế nhưng, cuối cùng anh chỉ nói, "Rất nhớ em".

Si Nhan hơi đỏ mặt, cười ngốc nghếch, chủ động thơm anh một cái qua điện thoại, "Vậy anh mau về đi".

Mặt dày như Ôn Hành Viễn cũng có lúc toe toét nguyên một ngày sau khi bị Si Nhan "vô lễ", làm cho thư ký phải tò mò: sao Tổng Giám đốc Ôn nhìn có vẻ vui mừng hơn cả anh trai sinh được quý tử vậy?

Ngày hôm ấy, Ôn Hành Dao cuối cùng cũng đã xuất hiện tại công ty, anh thọc hai tay vào túi quần âu, nghênh ngang bước vào văn phòng của

Tổng Giám đốc. Ôn Hành Viễn không ngẩng đầu lên, tiếp tục cúi đầu xử lý công văn.

Khuôn mặt Ôn Hành Dao ngập tràn ý cười, trên gương mặt anh tuấn mang theo ý trêu chọc, "Vất vả cho chú rồi, Hành Viễn".

Ôn Hành Viễn ký tên của mình lên hợp đồng, "Không sao".

Ôn Hành Dao hiểu rõ nỗi nhớ nhà của cậu em trai, không để tâm đến sự lạnh nhạt của Ôn Hành Viễn, liền đi thẳng tới trước bàn làm việc, ngồi xuống, "Đợi lần sau anh về nước phải sắp xếp cho anh gặp Si Nhan đấy nhé. Bất kể nói thế nào, đối với hai cô chú, anh cũng là chất xúc tác!".

Ôn Hành Viễn ký xong hợp đồng cuối cùng, đợi thư ký đưa cà phê vào mới mở miệng, "Nếu không phải nhờ công của anh, em có thể ở đây làm cu li lâu như vậy sao? Còn muốn gặp Tiểu Nhan? Được voi đòi tiên!".

"Là anh được voi đòi tiên, hay là chú tiết kiệm quà ra mắt cho anh trai hả?", Ôn Hành Dao cười híp mắt, "Năm phần trăm cổ phần của Ôn Thị, thế nào?".

"Quá ít", Ôn Hành Viễn liếc anh trai một cái, "Em nhớ quà mừng kết hôn em tặng anh và chị dâu là mười phần trăm cổ phần".

"Thế thì chú phải nói lý chỗ ông nội rồi, là ông nội nói, ai kết hôn sau thì giảm một nửa", Ôn Hành Dao không hổ thẹn, mà hỏi thẳng thừng, "Chuẩn bị quà mừng đầy tháng cho con trai anh chưa?".

"Đợi anh phát lương cho em, em sẽ đi mua", thấy Ôn Hành Dao liếc mình, Ôn Hành Viễn thu lại ý cười, nghiêm mặt nói, "Quyền cổ phần trong tay nhớ nắm chặt lấy, tuy rằng đã tra ra người âm thầm thu mua cổ phần Ôn thị, nhìn bề ngoài thì có vẻ không dậy lên sóng gió to lớn, song không loại trừ khả năng có người thao túng sau lưng, có ý đồ xấu".

Nói đến chuyện công việc, Ôn Hành Dao cũng thu lại vẻ hồ hởi, sắc mặt cũng nghiêm túc hơn nhiều, "Chú cảm thấy là Hàn Thiên Dụ giờ trò?".

"Ngoài ông ta ra, em không nghĩ ra ai khác. Nhưng trong tay anh nắm giữ hơn năm mươi phần trăm cổ phần, người khác có gây sức ép thế nào cũng vô ích."

Ôn Hành Dao có phần khó xử nói, "Vậy phải làm thế nào? Nếu tặng quà gặp mặt cho Si Nhan là không đủ nữa rồi?".

Ôn Hành Viễn nhướn hàng lông mày rậm, "Vậy vừa khéo, quá hời cho em rồi!".

"Anh em chúng ta tính toán gì chứ, của anh chính là của chú", Ôn Hành Dao trở lại chuyện chính, "Anh bảo thư ký đặt giúp chú vé máy bay ngày mai, không thả người ra đoán chừng là mẹ sẽ giết anh mất".

Ôn Hành Viễn không hề nói cho Si Nhan biết hôm nào anh về. Năm giờ sáng xuống máy bay, tài xế đưa anh thẳng về nhà của Si Nhan. Anh đứng bên ngoài gõ cửa một hồi lâu, trong phòng mới có động tĩnh, anh khều lên tiếng, "Tiểu Nhan, là anh, mở cửa ra nào".

Cơ buồn ngủ của Si Nhan bỗng chốc tiêu tan hết, "Ôn Hành Viễn?".

Vào khoảnh khắc cánh cửa được mở ra, Ôn Hành Viễn nhìn thấy Si Nhan đang mặc đồ ngủ, ánh mắt anh dịu dàng tựa nước, anh đưa tay ra vén tóc cô qua mang tai, yêu thương vỗ nhẹ lên má cô, "Anh về rồi".

Trái tim cô bỗng đập hẫng một nhịp từ giây phút ấy, khi bình tĩnh lại khóe mắt đã ươn ướt.

Ôn Hành Viễn thấy cô mắt ầng ậc nước nhìn mình, liền vươn tay ra kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

Anh mặc áo chống rét dày xù, phả ra cái lạnh buốt khiến Si Nhan rùng mình. Cảm nhận được sự run rẩy của cô. Ôn Hành Viễn cúi xuống tai cô thấp giọng, "Cởi nó ra".

Mờ ám như lời rỉ tai của tình nhân.

Si Nhan chỉ cảm thấy toàn thân như bị rút hết sức lực, đặt tay lên bả vai anh, lần kéo áo khoác ngoài của anh ra.

Ôn Hành Viễn phối hợp nâng tay lên, để mặc Si Nhan cởi bỏ áo khoác ngoài của mình, vừa hôn cô vừa ôm cô vào phòng.

Lúc bị anh đè ngã xuống giường, Si Nhan cảm thấy cả thế giới này như đang nghiêng ngả.

Tay Ôn Hành Viễn nóng bỏng, từ má cô dịch chuyển đến xương quai xanh, tỉ mỉ vuốt ve. Si Nhan nhắm mắt lại, cảm nhận đôi tay của anh, cơ thể đang căng thẳng dần được thả lỏng, trở nên như thiêu như đốt. Nụ hôn của anh từ đụng chạm khê khàng, dịu dàng, dần dà chuyển hóa thành nóng bỏng, quyến luyến, tựa như muốn mang tất thảy những nồng nàn cùng nhung nhớ hòa vào nụ hôn dài triền miên này.

Si Nhan đã say, say trong nụ hôn của anh. Ôn Hành Viễn cũng say, say trong từng chút âu yếm dịu dàng cô đáp lại và sự ngọt ngào từ đôi môi cô. Ý thức còn sót lại của họ đang dần tan chảy bởi cảm giác mãnh liệt ấy.

Bất giác, tay của Ôn Hành Viễn đã trượt đến phần eo cô. Si Nhan không kháng cự, nhưng vì ngưỡng ngừng mà căng thẳng bám chặt lấy anh. Ôn Hành Viễn không chần chừ thêm, áp lồng ngực nóng rực lên người cô.

Căn phòng một cảnh xuân kiều diễm.

Sau màn quyến luyến, mọi thứ đều trở nên tĩnh lặng, nhìn Si Nhan ngủ say sau khi cảm xúc mãnh liệt qua đi, trong mắt Ôn Hành Viễn ngập tràn

yêu thương. Hôn lên khóe môi đang nhướn lên của cô, cuối cùng anh cũng thấm mệt rồi chìm vào giấc ngủ.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Si Hạ khẽ "hừ" một tiếng, vừa định đưa tay ra quờ quạng dưới gối thì bên tai đã vang lên giọng đàn ông trầm thấp khàn khàn, "Chuyện gì vậy?".

Là giọng nói của Ôn Hành Viễn.

Cơ thể Si Nhan cứng đờ, một lát sau mới nhớ lại cảnh thân mật trước đó. Cảm nhận được cơ thể không một mảnh vải dưới lớp chăn mỏng được một cơ thể nam tính săn chắc ôm trong lòng, mặt cô bỗng chốc đỏ bừng.

"Đúng vậy, đến nơi rồi, năm giờ xuống máy bay", Ôn Hành Viễn nghiêng đầu nhìn cô, thấp giọng, "Được rồi, lúc khác nói, còn đang ngủ nữa".

Ôn Hành Dao ở đầu bên kia lại không chịu dễ dàng buông tha cho anh, giọng nói toát ra ý cười rõ ràng, "Không phải là một mình đấy chứ?".

Ôn Hành Viễn lạnh lùng ném lại năm chữ, "Không liên quan đến anh", cúp điện thoại, anh ôm Si Nhan vào lòng càng chặt, "Em tỉnh rồi à?".

Si Nhan không đáp, cái đầu nhỏ của cô rúc vào chăn.

Ôn Hành Viễn khẽ cười, "Em ngủ thêm một lát nữa đi, em mệt rồi".

Si Nhan huých cánh tay mình vào người anh, sức lực rõ ràng không đủ, "Cứ như thế anh không mệt ấy?".

"Thế lực của anh tốt mà", Ôn Hành Viễn một tay gối đầu, tay phải vuốt ve làn da trơn mịn của cô, "Nếu như em không tin, anh có thể chứng minh cho em xem".

"Lưu manh!", Si Nhan đánh vào tay anh, kéo chần trùn lên đầu, "Anh mau dậy đi, em muốn mặc đồ".

Ôn Hành Viễn sợ cô khó thở bèn kéo thấp chần xuống, "Ngại ngừng cái gì chứ? Anh đã bị em nhìn sạch rồi!".

Quên mất việc bản thân còn chưa mặc quần áo, Si Nhan quay người trừng mắt với anh, "Câm miệng!".

Ôn Hành Viễn thấp giọng cười, không đếm xỉa đến hành động ngăn cản của cô, lại một lần nữa hôn lên môi cô.

Đêm khuya, cảnh trong giấc mơ chân thực như những gì đã từng trải qua khiến Si Nhan ngủ không tròn giấc.

Không biết người đó đang ở nơi nào, duy chỉ có giọng nói dịu dàng bên tai khe khẽ gọi cô, "Tiểu Nhan".

Si Nhan cố gắng mở mắt ra, nhìn rõ người đứng bên cạnh giường là ai, cô bèn bật dậy nhào vào lòng bà, nghẹn ngào, "Mẹ ơi".

Hạ Ngọc Mai nhẹ nhàng xoa đầu con gái, cười dịu dàng, "Con gái ngốc".

"Mẹ ơi, Tiểu Nhan nhớ mẹ lắm", Si Nhan ôm chặt lấy cơ thể gầy yếu của mẹ, tựa hồ như chỉ cần nói lỏng tay là bà sẽ biến mất, "Mẹ, xin mẹ đừng bỏ Tiểu Nhan lại".

Mắt Hạ Ngọc Mai ngân ngấn nước, "Mặc dù mẹ không ở bên con, nhưng mẹ sẽ ở một thế giới khác dõi theo con, chúc phúc cho con".

Cảm nhận được cơ thể trong lòng dần nhẹ bằng, Si Nhan gần như khóc không thành tiếng, "Mẹ ơi, đừng bỏ mặc Tiểu Nhan, mẹ ơi...".

Trong khoảnh khắc mẹ biến mất, lại có một giọng nói vang lên bên tai, "Sao vậy Tiểu Nhan? Em tỉnh dậy nào".

Si Nhan ngồi phắt dậy. Trong bóng tối, cô không phân biệt được giọng nói đến từ đâu, tựa hồ quên cả bản thân đang ở đâu, chỉ nhớ một chuyện, phải giữ mẹ lại.

Thấy cô xốc chân lên, đi xuống giường, Ôn Hành Viễn đưa tay ra ôm lấy cô, "Em muốn đi đâu vậy?".

Si Nhan có vẻ chưa hoàn toàn tỉnh táo lại, cô mang nỗi bất an trong lòng mà vùng vẫy, lăm bắm, "Em muốn mẹ, em muốn đi tìm mẹ".

Ôn Hành Viễn mới hiểu ra là cô đã mơ thấy ai.

Đau lòng ôm lấy cô, anh dịu dàng vỗ về, "Em nằm mơ rồi Tiểu Nhan, mẹ không còn nữa".

Không còn? Không còn nữa. Si Nhan "òà" lên một tiếng rồi bật khóc, "Mẹ, mẹ ơi".

Ôn Hành Viễn không hề vội vàng khuyên nhủ cô, chỉ vỗ lưng cô như dỗ dành một đứa trẻ, để mặc cô phát tiết. Mãi đến khi cô khóc đã thấm mệt, anh mới hôn lên trán cô, "Dì Hạ sẽ ở một thế giới khác dõi theo em, Tiểu Nhan, hãy sống vui vẻ hạnh phúc, để dì Hạ yên tâm".

Si Nhan bình tĩnh lại, ngẩng đầu lên nhìn anh, "Hành Viễn".

"Anh đây", Ôn Hành Viễn ôm eo cô trở lại giường, kéo tay phải của cô chạm vào mặt mình, "Anh đây, anh luôn có mặt ở đây, vĩnh viễn ở đây".

Nước mắt cô từng giọt lăn xuống, "Hành Viễn".

Khuôn mặt tái nhợt khiến người ta đau lòng không thôi, Ôn Hành Viễn ôm cô thật chặt trong lòng, "Em có anh".

Si Nhan rúc vào trong lòng anh, hai tay ôm chặt lấy eo anh.

Như sợ rằng lại một lần nữa mất đi.

Sự trống rỗng trong lòng được cái ôm và nhiệt độ cơ thể anh lấp đầy, Si Nhan khàn giọng nói, "Đã lâu lắm rồi em không mơ thấy mẹ, anh biết không, lúc mẹ vừa rời xa, em gần như ngày nào cũng mơ thấy bà. Lúc ấy, em hy vọng mẹ có thể mang em đi cùng biết bao".

Ôn Hành Viễn nghe vậy, cặp mày rậm bỗng chau lại, tay càng dùng lực siết chặt cái ôm này.

Si Nhan đau đớn và mệt mỏi nhắm mắt lại, "Tại sao lại như vậy hả anh?".

Tại sao? Câu trả lời hằn sẽ khiến cô không thể chịu đựng nổi, đó cũng là điều mà anh và Si Hạ luôn cố gắng tìm kiếm.

Ôn Hành Viễn cup mắt, trầm lặng.

"Đừng rời khỏi em. Đừng để sau khi em ý lại vào anh, anh lại không cần em nữa."

Ôn Hành Viễn siết chặt cô vào lòng ngực mình, để cô nghe thấy nhịp tim đập mạnh mẽ của anh, "Em sẽ không bao giờ mất anh cả".

Anh hứa hẹn, cô tin tưởng.

Si Nhan thì thầm, "Hành Viễn, em nhớ mẹ".

"Ngày mai chúng ta về thành phố G, mẹ đang ở nhà đợi em, bà mong em từ rất lâu rồi". Cô đã từng mất đi người thân nhất. Và giờ, anh sẽ cho cô một gia đình hoàn chỉnh. Ôn Hành Viễn quyết định đưa Si Nhan về nhà ra mắt, không bận tâm đến chuyện cô có từ chối hay không, anh chỉ muốn bảo

vệ cô trong vòng tay của mình, không để cô chịu thêm bất cứ thương tổn nào, "Mẹ sẽ thương yêu em như con gái của mình, hãy tin anh".

Si Nhan dùng cái ôm thật chặt để đáp lại anh, "Vâng, chúng ta về nhà".

Cuối cùng, tình yêu mới khiến cô ngày càng dũng cảm.

Sau khi Si Nhan ngủ say, Ôn Hành Viễn đến phòng khách gọi điện cho Si Hạ, "Ngày mai tôi đưa Tiểu Nhan về thành phố G".

"Ngày mai?", Si Hạ suy tư một lát, "Chỉ còn lại hai ngày nữa là sang năm mới rồi, ngày mai cha tôi đến, cậu xem có thể sắp xếp lại thời gian một chút không, mừng mấy Tết gì đó hăng đi?".

Ôn Hành Viễn vỗ đầu, "Mùng Hai tôi đến chúc Tết chú Si, nếu như chú không có ý kiến gì, tôi sẽ đưa Tiểu Nhan về thành phố G".

Si Hạ cười, "Yên tâm đi, cha tôi sẽ ủng hộ cậu mau mau cưới nha đầu ấy thôi!".

Ôn Hành Viễn cười khiêm tốn, "Sao vẫn chưa nghỉ ngơi, giờ là mấy giờ rồi?".

"Tôi đang đi công tác rồi, mới vừa ở ngoài về, Tết đến có rất nhiều việc phải làm", Si Hạ châm điếu thuốc, rít một hơi thật sâu, bất thành lỉnh nhớ ra điều gì đó, "Cậu từ Mỹ về rồi hả? Đang chờ Tiểu Nhan?".

Ôn Hành Viễn hỏi bằng giọng điệu dè chừng, "Nếu như tôi nói phải, có phải cậu sẽ đánh tôi không?".

"Tên nhãi nhà cậu", Si Hạ lấy thân phận của anh vợ để căn dặn, "Tiểu Nhan không thể chịu nổi biến cố nào nữa đâu, cậu phải đối xử tốt với con bé đấy!".

Ôn Hành Viễn thu lại nụ cười, giọng điệu chắc nịch, "Nhất định là vậy, cậu yên tâm đi".

"Tất nhiên là tôi yên tâm rồi. Ngoài cậu ra, không ai khiến tôi cảm thấy yên tâm cả", Si Hạ trầm lặng vài giây, "Nhớ hồi mẹ tôi mất, Si Nhan nhốt mình ở trong phòng, không ăn, không ngủ, không gặp ai. May mà có cậu kéo con bé ra, dỗ dành nó ăn cơm, nói chuyện cùng nó. Ngày ấy tôi đã nghĩ, có lẽ chỉ có cậu mới có thể chăm sóc em gái tôi".

"Hành Viễn, cậu có thể đưa nó trở về nhanh như thế, cha tôi rất cảm kích cậu", mắt Si Hạ ươn ướt, cất giọng thông thả, "Cảm ơn cậu. Nếu như không có cậu, Tiểu Nhan muốn vượt qua cửa ải này, hẳn sẽ rất khó khăn".

Ôn Hành Viễn đứng trước cửa sổ, đối diện với đèn đường màu vàng chiếu xuống con đường yên tĩnh và mờ lung, anh nói, "Không cần phải cảm ơn tôi, tôi có lòng ích kỷ, cũng có lòng ham muốn riêng, nhất là khao khát có được con người và trái tim của cô ấy".

Si Hạ lại có nỗi lo khác, "Sống trong cùng một thành phố, muốn né tránh không hề dễ dàng, đối với Hàn Nặc, hy vọng cậu thận trọng đối đãi".

"Tôi sẽ cố gắng hết sức tránh né chuyện có dính dáng đến cậu ta", quay người nhìn về phòng của Si Nhan, anh nói, "Thế nhưng, người của Hàn gia đừng động đến giới hạn chịu đựng của tôi".

Si Hạ đưa ra yêu cầu có phần quá đáng, "Bất động sản Hàn Thiên Dụ là tâm huyết cả đời của Hàn Thiên Khải, Hàn Nặc muốn lấy lại, có lẽ không dễ dàng, nếu như có thể, cậu có thể giúp đỡ cậu ta không?".

Ôn Hành Viễn dụi điếu thuốc, ánh mắt thâm trầm, "Đối với Ôn Thị, Bất động sản Thiên Dụ do ai quản lý đều như nhau. Song, Hàn Thiên Dụ có ý đồ bất chính với cổ phần của Ôn Thị, tôi không thể dung túng cho ông ta. Về phần Hàn Nặc, nếu cần thiết, tôi sẽ suy nghĩ".

Ôn Hành Viễn không từ chối thẳng thừng, đã là rộng lượng lắm rồi, Si Hạ không nói gì thêm nữa.

Buổi tối trước khi rời khỏi thành phố A, Ôn Hành Viễn đã dẫn Si Nhan cùng vợ chồng Đường Nghị Phàm và Si Hạ đến Thượng Du tụ tập. Vừa đúng lúc, họ gặp Lý Hiểu Quân đến cùng bạn.

Đây là lần đầu tiên Si Nhan chạm mặt Lý Hiểu Quân, cô ta đẹp hơn trên tạp chí nhiều, cách trang điểm nhẹ nhàng thanh tao, thân hình mảnh mai, trang phục tinh tế, cả người toát lên khí chất và sự trang nhã.

Si Nhan cảm thấy bất ngờ bởi những điều Lý Hiểu Quân nói, "Anh ấy nói với tôi cô là một người đặc biệt, hiện giờ xem ra đó là lời đánh giá của một người đang yêu, có ý tăng bốc rõ rệt".

Lời nói của cô ta ít nhiều có phần châm chọc. Thế nhưng, ý cười dịu dàng ngoài mặt của Lý Hiểu Quân khiến cô cảm thấy, nếu như đáp trả vài câu công kích ngay tại trận, quả thực là quá nhỏ mọn. Đặc biệt là câu sau của cô ta, "Si Nhan, tôi ngưỡng mộ cô vì cô có thể có được tình yêu của Hành Viễn, nhưng tôi không hề đổ kỵ. Tôi tin là mình sẽ gặp được một người đàn ông biết tán thưởng và trân trọng tôi hơn anh ấy".

Si Nhan hỏi Ôn Hành Viễn, "Anh từng nhắc đến em với cô ta?".

Ôn Hành Viễn xác định Si Nhan không tức giận vì mấy điều Lý Hiểu Quân nói, mới lên tiếng, "Tin tức của truyền thông ùn ùn kéo đến, chung quy chỉ toàn là phỏng đoán, anh không hề để ý. Nhưng phát triển đến mức đó cũng là do Hành Dao, anh cũng phải giải thích vài câu với Lý Hiểu Quân".

Sau khi truyền thông đưa tin về ngày đính hôn, Ôn Hành Viễn hẹn gặp Lý Hiểu Quân, bày tỏ thái độ rõ ràng, "Ôn Thị sẽ mở một cuộc họp báo để thanh minh giúp cô".

Lý Hiếu Quân vẫn mỉm cười, "Em tưởng rằng màn đổ thêm dầu vào lửa của bọn họ có thể giúp mối quan hệ giữa chúng ta có thêm tiến triển. Hiện giờ xem ra, là em tự mình đa tình rồi. Về phần có mời phóng viên đến buổi họp báo hay không, thì phải xem anh có cần thanh minh với người anh thích hay không. Em không sao hết".

Bởi vì tình yêu, cô bằng lòng bị "lợi dụng". Nhưng cô lại không phải là tình yêu của anh.

Lý Hiếu Quân vẫn mỉm cười, "Em rất tò mò, cô ta là người như thế nào, mà khiến anh vui vẻ chịu đựng như vậy".

Nhắc đến Si Nhan, nét mặt Ôn Hành Viễn bất giác dịu dàng hơn, anh đương nhiên không biết, sự thay đổi trên khuôn mặt anh trong khoảnh khắc ấy đã làm tổn thương trái tim của một người phụ nữ. Anh không che đậy, nói thẳng những cảm nhận chân thực tự đáy lòng mình, "Cô ấy là một cô gái đặc biệt, tôi đã thích cô ấy mười năm rồi".

Một người con gái, khiến anh dùng mười năm quý báu nhất trong cuộc đời mình để thích, hẳn phải xứng đáng với hai chữ "đặc biệt".

Thế nhưng, kết quả lại khiến Lý Hiếu Quân thất vọng.

Trong mắt của Lý Hiếu Quân, Si Nhan không có điểm gì đặc biệt, chỉ là cô đã xem nhẹ, trong mắt những người đang yêu, bất kỳ ai cũng đều là đặc biệt độc nhất vô nhị. Đúng vậy, khi cô gặp được người đàn ông biết tán thưởng và trân trọng cô, cô sẽ hiểu.

Sự kiên định và chung thủy của Ôn Hành Viễn khiến Si Nhan càng có thêm lòng tin về tình yêu của họ. Cô khẽ cười, nụ cười ấy như tia nắng mặt trời, trở nên vô cùng ấm áp trong đêm đông lạnh giá này.

Nụ cười ấy, đúng thật là đã lâu không gặp. Không uống cho phần tán thưởng "đặc biệt" của Ôn Hành Viễn.

Trên mặt sông mênh mông được bao phủ bởi một tầng tuyết mỏng, mặt băng trắng còn sáng vô số những vì sao đang lấp lánh trên bầu trời. Toàn bộ đèn nê-ông treo trên cây bên bờ sông được thắp sáng, tựa như sợi dây ngọc chói mắt, tôn lên vẻ diêm dúa, lòe loẹt của cảnh sắc đường phố. Buổi tụ tập kết thúc, Ôn Hành Viễn và Si Nhan tay trong tay đi bộ dọc theo bờ sông.

Khuôn mặt nhìn nghiêng với những đường nét rõ ràng của người đàn ông toát lên nét kiêu ngạo và vẻ tự tin đặc biệt. Ngắm nhìn anh thật lâu, Si Nhan mới mở miệng, giọng cô mang theo đôi phần ghen tuông, "Xem ra cô ta thực lòng thích anh".

Rõ ràng có người coi Lý Hiểu Quân như báu vật, nhưng cô ta lại chỉ chung tình với một mình anh. Đây quả thực là tình yêu.

Thật đáng tiếc.

Ôn Hành Viễn sao có thể không hiểu tâm tư của cô, nhưng anh lại cười đùa hỏi, "Nhìn ra rồi sao?", thấy sắc mặt Si Nhan thoáng thay đổi, anh mới nói nốt nửa câu còn lại, "Vậy có nhìn ra được, anh cũng thật lòng thích em không?".

Người đàn ông này đúng thật là... Si Nhan không nhịn nổi cười.

Ôn Hành Viễn ôm chặt vai cô, "Trên đời này, người phụ nữ ngốc nghếch nhất là người quyết định bỏ cuộc khi có người thứ ba xuất hiện, đặc biệt là người đàn ông ấy lại chỉ yêu mình em!".

Si Nhan hiểu lời thổ lộ của anh, lòng đầy ắp sự ngọt ngào, "Em luôn cảm thấy hạnh phúc giống như vừa lấy trộm được, lòng không an tâm".

Ánh mắt của Ôn Hành Viễn hướng về mái tóc dài xoắn xoắn của cô, anh đưa tay ra vén những lọn tóc xõa qua tai cho cô, "Ngoại trừ có lòng tin với anh, với bản thân mình ra, thì em nên tin tưởng rằng, những thứ em đã

đánh mất đều vốn dĩ không thuộc về em. Từng một lần sở hữu, đã là may mắn rồi. Về phần những thứ kia, đều là thứ em nên có được. Điều em cần làm bây giờ là trân trọng chúng mà thôi".

Sau đó, anh nghiêng người hôn lên trán cô, như trao cô một lời hứa hẹn.

Si Nhan rúc vào lòng anh, cất lời dịu dàng nhỏ nhẹ, "Hành Viễn, cảm ơn anh".

Ôn Hành Viễn có chút thất vọng, anh chau mày, "Nếu như thay đổi lời thoại phía sau, anh sẽ thích nghe hơn".

Si Nhan đoán được sự chờ mong của anh, nhưng cô không nói nên lời, thế nên lặng thinh.

Ôn Hành Viễn không ép cô, chỉ thu cánh tay lại, ôm cô càng chặt hơn, "Chơi đủ chưa? Đừng để lạnh rồi bị cảm nữa, về nhà thôi".

Về đến nhà, Si Nhan chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, nhưng lại đau đầu không biết để Ôn Hành Viễn ngủ ở đâu. Trong lúc vắt óc suy nghĩ mà vẫn chưa ra kết quả, cô ngồi trên sofa xem tivi, tỏ vẻ cam chịu số phận chờ đợi anh. Ôn Hành Viễn nói chuyện điện thoại với Trương Nghiên xong, thì thấy Si Nhan ôm căng-gu-ru bằng bông nằm trên sofa, đáng vẻ mơ màng ngủ.

Con căng-gu-ru là món quà Giáng sinh anh gửi chuyển phát nhanh từ Mỹ về cho cô. Anh đã tìm tại rất nhiều cửa hàng, vất vả lắm mới mua được một con vừa to vừa đáng yêu thế kia. Khi đó, Si Nhan vẫn còn ở cổ trấn, nhận được quà của anh, cô vui mừng khôn tả. Lúc gọi điện cho anh, cô hưng phấn đến độ khiến Ôn Hành Viễn cảm thấy đừng nói mới đi vài con phố, cho dù là đi đến gãy chân cũng đáng.

Ôn Hành Viễn đặt em gái căng-gu-ru xuống sô pha, vỗ vỗ mặt Si Nhan, "Lên giường ngủ đi em, không bị cảm bây giờ".

Si Nhan lơ mơ đáp một tiếng, dụi dụi mắt, thấy tay của anh đặt trên sô pha, cô dang hai tay ra, ý muốn được anh bế.

Khuôn mặt anh tuần toát lên ý cười dịu dàng, Ôn Hành Viễn cúi người bế cô lên, "Nặng thật đấy!".

Si Nhan nghiêng đầu dựa vào ngực anh, bên môi thấp thoáng nét cười, "Không bế nổi thì anh bỏ xuống đi".

Ôn Hành Viễn phá lên cười, ôm cô vào phòng, đặt cô xuống chiếc giường lớn mềm mại, nhào về phía trước uy hiếp, "Coi thường người đàn ông của em là phải trả giá đấy nhé!".

Ngày hôm sau, Ôn Hành Viễn quay trở về biệt thự của Ôn gia ở thành phố G.

Mẹ Ôn Hành Viễn nhìn thấy con trai lại về một mình, khó tránh khỏi có phần thất vọng, nhưng nghe Ôn Hành Viễn nói mừng Ba sẽ đưa Si Nhan về, bà cười đến độ không khép nổi miệng. Thấy nụ cười của mẹ, tâm tình của Ôn Hành Viễn tốt hơn rất nhiều.

Tối hôm đó, Ôn Hành Viễn tham dự buổi tiệc rượu của công ty với thân phận là Tổng Giám đốc điều hành của Ôn Thị. Giống như mọi năm, bạn đồng hành của anh vẫn là trợ lý Trương Nghiên. Có nhân viên nữ chủ động mời anh khiêu vũ, anh không từ chối, rồi lịch sự đưa tay ra. Đọc xong lời phát biểu, anh vội bước đến tiếp đãi những vị khách quan trọng, xong việc mới lảng lạng rời khỏi buổi tiệc.

Ngày Hai mươi chín tháng Chạp âm lịch, Si Hạ và Si Nhan cùng cha đi thăm mẹ, một nhà bốn người đoàn viên bằng cách thức bất đắc dĩ và bi thương nhất.

Trước mộ của Hạ Ngọc Mai, Si Nhan cố kìm nén không khóc, cô khoác lấy cánh tay cha, cất giọng dịu dàng, "Mẹ, chúng con và cha tới thăm mẹ".

Si Nhàn Minh vỗ tay con gái, khàn giọng nói với người vợ đã khuất núi, "Ngọc Mai, Tiểu Nhan về nhà rồi, bà yên tâm nhé!".

Si Hạ đứng bên cạnh cha, nắm lấy bàn tay gầy guộc của ông, ánh mắt thâm trầm dừng lại hồi lâu trước ảnh mẹ.

Đêm giao thừa, Si Nhan cùng cha làm sủi cảo.

Dáng vẻ lóng ngóng của Si Nhan khiến cho Si Hạ không nhịn được mà đả kích, "Em bao nhiêu tuổi rồi, vẫn còn làm tiểu quái vật nữa sao?".

"Cái gì mà tiểu quái vật?", Si Nhan liếc mắt Si Hạ một cái, "Tuổi chưa cao mà mắt nhìn đã kém rồi!".

Si Hạ nhịn cười, dùng bàn tay dính đầy bột bôi lên chóp mũi cô, "Là mắt của anh không tốt, hay là tay nghề của em không khéo?".

"Cha", Si Nhan mách tội với Si Nhàn Minh, "Anh lại bắt nạt con".

Nhìn con trai và con gái đã trưởng thành, nụ cười của Si Nhàn Minh trở nên ôn hòa, hiền hậu.

Sinh mệnh, trong những gập ghềnh lên xuống, càng trở nên vững vàng. Cuộc sống, trong những ngày tháng ảm đạm, dần trở nên có ý nghĩa.

Cuối cùng, Si Nhan đã hiểu, không phải cứ thể hiện rầm rộ mới là tình yêu. Không xa rời, không thay đổi, mới là tình cảm ấm áp nhất, lâu bền nhất trong cuộc đời.

Thành phố A, cả nhà họ Si đoàn viên. Thành phố G, Ôn gia cũng rất náo nhiệt.

Nghe nói Ôn Hành Viễn mừng Hai sẽ đi chúc Tết cha vợ tương lai, Ôn Hành Dao bèn chạy từ Mỹ về, hơn nữa còn khăng khăng đi cùng Ôn Hành Viễn. Ôn Hành Viễn phủ quyết đề nghị của Ôn Hành Dao, muốn bố mình khuyên nhủ anh trai vài câu. Song, ông Ôn lại lựa chọn ủng hộ con trai cả, "Hành Dao, nhớ mang chai rượu ngon ủ lâu năm của cha cho chú Si nhé con".

Câu nói của ông khiến mọi hy vọng trong anh tắt ngúm, vậy là phản bác của Ôn Hành Viễn không có hiệu lực.

Trên đường đi, anh đều sa sầm mặt mày.

Ôn Hành Dao không ngó ngang đến sự buồn bực của cậu em trai, cố ý hỏi, "Chú nói Si Nhan có thể phân biệt được chú và anh không?".

Cô không biết họ là hai anh em sinh đôi, làm thế nào để phân biệt được? Ôn Hành Viễn chẳng buồn trả lời, dùng ánh mắt để khinh bỉ sự vô vị của Ôn Hành Dao.

Ôn Hành Dao cười, "Không nhận ra cũng là chuyện bình thường, chẳng phải chị dâu chú lần đầu tiên nhìn thấy chú cũng nhận sai người sao, còn suýt nữa bố nhào vào lòng chú nữa!".

Biết Ôn Hành Dao vẫn thù dai, Ôn Hành Viễn bậm môi không nói.

Đến Si gia, vào khoảnh khắc Si Nhan mở cửa, cô kinh ngạc đứng hình tại chỗ, nhìn chăm chăm vào hai khuôn mặt giống nhau y đúc trước mắt, nụ cười của cô bỗng cứng đờ.

Cô không lên tiếng, hai anh em Ôn gia cũng không vội mở miệng, cả hai như hóa đá trước cửa.

Si Hạ mặt không đổi sắc đứng sau Si Nhan, ánh mắt nhìn về phía Ôn Hành Dao, "Hành Dao từ Mỹ về rồi sao?".

Ôn Hành Dao không trả lời, chỉ nói với Si Nhan bằng giọng điệu nhẹ nhàng, thông dong, "Ngần người ra đó làm gì, không định để bọn anh vào nhà à?", trong lời nói ẩn chứa ý cười.

Không ngờ cậu ta còn muốn trêu đùa Si Nhan? Si Hạ không ngăn cản, cũng không lên tiếng thêm, anh khoanh hai tay nhìn về cô em gái nhỏ nhà mình, ánh mắt chất chứa ý cười thâm sâu khó dò.

Si Nhan khẽ chau mày, ánh mắt dừng lại trên hai khuôn mặt anh tuấn. Thoáng chốc, vẻ mặt đông cứng của cô dần dịu lại, thò người liếc ra sau gáy Ôn Hành Viễn một cái, tủm tỉm cười, "Nếu như em nhận sai, anh có định trả lại hàng không?".

Ôn Hành Viễn sờ vào nốt ruồi sau gáy mà chỉ anh có, vẻ mặt sa sầm ban nãy bỗng khôi phục như thường, anh điềm nhiên khẽ xoa mặt Si Nhan, nụ cười bên môi càng rõ nét, "Ý nghĩ này, em đừng nên có nữa!".

Mưu kế của Ôn Hành Dao thất bại, "Về nhà anh phải lên lớp cho chị dâu em hăn hoi mới được. Đến giờ anh và Hành Viễn đứng cạnh nhau, cô ấy vẫn luôn nhìn Hành Viễn rồi hỏi, là Hành Dao phải không? Phải vậy không?".

Si Nhan phá lên cười, lễ phép chào hỏi Ôn Hành Dao, "Em chào anh".

"Năm mới vui vẻ, Tiểu Nhan", Ôn Hành Dao đâm một cú vào ngực Si Hạ, "Nghe nói cậu thăng chức lên cục trưởng rồi, chúc mừng nhé!".

Si Hạ lách người để họ vào nhà, "So với việc có quý tử, thì lời chúc mừng này tôi không dám nhận đâu".

Si Nhàn Minh đứng dậy nhìn về phía Ôn Hành Dao, "Hành Viễn à, hôm nay cháu phải cùng chú chơi vài ván cờ đấy nhé!".

Ôn Hành Viễn nén lại ý cười bên môi, sải hai bước lớn đến trước mặt Si Nhàn Minh, "Cháu đến chúc Tết chú ạ. Cháu biết chú thích đánh cờ, đây là cháu chuẩn bị cho chú, giờ cháu cùng chú chơi vài ván được không ạ?".

Si Nhàn Minh bụm trán, "Hành Dao về rồi à? Xem thị lực của chú này, không phân biệt nổi hai anh em bọn cháu nữa rồi".

Si Hạ đưa tay ra nhận lấy bàn cờ, cười hỏi Si Nhàn Minh, "Con rể còn hiểu được sở thích của cha hơn cả con trai, đã vượt qua cửa ải chưa ạ?".

Si Nhan đánh Si Hạ, "Ít lời một chút có lợi cho anh đấy!".

Si Hạ bị em gái đánh, "Có người chống lưng cái là khác ngay, dám dùng vũ lực với anh rồi cơ đấy!".

Si Nhan còn muốn động thủ nhưng bị Ôn Hành Viễn ngăn cản, "Chân tay của cô ấy nhỏ, vũ lực có là gì đâu".

"Vũ lực có là gì đâu?", Si Hạ tỏ ý ngờ vực, "Vậy thì cậu chưa được mở mang tầm mắt về lực sát thương thực sự của con bé rồi".

Si Nhan giậm chân, "Cha!".

Dáng vẻ nổi giận bất đắc dĩ của cô khiến cho mấy người đàn ông đều cười vang.

Ôn Hành Viễn rất biết cách làm cha vợ tương lai vui lòng, sau khi cười đùa, anh liền cùng ông chơi cờ, Si Hạ và Ôn Hành Dao ở bên cạnh quan sát. Si Nhan vào bếp gọt hoa quả, nghe tiếng trò chuyện cùng tiếng cười sang sảng của mấy người đàn ông, cô không kìm nổi lòng mà mỉm cười.

Hạnh phúc có lẽ chính là đơn giản như thế, có thể nhìn thấy khoảnh khắc người thân và người yêu của mình sum vầy, nghe thấy được tiếng hô hoan và nói cười của họ.

Bữa tối được đặt ở nhà hàng Cò Trắng. Trong phòng VIP, Ôn Hành Viễn và Si Hạ ngồi bên Si Nhan Minh, nghe ông kể về những khó khăn gian khổ mà ông từng phải một mình đối mặt năm đó, cả chuyện tình bạn "đánh nhau xong mới thành bằng hữu" của hai người họ. Cuối cùng, ông còn kể mấy chuyện thú vị của Si Nhan hồi nhỏ, câu chuyện vô cùng thoải mái, làm bầu không khí càng trở nên hòa thuận, vui vẻ.

Cuối cùng, Si Nhan Minh thật thà lên tiếng, "Con bé tính tình hay cáu kỉnh, còn có phần bướng bỉnh, Hành Viễn, cháu thương ngày nhường nó một chút, đợi khi nó bình tĩnh lại, tự khắc sẽ hiểu bản thân đúng hay sai".

Mọi người đều nói "Tình yêu thương của cha tựa như núi", sau khi Si Nhan mất mẹ từ sớm, Si Nhan Minh càng thương cô hơn. Nhưng ông luôn rõ ràng, bất luận là ông hay Si Hạ, đều không thể chăm sóc Si Nhan cả đời. Ông hy vọng hạnh phúc của con gái sẽ do người đàn ông đang ở trước mặt này mang đến. Ông tin tưởng Ôn Hành Viễn.

Đây là sự phó thác, Ôn Hành Viễn hiểu, anh nắm chặt lấy tay Si Nhan, nhận lời, "Chú cứ yên tâm ạ".

Anh luôn coi cô như món bảo vật cần trân trọng. Nếu như cô mệt, hãy tựa vào vai anh nghỉ ngơi. Nếu cô sợ, hãy nép vào lòng anh để anh bảo vệ. Anh sẽ mãi mãi cùng cô trải qua sóng gió.

Cảm nhận được tình yêu thương và quyến luyến của cha, cùng với lời hứa hẹn của Ôn Hành Viễn, Si Nhan bỗng cảm thấy muốn khóc, cô mượn cớ vào nhà vệ sinh để cân bằng lại cảm xúc, song lại gặp phải Tạ Viễn Đăng ở hành lang.

Nét mặt Tạ Viễn Đăng vốn vô cảm, tựa hồ có phần mất mát, nhìn thấy Si Nhan mới khẽ cười, "Trùng hợp quá, không ngờ có thể gặp nhau ở đây".

Si Nhan chào hỏi, "Đúng thế, thật trùng hợp", cô không có lời nào để nói thêm.

Dường như Tạ Viễn Đăng không cảm nhận được sự lạnh nhạt của Si Nhan, chủ động nói rõ, "Em gái tôi sắp kết hôn, hai nhà gặp mặt nhau, bàn bạc chút chuyện".

Là chuyện mừng, nhưng không liên quan đến cô. Si Nhan nói, "Chúc mừng cô nhé", đang chuẩn bị rời đi thì Si Hạ từ trong phòng đi ra, ánh mắt xẹt qua người cô, rồi hướng về Tạ Viễn Đăng, "Viễn Đăng? Hai người đang làm gì vậy?", giọng điệu anh như đang chất vấn, lại như lo lắng.

Chất vấn ai? Lo lắng cho ai?

Si Nhan cảm thấy bản thân bỗng trở nên nhạy cảm, và cả nghi hoặc, "Bọn em còn có thể làm cái gì chứ?".

"Si Hạ", về mặt Tạ Viễn Đăng tự nhiên, giọng điệu bình ổn chào hỏi, "Tôi và người nhà đến dùng cơm, vừa khéo gặp Si Nhan, đã ra ngoài lâu rồi, tôi vào trước đây", cô cũng không đợi Si Hạ trả lời, đưa tay đẩy cửa phòng, bóng lưng khuất nơi cánh cửa.

Trong hành lang yên tĩnh, Si Nhan và Si Hạ đứng đối diện nhau, cô không nói gì còn anh lại im lặng.

Cuối cùng, Si Nhan ngược mắt lên, nhìn thẳng vào mắt Si Hạ, "Anh thích cô ấy?".

Không phải là ngữ điệu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Sự trầm lặng của Si Hạ, theo như Si Nhan thấy, chính là ngầm thừa nhận.

Si Nhan hít một hơi thật sâu, hiển nhiên không có cách nào chấp nhận và tiêu hóa được kết quả này, tâm tình có phần kích động, "Cô ấy yêu Hàn Nặc. Không lâu về trước, cô ấy còn vì Hàn Nặc mà gọi điện cho em, hy

vọng em giúp đỡ Hàn Nặc. Có thể khiến một người phụ nữ vứt bỏ tự tôn để cầu xin một người, không phải là tình cảm bình thường. Anh hiểu không?".

Anh hiểu chứ. Song chuyện tình cảm, không phải cứ hiểu, là có thể khống chế được. Thế nhưng, Si Hạ lại bình tĩnh trả lời rằng, "Trái tim của cô ấy đã dành cho người khác, ba năm trước anh đã biết rồi".

"Vậy anh còn..."

"Anh chưa nói gì cả."

Si Hạ tiến đến gần Si Nhan, dang tay ra ôm lấy vai cô, "Cô ấy không phải là em, có thể buông được tay Hàn Nặc. Anh cũng không phải là Ôn Hành Viễn, có thể đợi chờ được mười năm. Thế nên, em không cần phải lo lắng".

Tình yêu có lẽ không nên so sánh như vậy, nhưng sự thật quả đúng như vậy. Hơn nữa, tình yêu mà Si Hạ chờ mong, cho dù không phải là tâm đầu ý hợp, thì cũng nên là anh tình tôi nguyện, cả hai cùng vui vẻ.

Bỗng chốc, Si Nhan không biết phải nói gì. Cô không xác định được, Si Hạ thật lòng theo đuổi một tình yêu đơn giản, thuần khiết, hay là bởi vì để tâm đến cảm nhận của cô mà đè nén tình cảm dành cho Tạ Viễn Đăng.

Si Hạ không tiếp tục, "Vào thôi, Hành Viễn đang đợi, cậu ấy sốt ruột rồi đấy!".

Si Nhan nhìn chăm chăm anh vài giây rồi mới theo anh vào phòng.

Đêm đến, Si Nhan nằm trên giường, trằn trọc không ngủ được, sự nhay cảm tựa như đang ẩn giấu một tia đau lòng. Cô ôm chần trong bóng tối rồi lại đắm chìm trong hồi tưởng, tâm tư bay về năm thứ tư đại học.

Hàn Nặc đứng dưới tòa nhà hội trường trong trường, liên tục nhìn đồng hồ, mãi đến khi nhìn thấy Si Nhan chạy đến, anh tiến về phía cô, điềm nhiên như không có ai ở bên mà hôn lên trán cô, "Vẫn còn thời gian, không cần phải chạy gấp như thế".

Si Nhan đỏ mặt đẩy anh ra, "Nhã Ngưng kéo em đi dạo phố, vất vả lắm mới thoát thân được".

Hàn Nặc cười vẻ cứng chiều, quyến luyến vuốt ve má cô, dắt cô vào hội trường. "Em có thể mời cô ấy cùng đi, sau buổi thi đấu chúng ta có thể cùng nhau đi ăn cơm".

"Cậu ấy nói làm kỳ đà cản mũi nhiều thì không hay", Si Nhan nhìn anh cười, "Hội sinh viên của các anh có anh chàng nào tinh anh, phẩm hạnh tốt không, giới thiệu cho cô ấy một người?".

Hàn Nặc chau mày, "Đã nói là tinh anh rồi, còn hỏi có phẩm hạnh tốt hay không, câu sai ngữ pháp".

"Cái gọi là tinh anh đương nhiên là có thành tích học tập tốt như anh, đẹp trai như anh rồi. Nhưng người như vậy không nhất định sẽ là người tốt, cho nên càng phải tuyển chọn kỹ lưỡng, nếu không, đến lúc đó vợ phải người có thói quen dùng nắm đấm dạy dỗ bạn gái thì thảm rồi", Si Nhan không đếm xỉa đến câu quở trách của Hàn Nặc, vẻ mặt nghiêm túc.

"Có cũng không thể giới thiệu cho em trước được, sợ mắt em mọc sao", ánh mắt Hàn Nặc mang theo ý cười, "Không phải à? Mỗi lần đến xem anh thi đấu, em nhìn người ta còn nhiều hơn nhìn anh nữa!".

"Đâu có chứ?", Si Nhan lập tức bày tỏ lòng trung thành, "Trận thi đấu này cơ bản chính là trận đấu võ mồm, nhằm chán chết đi được, nếu không phải là vì có anh, có vác kiệu lớn đến rước, em cũng chẳng vui lòng đến đâu. Anh không có lương tâm, vu oan cho em!".

Hàn Nặc nghe vậy giọng nói càng dịu dàng, "Anh sai rồi, không phải anh đang đổ kị với cậu chàng đẹp trai tên Trương gì đó sao. Lòng anh u tối, Nhan Nhan đừng giận anh nữa mà".

Nhớ đến bạn học Trương cứng đầu cứng cổ kia, Si Nhan lại vui vẻ, "Cái gì cậu chàng đẹp trai chứ, dễ mèn thì có ấy, đâu thể so sánh với anh được!".

Hàn Nặc mặt mày rạng rỡ, tay khế siết, ôm Si Nhan vào lòng, đang định nói tiếp thì có một bạn học nữ đi đến chỗ bọn họ.

"Hàn Nặc?", Tạ Viễn Đằng cười nhạt, ánh mắt dừng trên tay của Hàn Nặc.

Si Nhan muốn thoát khỏi cái ôm của Hàn Nặc.

Hàn Nặc lại không cho phép, cánh tay anh vẫn ôm lấy vai cô, "Tôi đoán người hùng biện chính bên phía đối phương chính là cậu, Tạ Viễn Đằng".

"Tạ Viễn Đằng?", Si Nhan kinh ngạc, quên cả lịch sự, nhìn cô bạn xinh đẹp đối diện, không có cách nào liên hệ với bé gái cùng nhau nghịch bùn trong ký ức, "Cậu là Tạ Viễn Đằng?".

Tạ Viễn Đằng hiển nhiên không nhận ra Si Nhan, nhìn cô bằng ánh mắt thăm dò.

Si Nhan hưng phấn kéo lấy tay của Tạ Viễn Đằng, "Tớ là Si Nhan đây, còn nhớ không? Si Hạ là anh trai của tớ".

"Si Nhan?", Tạ Viễn Đằng cũng rất ngạc nhiên, cô quan sát Si Nhan, dường như nhất thời cũng không thể liên hệ cô nàng mặt mày thanh tú trước mặt với cô nhóc đánh nhau với cô ngày trước.

Có lẽ là tính cách lạnh lùng trời sinh, xa cách từ lâu, Tạ Viễn Đăng không tỏ ra thân thiết gì cho lắm, Si Nhan có hơi thất vọng. Nhưng ngày hôm ấy, vì đến xem buổi tranh biện của Hàn Nặc, Si Nhan không có ý so đo quá nhiều. Mãi đến khi Hàn Nặc và Tạ Viễn Đăng sóng vai đi về phía hậu trường, nhìn bóng lưng của hai người, trong lòng cô dậy lên nỗi chua xót lạ lùng.

Cuộc thi hùng biện bắt đầu, Tạ Viễn Đăng xuất hiện trong đội hùng biện của trường đối phương, cùng với Hàn Nặc - là người hùng biện chính đối đầu một cách kịch liệt. Với tư cách là nhân vật làm mưa làm gió trong trường, tài hùng biện của Hàn Nặc hẳn không phải bàn cãi. Nhưng đội hùng biện do anh dẫn đầu, đối diện với cách thức hùng biện kỳ quái của đối thủ, lại có tỏ ra thất thế rõ rệt, khiến Si Nhan phải nhìn Tạ Viễn Đăng bằng con mắt khác.

Thế nhưng, Hàn Nặc cuối cùng vẫn là Hàn Nặc, sau khi nhận rõ đường đi nước bước của đối phương, anh đã thu lại phong cách nêu ví dụ chứng minh trình bày lúc trước, phát huy tài năng hùng biện của luật sư tiềm ẩn trong con người mình, cố gắng xoay chuyển tình thế, giành được ngôi vị quán quân của cuộc thi hùng biện dành cho sinh viên đại học được tổ chức lần đầu tiên.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C6-2: Cuối cùng anh đã đợi được em (2)

Type: pia

Sau này Si Nhan mới biết Hàn Nặc và Tạ Viễn Đăng quen biết nhau trong cuộc thi vòng loại. Về chuyện Si Nhan và Tạ Viễn Đăng từng là hàng xóm cũ. Hàn Mặc cũng mới được biết vào ngày hôm đó. Vì sau này không gặp lại nhau. Si Nhan không nhắc đến cô ta với Quý Nhã Ngưng. Đến khi trong nhà đột ngột xảy ra biến cố, Hàn Nặc tự biên tự diễn màn kịch thay lòng đổi dạ cùng Tạ Viễn Đăng, nên Si Nhan tuyệt nhiên không đề cập tới cô nữa.

Ký ức ngày thơ ấu cùng sự tổn thương từng chịu đựng là như nhau, chẳng thà giống như chữ viết bằng bút chì dùng cục tẩy là có thể xóa sạch. Si Nhan không cách nào phớt lờ được sự tồn tại của Tạ Viễn Đăng. Có lẽ, cô vĩnh viễn không thể坦然 đối mặt với Tạ Viễn Đăng, có gây trở ngại cho hạnh phúc của Si Hạ hay không.

Sau một đêm, Si Nhan có phần mờ mịt.

Dựa theo kế hoạch đã định, mừng Ba Tết, Si Nhan sẽ cùng Ôn Hành Viễn trở về thành phố G. Vào lúc cô chuẩn bị ra khỏi nhà, Si Nhan đứng dậy nói, "Anh đưa em xuống".

Trong thang máy, Si Hạ phá vỡ sự trầm lặng, "Cảm thấy anh đã giấu giếm em, nên em giận anh?".

Si Nhan nghe thấy thế, trong lòng gợn lên cảm giác chua chát, cô cúi đầu nhìn xuống sàn, "Anh không cần phải lo ngại vì em", nếu như cô ấy là

người mà anh muốn chung sống một đời.

Ánh mắt Si Hạ dừng trên mái đầu kẻ cúi của cô, niềm vui mừng bỗng nhiên trỗi dậy, "Anh là người ích kỷ, biết rõ mọi chuyện không hoàn mỹ mà vẫn cứ cố chấp. Trong ba năm em đi, anh đợi em, cũng là đợi cô ấy. Kết quả mà anh mong đợi là cô ấy nhìn rõ những lưu luyến không quên mà Hàn Nặc đối với em, chủ động từ bỏ, và em cũng nhìn rõ được sự thật rằng em và Hàn Nặc không thể ở bên nhau rồi chủ động quay về".

"Nhìn thấy em và Hàn Nặc có thể cắt đứt được đoạn tình cảm kia, anh cảm thấy an tâm. Anh không hề để tâm chuyện cô ấy từng yêu người khác, điều anh để tâm là cho đến bây giờ cô ấy vẫn yêu người ta. Vào lúc cô ấy cầu xin em liên lạc với em để hoàn thành tâm nguyện lúc Hàn Thiên Khải lâm chung, đối với cô ấy, anh đã không còn chờ mong nữa".

Si Hạ nở nụ cười tự giễu, "Tiểu Nhan, anh là người ích kỷ, anh sẽ không cho người khác cơ hội làm tổn thương anh hai lần đâu".

Si Nhan ngẩng đầu lên, muốn tìm kiếm chút gì đó trong đôi mắt anh, nhưng cô đã thất bại. Si Hạ rất bình tĩnh, từ nét mặt cho đến ánh mắt, "Đây là mối quan hệ có phần phức tạp, nhưng thực tế lại rất đơn giản. Điều anh băn khoăn không phải là em, mà là tâm ý của cô ấy", xoa đầu Si Nhan, anh nói, "Em là cô em gái mà anh thương yêu nhất, đừng vì chuyện này mà có khúc mắc hay gánh nặng gì nhé!".

Rõ ràng là anh bị tổn thương, nhưng còn lo lắng cho cô. Si Nhan ý thức được sự ích kỷ của mình, với cô, không gì là quan trọng hơn hạnh phúc của anh trai.

"Em xin lỗi. Vào lúc em phát hiện ra anh thích cô ấy, điều em nghĩ đến đầu tiên là em không thích cô ấy. Là em ích kỷ rồi!", Si Nhan đưa tay ra, nắm lấy tay anh, "Anh là người anh trai mà em yêu nhất, hạnh phúc của

anh là điều em quan tâm nhất. Cho nên, nế như cô ấy có thể từ bỏ được sự cố chấp, một lòng một dạ yêu anh, anh à, em thực sự không sao đâu".

Si Hạ cảm động. Cảm động vì người Si Hạ quan tâm nhất là anh.

Như vậy là đủ rồi.

Dang rộng cánh tay ôm Si Nhan vào lòng, anh nói, "Anh cũng vậy, điều anh quan tâm nhất là hạnh phúc của em".

Si nhan ôm lấy anh, "Cho nên, chúng ta đều phải sống thật tốt".

Ôn Hành Viễn thấy hai anh em cùng nhau xuống nhà, Si Nhan có vẻ như vừa mới khóc, là hiểu Si Hạ và cô đã nói chuyện liên quan đến Tạ Viên Đăng. Trước khi đi anh vỗ vai Si Hạ, tựa hồ an ủi, lại như để Si Hạ yên tâm. Si Hạ gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Trước khi quay về thành phố G, Ôn Hành Viễn dẫn Si Nhan đến tòa nhà mười hai tầng trong khu chung cư cao cấp quận Bắc Thị.

Thấy anh dùng chìa khóa mở cửa, Si Nhan không hiểu, "Đây là...".

"Là nhà của chúng ta ở thành phố A", Ôn Hành Viễn đặt chùm chìa khóa vào tay cô, "Tạm thời em không muốn đến thành phố G làm việc, anh lại không nỡ tiếp tục cảnh mỗi người sống một nơi, nhưng anh không thể ở nhà của em mãi phải không, thế cho nên...".

Si Nhan kinh ngạc, "Cho nên anh đã mua căn hộ ở đây?".

Ôn Hành Viễn ôm cô bước vào phòng, "Người khai thác phát triển khu chung cư này anh quen, rẻ lắm".

Chuyện này đương nhiên không phải vấn đề tiền bạc, với thực lực của Ôn Hành Viễn, bất luận muốn mua căn hộ đắt bao nhiêu đều có thể, mấu chốt nằm ở tấm lòng của anh.

Bước vào phòng khách, sàn nhà được lát bằng nền nhà lát hoa văn Mosaic, chiếc đèn chùm thủy tinh treo trên trần nhà, tôn lên vẻ trang nhã, lấp lánh rực rỡ. Hai bên tường thiết kế theo phong cách trầm tối, bên cạnh có lắp đặt bể thủy tinh hình cung để tăng thêm chiều sâu cho phòng khách. Từ phòng khách mở một cánh cửa, phòng ngủ được thiết kế thành từng bậc, vô cùng bắt mắt. Sô pha, thảm trải và đèn để bàn cổ điển mang phong cách châu Âu, khiến không gian tăng thêm phần khí phái, song không mất đi vẻ trang nhã.

Kế tiếp là tham quan phòng dành cho khách, phòng sách, nhà ăn, thậm chí có cả phòng dành cho trẻ sơ sinh. Nhìn phòng cách thiết kế có phần đơn giản song lại toát lên vẻ sang trọng, lại không mất đi sự ấm áp, Si Nhan không nén nổi nước mắt, "Anh nói lúc anh đi Mỹ có lên học thiết kế một năm, sau đó khiến chú Ôn tức giận đến độ phát bệnh tim, anh mới bị ép phải từ bỏ, là thật sao?".

"Lúc anh bảo Hành Dao thay anh đi học, là sợ cha anh gọi điện đến hỏi thầy hướng dẫn về chuyên ngành của anh, ai ngờ anh ấy lại trốn học để theo đuổi chị dâu, kết quả đương nhiên bị gia đình phát hiện rồi. Cha anh đặc biệt đến New York một chuyến, còn bị anh chọc tức phải nhập viện, lúc ấy anh mới bình tĩnh lại", Ôn Hành Viễn lấy giấy lau nước mắt cho cô, "Ôn Thị là do cha anh sáng lập ra, cũng là tâm huyết cả đời của cha anh, anh phải có trách nhiệm với nó. Cho nên cuối cùng, anh đã chọn tiếp quản nó".

Anh học thiết kế nội thất là bởi vì cô, là vì anh muốn có cùng chung sở thích với cô.

Si Nhan tựa vào lòng anh, áp mặt lên lồng ngực anh, nghe tiếng tim anh đập rộn ràng, cô cảm thấy mình đang lắng nghe âm thanh êm tai nhất thế giới, "Anh yêu thứ em yêu như thế không sợ đến cuối cùng đã trảng se cát sao?".

Ôn Hành Viễn khẽ vuốt ve mái tóc cô như đang cưng nựng một đứa trẻ, "Lúc em và cậu ta yêu nhau, anh đã từng nghĩ đến việc lùi một bước. Nhưng tình cảm không phải là hệ thống cung cấp nước, không thể mở đóng thoát mái. Thích một người rất dễ, nhưng muốn quên một người lại rất khó. Anh đã từng thử vô số lần, và lần nào cũng đều thất bại".

Tình cảm đậm sâu thế này, người đàn ông si tình thế này, vậy mà cô đã từng không cần anh. Ngay trong khoảnh khắc hiện tại, Si Nhan ý thức được rằng, cô không thể phụ lòng người đàn ông này được.

"Hành Viễn, cảm ơn anh đã yêu những thứ em yêu, cảm ơn mười năm kiên trì của anh, em cảm thấy rất hạnh phúc, niềm hạnh phúc trước giờ chưa từng có."

Ôn Hành Viễn hôn lên mái tóc đen nhánh của cô, "Anh thấy may mắn khi là người có thể khiến em hạnh phúc".

Giọng điệu của anh không khác là bao so với thường ngày, song vào tai Si Nhan, lại là sự thương yêu trí mạng, cô khẽ cười, nói một câu khiến Ôn Hành Viễn cảm động đến tận cùng, "Hành Viễn, chúng ta kết hôn đi!".

Xuất phát từ sự rụt rè của người con gái, lời này không nên do Si Nhan nói ra, nhưng cô lại cầu hôn anh một cách tự nhiên đến thế.

Không sai, là cô tiên phong đưa ra lời hứa cùng anh bên nhau trọn đời.

Si Nhan tin rằng, Ôn Hành Viễn là sự lựa chọn đúng đắn nhất của cô, là trận địa mà cô vĩnh viễn không thể thoát ra nổi.

Ôn Hành Viễn cũng tin rằng, bóng hình vốn cất giấu trong ký ức và trái tim của cô đã phai nhạt. Khóe môi anh nhướn lên thành một đường cong nhỏ, đôi mắt tĩnh lặng giống như hồ nước sâu đã tràn ngập ý cười, "Xét thấy em chủ động như thế, thôi thì anh đồng ý vậy".

Si Nhan nín khóc mỉm cười, nhắc tay đấm anh một cái, "Anh không cần phải quá miễn cưỡng đâu".

Chạng vạng tối, Ôn Hành Viễn dẫn Si Nhan trở về biệt thự nhà họ Ôn trong thành phố G. Mẹ anh vô cùng yêu quý Si Nhan, không hề bắt bẻ gì cô. Về phần Ôn Phi Văn, ông lại ít nhiều khiến Ôn Hành Viễn cảm thấy bất an.

Lần đầu gặp mặt, Si Nhan tỏ ra trầm tính và kiên định khi ngồi đối diện với cha của Ôn Hành Viễn trước sự ra hiệu của ông.

Ánh mắt của Ôn Phi Văn dừng trên khuôn mặt Si Nhan, lộ ra vài phần thăm dò và xem xét, sau đó quay về phía Ôn Hành Viễn, "Đi xem xem mẹ con có gì cần giúp đỡ không đi, cha và Nhan Nhan chơi ván cờ".

Đây là rõ ràng tỏ ý tách anh ra. Ôn Hành Viễn miễn cưỡng, "Cha?".

Song bị Ôn Phi Văn cắt ngang, "Còn không đi?".

Si Nhan nắm lấy tay Ôn Hành Viễn, tỏ ý an ủi, anh mới quay người rời khỏi phòng sách.

Tựa hồ không chú ý đến động tác nhỏ của họ, Ôn Phi Văn cúi đầu xếp quân cờ, "Cha cháu cũng thích chơi cờ?".

Si Nhan không hề chen tay vào, khẽ giọng đáp, "Cha cháu quen rồi ạ, thường ngày ông chơi để giết thời gian".

"Cùng chú chơi một ván nhé?", Ôn Phi Văn xếp quân cờ xong, ông ngẩng đầu hỏi cô, thấy Si Nhan gật đầu, ông cầm quân cờ lên đi trước một bước, "Hành Giao thường xuyên ở Mỹ, Hành Viễn lại không hay về nhà, trong nhà không có ai có thể chơi vài ván cờ với chú".

"Cháu không thạo chơi cờ lắm, chú Ôn đừng để cháu thua quá thảm ạ, không thì Hành Viễn lại chê cười cháu mất", Si Nhan mỉm cười, cầm quân cờ lên rồi đặt xuống.

"Hành Viễn nói cháu chơi cờ còn giỏi hơn cả anh trai cháu, thi thoảng còn có thể thắng cha cháu một ván", Ôn Phi Văn nói, đột nhiên đi một quân.

Mắt Si Nhan lóe sáng, lần đầu tiên cô phải đối mặt với phương thức xuất chiêu không theo thói thường xuyên của Ôn Phi Văn, ngẫm nghĩ một lát, cô quyết định xuất mã, "Cháu không có trình tự quy tắc, khiến người lão luyện như cha cháu không biết dùng cách gì để ứng đối".

Ôn Phi Văn lại ép sát quân cờ về bên cô, "Nghe nói Si Hạ thắng chức lên cục trưởng rồi phải không?".

Si Nhan thành thực trả lời, "Dạ vâng, anh cháu mới thắng chức từ trước Tết ạ. Anh ấy giống Hành Viễn, rất coi trọng sự nghiệp".

Ôn Phi Văn cười nhạt, "Lão Si có hai đứa con như các cháu, phúc phận quả thật vượt xa chú. Hai thằng ranh kia suốt ngày chỉ chọc tức chú".

Nhắc đến cặp song sinh nhà họ Ôn, Si Nhan cũng không nhịn được cười, "Anh cả than thiện và hài hước hơn Hành Viễn ạ".

Gương mặt Ôn Phi Văn lộ vẻ vui mừng, "Tính nó như vậy không chừng chặc, so ra thì Hành Văn khiến người ta yên tâm hơn, chỉ là tính tình có phần bướng bỉnh".

Theo Si Nhan thấy, tính Ôn Hành Viễn không phải bướng bỉnh, mà là cố chấp. Cô chỉ cười mà không nói gì thêm, chuyên tâm đánh cờ.

Nửa tiếng đồng hồ sau, khi Si Nhan ra khỏi phòng sách, Ôn Hành Viễn mang vẻ mặt căng thẳng nghênh đón cô, "Cha anh nói gì với em

vậy?".

"Anh tưởng rằng tôi muốn nói gì?", Ôn Phi Văn đứng ở cửa phòng sách, sầm mặt hỏi, "Còn sợ tôi ăn thịt vợ anh không bằng?".

Si Nhan khẽ cười, "Em thả chú Ôn một nước cờ".

Ôn Hành Viễn cuối cùng đã yên tâm, liên cười đùa với cô, "Cơm nước đã chuẩn bị xong xuôi, xin chỉ thị của quan lớn, đã có thể dung cơm chưa ạ?".

"Phê chuẩn!", mặt mày Ôn Phi Văn giãn ra, bước xuống tầng trước.

Trên bàn ăn, Ôn Hành Viễn đã tuyên bố tin hai người quyết định kết hôn, mẹ anh vui mừng đến độ suýt chút nữa thì bật khóc. Thế nhưng, khi bà nhìn thấy ngón tay trống không của Si Nhan thì tỏ thái độ không hài lòng, "Thiệt thòi cho Tiểu Nhan quá! Đồng ý lấy con rồi mà sao ngay cả nhẫn con cũng chưa chuẩn bị thế? Con cầu hôn kiểu gì vậy hả?".

Ôn Hành Viễn cười bất đắc dĩ, "Con còn chưa kịp cầu hôn cô ấy".

"Không cầu hôn mà dám tuyên bố kết hôn? Không sợ Tiểu Nhan từ chối à?", mẹ Ôn Hành Viễn mang vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trừng mắt với cậu con trai, "Tiểu Nhan à, Hành Viễn chưa từng yêu ai, không có kinh nghiệm, cháu đừng chấp nhận nó nhé!".

Si Nhan không biết phải trả lời như thế nào.

Ôn Hành Viễn nắm lấy tay cô dưới bàn ăn, "Mẹ anh nói đúng đấy, đừng chấp nhận với anh nhé, anh đang lần dò từng bước thôi".

Si Nhan nhéo mu bàn tay anh một cái.

Ôn Hành Viễn làm như thật, kêu "úi" một tiếng, "Em nhéo anh, anh đúng là đang lần dò thật mà".

Lời còn chưa dứt, hai vị phụ huynh của Ôn gia đã bật cười.

Động tác nhỏ bị phát hiện, sắc mặt ngượng ngùng của Si Nhan như rạng đỏ nơi chân trời.

Sau bữa ăn, Ôn Hành Viễn và Ôn Phi Văn vào phòng sách nói chuyện, Si Nhan cùng mẹ anh ngồi tán gẫu, hai người phụ nữ nói về chuyện ăn mặc rất hăng say, Si Nhan học thiết kế, có con mắt độc đáo, hai người trò chuyện rất hợp ý nhau.

Ôn Hành Viễn xuống tầng, trông thấy khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của hai người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời mình, lòng anh dậy lên niềm cảm động không thể nói thành lời, cảm giác dịu dàng đến tận cùng ấy, thậm chí còn có phần ướt át. Ngồi giữa hai người họ, anh quàng tay ôm lấy vai mẹ và người yêu, khẽ giọng nói câu, "Cảm ơn".

Mẹ Ôn đang cười, nói anh "Cậu con trai ngọc của tôi".

Si Nhan cũng cười, viền mắt hơi ướt chứng tỏ cô hiểu sự cảm động của Ôn Hành Viễn.

Hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy thôi, là khoảng khắc cảm động, là mẫu chuyện vụn vặt, là khi họ ở bên nhau.

Sau Tết, ngày cưới của Ôn Hành Viễn và Si Nhan đã được ấn định. Để bày tỏ thành ý, Ôn Phi Văn đích thân gọi điện cho Si Nhàn Minh, hẹn Tết Nguyên Tiêu hai bên thông gia sẽ gặp nhau tại nhà hàng Cò Trắng ở thành phố A. Ngày hôm ấy, ngoại trừ Ôn Hành Dao vừa quay lại Mỹ nên không thể tham dự ra, thì thành viên hai nhà Ôn, Si đều có mặt.

Ý của Ôn Phi Văn là, "Lão Si, nếu ông không có ý kiến gì, thì ngày cưới của hai đứa định vào tháng Sáu nhé?".

Nhìn Si Hạ, Si Nhan Minh khẽ cười, "Tiểu Nhan bướng bỉnh không hiểu chuyện, sau này còn phải nhờ bà thông gia lượng thứ cho con bé nhiều hơn".

Lời này của ông đương nhiên là bà tỏ sự đồng ý. Mẹ Ôn và Ôn Phi Văn nhìn nhau cười, "Đều là người một nhà, ông không cần phải khách khí thế đâu, tôi mong ngóng Tiểu Nhan về làm dâu từ lâu rồi", trong khi nói bà đã nắm lấy tay của Si Nhan, "Tiểu Nhan, sau này nếu như Hành Viễn bắt nạt con, có mẹ làm chỗ dựa cho con".

Một câu "mẹ" khiến Si Nhan cảm động không nói nên lời.

Ôn Hành Viễn nắm lấy tay phải của cô, ánh mắt chuyên chú và dịu dàng, "Vậy thì cứ định như thế đi ạ, chi tiết của buổi hôn lễ chúng ta sẽ bàn bạc sau nhé".

Si Nhan kìm nén cảm giác muốn khóc lại, khẽ gật đầu.

Ôn Hành Viễn cúi người, điềm nhiên hôn lên má cô.

Buổi tối đã kết thúc trong bầu không khí hòa hợp, sau khi tiễn bố mẹ về, Ôn Hành Viễn lái xe đến bên bờ sông.

Ngắm khuôn mặt nghiêng anh tuấn của anh, Si Nhan cười dịu dàng. Hôm nay là Tết Nguyên Tiêu, cũng là ngày lễ tình nhân, buổi sang trước khi ra ngoài cô còn giấu hộp chocolate dưới gối anh, vốn tưởng rằng anh bận nên quên, xem ra anh không chỉ nhớ, mà còn có sắp xếp của riêng mình.

Si Nhan chờ đợi.

Mười phút sau, xe dừng lại, Ôn Hành Viễn nắm lấy tay cô đi về phía bờ sông, "Từ lúc em nói 'em có thể' cho đến hiện tại, là những ngày hạnh phúc nhất trong ba mươi năm cuộc đời anh. Hạnh phúc đến độ, mỗi buổi

sáng tỉnh dậy, nhìn thấy em ngủ say giấc trong lòng, anh mới dám tin rằng tất cả đều là sự thật".

Dưới ánh đèn đường mờ tối, đôi mắt đen láy của người đàn ông sáng rực lạ thường. Si Nhan nghe thấy giọng nói trầm thấp, gợi cảm của anh, "Trong mười năm trước đây, anh chưa từng dám hy vọng xa vời rằng em sẽ dung chính tình yêu của em để đáp lại anh. Nhưng anh không thuyết phục nổi bản thân mình từ bỏ. Việc đáng tự hào nhất, đặc ý nhất mà anh đã làm trong cuộc đời này chính là thật lòng chiến đấu đến cùng, như vậy vẫn chưa đủ. Điều anh muốn là: Chúng ta tương nhu dĩ mật*, có nhau một đời. Anh mang ý nghĩ này theo mình khi cầu hôn em, hy vọng vào tuổi hoa giáp, chúng ta vẫn ở bên nhau".

(*:Nghĩa đen của thành ngữ là miêu tả tình cảnh của hai con cá sống trong một suối cạn nước, đã cùng bó buộc nhai để đáp đối sự sống cho nhau. Nghĩa bóng của thành ngữ là thân nhau như keo sơn, giúp đỡ lẫn nhau khi hoạn nạn.)

Nói đến đây, Ôn Hành Viễn đã quỳ một gối xuống, còn trên tay của anh không biết từ lúc nào đã có một chiếc nhẫn bạch kim, "Tiểu Nhan, lấy anh nhé!".

Cho dù ngày cưới đã định, anh vẫn cầu hôn cô một cách long trọng như thế, dù không có hoa tươi, nhẫn cũng không phải là nhẫn kim cương, chỉ có lời hứa vĩnh viễn sánh cùng trời đất, và một trái tim thật thà đã chờ đợi cô mười năm.

Như vậy là đủ rồi.

Xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động, đôi mắt Si Nhan dừng lại hồi lâu trên gương mặt anh tuần kia, trước mắt như một bộ phim hiện lên vô số hình ảnh, từ ngày đầu họ gặp gỡ, phút than quen, lúc bầu bạn, vẻ đẹp của tình yêu, từng chút một hiện lên rất rõ nét.

"Em may mắn làm sao, khi đời này đã có được tình yêu của anh", Si Nhan đưa tay ra đỡ tay của anh, nghẹn ngào, "Em bằng lòng cùng anh tay nắm tay đi trọn một đời, cho dù phong ba bão táp, cũng sẽ không xa rời, không đổi thay".

Không xa rời, không đổi thay. Đây là lời thề cảm động nhất mà Ôn Hành Viễn từng được nghe. Sóng bạc lấp lánh nơi đáy mắt anh, dưới ánh sao chứng nhân, anh chăm rãi đeo chiếc nhẫn đại diện cho lời hứa và sự vĩnh hằng vào ngón áp út của cô.

Sau đó, pháo hoa rợp trời.

Tựa hồ chỉ là một khoảnh khắc khiến thời gian chột sững lại, khoảng không đen như mực bỗng sáng ngời, từng đóa hoa với sắc màu rực rỡ hiện hiện giữa bầu trời, trong phút chốc chiếu sáng cả trời đêm, nhuộm đỏ cả phía chân trời xa xa. Si Nhan ngẩng đầu lên ngắm nhìn pháo hoa nở rộ xa hoa và chói mắt, xán lạn và rực rỡ. Một bông pháo hoa rớt xuống, lại có một đóa hoa mới nở rộ. Đóa hoa này tiếp nối đóa hoa khác, nở mãi không thôi, tạo nên bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp như "đèn hoa rực rỡ rợp trời đêm".

Tựa hồ như một giấc chiêm bao.

Trong ánh sáng của phào hoa, Si Nhan khẽ kiễng chân, hôn lên đôi môi anh.

Tất thảy mọi chuyện đều viên mãn đến độ "Cuộc đời đi tới đây, đã không còn cầu mong thêm gì nữa".

Trong khoảnh khắc này, khoảng cách sánh cùng trời đất, chỉ còn một bước chân.

Cùng lúc đó, Đường Nghị Phàm và Quý Nhã Ngưng tựa vào nhau ngồi trên bờ biển, bên tai là tiếng sóng biển ào ào đánh vào bãi cát, trước

mắt là bầu trời và muôn vàn vì sao rực rỡ điểm xuyết, lãng mạn đến độ khiến người ta quên cả thời gian.

"Nghị Phàm, ngày này của mỗi năm về sau, chúng ta sẽ cùng đi ngắm biển được không anh?", tình ý và sự chờ mong trong sáng mắt Quý Nhã Ngưng rõ nét như thế, khiến đôi mắt của Đường Nghị Phàm thoáng qua sắc hồng đào.

Sao có thể không được?

Đường Nghị Phàm ôm cô vào lòng, hôn cuồng nhiệt và triền miên lên cánh môi cô.

Quý Nhã Ngưng đắm chìm trong cạm bẫy mà anh bày bố, không hề hay biết, trong chiếc điện thoại mà anh điều chỉnh sang chế độ rung kia, có vô số cuộc gọi nhờ.

Là Trương Nghiên ở mãi tí thành phố A.

Cái tĩnh mịch của buổi đêm đã che lấp đi sự rầm rĩ của mọi góc ngách trong thành phố. Không phải ngày trước mới có cảnh ca múa mừng thái bình, trong thành phố phồn hoa, cũng có những nơi có thể thư giãn, hoặc để, mặc cho bạn chán chường. Ở nơi ấy, có người mua cơn say, có người trầm luân.

Trương Nghiên là một trong số đó. Cởi bỏ trang phục công sở, cô gối đầu lên cánh tay gục trên quầy bar, tay trái nâng ly rượu, tay phải cầm điện thoại, gọi hết cuộc này đến cuộc khác.

Đêm đen như thế này, cô không muốn ở một mình. Thế nhưng, người đàn ông mà cô nhớ nhung đang cùng người phụ nữ khác trải qua lễ tình nhân. Nói một cách chuẩn xác, không phải là người phụ nữ khác, mà là vợ của anh ta. Không sai, là người vợ yêu dấu của anh ta.

Trương Nghiên gần như đã quên, hành vi này của mình sẽ nhận được sự khinh bỉ và xem thường của người đời thế nào, còn người đàn ông kia có phải là sẽ chán ghét cô?

Thế nhưng, cô không khống chế nổi mình.

Đáng tiếc, sự kiên nhẫn của người đàn ông kia tốt hơn cô, cô gọi điện thoại cả một buổi tối, anh ta hoàn toàn không bắt máy.

Anh ta đang dùng phương thức này để nhắc nhở cô về sự kiên định đối với người vợ của mình sao?

Trương Nghiên cười, cười đến độ nước mắt rơi xuống, cô ngẩng đầu uống cạn ly rượu mạnh.

Bất chợt có một bàn tay nào đó đưa tấm giấy ăn cho cô. Cô tưởng rằng lại là đàn ông đến bắt chuyện, không muốn ngó ngang, nhưng rồi phát hiện là bàn tay người phụ nữ. Trương Nghiên ngược mắt lên nhìn, thấy Tạ Viễn Đằng đứng bên cạnh.

Cô có nghe nói đến chuyện của Tạ Viễn Đằng và Hàn Nặc, gặp nhau ở nơi này, vào giờ phút này, Trương Nghiên có cảm giác lạ lung, "Cùng uống được không?".

Tạ Viễn Đằng ngồi xuống trước quầy bar, gọi cùng một loại rượu với Trương Nghiên.

Âm thanh chạm ly bị tiếng nhạc lấn át, hai người phụ nữ uống cạn ba chén.

Họ uống vội vã.

Tạ Viễn Đằng ngẩng đầu lên, con người đen có vẻ mờ mịt, "Đứng trước tình yêu, người không có phẩm hạnh luôn là phụ nữ".

Bị nói trúng nỗi lòng, Trương Nghiên sửng sốt, sau đó cười vẻ tự giễu, "Tám năm kháng chiến đã thắng lợi, mười năm chờ đợi cũng đã đánh bại mọi tình đầu, cô có gì phải băn khoăn nữa?".

Đáy mắt Tạ Viễn Đằng gợn lên tia đăng chat, "Nếu như tôi có sự kiên trì bền bỉ, có lẽ cũng có thể thành công".

Trương Nghiên nheo mắt, "Thời đại hỗn loạn này, không có sự kiên nhẫn 'nước chảy đá mòn', nào có cơ hội thành công?".

Mười năm chờ đợi của Ôn Hành Viễn là nước chảy đá mòn, ba năm theo đuổi không từ bỏ của cô lại là không tự trọng. Đối với Hàn Nặc, Tạ Viễn Đằng không dám mơ tưởng thêm nữa. Thế nhưng, việc không hỏi không gặp không khó, còn những khó chịu và nhớ nhung phải cất dấu thế nào đây?.

Tạ Viễn Đằng lại cầm ly rượu lên.

Trương Nghiên và cô chạm ly, "Chưa chắc đã là sơn cùng thủy tận [1], cũng có khả năng là liễu ám hoa minh [2]?".

[1] Núi cùng nước tận, lâm vào cảnh tuyệt vọng.

[2] Chỉ mắt nhìn thấy tình huống không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.

Nhưng Tạ Viễn Đằng lại không cần sự cổ vũ và an ủi thế này thêm nữa, cô chỉ muốn dành chút tự tôn cuối cùng cho bản thân.

Cô đi ra khỏi quán bar đã là rạng sáng, Tạ Viễn Đằng như thể sức nhớ ra điều gì đó, cũng có lẽ là cân nhắc cách chọn lọc từ ngữ rất lâu, cuối cùng hỏi, "Có câu người xưa để lại cô đã từng nghe đến chưa?".

Trương Nghiên ý thức được ý tứ trong lời nói của Tạ Viễn Đăng, dùng ánh mắt để ra hiệu cho Tạ Viễn Đăng tiếp tục.

"Thà dờ bỏ mười ngôi chùa, còn hơn phá hoại một cuộc hôn nhân".

Mãi đến khi hình bóng Tạ Viễn Đăng khuất khỏi tầm mắt, Trương Nghiên vẫn đứng chôn chân tại chỗ.

Bên ngoài tí tách đổ cơn mưa đầu tiên của mùa xuân năm nay, lộp độp lộp độp tấp vào cửa sổ, âm thanh nhỏ song có tiết tấu. Si Nhan bị tiếng mưa đánh thức, Ôn Hành Viễn vẫn đang ngủ, mái tóc mềm mại xoa trên gối, tư thế nằm sắp chẳng khác gì đứa trẻ đang say giấc nồng.

Nghiêng đầu nhìn đồng hồ, đã bảy giờ, Si Nhan khẽ gọi anh, "Hành Viễn?".

Ôn Hành Viễn trả lời một câu mờ hồ, lật người quay lưng về phía cô.

Si Nhan áp người vào lưng anh, hôn lên bả vai phía sau của anh, "Muộn giờ đi làm rồi!".

"Mấy giờ rồi em?", Ôn Hành Viễn nắm lấy tay cô, gác lên bên hông anh.

Si Nhan dán mặt vào tấm lưng trần của anh, "Hơn bảy giờ rồi đấy, anh có muốn dậy không?".

"Ngủ thêm một lát nữa, sáng nay anh không đến công ty, đưa em đi kiểm tra sức khỏe", Ôn Hành Viễn vẫn không mở mắt, cất giọng uể oải và trầm khàn mê người.

"Vậy anh ngủ đi, một lát nữa em lại gọi anh."

Ôn Hành Viễn lật người ôm lấy cô, mãi đến khi tiếng thở đều đặn truyền đến, Si Nhan mới khoác áo rời giường.

Đến khi Si Nhan mua đồ ăn sáng về, Ôn Hành Viễn vẫn chưa tỉnh giấc. Thời gian này anh rất bận, vì hạng mục Kim Bích, vì chuẩn bị cho hôn lễ, số lần chạy đi chạy lại giữa thành phố A và thành phố G ngày càng nhiều, có thể gọi là "Người bay trên không".

Si Nhan ngồi bên giường, lặng lẽ ngắm nhìn anh. Ôn Hành Viễn ngủ rất say, tóc bị đè đến cong vênh, khuôn mặt ngang tang như đang hiện ra nụ cười lười biếng, vẻ mặt anh rất thỏa mãn. Sau đó, anh đột nhiên mở mắt ra, "Mỗi ngày tỉnh dậy đều có thể trông thấy nụ cười của em, thật hạnh phúc!".

Si Nhan nghiêng người hôn lên môi anh, "Mỗi ngày tỉnh giấc bên anh, mới là niềm hạnh phúc lớn nhất".

Ôn Hành Viễn lật bàn tay, bàn tay phải của Si Nhan và bàn tay trái của anh mười ngón tay đan vào nhau, mắt nhìn chăm chú vào cặp nhẫn đôi bạch kim trên ngón áp út, anh nói, "Niềm hạnh phúc như thế này, chính là mỗi ngày của chúng ta sau này".

Niềm hạnh phúc đó khiến người ta chờ mong biết bao.

Cơn mưa xuân đã gột rửa bụi bặm cả thành phố. Lúc này, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua kẽ lá mới hồi sinh chiếu vào góc phòng, Si Nhan nhìn từng tia nắng dịu êm, những dịu dàng và cảm động trong lòng gần như đã nhấn chìm cô.

Ôn Hành Viễn đưa Si Nhan đi kiểm tra sức khỏe toàn diện, sau khi thống nhất buổi tối gặp nhau ở Thượng Du, anh đưa cô đi uống cà phê cùng Quý Nhã Ngưng.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C6-3: Cuối cùng anh đã đợi được em (3)

Type: Jimangel

Bốn mươi phút sau, Quý Nhã Ngưng mới lững thững bước đến.

Qua cửa sổ nhìn thấy Quý Nhã Ngưng bước xuống từ taxi, Si Nhan tỏ vẻ khó hiểu, "Đường Nghị Phàm đâu, không phải anh ấy đưa cậu đến à?".

"Giờ chắc anh ấy đang ở công trường rồi", sắc mặt Quý Nhã Ngưng bình tĩnh, song cảm xúc phức tạp trong ánh mắt lại như ẩn như hiện, đợi người phục vụ bưng cà phê đến, cô mới thở dài một tiếng, "Sau Tết Nguyên Tiêu là bọn mình bận rộn đến độ gặp nhau cũng phải hẹn trước, thời gian Trương Nghiên gặp anh ấy còn nhiều hơn tớ".

Nhắc đến Trương Nghiên, Si Nhan bỗng nhớ đến lúc họ tụ tập ở Thượng Du hồi trước Tết, là Trương Nghiên lái xe đưa Đường Nghị Phàm đến muộn qua đó. Lúc đó, Đường Nghị Phàm giải thích xe của anh ta bị hỏng, họ tình cờ gặp nhau ở công trường.

Si Nhan có phần nhạy cảm, nhưng cô không biểu hiện ra ngoài, "Ô, ghen rồi à? Không phải là phong cách của cậu đâu. Được rồi, đừng bày ra vẻ mặt 'oán phụ' nữa, xấu lắm. Nào, cười một cái cho ông lớn xem nào". Vừa nói cô vừa ngả ngón nâng cằm Quý Nhã Ngưng.

Quý Nhã Ngưng gạt tay Si Nhan ra, "Nếu ông lớn trả tiền thì có thể suy nghĩ".

"Ông lớn không thu tiền của em đã là nể mặt bạn bè rồi", Si Nhan thu lại ý cười, "Có chuyện nghiêm túc nói với cậu đây".

Quý Nhã Ngưng hỏi lại, "Ngoại trừ Ôn Hành Viễn ra, cậu vẫn còn chuyện nghiêm túc khác nữa hả?".

Si Nhan làm ra vẻ hất cà phê vào Quý Nhã Ngưng, "Tính đến thời điểm hiện tại thì quả thực là chưa có", dưới ánh mắt trêu chọc của Quý Nhã Ngưng, cô đưa ra lời mời, "Tuần sau chúng tớ tổ chức lễ đính hôn, muốn mời cậu đến dự".

"Cái gì?", Quý Nhã Ngưng tưởng mình nghe nhầm, "Cậu và Ôn Hành Viễn sắp kết hôn rồi?".

Cuối cùng thì cũng khiến Quý Nhã Ngưng kinh ngạc một phen. Mục đích đã đạt được, Si Nhan ra vẻ đắc ý, "Cậu không nghe nhầm đâu".

Quý Nhã Ngưng bắt đầu tiêu hóa thông tin này, một giây sau, hai tay chuẩn xác gác lên chiếc cổ mềm mại của Si Nhan, giọng điệu tra hỏi tội phạm chất vấn, "Khai đúng sự thực, có phải phụng tử thành hôn (*) không? Có nửa câu dối trá, chờ xử đại hình!".

(*) Ý chỉ kết hôn vì đã mang bầu trước

Si Nhan cười mắng, "Trước khi ra khỏi nhà không uống thuốc hả, xin cậu đừng ngừng chữa bệnh nữa có được không?".

"Xem ra cậu bị Ôn tiên sinh 'ăn' mất rồi", Quý Nhã Ngưng buông lỏng tay, thấy Si Nhan dựng lông mày trợn mắt với cô, cười liếc mắt, "Ăn rồi thì làm sao? Được người đàn ông độc thân hoàng kim chung tình như thế 'ăn' là cái phúc, ai không phục thử tranh giành với tớ xem?".

Cùng với niềm hạnh phúc là sự mơ hồ về nỗi bất an, "Hình như nhanh quá thì phải, lòng tớ cảm thấy không yên".

"Thế mà nhanh á? Chậm chút nữa là Ôn tiên sinh bị cậu giày vò đến mức hy sinh thật đấy", giọng điệu của Quý Nhã Ngưng trở nên nghiêm túc, "Đừng ngốc nghếch nữa, Ôn Hành Viễn là người như thế nào, trên thế giới này anh ấy coi mình là người chung tình thứ hai thì không ai dám nhận thứ nhất. Anh ấy à, đúng thật là yêu cậu quá rồi, cậu thì tốt rồi, còn chiến tranh lạnh với người ta nữa".

"Không phải là tớ trách anh ấy mắng tớ, trong lòng tớ hiểu rằng đối là ai cũng không vui lòng khi tớ đi gặp Hàn Nặc, nhưng anh ấy lại nói hối hận vẫn còn kịp, anh ấy tưởng tớ đùa sao", Si Nhan cũng tủi thân, "Lúc đồng ý làm bạn gái của anh ấy, không phải là lấy anh ấy ra tạm thời lấp chỗ trống, nhưng anh ấy cơ bản không nghe tớ giải thích, cứ lải nhải một thôi một hồi".

Quý Nhã Ngưng hiểu, từ Si Hạ cho đến Hàn Nặc, hai người đàn ông thân với Si Nhan nhất đều cưng nựng và che chở cho cô, đột nhiên xuất hiện vật cản ngang chân, khó tránh được việc cô không thể chấp nhận, nhưng Quý Nhã Ngưng vẫn lấy thái độ của người ngoài cuộc tỉnh táo hơn để khuyên giải và an ủi, "Bởi vì anh ấy quá để tâm đến cậu, sợ không nắm giữ được trái tim cậu".

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang lời Quý Nhã Ngưng.

Là Đường Nghị Phàm gọi điện đến, nói mình phải tăng ca. Quý Nhã Ngưng thất vọng, "Vậy anh làm việc đi. Em và Nhan Nhan đang ở ngoài, xong việc em sẽ về thẳng nhà", kết thúc cuộc gọi, cô gần như thở dài nói, "Một tuần có năm ngày không thể về nhà ăn cơm".

Si Nhan an ủi, "Công trình đang ở vào thời kỳ quan trọng, cậu thông cảm cho anh ấy một chút. Ôn Hành Viễn cũng bận rộn quay mòng mòng, trước kia thấy anh ấy nhàn rồi, đều là giả vờ cả".

Quý Nhã Ngưng không tiếp lời, khẽ khuấy cà phê trong cốc, nặng trĩu nỗi lòng.

Si Nhan thấy tâm tình Quý Nhã Ngưng sa sút, bèn chuyển đề tài, "Cậu làm phù dâu cho tớ, hôm nào cùng đi thử lễ phục nhé".

Sự chú ý của Quý Nhã Ngưng quả nhiên được xê dịch, ngẩng đầu trừng mắt với Si Nhan, "Cậu điên rồi à, nào có ai để người đã kết hôn làm phù dâu? Ai bảo cậu lạc hậu như thế, tự nghĩ biện pháp đi, cách giải quyết bao giờ cũng nhiều hơn khó khăn".

"Nhưng tớ chỉ muốn để cậu làm thôi. Để bù đắp cho niềm tiếc nuối cậu không thể làm phù dâu cho tớ, lát nữa cậu thanh toán nhé!".

"Không, cậu mời!"

"Tại sao?"

"Bởi vì Ôn Hành Viễn là đại gia, cậu bắt buộc phải giúp anh ấy tiêu bớt lương bổng, nếu không sẽ móc meo, còn tớ tình nguyện giúp cậu".

Giúp cô? Được thôi, bạn tốt có quyền được vô lại.

Si Nhan không chỉ mời cà phê, mà còn giúp Quý Nhã Ngưng giải quyết luôn cả bữa tối.

Lúc đưa Quý Nhã Ngưng về nhà, đi ngang qua viện thiết kế, Si Nhan mắt sắc nhìn thấy xe của Đường Nghị Phàm đỗ trước cửa nhà hàng bên cạnh, còn người xuống xe cùng anh lại là Trương Nghiên.

Tăng ca về muộn? Trương Nghiên? Đầu óc Si Nhan bỗng chốc nổ ầm, chẳng hề nghĩ ngợi, cô nghiêng người tránh tầm mắt của Quý Nhã Ngưng, "Ngày mai tớ đưa cậu đi thử lễ phục!".

Quý Nhã Ngưng bị hành động bất thành lĩnh của Si Nhan dọa sợ giật nảy mình, "Lẽ phục gì chứ? Không phải đã nói tớ không thể làm phù dâu rồi sao?".

Ôn Hành Viễn đang lái xe cũng khó hiểu, "Tư duy của em nhảy đi đâu vậy hả, không phải là đang nói về chuyện mở văn phòng à?".

Từ trong gương chiếu hậu xác nhận Đường Nghị Phàm và Trương Nghiên đã vào nhà hàng, Si Nhan mới nói, "Vốn muốn thanh toán giúp cậu, thôi bỏ đi".

Quý Nhã Ngưng đẩy cô ra.

Ôn Hành Viễn nhảy cảm nhìn vào gương chiếu hậu, phát hiện thấy vẻ mặt của Si Nhan khẽ thay đổi.

Trở về nhà, không đợi Ôn Hành Viễn mở miệng hỏi, Si Nhan đã cướp lời trước, "Anh gọi điện thoại cho Trương Nghiên đi".

"Ai cơ?", Ôn Hành Viễn phản ứng lại, "Sao vậy?".

"Anh gọi đi, hỏi cô ta đang ở đâu?"

Chạm phải ánh mắt kiên trì của cô, Ôn Hành Viễn có dự cảm không lành.

Bấm số gọi đi, chẳng bao lâu Trương Nghiên đã bắt máy, giọng điệu cung kính, "Chào Tổng giám đốc Ôn ạ".

Ôn Hành Viễn dùng giọng điệu của cấp trên nói, "Thỏa thuận bổ sung của Nhiên Thăng đã làm xong chưa?".

"Đã sao chép xong, tôi hiệu chỉnh xong đã đặt lên bàn làm việc của sếp rồi ạ."

"Vẫn ở công ty tăng ca?"

Sau một thoáng do dự, bên kia tránh nặng tìm nhẹ trả lời, "Tôi đang chuẩn bị về rồi ạ".

Thế nhưng, trước khi ngắt kết nối, Ôn Hành Viễn lại nghe thấy một giọng đàn ông nói, "Cho tôi Mao Phong (*), cảm ơn".

(*) Một trong mười loại trà nổi tiếng nhất của Trung Quốc

Không rõ nét, nhưng bởi vì quá quen thuộc, Ôn Hành Viễn vẫn nghe ra, là Đường Nghị Phàm.

Ôn Hành Viễn thầm giật mình. Cúp máy xong, anh trầm lặng vài giây, một lát sau, dưới cái nhìn chăm chú của Si Nhan, liền hỏi, "Trước đó ở trên xe em đột nhiên thay đổi đề tài là vì nhìn thấy Đường Nghị Phàm và Trương Nghiên ở cùng nhau?".

Phỏng đoán trong lòng đã được chứng thực, Si Nhan quẳng túi xách xuống sofa cái "phịch", "Anh biết rồi sao?", giọng điệu chất vấn.

Ôn Hành Viễn đang do dự xem có nên nói cho Si Nhan biết, Đường Nghị Phàm và Trương Nghiên từng có tình cảm với nhau hay không. Dẫn đo hồi lâu, anh quyết định kể với cô, "Trong thời gian Nghị Phàm đi du học, có quen Trương Nghiên, cả hai đều từng mến mộ nhau, coi như người quen cũ".

Người quen cũ? Tình cũ khó quên sao? Si Nhan gần như giận tím mặt, "Cho nên trước kia anh đều giúp anh ấy che đậy?".

Đối với Đường Nghị Phàm, Ôn Hành Viễn có sự tin tưởng nhất định, "Họ cùng nhau phụ trách hạng mục Kim Bích, tiếp xúc thường ngày cũng là chuyện công việc bình thường. Về phần có gì đó khác thường không,

Tiểu Nhan, đó không phải là thứ người ngoài chúng ta dùng mắt để phán đoán".

Si Nhan một bước không nhường, "Lấy cớ tăng ca làm lời nói dối để đi hẹn hò cũng là hành vi công việc bình thường sao?", dứt lời cô bèn cầm điện thoại lên.

Ôn Hành Viễn giữ tay cô lại, ngăn cô gọi cho Quý Nhã Ngưng, "Em tùy ý gọi điện thoại cho Quý Nhã Ngưng như vậy, sẽ khiến sự tình càng thêm phức tạp".

"Nếu thật sự là chuyện công việc thường ngày, Đường Nghị Phàm nhất định sẽ giải thích", Si Nhan dùng lực hất tay Ôn Hành Viễn ra, bấm số gọi cho Quý Nhã Ngưng.

Điện thoại của Nhã Ngưng báo đang bận. Gọi lại lần nữa, vẫn máy bận.

Trước lúc cô quảng điện thoại đi, Ôn Hành Viễn lại một lần nữa khuyên nhủ, "Nghị Phàm và Trương Nghiên quả thực từng có tình cảm với nhau, nhưng quá khứ không phải là không thể tha thứ. Huống hồ trong tình huống này để Quý Nhã Ngưng biết, em bảo cô ấy phải nghĩ thế nào? Có thể lý trí suy xét sao? Cứ làm loạn lên để mọi người đều biết thế này, không bằng tạm thời giữ kín, làm rõ căn nguyên sự tình trước đã. Tiểu Nhan, nghe lời anh đi".

Si Nhan ném điện thoại vào ngực anh.

Ôn Hành Viễn không tránh, chỉ là khi điện thoại trượt xuống bèn đỡ lấy.

Cô trở nên trầm lặng. Đến khi Quý Nhã Ngưng gọi lại, tiếng chuông điện thoại đã phá vỡ cục diện căng thẳng.

Si Nhan hơi ngửa đầu, hít một hơi thật sâu.

Ôn Hành Viễn hiểu được sự kìm nén của cô, đưa điện thoại cho cô.

Sau khi nhận điện thoại, Quý Nhã Ngưng hỏi cô có chuyện gì, cô chần chờ vài giây, mới nói, "Lo cậu một mình ở nhà cô đơn, hỏi thăm cậu chút".

Quý Nhã Ngưng ở đầu dây bên kia cười nói, "Sao đột nhiên lại trọng bạn khinh sắc thế hả, làm tớ thụ sủng nhược kinh (*) đấy nhé", sau đó nói với cô Đường Nghị Phàm vừa gọi điện thoại về, nói đang trên đường về nhà, để Si Nhan yên tâm.

(*) Được yêu thương quá mà cảm thấy lo sợ

Tất cả mọi người đều biết quá khứ của Đường Nghị Phàm và Trương Nghiên, chỉ có người làm vợ là cô ấy lại không hề hay biết. Si Nhan rất buồn, buồn cho Quý Nhã Ngưng.

Quá khứ, tựa như dấu chân, in hằn trên đoạn đường lầy lội, mờ nhạt không dấu vết trên đoạn đường bằng phẳng. Si Nhan không rõ Trương Nghiên đối với Đường Nghị Phàm, là thuộc về ký ức đậm sâu hay dấu chân mờ nhạt. Nhưng có một điểm mà cô có thể xác định, quá khứ của họ, cùng lần tương phùng này, đã phát triển thành hiện tại.

Đây không phải là chuyện tốt.

Cuối cùng đêm đó, Si Nhan nói với Ôn Hành Viễn, "Bất luận là Trương Nghiên hay là ai khác, một khi đã đụng chạm đến hạnh phúc của Quý Nhã Ngưng, khiến cô ấy phải chịu tổn thương, em sẽ không tha thứ!".

Si Nhan bày tỏ thái độ rõ ràng, cô chắc chắn sẽ bảo vệ Quý Nhã Ngưng.

Ôn Hành Viễn cũng không đứng ngoài cuộc, sau khi Si Nhan ngủ say, anh và Đường Nghị Phàm có nói chuyện điện thoại, anh không vòng vo mà nói thẳng, "Tối nay cậu và Trương Nghiên ở bên nhau?".

"Ở bên nhau", ba chữ này nghe có vẻ mờ ám, lại tựa hồ rất trùng hợp, Đường Nghị Phàm là người thông minh, lập tức đoán ra đầu mối, "Cô ta hẹn gặp tôi, nói chuyện em gái cô ta đi du học, xin tôi giúp đỡ".

Giọng điệu của Ôn Hành Viễn mang theo khí thế bức người, "Chỉ như vậy thôi sao?".

Đường Nghị Phàm hơi sửng sốt, "Không phải cậu tưởng rằng tôi và cô ta tình cũ không rủ cũng đến đây chứ?".

"Tốt nhất là cậu đừng có suy nghĩ này."

"Ý gì vậy hả?"

"Tôi đang muốn nhắc nhở cậu đừng quên là bản thân là người đã có vợ. Hứa hẹn của cậu với Quý Nhã Ngưng, cậu phải có trách nhiệm."

"Ngoài cái này ra, tôi vẫn yêu cô ấy", có lẽ là bất mãn vì bị đổ oan, khẩu khí của Đường Nghị Phàm nghe có vẻ lạnh lùng hơn.

Ôn Hành Viễn như có điều suy nghĩ, "Vậy thì đừng có gây ra lời đồn đại linh tinh nữa, tránh gây hiểu lầm cho cô ấy".

Giọng điệu Đường Nghị Phàm cao ngạo, có vẻ là giận dữ, "Có gì đáng phải hiểu nhầm? Tôi và cô ta sớm đã là quá khứ rồi. Sao? Còn không cho ai có người yêu cũ hả?".

Trong thời đại thiếu thốn tình yêu chân thành này, có ai là không từng bị dán mác người cũ? Ôn Hành Viễn bình tĩnh lại, "Mấu chốt không phải là bạn gái cũ, mấu chốt nằm ở chỗ các cậu hiện giờ tiếp xúc công việc bình

thường, còn đang phát sinh mối quan hệ khác. Nếu cậu thu xếp ổn thỏa, vĩnh viễn không bị Quý Nhã Ngưng phát hiện, có lẽ hoàn toàn không thành vấn đề. Một khi sự việc bại lộ, Nghị Phàm, tôi lo rằng cậu không thể thanh minh nổi cho mình".

Đường Nghị Phàm trầm lặng nửa phút.

Dưới ánh đèn, khuôn mặt nghiêng của anh vô cùng trầm tĩnh và hoàn mỹ, Ôn Hành Viễn biết Đường Nghị Phàm đã hiểu vấn đề, "Tôi cho rằng cần phải điều Trương Nghiên đi".

Nét mặt Đường Nghị Phàm lộ ra vẻ châm biếm, "Điều động nhân sự Ôn Thị là do cậu quyết định, tôi không có quyền can thiệp", dứt lời bèn ngắt điện thoại.

Đây là cuộc điện thoại không vui vẻ nhất trong nhiều năm họ quen nhau. Thế nhưng, phản ứng có vẻ thẹn quá hóa giận của Đường Nghị Phàm, ngược lại khiến Ôn Hành Viễn yên tâm. Đáng tiếc, sự tin tưởng của anh trong mắt Si Nhan lại là dung túng và bảo vệ, Si Nhan giận đối với anh mãi đến trước ngày đính hôn.

Về phần Trương Nghiên, sau khi nhận được lệnh chuyển công tác, cô không hỏi nguyên nhân, mà dùng thái độ tuyệt đối phục tùng sự sắp xếp của phòng nhân sự công ty, cùng người phụ trách mới của hạng mục Kim Bích do Ôn Hành Viễn chỉ định tiến hành bàn giao công việc. Trong giai đoạn này, cô và Đường Nghị Phàm vẫn duy trì tiếp xúc công việc bình thường.

Thời gian lặng lẽ như dòng nước chảy, vào lúc công việc của Trương Nghiên đã sắp sửa bàn giao xong, ngày đính hôn của Ôn Hành Viễn và Si Nhan cũng đã tới.

Hôm ấy, khách sạn Đường Cung tráng lệ nhất trong thành phố G, vì là nơi tổ chức lễ đính hôn của Tổng Giám đốc điều hành đương nhiệm Ôn Thị

mà trở thành tiêu điểm quan tâm của giới truyền thông.

Chạng vạng tối, phòng tiệc tầng hai mươi hai của Đường Cung bắt đầu náo nhiệt, giới truyền thông nhận được lời mời tối dự, một phần vì muốn độc quyền trước tin tức có giá trị nhất này, mặt khác, sau Lý Hiểu Quân, họ cực kỳ hứng thú với người phụ nữ có thể thu phục được người đàn ông độc thân cấp kim cương thành phố G. Không ai khác, chính là Si Nhan, vị hôn thê của Ôn Hành Viễn.

Thế nhưng, buổi lễ đính hôn này không phải để thỏa mãn sự quan tâm của truyền thông đối với Si Nhan, mà là Ôn Hành Viễn muốn nhân danh tình yêu để dẫn người mà anh yêu thương đến điểm xuất phát, sau đó họ sẽ khoác lấy tay nhau hoàn thành đường chạy Marathon hôn nhân này.

Vì vậy, lễ đính hôn là lời hứa hẹn tình yêu đầu tiên mà họ dành cho nhau.

Đêm tối sau cơn mưa, tĩnh lặng và mát mẻ, ánh trăng chiếu vào khung cửa sổ, tôn lên vẻ tuấn lãng của người đàn ông ngồi trước đàn piano, khúc nhạc được diễn tấu từ ngón tay anh vọng lại mọi góc ngách trong phòng tiệc, khiến những người có mặt đều đắm chìm trong đó.

Ôn Hành Viễn ngồi trên bục, đôi bàn tay thon dài chơi bản "Canon" rất xuất thần, hoàn mỹ. Đôi mắt lấp lánh của Si Nhan dấy lên vẻ thán phục và kinh ngạc, cùng với tình ý đậm sâu trước giờ chưa từng biểu lộ.

Với tư cách là nữ chính của buổi tối ngày hôm nay, Si Nhan xuất hiện trong bộ lễ phục cúp ngực màu trắng sữa, mái tóc dài bồng bênh cuộn sóng được buộc hơi cao, cùng cây trâm cài tóc đính đá chói mắt, tùy ý lại không mất đi vẻ sang trọng xõa xuống đôi vai gầy, càng tôn lên vẻ quyến rũ, xinh đẹp của cô.

Vào lúc khúc dương cầm ru ru động lòng người sắp kết thúc, tiếng thán phục cùng tiếng vỗ tay như sấm lại một lần nữa vang lên. Ôn Hành Viễn

tao nhã đứng dậy, nở nụ cười dịu dàng với Si Nhan, ánh mắt chuyên chú và triền miên.

Đứng trên sân khấu, giọng nói trầm thấp hấp dẫn của người đàn ông vang trong không khí, "Buổi tối ngày hôm nay, đối với tôi mà nói, là ngày hạnh phúc nhất trong ba mươi năm cuộc đời. Trước tiên, tôi muốn nói lời cảm ơn với cha mẹ tôi", khẽ nghiêng người, nhìn về phía Ôn Phi Văn và bà Ôn dưới sân khấu, anh nói, "Cảm ơn cha mẹ đã để con có mặt trên cuộc đời này". Trong khi nói anh đã cúi người về phía hai người, "Sau đó tôi xin cảm ơn đến người thân của Si Nhan, cảm ơn mọi người đã phó thác viên ngọc quý này cho con", Ôn Hành Viễn lại cúi người thật thấp về phía Si Nhàn Minh và Si Hạ.

Trong phòng tiệc yên tĩnh, bỗng chốc tiếng vỗ tay vang lên như tiếng sấm, ai nấy đều cảm động trước tấm lòng của anh. Cả Si Nhàn Minh cũng bị câu "phó thác" của anh làm nhoèn mắt, cùng lúc đó, ông khẽ vỗ lên tay Si Nhan, mang theo sự vui mừng và quyến luyến.

Khoác lấy cánh tay cha, Si Nhan cố nuốt những giọt nước mắt đang chực rơi xuống, khẽ tựa đầu vào vai cha.

Lòng ai cũng có lúc rối như mớ bòng bong, cuối cùng lại bị niềm hạnh phúc khi có người yêu bạn ở bên nhấn chìm.

"Cuối cùng, tôi còn muốn cảm ơn một người, đó chính là vị hôn thê của tôi, Si Nhan", khi giọng nói của Ôn Hành Viễn lại một lần nữa vang lên, Si Hạ đã nắm lấy tay của Si Nhan từ tay của Si Nhàn Minh.

Trong tiếng nhạc động lòng người, Si Nhan khoác tay Si Hạ chậm rãi đi về phía Ôn Hành Viễn, còn trong đầu cô như thước phim quay chậm tái hiện lại từng chút một từ lúc hai người quen biết nhau đến lúc yêu thương nhau, đến khi trao nhau lời hẹn ước.

Cuối cùng, lệ ướt khóe mi.

Mười năm trước, chúng ta quen nhau. Mười năm sau, em yêu anh.

Cảm ơn mười năm, cảm ơn vì em có anh.

Nước mắt của Si Nhan đã thấm ướt trái tim Ôn Hành Viễn, anh tiến lên, nhận lấy tay của Si Nhan từ tay Si Hạ, "Cảm ơn vị hôn thê của tôi đã dừng cảm vì tôi. Tôi không biết cái được gọi là tốt nhất trên đời này rốt cuộc đẹp đến nhường nào, cũng không biết là sánh cùng trời đất là bao lâu, nhưng tôi nguyện lòng dốc hết khả năng mình có, mang đến hạnh phúc cho cô ấy", ánh mắt rạng ngời dừng trên khuôn mặt Si Nhan, anh tuyên bố với cả thế giới rằng, "Si Nhan, anh yêu em".

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào người đàn ông có thể hô mưa gọi gió trong giới bất động sản, vỗ tay cho tuyên ngôn tình yêu của anh. Sau đó, dưới sự chứng kiến của những người có mặt tại đó, Ôn Hành Viễn lấy ra tín vật đính ước của anh, một chiếc vòng đeo chân có khắc một từ tiếng Anh là "Love" bằng kim cương, đính thân đeo cho Si Nhan.

Cả phòng tiệc yên tĩnh không một tiếng động, ánh mắt Si Nhan nhìn anh đã lóng lánh nước.

Truyền thuyết kể lại rằng, nếu như tặng người mà mình yêu vòng đeo chân, không chỉ đời này có thể bên nhau, mà kiếp sau cũng sẽ được bên nhau. Đây chính là ý nghĩa mà sợi dây này ẩn chứa: Chốt chặt đời này, thắt chặt kiếp sau. Tâm ý này của anh khiến Si Nhan vô cùng cảm động. Cô đã yêu một Ôn Hành Viễn thế này, hơn nữa còn yêu anh sâu đậm.

Ôn Hành Viễn lấy tay lau nước mắt cho Si Nhan, giọng điệu trêu chọc hỏi, "Không phải là nhẫn, em có thất vọng không?".

Si Nhan lắc đầu.

Thế nhưng, động tác lắc đầu đơn giản này của cô lại hù dọa giới truyền thông. Vào lúc mọi người tưởng rằng cô lắc đầu là bày tỏ không

đồng ý, thì lại nhìn thấy cô ngưng khóc rồi nở nụ cười, sau đó sà vào lòng Ôn Hành Viễn.

Phải đến một lúc lâu sau, họ mới tách rời khỏi vòng ôm. Ôn Hành Viễn cúi đầu nhìn đôi chân ngọc ngà của Si Nhan, sợi dây chuyền càng tôn lên vẻ mềm mại, đáng yêu của cô. Anh nở nụ cười ấm áp, nhường mảy về phía khách quý bên dưới sân khấu, "Có thể thỏa mãn lòng hư vinh nho nhỏ của chồng em một chút, hôn anh ấy trước mặt mọi người không?".

Các vị khách quý khẽ bật cười thành tiếng trước sự hài hước của anh.

Trên khuôn mặt ửng hồng lộ ra nụ cười e thẹn, Si Nhan kiễng chân lên trong ánh mắt chờ đợi của mọi người.

Khóe miệng vô thức nhấc lên thành một độ cong đẹp mắt, Ôn Hành Viễn phối hợp cùng cô, hơi cúi đầu xuống.

Si Nhan đặt một nụ hôn khe khẽ lên khuôn mặt nhìn nghiêng anh tuấn của anh.

"Phịch" một tiếng, vào khoảnh khắc Ôn Hành Viễn mở chai rượu vang, phòng tiệc đã chậm rãi rơi xuống vô vàn cánh hoa hồng. Cánh hoa xoay vòng trên không rồi đáp xuống, tựa như một cơn mưa màu hồng đổ xuống bờ vai trắng nõn mảnh dẻ của cô, rơi xuống bên chân, cảm giác mềm mại tựa như đang đi giữa tầng mây.

Hạnh phúc mãnh liệt đến độ khiến người ta có cảm giác không chân thực.

Tay khẽ dùng lực, Ôn Hành Viễn ôm Si Nhan vào lòng, đồng thời cánh tay phải nhận ly rượu Ôn Hành Giao đưa, "Cảm ơn các vị đã đến tham gia buổi tiệc đính hôn của chúng tôi!", trong khi nói, ly rượu trong tay anh đã khẽ nâng cao.

Lời chúc phúc hóa thành tiếng vỗ tay, một hồi lâu vẫn còn chưa dứt.

Dàn nhạc đang diễn tấu bản Walz lãng mạn, các vị khách quý hiểu ý lui về phía sau, để mở đường cho cặp đôi này. Ôn Hành Viễn nắm lấy tay Si Nhan, dẫn cô vào giữa sảnh tiệc.

Cùng với tiếng nhạc uyển chuyển, Si Nhan kiễng chân lên, quay vòng, xoay người theo từng bước chân của anh trên sân, bộ lễ phục màu trắng sữa như mộng ảo ôm lấy đường cong mềm mại của cô, phối hợp với cảm xúc ngọt ngào trong lòng, hết như thiên sứ vui vẻ phiêu dạt một góc.

Người yêu gần trong gang tấc, tình yêu trước sau như một, tương nhu dĩ mật một đời.

Mười năm trời theo đuổi, cuối cùng đã đợi được em.

Buổi tiệc chính thức bắt đầu, sau khi một khúc nhạc qua đi, mọi người sôi nổi thay đổi bạn nhảy. Khi Si Hạ dắt Si Nhan đi, Ôn Hành Viễn nho nhã mời Quý Nhã Ngưng cùng nhảy.

Do hạng mục Kim Bích đột nhiên xảy ra vấn đề nên Đường Nghị Phàm bị muộn chuyển bay, Ôn Hành Viễn bày tỏ sự áy náy của mình, "Gần đây đã khiến Nghị Phàm phải làm cu li, vất vả cho em rồi, Nhã Ngưng".

"Ủng hộ công việc của anh ấy là bổn phận của em, sao có thể nói là vất vả?", Quý Nhã Ngưng cười chân thành, "Ngược lại là anh đó, nhất định phải mãi đối tốt với Nhan Nhan thế này nhé, nếu không, em sẽ không khách sáo với anh đâu".

Còn lấy thân phận bạn tốt ra cảnh cáo anh cơ đấy, Ôn Hành Viễn tỏ vẻ buồn cười, "Nói thử xem, không khách sáo thế nào?".

Quý Nhã Ngưng cười rạng rỡ, nhướn đôi mày thanh tú, "Cái này thì em phải giữ bí mật, đến lúc đó khiến anh trở tay không kịp".

Ôn Hành Viễn tỏ vẻ suy tư, "Xem ra anh phải cẩn thận hành sự rồi, ngoài Si Hạ ra, còn thêm một người giám sát anh gắt gao nữa".

Quý Nhã Ngưng bị dáng vẻ của anh chọc cười, thế nhưng ánh mắt lại ngập tràn vẻ tán thưởng, "Nhan Nhan chọn anh là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời này của cậu ấy".

Ôn Hành Viễn cười khiêm tốn, "Cô ấy có thể yêu anh, mới là phúc phận lớn nhất cả đời này của anh".

Bởi vì, anh ôm ấp ý nghĩ không xa rời, luôn kiên định để chờ đợi cô ấy, chỉ vì có một ngày có thể ở bên nhau, cho đến tuổi hoa giáp vẫn nói câu anh yêu em. Anh có lòng ích kỷ, anh cần cả một đời của cô ấy.

Như hiểu được tâm ý của anh, Quý Nhã Ngưng chúc mừng chân thành, "Mười năm chờ đợi, đổi lại một đời đồng cam cộng khổ. Ôn Hành Viễn, anh là người thắng cuộc".

Có một người vợ như em, Đường Nghị Phàm sao không phải là người thắng cuộc? Thế nhưng, có được mới chỉ là bắt đầu, ở bên nhau đến cùng mới là kết cục. Ôn Hành Viễn bỗng nhiên nảy sinh lòng áy náy từ tận đáy lòng, bởi suy nghĩ không chu toàn của anh, đã vô tình tạo cho Trương Nghiên và Đường Nghị Phàm cơ hội trùng phùng, khiến hôn nhân của Quý Nhã Ngưng rơi vào tình thế nguy hiểm.

Nói nguy hiểm là có vẻ hơi sớm, cũng có thể là buồn lo vô cớ, thế nhưng, sự lo lắng của Si Nhan không phải là không có lý. Bởi vì ohc nhạy cảm nhận ra được, khi đối diện với Đường Nghị Phàm, tận sâu trong ánh mắt Trương Nghiên thấm đượm tình ý nồng đậm. Đối với Đường Nghị Phàm, Trương Nghiên quả thực vẫn quyến luyến.

Ôn Hành Viễn hiểu được sự lo lắng và âu sầu của Si Nhan trong thời gian này.

Thế nhưng, cái Si Nhan cần, không phải là sự thông cảm của anh, mà là lòng chung thủy của Đường Nghị Phàm đối với Quý Nhã Ngưng. Cho nên khi Đường Nghị Phàm thông dong bước đến, Si Nhan xin ý kiến của Ôn Hành Viễn, "Em có thể mời Đường Nghị Phàm nhảy một điệu không?".

Đường Nghị Phàm thụ sủng nhược kinh, "Có thể được nữ chính trong buổi tối ngày hôm nay mời, tại hạ thật vinh hạnh. Lão đại, không vấn đề gì chứ?", giống như là sợ Ôn Hành Viễn nổi cơn ghen, Đường Nghị Phàm như cười như không xin ý kiến.

Biết rõ ý của Si Nhan không phải chuyện khiêu vũ, Ôn Hành Viễn không lo lắng cô sẽ lỡ mãng kích động Đường Nghị Phàm, độ lượng bày tỏ, "Tùy hai người thôi".

Đường Nghị Phàm nho nhã đưa tay về phía Si Nhan, "Hân hạnh được mời chị dâu".

Si Nhan đi theo Đường Nghị Phàm đến sân nhảy.

Quý Nhã Ngưng vừa kết thúc một điệu, lúc cùng với An Tử Vi vừa quen biết rời khỏi sân nhảy thì đi lướt qua họ.

Si Nhan tinh nghịch chớp mắt, "Mượn dùng một lát, lát nữa tớ sẽ hoàn trả".

Quý Nhã Ngưng chỉ cười mà không nói, cùng An Tử Vi sóng vai lướt qua, lúc quay đầu, vừa khéo nhìn thấy Đường Nghị Phàm nhìn về phía mình, nở nụ cười đầm ấm, cô khẽ gật đầu.

Si Nhan nhìn thấy hành động của họ, cảm thấy buồn vì Quý Nhã Ngưng vẫn chưa biết sự tình, giọng điệu lơ đãng lộ ra vẻ chất vấn, "Anh và Trương Nghiên đi cùng chuyến bay tới đây?".

Nhắc đến Trương Nghiê, Đường Nghi Phàm rất nhạy cảm, "Còn có cả Lý Trình nữa".

Lý Trình là người phụ trách mới của hạng mục Kim Bích mà Ôn Hành Viễn điều tới để tiếp nhận công việc của Trương Nghiê. Hạng mục xảy ra vấn đề, Trương Nghiê với vai trò là người phụ trách giai đoạn đầu tiên, cùng Lý Trình xử lý công việc quả thực là hợp lý, không thể bắt bẻ.

Thế nhưng, Đường Nghi Phàm vội vàng thanh minh thế này lại khiến Si Nhan nghĩ ngợi, "Tóm lại là anh và Trương Nghiê đi cùng nhau".

Nói trúng tim đen anh ta một cách sắc bén, khó tránh khiến đối phương không hài lòng, sắc mặt Đường Nghi Phàm khẽ thay đổi, "Chị dâu có gì cứ nói thẳng".

"Em vốn dĩ không muốn vòng vo", trong bầu không khí ngập tràn tiếng nhạc, Si Nhan nhìn thẳng vào mắt Đường Nghi Phàm, "Quá khứ là trải nghiệm mà mỗi người đều có, không phải là sai lầm, càng không có gì không thể tha thứ, ví dụ anh và Trương Nghiê là người quen cũ. Nếu như sự trùng phùng của hai người để Nhã Ngưng biết, có lẽ sẽ không có cuộc nói chuyện của chúng ta ngày hôm nay".

Sắc mặt của Đường Nghi Phàm rất khó coi, nhưng anh không cắt ngang lời Si Nhan.

"Em hy vọng chỉ là hiểu nhầm. Thế nhưng...", nhớ lại vừa rồi Đường Nghi Phàm và Trương Nghiê một trước một sau đến buổi tiệc, và ánh mắt liên tục nhìn qua bên này của Trương Nghiê, Si Nhan nói thẳng, "Đừng nói anh không cảm nhận được, có người có dụng tâm khác. Anh đã kết hôn, vậy nên cho dù hành vi của cô ta xuất phát từ tình yêu, thì vẫn được định sẵn là sai lầm. Anh không chỉ là chồng của một người phụ nữ, mà còn là trụ cột của một gia đình, anh lấy sự im lặng làm sự cự tuyệt, có lẽ cô ta lại thấy đó là ững thuận ngầm".

Sự ưng thuận ngầm mờ ám giữa nam và nữ, luôn là sự dung túng.

Từng chữ cô nhả tựa ngọc trai, Đường Nghị Phàm không có lời nào chống đỡ.

Sự im lặng vào lúc nào càng kiểm chứng cho sự phỏng đoán của Si Nhan, cô dẫn lại nỗi buồn trong lòng để nói tiếp, "Biết đàn ông vì sao có thói quen dùng tay trái ôm phụ nữ không?".

Đường Nghị Phàm dùng ánh mắt hỏi vì sao.

"Bởi vì tay trái gần kề tim", dừng một lát, Si Nhan phối hợp với bước nhảy của anh, quay người, "Truyện thuyết kể rằng, Thượng đế hồi đầu đã rút ra một chiếc xương sườn từ ngực trái của đàn ông, còn người phụ nữ mà anh ta yêu thương, chính là chiếc xương sườn bị rút đi ấy. Chỉ khi gặp được người yêu được định trước trong cuộc đời, người đàn ông mới hoàn chỉnh và khỏe mạnh, còn người phụ nữ, mới có thể được hạnh phúc".

Từng tưởng rằng cô là chiếc xương sườn của Hàn Nặc, sau những quay vòng của cuộc sống, mới phát hiện ra rằng, chiếc xương sườn ở ngực Ôn Hành Viễn bị Thượng đế rút đi kia mới là cô. Cho nên, cô thích ghé sát vào ngực anh, thích lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực của anh. Cảm giác ấm áp đấy, bởi tình yêu mà nảy sinh.

Trước khi bản nhạc kết thúc, Si Nhan nói, "Mong anh suy nghĩ nghiêm túc xem Nhã Ngưng có phải là chiếc xương sườn kia của anh hay không. Nếu phải, xin anh trân trọng cô ấy. Nếu không phải, xin hãy giảm sự tổn thương đối với cô ấy xuống mức thấp nhất".

Lời đề nghị của Si Nhan rất nhẹ nhàng, hoàn toàn khác với thái độ hùng hổ ép người lúc đầu.

Si Nhan quá rõ ràng, bất luận cô và Quý Nhã Ngưng có thân thiết đến đâu, cho dù có thể cảm nhận được nỗi đau của Quý Nhã Ngưng, thì cô cũng

không có cách nào chịu đựng thay bạn mình. Thế nên, kết cục tốt nhất chính là tất thảy chỉ là hiểu lầm.

Cái Si Nhan yêu cầu không hề quá đáng, cô chỉ mong Quý Nhã Ngưng hạnh phúc.

Theo ánh mắt của cô, Đường Nghị Phàm nhìn về phía Trương Nghiên. Trương Nghiên cũng đang nhìn về bên họ, chạm vào ánh mắt anh, anh rõ ràng nhìn thấy một tia ngạc nhiên mừng rỡ thoáng qua trong mắt Trương Nghiên, sau đó, cô ta khẽ cúi đầu, giả vờ lơ đãng nhấp một ngụm rượu trong ly.

Đường Nghị Phàm không có cách nào phủ nhận ý tứ đằng sau cái nhìn ngạc nhiên mừng rỡ kia.

Đến khi buổi tiệc kết thúc, Si Nhan vẫn rầu rĩ không vui. Ôn Hành Viễn không vội khuyên giải cô, chỉ là sau khi về nhà anh mới nói, "Trước kia không phải là em nghĩ nhiều, Trương Nghiên quả thực có ý nối lại tình xưa. Thế nhưng, anh đã nói chuyện với Đường Nghị Phàm, tình yêu cậu ấy dành cho Quý Nhã Ngưng chưa từng thay đổi. Có lẽ Đường Nghị Phàm giải quyết chuyện này chưa đủ quyết đoán, thế nhưng, đừng phủ nhận tâm ý của cậu ấy".

Si Nhan khó nén được vẻ mặt mệt mỏi, "Em không phủ nhận anh ấy yêu Nhã Ngưng. Thế nhưng, nếu không phải là duy nhất, yêu nhất thì có gì phải thiết tha?".

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C7-1: Không thể không có em (1)

Type: Phùng Hà Trang

Giấc mơ trong cuộc đời này của anh, ngoài cưới em ra, đều đã thực hiện được. Mười năm chờ đợi, anh không muốn có thêm một giây nuối tiếc nào nữa. Lời hứa luôn ở bên cạnh em, anh sẽ làm được. Cho nên, giả thiết không có anh này, không được thành lập.

Sau buổi tiệc đính hôn là đến ngày Kim Bích nghiệm thu giai đoạn hai.

Buổi sáng hôm ấy, Ôn Hành Viễn xuất hiện đúng giờ ở tòa cao ốc tập đoàn Ôn Thị.

Lúc đi ngang qua bàn thư ký, anh dặn dò, "Bảo Trương Nghiên đến văn phòng của tôi".

Năm phút sau, tiếng gõ cửa vang lên.

Ôn Hành Viễn cúi đầu ký duyệt giấy tờ, giọng nói nghiêm túc, "Mời vào".

Trương Nghiên đứng trước bàn làm việc, "Chào Tổng giám đốc Ôn ạ".

Ôn Hành Viễn ký tên của mình lên giấy tờ, mới gác tay xuống bàn, ý bảo cô ngồi xuống.

"Thời gian này vất vả cho cô rồi", Ôn Hành Viễn ngẩng đầu nhìn Trương Nghiên, giọng nói có vẻ lạnh nhạt, "Tôi đã thông báo với phòng

nhân sự, thăng một cấp cho cô, hôm nay cô về thành phố A xử lý xong công việc còn dang dở, ngày mai quay lại trụ sở chính chuẩn bị thủ tục đi bồi dưỡng ở New York".

Trương Nghiên sững người, bỗng nhiên nhớ lại buổi tiệc đính hôn, trước khi Si Nhan rời đi có nhìn về phía cô như có điều suy nghĩ, sức hiểu ra điều gì đó, cô nở nụ cười tự giễu, không phản bác lại.

Ôn Hành Viễn dựa vào ghế tựa rộng rãi, hai bàn tay nắm lại đặt lên bàn, ánh mắt thâm trầm, "Danh sách đi Mỹ đào tạo vào tuần sau đã có, ý của tôi là để cô đi".

Đối với Trương Nghiên, Ôn Hành Viễn luôn coi trọng cô ta. Bất luận là năng lực xử lý công việc, hay là cách đối nhân xử thế, Trương Nghiên đều không có gì để người ta bắt bẻ. Điều càng khiến anh tán thưởng, chính là so với những nhân viên nữ khác trong công ty, cô luôn tỏ ra thông minh khi duy trì khoảng cách hợp lý với anh, không cho người khác bất kỳ cơ hội đàm tiếu nào. Dựa vào sự coi trọng của Trương Nghiên đối với công việc này, cô ta ắt hẳn sẽ không vứt bỏ cơ hội đi Mỹ bồi dưỡng.

Trương Nghiên cười gượng, nhưng trong lòng hiểu rõ, không phải là Ôn Hành Viễn đang trưng cầu ý kiến của cô, mà là thông báo cho cô quyết định không dễ thay đổi này. Giữa tiếp nhận và từ chức, cô lựa chọn về đầu, "Cảm ơn Tổng Giám đốc Ôn ạ!".

Những ngày này, Cục Xây dựng, Cục Giám sát chất lượng, cùng với lãnh đạo thành phố sẽ tới công trình Kim Bích tiến hành nghiệm thu giai đoạn hai. Sau khi xử lý xong công việc ở công ty, Ôn Hành Viễn cùng Si Nhan và Trương Nghiên đến sân bay.

Vừa xuống máy bay, Si Hạ đã gọi điện thoại tới, Ôn Hành Viễn nhìn đồng hồ, "Vẫn kịp, trong vòng nửa tiếng nữa tôi sẽ tới".

Si Nhan thấy anh nhẩn ga, sợ chậm trễ chuyện của anh, "Anh cứ đi thẳng đến công trường đi, đừng đi đường vòng đưa em về nữa".

"Chúng ta đến bệnh viện lấy kết quả kiểm tra trước đã", tối qua Cao Các, các người vừa ra nước ngoài du học, đã gọi điện chúc mừng Ôn Hành Viễn đính hôn. Sau đó mới nhớ ra, họ chưa đến bệnh viện lấy kết quả kiểm tra sức khỏe của Si Nhan.

"Bệnh viện và công trường ở hai hướng khác nhau, nửa tiếng nữa quá gấp, bên kia không thể chậm trễ, anh cứ đến đó trước đã, kết quả ngày mai đến lấy sau", để tránh Ôn Hành Viễn tưởng rằng cô còn đang tức giận về việc tranh cãi trước đó, Si Nhan cười, "Em về nhà đợi anh, tối qua không ngủ ngon, vừa khéo có thể ngủ bù một giấc".

Thời gian quả thật có phần gấp gáp, Ôn Hành Viễn búng vào chóp mũi cô, "VẬY ĐƯỢC, em tự mình bắt xe về nhé, anh xử lý công việc xong sẽ quay về".

Si Nhan gật đầu, "Anh lái xe chậm một chút".

"Anh biết rồi", khéo môi Ôn Hành Viễn thấp thoáng ý cười dịu dàng, bắt taxi cho cô xong, anh mới cùng Trương Nghiên đến công trường.

Trên công trường, Ôn Hành Viễn và Đường Nghị Phàm lần lượt giới thiệu về tiến độ công trình cho Si Hạ và lãnh đạo thành phố. Trương Nghiên như có điều suy nghĩ bước đến bên phải Đường Nghị Phàm. Quý Nhã Ngưng cầm bản vẽ, giọng nói trong trẻo báo cáo với An Tử Vi, người phụ trách phòng giám sát chất lượng, "Kết cấu của tòa nhà này đã hoàn thành, tòa nhà chung cư đều thi công dựa theo thiết kế này".

An Tử Vi cười càng tươi, "Phương diện kết cấu đương nhiên không có vấn đề, lần này chủ yếu chúng tôi đến để nắm bắt qua về tiến độ công trình".

Đường Nghị Phàm cố ý đi chậm bước chân đến bên Quý Nhã Ngưng, giọng nói nhàn nhạt, "Kế hoạch công trình kỳ một sẽ hoàn thành vào tháng Năm năm sau. Với tiến độ hiện tại mà nói, có thể bảo đảm thời hạn công trình", lần An Tử Vi cùng Quý Nhã Ngưng cùng khiêu vũ trong lễ đính hôn của Ôn Hành Viễn, Đường Nghị Phàm gần như có thể khẳng định, viện thiết kế chỉ định Quý Nhã Ngưng đến đây trợ giúp nghiệm thu là có liên quan đến An Tử Vi, giọng điệu của anh tỏ ra lạnh lùng.

Dường như không phát hiện ra Đường Nghị Phàm cố ý, An Tử Vi vẫn hòa nhã, "Thời hạn công trình phải đảm bảo, chất lượng càng không thể xảy ra vấn đề gì, Tổng Giám đốc Đường phải vất vả rồi".

Đường Nghị Phàm đưa tay ra đỡ Quý Nhã Ngưng, để cô tránh khỏi khoảng đất gập ghềnh, "Xin Trưởng phòng An cứ yên tâm".

Động tác nhỏ này đã lọt vào mắt An Tử Vi, ánh mắt của anh ta dừng trên khuôn mặt mỉm cười của Quý Nhã Ngưng, sau đó chuyển đi chỗ khác.

Lúc này, điện thoại của Đường Nghị Phàm vang lên, có lẽ là chuyện công việc, anh đứng xa vài bước để nghe điện.

An Tử Vi nhìn Quý Nhã Ngưng, "Mời cô Quý tiếp tục".

Bên này, Quý Nhã Ngưng tiếp tục giới thiệu về công việc có liên quan đến phương diện thiết kế, bên kia Phó thị trưởng Lương tình ý sâu xa nói, "Tiểu Ôn à, đây là công trình tiêu biểu của thành phố chúng ta, ngoài việc hoàn thành công trình đúng thời hạn, phương diện chất lượng và an toàn cậu cũng phải quản lý gắt gao, đặc biệt là vấn đề an toàn, không thể có nửa điểm sơ suất, mạng người rất quan trọng".

Ôn Hành Viễn tỏ vẻ nghiêm túc, đôi mắt lóe lên tia quả cảm và quyết đoán, "Phó thị trưởng Lương xin cứ yên tâm ạ, ngoài việc nghiêm túc tuân thủ quy tắc an toàn thi công ra, Ôn Thị còn phái chuyên gia đến theo sát toàn bộ quá trình thi công, đảm bảo an toàn tuyệt đối".

Phó thị trưởng Lương cười nhìn Si Hạ, "Cục trưởng Si của chúng ta rất quan tâm đến hạng mục này, lúc họp còn nhiều lần bảo đảm với tôi tuyệt đối không có vấn đề gì, cậu phải giữ thể diện cho cậu ta, đây là mảnh đất đầu tiên được quy hoạch sau khi cậu ta lên chức cục trưởng đấy!".

Nhìn Ôn Hành Viễn, Si Hạ cười ôn hòa, "Đây là hạng mục do Phó thị trưởng đích thân ký phê duyệt, một mình tôi không làm được gì ạ".

Phó thị trưởng Lương cười nói, "Nhìn cậu ta kìa, đang cố chứng minh quan hệ trong sạch đấy!".

Thế nhưng, bầu không khí hòa hợp bỗng bị một tiếng thét cắt ngang.

"Mau tránh ra, dây cáp cần cầu bị đứt rồi!"

Mọi người nhìn về phía tiếng hét vang lên, thì nhìn thấy trên cao vô số tấm sắt rơi thẳng xuống.

Người phản ứng nhanh nhất là Đường Nghị Phàm, "Nhã Ngưng, mau tránh ra", anh vừa hét vừa chạy về phía Quý Nhã Ngưng, thế nhưng một giây sau, lại bị một lực đột ngột ào tới, ngã sấp xuống đất.

Quý Nhã Ngưng nghe thấy thế bèn quay đầu, vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng một bóng người quen thuộc từ phía sau bổ nhào vào người Đường Nghị Phàm.

Lúc này, một tấm sắt đang từ trên đỉnh đầu cô rơi xuống, Quý Nhã Ngưng cứng đờ tại chỗ, quên cả tránh né.

Thình lình xảy ra... tim như bị dao cứa.

"Mau tránh ra!".

"Quý Nhã Ngưng!"

Vào lúc tất cả mọi người không kịp đề phòng, giọng nói của Ôn Hành Viễn và An Tử Vi cùng lúc vang lên, không có thời gian phản ứng, Quý Nhã Ngưng đã được người ta ôm lăn lộn trên đất. Trong lúc kinh hãi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì tiếng đồ vật rơi xuống đất âm âm vang lên, chấn động màng nhĩ, cùng lúc đó, cơ thể truyền đến cơn đau đốn giầy xéo tâm can, trước mắt Quý Nhã Ngưng đen đặc, mất đi cảm giác.

Từ trong hoảng hồn định thần lại, Đường Nghị Phàm trở mình bò dậy. An Tử Vi, người vừa lao đến chỗ Quý Nhã Ngưng do đứng ở khoảng cách an toàn nên đã bình yên vô sự. Về phần Ôn Hành Viễn và Quý Nhã Ngưng, họ nằm bất động ở đó, không rõ máu chảy ra từ ai, chỉ thấy xung quanh hai người trong chớp mắt đã hình thành nên vũng máu kinh hoàng.

Dốc sức hất tay Trương Nghiên ra, Đường Nghị Phàm như điên xông đến bên Quý Nhã Ngưng, run rẩy ôm cô vào lòng, "Nhã Ngưng, Nhã Ngưng, em tỉnh lại đi...", giọng anh đã nghẹn ngào.

Hai mắt Quý Nhã Ngưng nhắm nghiền, làn da băng lạnh khiến người ta không cảm nhận được nhiệt độ cơ thể.

Con tim bỗng chốc bị nỗi sợ hãi xâm chiếm, Đường Nghị Phàm hoảng loạn cởi áo ngoài của mình ra bọc cô lại, gọi cô bằng giọng nói vỡ vụn, "Nhã Ngưng, Nhã Ngưng, em tỉnh lại đi, xe cấp cứu, gọi xe cấp cứu!".

Trong anh là sự bất lực trước giờ chưa từng có.

Bên kia, Si Hạ đã định thần lại, anh đẩy Phó thị trưởng Lương sang một bên, bò dậy chạy đến bên Ôn Hành Viễn. Ánh mắt chạm phải vết máu loang lổ, hai tay Si Hạ cứng đờ trên không, dường như không dám dịch chuyển nửa cơ thể bị tẩm sắt đập vào của Ôn Hành Viễn.

"Hành Viễn, Hành Viễn...", Si Hạ vừa gọi vừa cởi áo khoác ngoài ra, định dùng áo để cầm máu vết thương trên cơ thể của Ôn Hành Viễn.

Thế nhưng chỉ uống công.

Máu liên tục chảy ra từ cơ thể Ôn Hành Viễn, chẳng mấy chốc đã thấm đầm áo khoác của Si Hạ.

Không bận tâm đến hình tượng của mình, Si Hạ gào thét về phía những người vây xem xung quanh, "Gọi xe cấp cứu, nhanh lên!". Anh nhận lấy áo không biết là ai đưa cho, hoảng loạn cầm máu cho Ôn Hành Viễn.

An Tử Vi là người đầu tiên bình tĩnh lại, vội vàng bấm số điện thoại gọi xe cấp cứu.

Trong thời gian chờ đợi, Si Hạ nắm chặt lấy tay phải của Ôn Hành Viễn, cho dù đã gắng sức kìm nén, lúc mở miệng giọng vẫn khàn khàn, "Hành Viễn, cậu phải gắng gượng lên, cậu không thể xảy ra chuyện gì được, Tiểu Nhan đang đợi cậu về nhà, Hành Viễn...".

Đáp lại anh, chỉ là vết thương không ngừng chảy máu và khuôn mặt ngày càng tái nhợt của Ôn Hành Viễn.

Mắt Si Hạ đã đỏ.

Tựa hồ bị một mũi tên sắc nhọn đâm vào tim, ngực Đường Nghị Phàm đau đớn đến độ gần như nghẹt thở.

Chẳng bao lâu sau đã có ba chiếc xe cấp cứu đến, nhân viên y tế vội vàng xuống xe, Trương Nghiên khôi phục lại ý thức dẫn họ tới bên Ôn Hành Viễn và Quý Nhã Ngưng, sơ cứu khẩn cấp cho họ trước. Nhân viên của hai xe còn lại vội vàng đi về phía những người bị thương khác.

Lúc công trường đang hỗn loạn, lơ mơ nghe thấy tiếng khóc và tiếng gào thét. Ngoại trừ Ôn Hành Viễn và Quý Nhã Ngưng ra, hiện trường còn có rất nhiều người bị thương, hình như còn có người tử vong.

Sự cố lần này rất nghiêm trọng.

Cầm máu xong, Ôn Hành Viễn và Quý Nhã Ngưng được cấp tốc đưa lên xe cứu thương. Suốt dọc đường, xe liên tục nháy đèn tín hiệu đỏ, trong âm thanh chói tai, giành giật từng giây để chạy đua với thời gian, độ sức với tử thần.

Bên ngoài phòng cấp cứu trong bệnh viện, Si Hạ run rẩy quờ điện thoại, sau thoáng chần chừ, anh bấm số gọi cho Si Nhan. Đường Nghị Phàm vốn đứng bên cạnh anh, lúc nghe thấy anh nói mấy chữ, "đang trong phòng cấp cứu", liền ngã khụy xuống sàn.

Sau khi đầu óc trống rỗng và tê dại một hồi lâu, sự cố tái hiện lại trước mắt Si Hạ, khoảnh khắc Trương Nghiên bổ nhào vào Đường Nghị Phàm, khoảnh khắc Ôn Hành Viễn ôm lấy Quý Nhã Ngưng ngã nhào xuống, hai người máu me đầy người...từng cảnh, từng cảnh, nỗi đau xuyên qua tim anh.

Không biết bao lâu, đèn trong phòng cấp cứu cuối cùng đã tắt.

Là Quý Nhã Ngưng được đẩy ra.

Đường Nghị Phàm liền đứng bật dậy, bổ nhào về phía bác sĩ, "Vợ tôi thế nào rồi?", giọng anh run rẩy.

"Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm", bác sĩ thở dài, "Đáng tiếc là không giữ được đứa bé, chúng tôi thành thật xin lỗi".

"Đứa bé?", sau thần thờ là đau đớn, Đường Nghị Phàm ngã nhào xuống, "Anh nói là, không còn nữa?".

Bác sĩ an ủi, "Hai người vẫn còn trẻ, còn có cơ hội".

Đường Nghị Phàm ngửa cổ nhìn lên trời.

Tiếng bước chân vội vã đã phá vỡ sự yên lặng, Si Nhan mặt túa đầy mồ hôi chạy đến.

"Tiểu Nhan", vào lúc cô té ngã, Si Hạ đã đưa tay ra ôm lấy cơ thể run rẩy của cô vào lòng.

Nắm chặt lấy cánh tay Si Hạ, Si Nhan nghẹn ngào hỏi, "Hành Viễn đâu? Anh ấy thế nào rồi? Chuyện gì xảy ra vậy anh?".

Sợ cô không chịu đựng nổi, Si Hạ áp gáy cô vào ngực mình, cố gắng để giọng nói và giọng điệu của mình không có khác biệt quá lớn, "Hành Viễn bị tẩm sắt làm bị thương ở chân, đang phẫu thuật".

"Tẩm sắt?", Si Nhan ngược đôi mắt đong đầy nước, ánh mắt chạm đến vết máu trước ngực Si Hạ, lòng đứt từng đoạn, "Không thể nào. Anh ấy vừa nói để em về nhà đợi anh ấy, sao có thể bị thương được? Anh lừa em, anh lừa em, hãy nói với em đây không phải là sự thật, người ở bên trong không phải là anh ấy, không phải là anh ấy!".

"Tiểu Nhan, em bình tĩnh nghe anh nói đã", Si Hạ ôm chặt lấy cơ thể của cô, gần như là hét lên, "Chỉ là bị trầy xước, là trầy xước, tin anh đi, sẽ không có chuyện gì đâu, sẽ không có chuyện gì đâu!".

Nhưng không có cách nào khiến Si Nhan bình tĩnh lại.

Cô đã hoàn toàn mất đi sự tự chủ, vừa gọi tên của Ôn Hành Viễn vừa vùng vẫy đòi xông vào phòng phẫu thuật.

Bị y tá vừa ra khỏi phòng phẫu thuật ngăn lại, "Ai là người nhà của bệnh nhân?".

Đúng lúc Ôn Hành Dao chạy tới, anh xông đến trước mặt y tá nói, "Tôi là anh trai cậu ấy. Em trai tôi thế nào rồi?".

"Bệnh nhân mất máu quá nhiều, phải truyền máu ngay lập tức, nhưng kho máu của bệnh viện đang thiếu nhóm máu A".

"Lấy của tôi, tôi thuộc nhóm máu A", Si Hạ buông Si Nhan ra, cởi cúc tay áo.

Y tá chú ý tới vết thương trên cánh tay anh, chau mày, "Vết thương trên cánh tay anh phải được xử lý ngay lập tức!".

Si Hạ đâu để tâm được đến bản thân, "Cứ lấy máu trước đã, cứu người quan trọng hơn".

"Lấy của tôi trước đã", Ôn Hành Dao xắn ống tay áo lên, quay đầu nhìn về phía Si Hạ, "Cậu đi băng bó vết thương đi".

"Chút vết thương này không chết người được", sự bình tĩnh của Si Hạ đã sắp cạn kiệt, lạnh lùng nói, "Tận dụng thời gian".

Y tá không chậm trễ thêm nữa, "Cả hai đi theo tôi vậy".

Ôn Hành Dao và Si Hạ bước theo sau cô y tá. Tiếp đó, dưới sự dẫn dắt của viện trưởng, có thêm hai bác sĩ vội vàng vào phòng phẫu thuật. Sau đó, xung quanh khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

Đêm đen trở nên dài lê thê, nhìn chăm chăm vào đèn phẫu thuật đang sáng, lòng Si Nhan ngày càng lạnh.

Ký ức như chiếc ổ ghi đĩa cũ kỹ, không chịu sự khống chế mà quay chậm về mười năm quen nhau.

Năm mười bảy tuổi, cô đang đi xe đạp thì bất cẩn ngã xuống bên đường, là Ôn Hành Viễn đỡ cô dậy. Khi cánh tay mạnh mẽ của anh ôm cô vào lòng, hơi thở nam tính đặc trưng của anh phả vào mặt cô, người Si Nhan cứng đờ quên cả phản ứng.

Ngoại trừ Si Nhàn Minh và Si Hạ ra, Ôn Hành Viễn là người đàn ông đầu tiên ôm cô.

Sinh nhật năm mười tám tuổi, anh tới đúng hẹn, đeo chiếc vòng bạch kim tinh xảo lên cổ tay mảnh dẻ của cô, cúi người hôn lên trán cô, "Sinh nhật vui vẻ, công chúa nhỏ".

Đó là sau khi cô thành niên, lần đầu tiên tiếp nhận nụ hôn của một người đàn ông.

Cùng tháng cùng năm, anh ra nước ngoài. Trong lúc tiễn Ôn Hành Viễn ra sân bay, Si Hạ vì tránh một chiếc xe đối diện đã buộc phải phanh gấp. Vào khoảnh khắc ấy, Ôn Hành Viễn ngồi ở hàng ghế phía sau bèn nghiêng người ôm cô vào lòng. Khi cánh môi mỏng của anh bất chợt lướt qua đôi môi mềm mại của cô, sự rung động đột ngột khiến cô bối rối không thôi.

Đó là nụ hôn đầu của cô, thật bất ngờ khi nó lại dành cho anh.

Tháng Chín năm đó, cô bước vào cánh cổng trường đại học, cuối năm thì quen Hàn Nặc. Anh tuần tú chừng chạc, hai người sa vào bể tình, tựa hồ bắt đầu từ lúc đó, hình bóng anh dần phai mờ trong cuộc sống của cô.

Mùa hạ năm thứ hai anh quay về, rồi lại đi. Đối với người đang trong gian đoạn yêu đương nồng nhiệt như cô mà nói, không hề nhìn thấy những vụn vỡ trong đôi mắt anh, còn anh, lại khắc sâu nụ cười hạnh phúc của cô trong lòng.

Năm hai mươi hai tuổi, khi biến cố thành linh xảy ra, anh trở về nước ngay trong đêm. Khi cô khóc đến cùng kiệt, mê mết thiếp đi trong lòng anh, cô lại một lần nữa bỏ qua thâm tình, bịn rịn trong đôi mắt anh.

Năm hai mươi sáu tuổi, cô sống lại nỗi đau đớn, bước ra khỏi bóng đen của việc thất tình, toàn tâm giao phó bản thân, từ thân thể đến trái tim

cho anh, không hề giữ lại bất cứ điều gì.

Thấm thoát mười năm vội vã qua đi, cho dù anh không phải là người đầu tiên mà cô yêu, song cô vẫn cùng anh chia sẻ quá nhiều lần đầu tiên trong cuộc đời. Mãi đến thời khắc này, cuối cùng cô mới phát hiện ra rằng, thì ra, vẫn luôn là anh.

Nước mắt cạn khô, Si Nhan nhắm mắt lại, chỉ mong anh bình an.

Bình an là được.

Đêm chậm rãi trôi qua trong cơn giày vò. Trời tờ mờ sáng, Ôn Phi Văn từ thành phố G chạy tới. Biết được tiến triển cuộc phẫu thuật từ chỗ viện trưởng, sắc mặt ông trở nên u sầu. Đến khi nhìn thấy Si Nhan tiều tụy, ông mới buông tiếng thở dài nặng nề.

Đợi thêm gần hai tiếng đồng hồ nữa, đèn trong phòng phẫu thuật cuối cùng đã tắt. Trong thoáng chốc, không biết là ai hỏi một câu "Ôn Hành Viễn thế nào rồi?", sau đó là câu trả lời của bác sĩ, "Vạn hạnh trong bất hạnh, cuộc phẫu thuật thành công, bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm. Thế nhưng, hiện giờ cậu ấy cần nghỉ ngơi, nếu không có vấn đề gì, buổi tối sẽ tỉnh lại", giọng bác sĩ như trút được gánh nặng.

Thoát khỏi nguy hiểm? Con tim căng thẳng bỗng nhiên như rạn nứt, chân Si Nhan mềm nhũn, ngã quỵ xuống nền.

Si Hạ phản ứng đầu tiên, nhưng trước khi anh đưa tay ra, Hàn Nặc đột nhiên xuất hiện, kịp thời ôm lấy cơ thể đang trượt xuống của Si Nhan. Khi Hàn Nặc ôm Si Nhan vào phòng bệnh, Ôn Phi Văn và Ôn Hành Dao đồng thời thay đổi sắc mặt.

Không kịp giải thích gì, Si Hạ liền đuổi theo hai người họ. May mà Si Nhan chỉ là căng thẳng quá mức và mệt mỏi nên mới ngất xỉu, không có vấn đề gì. Trên ghế dài ngoài phòng bệnh, Si Hạ hỏi, "Cậu đến từ lâu rồi?".

Hàn Nặc không nhìn anh, rút thuốc ra muốn châm, nhưng bởi bàn tay run mà mãi không bật được lửa, cuối cùng dứt khoát quăng thuốc và bật lửa xuống nền, "Lúc xảy ra chuyện, là tôi đưa cô ấy đến".

Cả đêm anh đều có mặt. Si Hạ chau mày, "Tiểu Nhan và Hành Viễn đính hôn ngày hôm qua rồi".

"Tôi biết", truyền thông đưa tin ùn ùn, muốn giả vờ không biết cũng không được.

Hàn Nặc trầm lặng thoáng chốc, sau đó đứng dậy, "Nếu như họ đã không có chuyện gì, vậy tôi đi trước đây".

"Hàn Nặc", Si Hạ gọi giật anh lại.

Hàn Nặc dừng bước nhưng không ngoảnh đầu lại.

"Sự việc lần này...", Si Hạ dừng một lát, tựa hồ như đang lựa chọn câu từ, "Có phải là có liên quan đến ông ta hay không?".

"Ông ta" ở đây ám chỉ ai, trong lòng Hàn Nặc biết rõ. Anh không trả lời vào trọng tâm câu hỏi, "Thiên Dụ là sản nghiệp mà cha tôi dựng lên, tôi sẽ không để nó bị hủy hoại trong tay người khác".

Si Hạ hiểu lập trường của Hàn Nặc, "Có gì cần giúp đỡ, cậu cứ nói".

Hàn Nặc quay người, ánh nắng ấm áp buổi sớm mai chiếu xuống khuôn mặt với những đường nét rõ ràng của anh, Si Hạ nhìn thấy sự trầm tĩnh và phức tạp trong nét mặt cậu ta, giống như lời nói của anh, ý tứ khó hiểu, "Trước kia tôi tưởng rằng chỉ là cạnh tranh lợi ích đơn thuần, sau này mới phát hiện ra không đơn giản như vậy. Song, tôi không giữ lại đường lui cho bản thân. Nếu chẳng may không cẩn thận động đến Nhan Nhan, Si Hạ, xin anh đừng trách tôi. Còn cả Ôn Hành Viễn, xin anh hãy nhắc nhở anh ta,

dựa vào tình yêu của anh ta đối với Nhan Nhan, xin nhất định phải tin tưởng cô ấy".

Hàn Nặc dùng liên tiếp ba chữ "xin", khiến Si Hạ không có cách nào thốt lên được một câu trách cứ, cho dù điều anh không hi vọng nhất, chính là kéo Si Nhan vào cuộc chiến của đàn ông.

Biết rõ sự lo lắng của Si Hạ, Hàn Nặc bày tỏ, "Tôi sẽ cố gắng tránh né để không làm liên lụy đến Nhan Nhan".

Đáng tiếc, không phải tất cả mọi việc đều có thể thay đổi theo ý muốn của con người.

Đạo lý thuận theo tình thế, ai cũng hiểu.

Ánh chiều tà buổi chạng vang xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng bệnh, cảm giác ấm áp và mùi nước khử trùng hòa quyện vào nhau, khiến cho phòng bệnh trắng toát không còn trống trải, yên tĩnh như nó vốn có nữa.

Si Nhan choàng tỉnh giấc, đợi nhìn rõ bóng người trước giường bệnh là Quý Nhã Ngưng, cô cất giọng hỏi, "Ôn Hành Viễn đâu?".

Quý Nhã Ngưng nắm lấy tay cô, nói đúng sự thật, "Anh ấy đã thoát khỏi cơn nguy kịch rồi, đang ở phòng bệnh bên cạnh".

Si Nhan nở nụ cười yếu ớt, "Cậu vẫn ổn chứ? Có bị thương không?", tối qua quá cấp bách, khi nghe Si Hạ nói Ôn Hành Viễn vì cứu Quý Nhã Ngưng mà bị thương, cô đã quên hết tất cả.

Quý Nhã Ngưng biết giờ phút này nên mỉm cười đối diện với Si Nhan, nhưng nước mắt đã bán đứng tâm tình của cô, "Tớ rất xin lỗi, nếu như không phải vì cứu tớ, Ôn Hành Viễn sẽ không bị thương, càng không dọa cậu sợ thành ra thế này".

Là bạn tốt của nhau, Si Nhan nhạy cảm cảm nhận được, ngoại trừ áy náy ra, Quý Nhã Ngưng đau lòng nhiều hơn.

Bởi vì người cứu cô không phải là Đường Nghị Phàm sao? Hoặc là, có liên quan đến Trương Nghiên?

Nhưng lúc này không thích hợp để truy hỏi đến cùng.

Si Nhan rồi dựa vào đầu giường, chìa tay ra cốc vào đầu Quý Nhã Ngưng, "Nói lời ngốc nghếch gì vậy, nếu như anh ấy dám chỉ lo cho bản thân mình, tớ sẽ không cần anh ấy nữa". Vuốt ve mái tóc của Quý Nhã Ngưng như dỗ dành con nít, Si Nhan nói, "Sợ quá phải không? Xoa xoa tay đi, sẽ không sợ nữa".

Buồn bã trong lòng Quý Nhã Ngưng không phải vài câu an ủi là có thể vổ về, đặc biệt là trước mặt Si Nhan, cô hoàn toàn không thể khống chế nổi mình, cũng không thể che đậy nổi nỗi đau. Nước mắt lã chã rơi, cô đưa tay ra ôm lấy Si Nhan, "Nhan Nhan, tớ...".

Không nói lên lời.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C7-2: Không thể không có em (2)

Type: Di Di

Si Nhan ý thức được sự lo lắng của mình đã trở thành hiện thực.

Đưa tay ra ôm lấy Quý Nhã Ngưng, Si Nhan khích lệ, "Mọi người đều bình an vô sự, đã là kết quả tốt nhất rồi. Không có gì quan trọng hơn mạng sống cả. Nghe lời tớ đi, đừng nghĩ ngợi gì nữa, đừng nói gì, cũng đừng làm gì cả. Cậu hãy cho bản thân, cũng cho người khác một cơ hội hòa hoãn, được không?".

Quý Nhã Ngưng nói "được". Ngoài ra, cô cũng không biết phải ứng phó thế nào với biến cố tình yêu này.

Mọi thứ quá đột ngột.

Cố gắng để cảm xúc của mình ổn định, Quý Nhã Ngưng buông tay, "Mau đi thăm Ôn Hành Viễn đi, anh ấy tình đã tìm cậu rồi. Chúng tớ không dám nói cậu bị ngắt, sợ anh ấy lo lắng, chỉ nói cậu về nhà lấy giúp anh ấy ít quần áo".

Vừa nghe Ôn Hành Viễn đã tỉnh, hốc mắt Si Nhan bỗng nóng rần, nước mắt suýt chút nữa trào ra, chẳng để tâm đến chuyện đầu choáng váng, cô xốc chân xuống giường, "Anh ấy tỉnh rồi à, tớ đi thăm anh ấy".

Quý Nhã Ngưng vội vàng đỡ lấy cô, "Cậu đi chậm thôi".

Không thể chậm nổi, Si Nhan gần như xông thẳng vào phòng bệnh bên cạnh.

Bác sĩ vừa làm kiểm tra cho Ôn Hành Viễn xong, xác nhận không có gì bất thường, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Ôn Phi Văn nhìn thấy Si Nhan đẩy cửa bước vào, sắc mặt có phần thay đổi, nhưng không biểu hiện qua lời nói, chỉ căn dặn y tá chăm sóc Ôn Hành Viễn ổn thỏa, bèn cùng Ôn Hành Dao và Si Hạ rời khỏi phòng bệnh.

Có không gian riêng tư, Si Nhan lại đứng ở cửa.

Ôn Hành Viễn không thể chịu nổi dáng vẻ nước mắt giàn giụa của cô, thấy vậy anh vội chọc cô, "Còn không lại đây? Sợ à? Không nghe thấy bác sĩ bảo anh tàn phế à?".

Nước mắt cố nén lại chảy xuống, Si Nhan khóc lóc cảnh cáo, "Ôn Hành Viễn, anh còn dám nói linh tinh nữa, em sẽ hủy hôn!".

"Em dám!", Ôn Hành Viễn thu lại nụ cười, định giáo huấn cô, nhưng đôi mắt đau đớn. Anh đau đớn rên rỉ một tiếng, "Nhìn điệu bộ ngốc nghếch của em, anh tưởng mình tiêu rồi cơ. Còn đứng đó làm gì nữa, qua đây hôn anh một cái để đè nén sự kinh hãi nào, sợ chết khiếp rồi".

Đâu chỉ có mình anh sợ hãi. Si Nhan xông đến ôm lấy cổ anh, ghé vào lồng ngực anh òa khóc, "Anh dọa chết em rồi, nếu như không có anh, em biết phải làm sao?".

Nước mắt của cô và những lời nói quan tâm còn hữu hiệu hơn cả thuốc tê, Ôn Hành Viễn cảm thấy đôi mắt mình hình như không còn quá đau nữa, khẽ vỗ lên lưng cô, anh dịu dàng an ủi, "Giấc mơ trong cuộc đời này của anh, anh không muốn có thêm một giây tiếc nuối nào nữa. Lời hứa sẽ luôn ở bên cạnh em, anh sẽ làm được. Cho nên, giả thiết không có anh này, không được thành lập".

Thế nhưng, sinh mệnh vô thường, trước mặt vận mệnh, lời hứa hẹn trở nên nhỏ bé và không chịu nổi sự đả kích.

Ôn Hành Viễn may mắn, có thể sống sót sau tai nạn.

Để cô khóc một hồi lâu, Ôn Hành Viễn mới nói tiếp, "Bảo bối, mặc dù anh rất thích em sà vào lòng anh thế này, nhưng mà, có thể cho anh uống chút nước trước không?".

Si Nhan nghe thấy thế lập tức ngừng khóc, rót nước cho anh, chu đáo đưa ống hút đến bên miệng anh, thấy anh chau mày, lòng đau khôn tả, "Chân đau lắm à anh?".

Ôn Hành Viễn uống nước xong, mới giờ tỉnh con nít trả lời cô. "Vừa rồi người đông anh ngại không nói, sao không tiêm cho anh mũi giảm đau, không phải là bị đập chết thì cũng là đau chết".

Si Nhan hận không thể đánh anh mấy cái cho hả giận, "Anh thử nói linh tinh lần nữa xem?".

Ôn Hành Viễn đáng thương đưa tay về phía cô, đáng vẻ "quả thật là rất đau".

Thấy trán anh lấm tấm mồ hôi, Si Nhan xoa đầu anh, "Thuốc giảm đau không thể tiêm nhiều, quá liều sẽ không có lợi cho việc phục hồi sức khỏe, đau anh cứ nói, em ở đây với anh, được không?".

Ôn Hành Viễn cũng không muốn làm cô khóc, giọng điệu bõn cợt nói, "Chút đau này anh vẫn chịu được, ngược lại là em ấy, khóc đến sưng húp cả mắt lên rồi kìa, xấu chết đi được".

"Em còn chưa chê anh bị hủy dung nhan đâu, anh còn moi móc khuyết điểm của em!"

"Có moi móc thế chứ moi móc nữa anh cũng chỉ yêu mình em thôi!"

"Anh chỉ được cái dẻo miệng!"

"Ai bảo em khiến anh yêu chứ!"

Si Nhan nghiêng người hôn lên đôi môi khô khốc của anh.

Ôn Hành Viễn nhoẻn miệng cười.

Sau khi biết tin, Si Nhan Minh cũng chạy đến bệnh viện, Ôn Hành Viễn vừa gặp cha vợ đại nhân, chẳng để tâm đến cái chân đau, gượng ngồi dậy nói chuyện với ông. Si Nhan thấy anh bướng bỉnh khoe sức, tức tối trừng mắt với anh.

Lý Hiếu Quân cũng đến thăm Ôn Hành Viễn, cô giống như một người bạn xuất hiện và hỏi han, vẫn tỏ ra kiêu ngạo như ngày đầu, "Bên ngân hàng không cần lo lắng, cha sẽ xử lý. Anh cứ yên tâm dưỡng thương là được rồi, coi như nghỉ phép".

Ngoài mặt thì lời nói này dường như là không có gì, song nếu nghiền ngẫm kỹ, câu "cha sẽ xử lý" lại như ẩn chứa đôi phần mờ ám. Đến Si Nhan cũng không nhịn được nổi máu ghen, nói, "Rốt cuộc là cha anh, hay là cha của hai người? Sao nghe có vẻ giống như là đang ra chiến thư với em vậy?".

Ôn Hành Viễn phá lên cười thích thú, "Vậy em có ứng chiến không hả?".

Si Nhan vừa giúp anh mát-xa chân vừa trả lời một cách bình tĩnh, "Lực sát thương của em là do tình yêu của anh quyết định, có cần thiết phải liều một mất một còn với cô ta trên chiến trường không?".

Ôn Hành Viễn ôm lấy cô, "Ở bên anh, đã hiểu được câu lạt mềm buộc chặt rồi cơ đấy!".

Tránh chỗ chân đau của anh, cô bổ nhào vào anh, cười nói, "Không có được không phải là thảm nhất, không giữ được mới là trò cười. Đối với anh chàng đẹp trai có quá nhiều người ngấp nghé như anh, không dùng chút sách lược sao có thể giữ được anh chứ?".

Ôn Hành Viễn cười vui vẻ, hiển nhiên rất hưởng thụ cái ôm của cô.

Cảnh tượng hai người làm loạn vừa khéo bị Trương Tử Lương, người vừa đặc biệt từ thành cổ chạy đến thăm người bệnh, bắt gặp, anh đứng ở cửa phòng bệnh bốn cột, "Có phải là tôi cần tránh đi một chút không?".

Si Nhan đỡ Ôn Hành Viễn ngồi dậy, "Sao anh lại đến đây vậy?".

Trương Tử Lương đi đến bên giường, giơ tay dấm vào vai Ôn Hành Viễn. "Xem ra đây gọi là ở hiền gặp lành. Thế nào rồi, vẫn chịu nổi chứ?".

Ôn Hành Viễn cất giọng bất đắc dĩ, "Vẫn ổn. Chỉ là tháng này không thể chạm đất, có phần gian nan".

Si Nhan thấy một mình Trương Tử Lương tới, vội hỏi, "Tiểu Linh đâu rồi ạ, không cùng anh đến sao?".

Trương Tử Lương cười, "Sức khỏe của cô ấy không thích hợp lặn lội đường xá xa xôi, nên không để cô ấy đến cùng".

Si Nhan tò mò, "Chị ấy sao vậy ạ?".

Nụ cười của Trương Tử Lương có phần ngại ngùng, "Chúng tôi có con rồi".

Si Nhan "hả" một tiếng, hiển nhiên cô chưa kịp phản ứng trước tin vui này.

Ôn Hành Viễn lại đưa tay ra vỗ vai Trương Tử Lương, "Tiểu tử cậu hiệu suất cao đấy chứ nhỉ, chúc mừng nhé. Bao giờ làm tiệc mừng?".

"Chúng tôi đã nhận giấy đăng ký kết hôn rồi, Tiểu Linh muốn đợi bảo bối nhà chúng tôi ra đời rồi tổ chức hôn lễ. Phụ nữ mang thai là quyền uy nhất, tôi nghe cô ấy", Trương Tử Lương cười, nghiêng người nhìn Si Nhan, "Cậu cũng không còn nhỏ nữa, cố lên nhé, người anh em!".

Si Nhan bị chọc thẹn thùng, "Các anh nói chuyện đi nhé, em đi gọi điện thoại cho Tiểu Linh".

Ngoài phòng bệnh, Si Nhan chúc mừng Đỗ Linh đã làm mẹ, lại liên tưởng dạn dò cô ấy như một chuyên gia dù cô chẳng có tý khái niệm nào về thai kỳ, một lúc sau, bản thân cô cũng không nhịn nổi cười.

Có lẽ là vui lây với niềm hạnh phúc của Đỗ Linh, Si Nhan đưa tay sờ vùng bụng bằng phẳng của mình, lòng nhen nhóm niềm mong đợi mơ hồ.

Hạng mục công trình Kim Bích đã phải ngừng thi công ngay ngày hôm đó, Đường Nghị Phàm và Thạch Lỗi bận rộn tối mắt tối mũi để xử lý chuyện này. Bên Ôn Thị do Ôn Hành Dao giám sát toàn bộ quá trình. Hai bên phối hợp, cố gắng mau chóng giải quyết toàn vẹn. Thế nhưng, sự cố lần này đã khiến ba người tử vong, hai mươi sáu người bị thương, bản tin của giới truyền thông với tốc độ như sét đánh ụp ụp truyền đi, muốn giấu cũng không thể giấu nổi. Trong thành phố đã triệu tập hội nghị khẩn cấp, cho đội điều tra xuống, điều tra triệt để chuyện lần này, thậm chí là giấy phép mà Hoa Thành xin được trước kia cũng bị nghi ngờ.

Chiều ngày hôm đó, Đường Nghị Phàm đến bệnh viện báo cáo với Ôn Hành Viễn tiến độ điều tra sự cố. Đáng tiếc, cái gọi là tiến độ chính là không có tiến độ. Bất luận Đường Nghị Phàm và Ôn Hành Dao, hay là đội điều tra của thành phố, đều không điều tra ra bất cứ manh mối nào.

Sắc mặt Ôn Hành Viễn lạnh lùng, ánh mắt sắc lẹm, "Máy móc trước khi bắt đầu xây dựng đều được kiểm tra, dây cáp không thể vô duyên vô cớ bị đứt được, bảo Thạch Lỗi theo dõi gắt gao giám đốc dự án, để tôi xem bao lâu nữa anh ta sẽ để lộ dấu vết. Một khi nắm được bằng chứng anh ta có tiếp xúc với Bất động sản Thiên Dụ hoặc Hàn Thiên Dụ, lập tức đưa tổ điều tra đến điều tra. Tôi không tin dây cáp bị mài mòn, tuyệt đối không thể có chuyện đó được!".

Đường Nghị Phàm có phần khó hiểu, "Hàn Thiên Dụ có lẽ là nghi can lớn nhất, thế nhưng, ông ta ăn phải gan hùm rồi hay sao mà dám động tay động chân như vậy?".

Ôn Hành Viễn lại rất chắc chắn, "Mất đi dự án Kim Bích, Bất động sản Thiên Dụ đã gặp phải thiệt hại nghiêm trọng. Nếu không phải Hàn Nặc kịp thời mang khoản vay của Lý Hiểu Quân về, Hàn Thiên Dụ sẽ rất khó ăn nói với các cổ đông. Theo cách nghĩ của ông ta, là tôi đưa Hàn Nặc vào Bất động sản Thiên Dụ. Ông ta ghi nợ lên đầu tôi, ông ta đã ngấm ngấm giở trò rồi, tôi có lý do để tin rằng, ông ta từ đầu chí cuối đều phá đám chúng ta. Hơn nữa, một khi Kim Bích xảy ra vấn đề, ông ta là người được lợi lớn nhất. Cái này đáng để ông ta mạo hiểm".

Phân tích thế này hoàn toàn có lý.

Đường Nghị Phàm suy nghĩ một lát, "Nếu đúng thật là Hàn Thiên Dụ, tình cảnh hiện tại của chúng ta sẽ khiến ông ta vui mừng. Thời điểm này, có lẽ ông ta sẽ cho đây là thời cơ tốt nhất để đối phó với Hàn Nặc. Nếu đã như vậy, tôi thử bắt tay hành động từ chỗ Hàn Nặc, có lẽ sẽ có chuyển biến tốt".

Ôn Hành Viễn cũng suy xét đến Hàn Nặc, "Hàn Nặc là người thông minh. Cậu ta chưa chắc đã có chứng cứ Hàn Thiên Dụ phá hoại Kim Bích, nhưng cậu ta sẽ hiểu, khi chúng ta ở vào tình cảnh khó khăn, nhất định là lúc Hàn Thiên Dụ đắc ý vênh váo, sơ suất đề phòng. Tôi đoán, cậu ta đang tùy thời đoạt quyền".

Sau đó, Ôn Hành Dao gọi điện thoại đến, không biết anh đã nói những gì, chỉ nghe thấy Ôn Hành Viễn dặn dò, "Hồ sơ dự thầu đừng nhờ người khác, anh đích thân xử lý đi. Đúng rồi, chính là Kế hoạch Lam Thiên. Về việc vay vốn không cần lo lắng, em xử lý được. Nếu chuyện Kim Bích ngừng thi công làm ảnh hưởng đến công trình này, em không cần biết anh dùng cách gì, quyết không thể để Bất động sản Thiên Dụ giành được, cùng lắm thì tặng nó cho bất động sản Ngân Hà", Ôn Hành Dao bên kia đầu dây tiếp lời, sắc mặt Ôn Hành Viễn đột nhiên thay đổi, thoáng chốc lạnh giọng, "Thời điểm này anh còn giảng giải tình người với em? Giữa em và ông ta có gì để nói? Em nhắc lại một lần nữa, cái em nhắm vào là Bất động sản Thiên Dụ, nói một cách chính xác là Hàn Thiên Dụ, không phải Hàn Nặc!".

Si Nhan đứng bên ngoài phòng bệnh, tay đẩy cửa cứng đờ trên không một hồi lâu, sau đó từ từ thu lại.

Một Ôn Hành Viễn sắc bén như thế này, đối với cô mà nói, quá đổi xa lạ.

Về phần Hàn Nặc, khi nghe thấy anh đã quay về Bất động sản Thiên Dụ, Si Nhan sớm đã dự đoán được, chú cháu họ đối đầu nhau là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra. Chỉ là lúc ấy cô tưởng rằng, đó là chuyện không liên quan đến Ôn Hành Viễn, hơn nữa ngày này rất xa xôi. Kết quả nó lại đến nhanh như vậy, khiến người ta không kịp trở tay.

Đường Nghị Phàm chần chờ một hồi lâu bên ngoài phòng bệnh của Quý Nhã Ngưng mới đẩy cửa bước vào. Điều khiến anh bất ngờ là Quý Nhã Ngưng không đẩy anh ra khỏi cửa như những lần trước nữa. Thế nhưng, khi anh dứt thìa canh đến miệng cô, cô vẫn nghiêng đầu né tránh.

Tay của Đường Nghị Phàm cứng đờ, một hồi lâu anh mới khàn giọng, "Chuyện không phải như em tưởng tượng đâu".

Quý Nhã Ngưng làm như không nghe thấy, vẻ mặt bình tĩnh hỏi, "Bao lâu rồi?".

Lời dự đoán của Ôn Hành Viễn đã ứng nghiệm. Đường Nghị Phàm bỗng chốc ý thức được rằng mình không thể thanh minh cho bản thân.

Nhưng anh không thể không nói, "Bọn anh không có...".

Song lại bị Quý Nhã Ngưng cắt ngang, "Em hỏi bọn anh quen nhau bao lâu rồi?".

Nói trúng tim đen, đâm đúng chỗ hiểm.

Đường Nghị Phàm nhắm nghiền mắt lại. "... Sau năm".

Khoảng thời gian này có lực sát thương vô cùng lớn. Nước mắt của Quý Nhã Ngưng cứ lã chã rơi tí tách xuống bát canh, "Không ngờ lại lâu như vậy!". Rõ ràng là cô đang khóc, nhưng lại giống như đang cười tự giễu, "Trước giờ em chưa từng hy vọng xa vời rằng quá khứ của anh sẽ là trang giấy trắng giống như em. Trước giờ em chưa từng truy cứu anh từng có bao nhiêu người yêu cũ. Không phải vì em không để tâm, mà bởi em cho rằng, nếu như anh đã lựa chọn em làm vợ của anh, tất phải xóa bỏ sạch sành sanh, em tin tưởng anh".

"Anh đã làm vậy mà, Nhã Ngưng..."

"Nhưng anh lại phụ lòng em!", Quý Nhã Ngưng gần như là gầm nhẹ thành tiếng, "Phụ sự tin tưởng và tình yêu của em. Sáu năm, các người quen biết nhau đã sáu năm? Trùng phùng hơn sáu tháng, trước giờ anh lại không nói gì với em. Từ khi Kim Bích được duyệt, thời gian anh ở bên cô ta nhiều hơn ở bên em rất nhiều. Trước kia em đơn thuần tưởng rằng đó chỉ là vì chuyện công việc..."

"Quả thực là vì công việc", tâm tình của Đường Nghị Phàm cũng có phần kích động, "Anh không nhớ chung gì với cô ta hết, bọn anh chỉ thảo luận công việc, nghiên cứu chuyện của Kim Bích. Người anh yêu là em!".

"Đừng nói anh yêu em nữa, thật quá châm biếm", Quý Nhã Ngưng cơ bản không nghe vào tai, "Cả Nhan Nhan cũng biết bọn anh là người quen cũ, chỉ có em là không biết gì. Thì ra, người làm vợ nhue em luôn là người biết chuyện sau cùng".

Đường Nghị Phàm xoay vai để cô đối diện với mình, "Anh đã nói rồi, anh và cô ta không có gì hết. Không sai, bọn anh đã quen biết nhau từ sớm, cũng đúng thực là từng ở bên nhau, nhưng sau đó bởi vì tính cách không hợp đã chia tay. Nhã Ngưng, em không thể đổ oan cho anh!".

"Đổ oan? Mấy ngày này một mình em đã suy nghĩ rất nhiều, bắt đầu từ ngày cô ta được điều đến để phụ trách hạng mục Kim Bích. Mỗi lần chạm mặt và tiếp xúc của hai người mà em nhìn thấy, ngoài mặt nhìn thì quả nhiên không có sơ hở nào, nhưng nghĩ kỹ lại, hai người từng yêu nhau, gặp lại nhau mà có thể tỏ ra điềm nhiên như không như vậy, chỉ có thể chứng tỏ là chưa từng quên người cũ và tình cũ. Sự thân nhiên của các người, đều là nguy trang. Về thân nhiên của cô ta đối với em, không phải do tính cách dẫn đến như vậy, mà là một kiểu cố ý, một kiểu cố ý bởi tình yêu mà hình thành."

Quý Nhã Ngưng ngược mắt nhìn anh, dưới hàng nước mắt long lanh, ánh mắt cô bình tĩnh vô cùng, "Cô ta yêu anh. Còn anh, hẳn là bạn gái cũ của anh mà em từng gặp, anh đều kể chi tiết, tường tận, duy chỉ cô ta, anh không nhắc đến một chữ. Đường Nghị Phàm đừng phủ nhận, cô ta đối với anh, là một sự tồn tại đặc biệt".

Kiểu tồn tại đặc biệt này, đối với tình yêu và hôn nhân mà nói, Quý Nhã Ngưng đã nhận định là sự phản bội.

"Em không để tâm đến chuyện mình không phải là người đầu tiên anh yêu, em chỉ yêu cầu anh lúc yêu em hãy một lòng một dạ. Nếu em đối với anh chỉ là yêu nhất, nhưng không phải duy nhất, em thà không có anh còn hơn", Quý Nhã Ngưng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tầm nhìn mờ lung, cô khẽ nói, "Nghị Phàm, chúng ta ly hôn đi".

Cứ như vậy, cô phán anh án "tử hình".

Đường Nghị Phàm nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nghiêng của cô, đáy mắt đỏ ngầu.

Khi trời đã nhá nhem tối, Si Nhan và Quý Nhã Ngưng đến công viên tản bộ. Ngồi xuống ghế dài dưới tán cây, ánh mắt Quý Nhã Ngưng hướng về phía xa xôi, cô hỏi, "Cậu đã biết từ sớm rồi phải không?".

Si Nhan nghe được ra sự trách cứ ẩn trong đó, cô không phủ nhận, "Tớ quan sát một thời gian rồi, cảm thấy là Trương Nghiên yêu đơn phương".

"Đáng ra tớ phải nhận ra từ sớm, chỉ là tớ quá tin tưởng anh ấy", Quý Nhã Ngưng thở dài nói, "Có một hôm đồng nghiệp trong viện thiết kế nói với tớ rằng đã nhìn thấy Đường Nghị Phàm và một người phụ nữ dùng cơm ở nhà hàng bên cạnh. Tờ ngoài mặt không biểu hiện gì, nhưng vẫn ôm tâm lý do thám khi gọi điện cho anh ấy".

Đối diện với câu hỏi nghe có vẻ bình thường của cô, Đường Nghị Phàm nói thế này, "Giờ em ra đi, anh đón em ở cổng viện thiết kế, chúng ta và Trương Nghiên cùng nhau đến nhà hàng Vân Thiên dùng cơm. Sau đó bọn anh đến công trường".

Viện thiết kế là nằm trên con đường buộc phải đi qua từ tòa văn phòng Hoa Thành đến công trường Kim Bích.

Không chút sơ hở.

Quý Nhã Ngưng ý thức được bản thân quá đa nghi, thậm chí bởi vì sự nghi ngờ nhất thời đối với anh mà nảy sinh cảm giác áy náy và tự trách.

"Lúc tớ và anh ấy mới quen nhau, mỗi ngày anh ấy đều vì chuyện hạng mục mà tới viện thiết kế. Ban đầu tớ thật sự tưởng rằng anh ấy chỉ là vì công việc, thời gian lâu rồi tớ mới hiểu, anh ấy đường đường là Tổng Giám đốc của Hoa Thành, vốn không cần phải đích thân làm mọi chuyện", bờ vai Quý Nhã Ngưng khẽ rũ xuống, chiếc áo bệnh nhân rộng thùng thình lộ ra sự gầy gò và tiêu tụy của cô, "Anh ấy thậm chí không nói một câu làm bạn gái anh nhé, chúng tớ đã bắt đầu yêu nhau rồi, chính bởi vì ngày lễ tình nhân, anh ấy đã tặng tớ một con thỏ trắng muốt".

Quý Nhã Ngưng tuổi thọ(*), Đường Nghị Phàm nói tính cách của cô giống như con thỏ trắng lạnh lợi đáng yêu.

(*) Tương đương với tuổi Mão ở Việt Nam.

Nghe ra được sự ghen ngào của Quý Nhã Ngưng, Si Nhan đưa tay ra nắm lấy tay cô, cô như mất đi cảm giác, nói tiếp, "Lúc ấy, buổi tối chúng tớ ăn cơm xong anh ấy lái xe đưa tớ về nhà, trên đường luôn dùng tay phải nắm bàn tay trái của tớ, chỉ có lúc điều khiển cần số mới buông ra, tớ cứ lẳng lặng đặt tay ở đó, chờ đợi anh ấy nắm lấy".

"Không phải là tớ chưa từng nghe nói đến lịch sử tình trường của anh ấy, tớ không ngây thơ tưởng rằng anh ấy ở nước ngoài, một nơi cởi mở như thế mà không có bạn gái, nhưng tớ nghĩ hẳn sẽ có một người có thể khiến anh ấy kiềm chế được tính phóng đãng, tớ đã ngốc nghếch tưởng rằng người đó là mình".

"Ban đầu cha mẹ tớ phản đối chúng tớ ở bên nhau, tớ đã đấu tranh lại bằng cách tuyệt thực. Từ nhỏ tới lớn, chỉ có hôn nhân là tớ đi ngược lại với ý nguyện của cha mẹ, tự mình quyết định", nói tới đây, Quý Nhã Ngưng

cười chua xót, "Tưởng rằng bất chấp tất cả là có thể cảm động trời đất, kết quả chẳng qua chỉ là trò cười".

Bóng chiều sắp ngả, lòng Si Nhan xót xa muốn khóc.

Nước mắt của Quý Nhã Ngưng cứ tuôn rơi, "Hiện giờ ngay đến con cũng không còn nữa, bảo tớ phải tiếp tục với anh ấy thế nào?".

Nhìn chăm chú vào Quý Nhã Ngưng - người đang khóc không thành tiếng, Si Nhan đau khổ ý thức được rằng, trong trận chiến tình yêu này, cô tưởng rằng dựa vào trực giác nhạy bén của mình sẽ giành được thời cơ mấu chốt tốt nhất, kết quả không những không tránh được tổn thương cho Quý Nhã Ngưng, ngược lại còn khiến cho Quý Nhã Ngưng mất đi đứa con vào lúc yếu đuối nhất về chuyện tình cảm.

Lợn lành chữa thành lợn què, họa vô đơn chí.

Cúi đầu nhìn cỏ xanh mới mọc qua khe đá, Si Nhan không nói nổi một câu an ủi.

Một cơn gió thổi qua, hình như mùa xuân sắp qua đi. Chỉ là, mùa hạ sắp đến tựa hồ không có chút ấm áp nào.

Lúc trở về phòng bệnh, Ôn Hành Viễn đã ngủ. Trong hơi thở đều đặn của người đàn ông, Si Nhan cảm thán về tình yêu đã xuất hiện vết rạn của Đường Nghị Phàm và Quý Nhã Ngưng, "Người có thể tương nhu dĩ mật kia rốt cuộc đang ở đâu?".

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ

www.dtv-ebook.com

C8-1: Hứa với em sánh cùng trời đất (1)

Type: pia

Từng tưởng rằng sánh cùng trời đất là hy vọng xa vời, tương nhu dĩ mật chỉ là truyện cổ tích, cho đến khi gặp anh, cuối cùng em đã biết như thế nào là tình yêu đẹp nhất trên thế gian. Bởi vì được anh yêu thương, em không còn hoài niệm về ngày xưa nữa. Bởi vì yêu anh, em ôm trong mình suy nghĩ phải bước đến cuối cùng để gả cho anh, đồng thời quyết định: Cả đời này không xa rời, không thay đổi.

Quý Nhã Ngưng xuất viện trước Ôn Hành Viễn, Đường Nghị Phàm chạy đến bệnh viện làm thủ tục từ sớm, đối diện với lời cự tuyệt trong dự liệu, anh đáp lại vô cùng lý trí, "Chúng ta là vợ chồng, anh lấy danh nghĩa là chồng đến đón em xuất viện là đạo lý hiển nhiên. Em đã đề xuất ly hôn, nhưng anh sẽ không vì một lần 'bị ngoại tình' mà đồng ý ký đơn. Lúc xử lý quan hệ với Trương Nghiên, anh quả thực đã sai lầm. Nhưng mà Nhã Ngưng à, đến đầu đuôi ngọn ngành em còn chưa làm rõ đã vội vứt bỏ cuộc hôn nhân của chúng ta, có phải là quá sớm rồi hay không? Anh không cầu xin em phải tha thứ cho anh ngay lập tức, nhưng anh cũng sẽ không đồng ý để em từ bỏ quyền làm vợ của anh".

Si Nhan hiểu, Đường Nghị Phàm đã bình tĩnh suy nghĩ, có chuẩn bị mà đến. Cô bèn thở phào một hơi.

Thế nhưng, Quý Nhã Ngưng có sự kiên trì của cô ấy, "Chuyện cổ tích che đậy của anh khiến em đã mất đi hứng thú với việc tìm hiểu thiên tình sử của hai người. Lời nhận lỗi của anh chỉ là viện cớ khiến em không thể

nhấn nhện. Khi anh tỏ thái độ không chắc chắn giữa em và Trương Nghiên, gợi ý của em dành cho em là, hãy lựa chọn cô ta đi. Bởi vì nếu như anh đủ yêu em, sẽ không để cô ta chiếm một phần trái tim anh như vậy. Nghị Phàm chúng ta chia tay trong hòa bình đi".

"Chia tay trong hòa bình?", Đường Nghị Phàm dùng giọng nói trầm khàn mà rõ ràng để trả lời, "Không thể được".

Sự bình tĩnh của Quý Nhã Ngưng gần như là không thể ngụy trang thêm được nữa.

Lúc này, điện thoại của Đường Nghị Phàm vang lên, là chuông tin nhắn, nhưng anh không có ý định xem.

Như sự nhớ ra điều gì đó, Quý Nhã Ngưng bỗng nhiên hỏi anh, "Em có thể xem không?".

Nhìn đôi mắt đen láy bình tĩnh của cô, Đường Nghị Phàm có dự cảm không ổn. Quả nhiên, lúc anh mở tin nhắn ra, bên trên hiển thị nội dung, "Nghị Phàm, tối nay em ở nhà đợi anh".

Chỉ có dãy số điện thoại, không có tên, hiển nhiên không phải là người liên lạc trong danh bạ.

Con người trong mắt anh bỗng trở nên sâu thẳm.

Quý Nhã Ngưng đã đoán ra được là ai, cô cười, tự mỉa mai, "Anh đi đi, em không cần anh nữa".

Đường Nghị Phàm bỗng kích động đến mức muốn đập điện thoại.

Trong tình huống này, Quý Nhã Ngưng không thể về nhà, cô quay về phía Si Nhan, "Tớ đến chỗ cậu nhé, nếu không tiện, tớ sẽ ở khách sạn", hiển nhiên là cô muốn giấu phụ huynh hai bên gia đình.

Đường Nghị Phàm đặt chìa khóa nhà lên bàn, "Thời gian này anh ở nhà của công ty".

Anh ở đâu, trái tim anh ở đâu, sẽ không còn liên quan đến em nữa. Quý Nhã Ngưng quay người đi, không cho ai nhìn thấy những giọt lệ đang đọng đầy trong mắt cô, "Hôm khác em sẽ về thu dọn đồ".

Sự dứt khoát của cô, cuối cùng đã khiến Đường Nghị Phàm bùng phát.

Anh nhắc tay đập tan cốc thủy tinh trên bàn, 'cạch' một tiếng, mảnh thủy tinh vỡ vụn rải khắp nền gạch.

Cứ căng thẳng làm tổn thương lẫn nhau thế này, không bằng tách xa nhau để bình tĩnh lại. Si Nhan lên tiếng đúng lúc, "Cứ để Nhã Ngưng ở chỗ em một thời gian đi, em chăm sóc cô ấy".

Trầm lặng giây lát, với ánh nhìn chăm chú, Đường Nghị Phàm khàn giọng nói, "Cảm ơn", sau đó anh quay người ra khỏi phòng bệnh, làm thủ tục xuất viện cho Quý Nhã Ngưng.

Đưa Quý Nhã Ngưng về nhà, Si Nhan vừa giúp cô sửa soạn đồ dung vừa nói, "Thế giới này lớn lắm, hai người xa lạ từ gặp nhau đến trở thành vợ chồng cũng cần duyên phận. Thành phố này lớn lắm, khi các cậu cắt đứt duyên vợ chồng, có lẽ cả đời này sẽ không gặp lại. Tớ không can thiệp vào quyết định của cậu, nhưng tớ hy vọng cậu thận trọng cân nhắc cuộc hôn nhân của chính mình".

Bất động sản Thiên Dụ trong cùng một thành phố.

Hàn Nặc đi thang máy chuyên dụng đến tầng hai mươi, thẳng qua chỗ thư ký Tăng Hồng, đẩy cánh cửa gỗ dày trong văn phòng Tổng Giám đốc, quẳng tờ tạp chí trong tay lên bàn làm việc, "Chú hai, có lẽ chú nên cho cháu một lời giải thích".

Tăng Hồng theo vào văn phòng, vẻ mặt hoảng hốt, "Tổng Giám đốc Hàn anh ấy...".

Hàn Thiên Dụ mặc bộ âu phục tinh xảo, mái tóc đen có điểm vài sợi bạc thấy vậy mặt không đổi sắc phẩy phẩy tay, đợi Tăng Hồng ra khỏi văn phòng đóng cửa lại, ông ta mới liếc Hàn Nặc một cái, "Chuyện gì mà vội vàng như vậy, lễ tiết cơ bản cũng quên hết rồi hả?".

"Là trưởng bối ' đức cao vọng trọng', tin rằng chú sẽ không so đo với tiểu bối những chuyện không đâu này", Hàn Nặc chỉ ngón tay vào trang bìa tạp chí, "Đầu đề thế này đối với cháu mà nói có thể nói là vụ tai tiếng rồi chứ nhỉ? Ý của chú là gì?".

Hàn Thiên Dụ có vẻ bị trang bìa tạp chí thu hút, ông ta đưa tay ra cầm cuốn tạp chí lên, lật giở trang bên trong, vô cùng hào hứng, "Ôm hôn nhau, lửa tình lại rực cháy...".

Ba trang tạp chí đều là tin tức liên quan đến Hàn Nặc. Từ ngôi trường đại học anh từng theo học, đến chiến tích liên tiếp trong nghề luật sư, cùng với sự huy hoàng của nhân tài mới xuất hiện trong giới bất động sản, và cả tình yêu bốn năm không đi đến đâu giữa anh và Si Nhan. Bài báo chi tiết đến độ chán nản khác gì bài giới thiệu vắn tắt về con người Hàn Nặc, mà chói mắt nhất, chính là bức ảnh có vẻ là cảnh đang hôn thân mật của anh và Si Nhan.

Bài báo còn đề cập tới một người - Ôn Hành Viễn. Ngoài trừ tấm ảnh Ôn Hành Viễn tay cầm ly rượu ra, còn khoa trương so sánh, phân tích một cách triệt để trên mọi phương diện giữa Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc, từ chiều cao cho đến tướng mạo, từ tính cách cho đến bối cảnh gia đình, tóm lại là bình luận hai người từ đầu tới chân. Cuối cùng, bài viết kết thúc một cách mờ ám, không rõ ràng, "Bốn năm yêu đương say đắm, ba năm chia xa và bà năm chờ đợi, một năm yêu nhau", có vẻ đang để lại sự tự xét cho độc giả.

Hàn Thiên Dụ tỉ mỉ xem xong, khước miệng cong lên kín kẽ, hình như vô cùng hài lòng về bản tin này.

Ánh nhìn của Hàn Nặc dừng trên khuôn mặt của ông ta, có thể chứng minh dự đoán của mình không sai, ánh mắt anh trầm tĩnh và sắc bén, "Chú hai, chú không cảm thấy lấy tình chế động càng ổn thỏa hơn hay sao? Cứ lên võ đài với Ôn Hành Viễn thế này, phần thắng của chú liệu được là bao?".

Dựa vào một bài báo mà có thể quấy rối được Ôn Hành Viễn? Cùng lắm là cho Ôn gia nhà bọn họ nhìn vào chút thôi. Nhưng tấm ảnh - hiển nhiên là chụp lên anh và Si Nhan tình cờ gặp nhau ở bệnh viện kia, sẽ có ảnh hưởng không tốt đến Si Nhan.

Hàn Thiên Dụ thu lại nụ cười, ánh mắt lấp lánh thản nhiên nghênh đón ánh mắt của Hàn Nặc, chậm rãi nói, "Đừng nói chuyện với chú hai quanh co lòng vòng như vậy, chú hai không hiểu ý của cháu".

"Không hiểu?", giọng nói của Hàn Nặc có ẩn chứa sự tức giận, "Phóng viên có thể có được tài liệu chi tiết thế này khiến cháu rất kinh ngạc, chú hai chú nói xem, không thể là Nhan Nhan đưa cho họ lý lịch của cháu, phải vậy không?".

Hàn Thiên Dụ không nói, đợi Hàn Nặc tiếp tục.

Hàn Nặc kéo ghế trước bàn làm việc của ông ta, thông dong ngồi xuống, "Cháu không để tâm vết thương ngày cũ bị người ta rạch một lần nữa, dù sao thì giờ phút đau đớn nhất đã qua đi, nhưng cháu không thích bị người ta lợi dụng, thậm chí là kéo cả Si Nhan vào. Cô ấy đã không còn là bạn gái của cháu nữa, nhưng cô ấy vẫn là người mà cháu quan tâm, cháu không hy vọng kéo cô ấy vào chiến trường của cánh đàn ông".

"Ý của cháu là chú hai đã phát tán tài liệu của cháu, để họ viết bản tin này, ý đồ lấy đó để công kích Ôn Hành Viễn?", trên khuôn mặt Hàn Thiên

Dụ là vẻ tức giận cố nén, hiển nhiên không ngờ Hàn Nặc lại chất vấn ông ta trực tiếp như vậy, "Chú hai không ngốc, chỉ dựa vào một bài báo này, cùng một người phụ nữ, có thể đánh đổ Ôn thị sao?".

"Chú có thể hiểu là tốt nhất. Thương trường không phải lúc nào cũng cần thủ đoạn, muốn lấy mảnh đất kia, cơ bản không cần đả kích anh ta vào thời điểm này. Tuyệt đối đừng coi thường Ôn Hành Viễn. Người đàn ông chỉ mất ba năm để trở thành người dẫn đầu trong giới bất động sản, nếu như có thể bị đánh đổ dễ dàng, chúng ta cũng sẽ không phải chịu sự khống chế của anh ta ở mọi nơi như thế. Điều cháu lo lắng là, một khi anh ta nhìn thấy bản tin này, sẽ phản tác dụng."

Sắc mặt Hàn Thiên Dụ bỗng trở nên âm trầm, có sự bối rối khi bị người ta bóc tách vết sẹo, ông ta cười lạnh, giọng điệu khinh thường, "Phản tác dụng? Trừ phi cậu ta ý chí sắt đá, chú không tin nhìn thấy vị hôn thê của mình vào ngày mình bị thương sà vào lòng bạn trai cũ mà cậu ta có thể thờ ơ?".

Quả nhiên là ông ta. Nếu không sao ông ta có thể biết thời gian bức ảnh bị chụp trộm.Đáy mắt Hàn Nặc toát ra vẻ âm ỉ, thâm trầm, dần dà ngưng kết thành khối băng lạnh, "Anh ta đương nhiên sẽ không thờ ơ. Dù sao thì sự tin tưởng của Ôn Phi Văn với Si Nhan cũng sẽ không thể để chuyện này qua đi lặng lẽ được. Ôn Hành Viễn tất sẽ có lời giải thích với Ôn gia. Thế nhưng, theo như sự hiểu biết của cháu về Ôn Hành Viễn, anh ta sẽ tuyệt đối không để chúng ta đứng bên cạnh xem trò cười. Trò gậy ông đập lưng ông có lẽ anh ta vận dụng rất đúng lúc", lời của anh với Hàn Thiên Dụ, là nhắc nhở, cũng là lời cảnh cáo.

Mấy chữ "Gậy ông đập lưng ông" tựa hồ như đã đâm Hàn Thiên Dụ một vết đau điếng, ông ta khẽ nheo mắt, giọng điệu hòa hoãn hơn, "Hàn Nặc, không phải là cháu rất thích con bé đó sao?".

Hàn Nặc không hề phủ nhận, "Điều quan trọng không phải là việc cháu thích cô ấy hay không, chú hai cảm thấy Si Hạ có khả năng trợ giúp cho công ty mới là mấu chốt", không cho Hàn Thiên Dụ có cơ hội nói, Hàn Nặc tiếp tục, "Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn của bốn năm trước, cháu và Si Nhan đã trở thành người một nhà. Chú suy nghĩ như vậy không có gì lạ, dù sao thì cái gọi là tình người có lúc đúng thật là vượt không được. Thế nhưng hiện tại, cơ bản chúng cháu đã không thể quay lại nữa. Cục trưởng Si của ngày hôm nay là người thế nào, đoán chừng chú cũng hiểu vài phần. Anh ta có thể làm cục trưởng trong thời gian ngắn như vậy, không chỉ dựa vào mối quan hệ, mà còn phụ thuộc vào năng lực và mảnh khỏe. Ôn Hành Viễn quen biết anh ta mười năm nhưng không cố tình lân la gây tình cảm với anh ta, chú sẽ không ngây thơ tưởng rằng cháu có thể chứ? Chú quá coi thường tình cảm của anh ta đối với Si Nhan rồi, cũng đánh giá quá cao tình cảm của Si Nhan dành cho cháu rồi".

Đối với Si Nhan thực vẫn lưu luyến không quên. Nhưng anh rất rõ ràng, s luyến không quên này cuối cùng sẽ bị thời gian làm cho hao mòn, cạn kiệt. Đối với không có hy vọng xa vời gì nữa.

Hàn Thiên Dụ vẫn không muốn thừa nhận chuyện bài báo là hạ sách, "Đầu tiên là công trình xảy ra sai sót, sau đó lại là vợ chưa cưới ngoại tình, sự nghiệp và tình yêu cùng lúc thất bại, chú muốn xem xem cậu ta ăn nói thế nào với Ôn Phi Văn, Ôn Thị, và giới truyền thông".

Hàn Thiên Dụ cho rằng, trong tình huống này, thành phố sẽ không thể phê chuẩn cho Ôn thị, thậm chí còn có khả năng thu hồi lại hạng mục Kim Bích. Cách tính toán của ông ta nhìn bề ngoài thì có vẻ rất thành công, chỉ là ông ta đã sơ suất một chuyện, rằng một khi sự việc không phát triển theo ý muốn, sự mạo hiểm này ông ta không gánh vác nổi.

Hàn Thiên Dụ gằn bướng như thế này, đối với Hàn Nặc mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại. Điều duy nhất khiến Hàn Nặc không đành lòng, chính là việc Si Nhan bị kéo vào cuộc chuyện này.

Cuối cùng mọi chuyện vẫn vượt khỏi tầm kiểm soát.

Trong mắt Hàn Nặc xẹt qua một tia sắc bén thâm trầm, "Nếu như cạnh tranh công bằng, chúng ta chỉ ít còn có năm mươi phần trăm cơ hội, cho đến nay chú diễn trò này, chú có tin là, Ôn thị và chúng ta sẽ không ai giành được Kế hoạch Lam Thiên hết", anh đứng dậy, nhìn chăm chăm Hàn Thiên Dụ bằng ánh mắt sắc bén như chim ưng, "Cháu đối với Si Nhan, ngoài tình yêu ra, thì thấy hồ thẹn nhiều hơn. Trong phạm vi năng lực của mình, cháu không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương đến cô ấy hoặc danh dự của cô ấy. Chú hai, cháu nhắc nhở chú một câu, phải giữ cho mình một đường lui".

Tăng Hồng nhìn Hàn Nặc lạnh lùng bước ra ngoài, sau đó là nghe thấy tiếng tài liệu rơi xuống đất loạt xoạt từ trong văn phòng, không khỏi giật mình.

Quay trở về văn phòng tầng mười chín, Hàn Nặc gọi điện cho Si Nhan nhưng lại không thể liên lạc được. Ấn số gọi nội tuyến, anh gọi thư ký vào, "Trình Triệt, gọi điện thoại cho Tuần san thời trang, để ông tổng biên tập đưa cho tôi một lời giải thích hợp lý về bài báo của phóng viên thuộc tòa soạn của ông ta. Trước năm giờ tôi phải có được câu trả lời!". Ý tứ ẩn trong lời nói, đừng để anh đích thân ra tay, Tuần san thời trang nên biết phải làm thế nào để xử lý tên phóng viên không biết giữ mồm giữ miệng, lại không có chừng mực kia.

Trình Triệt nhận lấy cuốn tạp chí, nhớ lại lần vô tình nhìn thấy Tăng Hồng và một nhân viên của Tuần san thời trang nói chuyện, cô nói, "Chuyện này nên để trợ lý Tăng làm thì hơn ạ!".

Ngồi trên chiếc ghế bành rộng rãi, Hàn Nặc nhìn về cô nàng trầm tĩnh có khuôn mặt như búp bê phía đối diện, "Cô bớt chút thời gian cùng ông ta ăn cơm, khó xử lắm sao?".

Trình Triệt thoáng trầm lặng, sau đó hỏi lại, "Đây được coi là công việc sao ạ?".

Hàn Nặc mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đùi, "Xem như tôi xin cô giúp đỡ, chuyện này không liên quan gì đến công việc".

Trình Triệt cười, "Vậy thì có gì khó xử, sắp thanh toán cho tôi là được".

Hàn Nặc cố tình phớt lờ nụ cười miễn cưỡng của cô, chuyển ánh nhìn sang chỗ khác.

Sau khi Trình Triệt ra khỏi phòng làm việc, Hàn Nặc lại một lần nữa lật xem tạp chí, trên bức ảnh, Si Nhan được anh vòng cánh tay ôm, khoe mắt cô ngân ngấn nước, vẻ bi thương nặng nề trên gương mặt cô cuối cùng đã khiến anh bùng nổ, bỗng nhiên cầm cuốn tạp chí đang để mở trên bàn, dùng hết sức ném mạnh nó vào tường.

Sự kiện đăng tải trên tạp chí này đã lan ra toàn thành phố G với tốc độ khiến người ta không tưởng tượng nổi. buổi chiều ngày hôm ấy, Ôn Phi Văn từ Ôn ohur bay đến thành phố A. Trong phòng bệnh, cha con Ôn gia tiến thành cuộc đối thoại không mấy vui vẻ.

Gần như là quên đi việc chân con trai bị thương nghiêm trọng, Ôn Phi Văn quăng tạp chí vào người anh, "Tôi có từng nói rằng, nếu như anh đã xác định là con bé, thì phải để nó rõ ràng lúc nào nên đứng về phía anh hay chưa? Chuyện gì đang xảy ra thế này? Trên tay còn đeo nhẫn đính hôn song lại ôm ấp bạn trai cũ. Nó coi thể diện gia đình chúng ta là cái gì, coi anh là cái gì? Hai người con trai của tôi trước giờ chưa từng có vụ tai tiếng nào, lại để nó là tiền lệ?".

Ánh mắt Ôn Hành Viễn dừng lại một thoáng trên tấm ảnh chụp chiếm cả trang tạp chí, vẻ mặt không đổi, giọng điệu bình tĩnh, "Có lẽ là hiểu lầm".

"Hiếu lắm? Ý của anh là anh tin trái tim nó hoàn toàn thuộc về anh?", từ góc độ của Ôn Phi Văn nhìn sang, khuôn mặt Ôn Hành Viễn gần như hoàn mỹ, long mi đen khê cụp, sắc mặt bình tĩnh như giọng điệu của anh. Nghĩ đến Si Nhan, ông càng thêm tức giận, "Là vợ chưa cưới của anh, nó có bao giờ nghĩ rằng cùng người đàn ông khác than mật thể này ở nơi đông người sẽ khiến anh khó xử, khiến gia đình chúng ta khó xử? Nếu như nó có thể suy nghĩ cho anh một chút, sẽ không khiến cho phóng viên thừa lúc sơ hở mà nhảy vào thể này. Tôi nói cho anh biết, nếu nó không thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, hôn ước của hai đứa sẽ bị hủy bỏ. Nhà chúng ta không thể chứa chấp nổi loại con đau như thể này!".

"Tâm tình của cha con có thể hiểu, nhừn những lời vừa rồi, cha đừng nói thêm lần nào nữa". Ôn Hành Viễn không lấy đá chọi với đá cùng Ôn Phi Văn như trước kia, phản ứng của anh bình tĩnh hơn nhiều, "Điều đáng suy ngẫm không nằm ở bức ảnh trong bản tin này, mà là danh tính của những kẻ đứng sau lưng chúng ta ngấm ngấm giở trò kìa. Cha ở trên thương trường đã lâu, nhìn nhiều trò giậu đồ bìm leo, sẽ không thể không hiểu tình cảnh lúc này của chúng ta, chính là cơ hội của đối thủ. Chỉ là, thủ đoạn thể này quả thực không có tính sáng tạo, cũng không cao minh. Con sẽ làm rõ sự tình, không phải để dính chính giúp Tiểu Nhan, cũng không phải vì muốn cho cha một lời giải thích, mà là khiến kẻ giật dây kia biết rằng, Ôn Hành Viễn con quyết không nhân nhượng với những kẻ không từ thủ đoạn".

Lý trí của anh khiến Ôn Phi Văn bình tĩnh lại, "Cho dù là hiếu lắm, anh cũng nên biết nhắc nhở Si Nhan, đừng cho phóng viên có cơ hội viết bậy viết bạ!"

Ôn Hành Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ, "Con biết".

Vì lo lắng Quý Nhã Ngưng, Si Nhan ăn cơm tối cùng cô ấy xong mới rời đi. Trên đường quay về bệnh viện, Hàn Nặc gọi điện thoại đến. Cô một tay quay vô lăng, đeo tai nghe nhận điện thoại.

Hàn Nặc hỏi cô đang ở đâu.

"Có chuyện gì à? Em giúp Nhã Ngưng xuất viện, giờ đang trên đường quay về", Si Nhan đang nói, không ngờ phía bên phải đột nhiên có một chiếc xe lớn, chẳng đoái hoài gì mà ép thẳng về phía cô.

Si Nhan kinh hãi, theo bản năng đánh tay lái tránh né, nhưng khi chiếc xe kia mạo hiểm lướt qua thân xe của cô, vô lăng bỗng trượt khỏi tay cô, xe bị chệch hướng, đâm thẳng vào cây lớn bên đường.

Trước mắt tối sầm, đầu óc bỗng chốc hoảng loạn. Đợi khi nhìn rõ mọi thứ, cô mới cảm thấy cổ tay đau âm ỉ.

Điện thoại vẫn đang kết nối, Hàn Nặc sốt ruột hỏi, "Sao vậy? Nhan Nhan em nói gì đi? Nhan Nhan..."

Gác tay trên vô lăng hít thở sâu nhiều lần, Si Nhan mới miễn cưỡng cúi người, tay run rẩy nhặt điện thoại lên, "Em bị xe đâm".

Hàn Nặc bỗng nhiên cả kinh, "Bị thương ở đâu rồi?".

Bất lực dựa vào ghế, Si Nhan điều chỉnh hơi thở, "Hình như là ở tay".

Nghe tiếng động xe truyền vào ống nghe, Hàn Nặc vội nói, "Nói cho anh biết vị trí của em, anh lập tức qua đó".

Bởi sợ hãi, Si Nhan cũng không còn chút sức lực. Cô vứt bỏ ý nghĩa từ chối, nghiêng đầu nhìn ra ngoài, nói vị trí mình đang ở.

Hàn Nặc bình tĩnh dặn dò, "Hắn là đã có người báo cảnh sát rồi, em ngồi yên trong xe, năm phút nữa anh có tới".

Tắt điện thoại, Si Nhan ngồi phịch trên ghế, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có người gọi điện báo cảnh sát, hình như còn có người đập cửa

xe, cô hoàn toàn không để tâm, mãi đến khi nghe thấy giọng nói quen thuộc gọi mình, cô mới mở mắt ra.

Vào khoảng khắc cửa xe được mở, Hàn Nặc nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch dọa người của cô, anh nói, "Đưa tay đây anh xem".

Si Nhan thử hoạt động cổ tay, "Vẫn ổn, có thể cử động được".

"Còn chỗ nào đau nữa không?".

Si Nhan lắc đầu.

Chẳng bao lâu sau cảnh sát giao thông đã tới, Si Nhan kể chi tiết tình hình lúc đó cho cảnh sát làm bản ghi chép, sau đó Hàn Nặc lại đàm phán với họ hồi lâu, đợi khi người đến chụp ảnh xong, trời đã nhá nhem tối.

Thấy Si Nhan ôm cánh tay ngồi ven đường, Hàn Nặc cởi áo khoác ngoài của bộ âu phục ra khoác lên người cô, cánh tay hơi dùng lực, kéo cô vào trong xe của mình, "Em ngủ một lát đi đã, lát anh đưa em về viện kiểm tra xem thế nào".

Lòng còn đang nhớ về Ôn Hành Viễn, Si Nhan muốn về, "Không cần đâu, em không thấy đau".

Hàn Nặc hiểu rõ tâm tư của cô, "Trong cùng một bệnh viện, không chậm trễ bao nhiêu thời gian đâu".

Si Nhan không phản bác thêm nữa, nghe lời nhắm mắt nghỉ ngơi, đến bệnh viện, theo sắp xếp của Hàn Nặc làm kiểm tra.

"May mà không bị thương ở vị trí khác, chỉ là cổ tay bị bong gân", bác sĩ thấy Hàn Nặc chạy đôn chạy đáo đưa cô đi kiểm tra, vừa kê đơn vừa dặn, "Sau này lái xe phải cẩn thận, cô nhìn xem mình đã khiến bạn trai sợ đến mức nào rồi kia".

Hai người đều ôm trong mình nỗi lòng riêng, không ai có tâm tư giải thích mối quan hệ bị hiểu nhầm.

Trong hành lang bệnh viện, Hàn Nặc đưa thuốc đã lấy cho cô, "Để anh bôi thuốc cho em, tránh cho sáng mai lại sưng phồng lên".

Si Nhan gật đầu, "Gây phiền phức cho anh rồi, cảm ơn anh".

Hàn Nặc cười, "Không cần phải khách sáo với anh như vậy", sau đó lấy ra cuốn tạp chí bên áo khoác.

Nhìn tấm ảnh ở trang bìa, Si Nhan ngẩn người, "Đây là..."

"Ngày Ôn Hành Viễn xảy ra chuyện, lúc anh đưa em đến bệnh viện đã bị chụp trộm".

Si Nhan lật giở bên trong tạp chí, sau khi xem xong bèn cười khỏ, "Trong một đêm em đã thành người nổi tiếng rồi".

"Anh ta chắc hẳn là biết rồi, có cần anh phải đi giải thích không?"

Si Nhan lắc đầu, "Em sẽ nói với anh ấy".

Hàn Nặc đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng cô dần khuất dạng nơi cầu thang mới rời đi.

Nhìn thấy cô, y tá vội vàng lên đón, "Cô Si đã về rồi, anh Ôn đợi cô cả buổi chiều, cơm tối cũng chưa ăn".

Si Nhan mỉm cười, "Chị nghỉ ngơi đi, ở đây đã có tôi rồi".

Y tá chăm sóc đặc biệt có phần do dự, cuối cùng nói với cô, "Buổi chiều ông Ôn có qua đây, hai người họ đã xảy ra tranh cãi".

Tay Si Nhan cứng đờ trên tay nắm cửa, "Cảm ơn, tôi biết rồi", nói dứt lời liền đẩy cửa phòng.

Trong phòng bệnh không bật đèn, Ôn Hành Viễn nằm trên giường, yên tĩnh không một tiếng động, nhưng Si Nhan biết anh chưa ngủ. Cô đi đến bên giường, dịu dàng nhỏ giọng, "Em về rồi".

Ôn Hành Viễn nắm lấy tay Si Nhan, dùng lực kéo. Cô sà vào lòng anh, cơn đau nhức từ cổ tay truyền đến khiến cô kêu lên một tiếng, song lại bị môi răng anh chiếm lấy. Hôn đến khi cô có cảm giác không thể thở nổi, Ôn Hành Viễn mới dừng lại, "Sao em lại về muộn thế này?".

Tránh cho anh khỏi lo lắng, Si Nhan bỏ qua vụ tai nạn ban nãy, "Em không yên tâm về Nhã Ngưng, em ở lại với cậu ấy thêm một lát".

Ôn Hành Viễn cúi đầu hôn cổ cô.

Bởi vì anh dùng lực nên cô thấy hơi đau, nhưng Si Nhan không kháng cự.

Ôn Hành Viễn nhắm mắt, "Bật đèn lên, anh muốn uống nước".

Khi phòng bệnh khôi phục lại vẻ sáng sủa, nhìn thấy khuôn mặt có phần tiêu tụy của cô, Ôn Hành Viễn nhẹ nhàng nói, "Anh gọi điện cho em nhưng điện thoại báo không liên lạc được, gọi cho Nhã Ngưng thì cô ấy nói em đã rời đi hai tiếng trước rồi".

Si Nhan rót nước cho anh, bởi vì cổ tay không chịu được lực, chén không cầm nổi rơi xuống đất, "cạch" một tiếng vỡ tan.

Trùng hợp khiến người ta sinh nghi.

Sắc mặt Ôn Hành Viễn bỗng nhiên trầm xuống, hiển nhiên là hiểu lầm thành một tầng nghĩa khác.

Y tá chăm sóc đặc biệt nghe thấy tiếng động muốn đẩy cửa bước vào, "Có cần giúp đỡ không, cô Si?".

Đổi lại là câu trả lời lạnh nhạt của Ôn Hành Viễn, "Ra ngoài!".

Bên ngoài bỗng chốc yên tĩnh hẳn.

Si Nhan vốn định giải thích, nhìn vào đôi mắt anh, cô bỗng không biết phải bắt đầu từ đâu.

Rút cuốn tạp chí dưới gối, giọng điệu của Ôn Hành Viễn có vẻ lạnh đi vài phần, "Có phải là nên giải thích qua với anh không?".

Si Nhan có cảm giác bị sỉ nhục, "Anh không tin em". Giọng điệu khẳng định.

Ôn Hành Viễn nhìn cô chăm chăm, con người chuyển màu tối sạm, "Vừa rồi em nói dối anh".

Si Nhan nhìn sắc mặt âm trầm khó phân biệt của anh, "Nếu em nói là lời nói dối thiện ý, anh có tin không?".

Ôn Hành Viễn không trả lời ngay lập tức, ánh mắt của anh lạnh lùng như phủ một tầng băng.

Si Nhan đột nhiên phát cáu, "Vậy thì em có giải thích bao nhiêu đi chăng nữa cũng phí công".

Thấy cô có ý bỏ đi, Ôn Hành Viễn đưa tay bắt lấy tay cô.

Si Nhan bị đau, theo bản năng rút lại.

Động tác nhìn có vẻ như tránh né này đã chọc giận Ôn Hành Viễn, tay dùng lực kéo Si Nhan ngồi xuống giường, "Cái gì gọi là phí công? Anh là chồng sắp cưới của em, anh cần một lời giải thích là quá đáng sao?".

"Đến vị hôn thê của mình anh cũng không tin tưởng, chẳng lẽ không quá đáng sao?"

"Thời điểm này nói đến lòng tin, có phải là rất không công bằng với anh không?"

Không ngờ anh lại nói đến chuyện công bằng với cô. Si Nhan cười, "Có lẽ từ ngày chúng ta bên nhau, đối với anh đã là không công bằng rồi. Hiện giờ mới thảo luận với em, có phải là muộn rồi không?".

Ôn Hành Viễn không muốn dây dưa về vấn đề này, "Anh không phải là người có thể cùng em đồng cam cộng khổ sao? Là anh làm không đủ tốt ở đâu, không cho em đủ niềm tin sao? A Em nói ra đi, anh sửa!".

"Anh không có gì để em bắt bẻ cả", không ngờ câu đó anh không chỉ nghe thấy, còn bởi vậy mà nảy sinh hiểu nhầm, Si Nhan thanh minh cho bản thân mình, "Em đang cảm khái cho Đường Nghị Phàm và Nhã Ngưng".

Trong tình huống đặc biệt, Ôn Hành Viễn nghe không lọt tai, "Anh gọi điện bảo tài xế đưa em về nghỉ, có gì mai nói sau", anh đã kiềm chế, sợ trong cơn giận dữ không giữ mồm giữ miệng, nói ra những lời làm tổn thương đến tình cảm của hai người.

Si Nhan không hiểu lòng anh, "không cần đâu, em có thể tự mình quay về".

Cô nói xong liền quay người bỏ đi, y ta muốn ngăn nhưng dám, đứng trong hành lang sốt sắng đến độ cứ chà xát tay liên tục.

Si Nhan đi đến cổng bệnh viện thì bình tĩnh lại. Đặt mình vào vị trí của Ôn Hành Viễn để suy xét, cô ít nhiều hiểu được phản ứng của anh. Đối với cô, anh chỉ là người đàn ông yêu cô. Nhưng anh, ngoại trừ là chồng sắp cưới của cô, còn là người con, là người cầm lái của một tập đoàn, trách nhiệm mà anh phải gánh vác cùng sự chú ý mà anh nhận được, vượt xa cô.

Cái gọi là lời giải thích của anh, thực ra là để cho người ngoài, cho trường bối của Ôn gia.

Thân bất do kỷ (*), không liên quan đến sự tin tưởng.

(*) Bản thân không thể làm chủ, không thể tự quyết định.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C8-2: Hứa với em sánh cùng trời đất (2)

Type: Jimangel

Yêu, thực sự sợ hiểu lầm. Bởi vì tình yêu vốn dĩ là thứ không thể dùng lời nói để biểu đạt rõ ràng trên thế giới này. Giống như Thượng đế sáng tạo ra "miệng", người yêu nhau lúc thân mật thì kề môi hôn nhau, thế nhưng sau lưng họ, lại có bao nhiêu người dùng cánh môi từng được hôn kia nói ra những lời tổn thương sâu sắc?

Si Nhan ngồi ở bên đường trước cổng bệnh viện nhắn tin cho Ôn Hành Viễn, "Em không nên nói dối, em xin lỗi. Sáng mai em sẽ nói cho anh biết nguyên nhân".

Lúc này, phía sau truyền đến giọng đàn ông quen thuộc, "Không thể đợi được đến sáng mai đâu, tối nay đi".

Si Nhan bỗng quay đầu lại, nhìn thấy Ôn Hành Viễn ngồi trên xe lăn ở phía không xa đang nhìn cô.

Y tá biết ý tránh đi.

Hai người đứng ở khoảng cách chưa đầy mười mét nhìn nhau, thoáng chốc, Si Nhan mở lời trước, "Là anh đuổi người trước, giờ lại đuổi theo làm gì?".

Khuôn mặt Ôn Hành Viễn không cười, nhưng giọng nói không còn lạnh lùng như trước, "Anh nhận lỗi vì hành vi đuổi người vừa rồi của mình".

Giữa những người yêu với nhau, chỉ cần có người nhượng bộ, chính là trời cao biển rộng.

Si Nhan không nhịn nổi, bật cười trước, "Em tha thứ cho anh rồi".

Ôn Hành Viễn nhìn vào đôi mắt cô, dùng giọng nói trầm thấp, khẽ cười đáp lại, "Nguyên nhân của em có thể nhận được sự tha thứ của anh hay không, vẫn còn phải cân nhắc thêm".

Si Nhan lẩm bẩm một câu "Đồ kiêu ngạo", đứng dậy đi về phía anh, "Không nằm nghỉ ở bệnh viện, khổ sở ra ngoài làm gì chứ?".

Ôn Hành Viễn nắm lấy tay cô, "Em cứ vậy mà đi, sao anh yên tâm?".

Si Nhan giả vờ rút tay, "Có gì không yên tâm, đêm hôm khuya khoắt tự mình về nhà, coi như là sự trừng phạt cho lời nói dối thôi".

Ôn Hành Viễn cúi đầu khẽ hôn lên mu bàn tay cô, "Nhưng anh không nổi".

Cánh môi mềm mại của anh đặt xuống mu bàn tay cô, ấm áp dội xuống đáy lòng.

Thì ra, có một loại tình yêu, chính là hơi ấm truyền tới từ cơ thể anh.

Si Nhan nắm lấy tay anh, "Là em không đúng, anh đừng tức giận nữa".

Ôn Hành Viễn ngẩng đầu, dưới ánh đèn đường, khóe môi mỏng của người đàn ông cong lên, "Anh tha thứ cho em đấy, sau này không được tái phạm nữa".

Nụ cười này, tựa như trời hửng nắng sau tuyết xuân, sáng động lòng người.

Cuối cùng, vào buổi tối hôm ấy, Si Nhan vẫn ở lại chăm sóc anh như trước. Để tránh hiểu lầm càng thêm trầm trọng Si Nhan kể một lượt toàn bộ quá trình ngày Ôn Hành Viễn xảy ra chuyện, mình tình cờ gặp Hàn Nặc thế nào, rồi lúc Hàn Nặc đưa cô đến bệnh viện, bởi vì lo lắng quá độ chân mềm nhũn suýt ngã khụy, lúc được Hàn Nặc đỡ lấy đã cho phóng viên cơ hội chụp trộm, cùng với vụ tai nạn xảy ra trước đó do Hàn Nặc giúp đỡ xử lý.

Chuyện bị chụp trộm, bởi vì trước đó nghe Si Hạ nói Si Nhan được Hàn Nặc đưa đến bệnh viện sau khi biết tin, Ôn Hành Viễn đã đoán được phần nào. Khi nghe cô nói chạng vạng tối gặp phải vụ tai nạn, sắc mặt Ôn Hành Viễn đã thay đổi.

Nhớ lại lúc trước thô bạo bóp tay cô, Ôn Hành Viễn vô cùng xót xa, ân hận, anh cẩn thận kéo tay phải của cô, vén ống tay áo sơ mi vải chiffon lên, quả nhiên là một mảng da sưng đỏ. Anh chau mày hỏi, "Còn đau không?".

Si Nhan nói, "Không đau nữa".

Ôn Hành Viễn ngược mắt nhìn cô, không bóc trần cô bằng lời nói, chỉ là lúc thoa thuốc cho cô, động tác vô cùng dịu dàng, "Sao em lại không cẩn thận như thế chứ, còn không nói cho anh biết nữa. Sau này lái xe không được dùng điện thoại, phân tán tư tưởng không an toàn", sau đó anh không nói gì thêm, tay trái khẽ nắm lấy tay cô, tay phải khẽ xoa bóp vết thương cho cô.

Không một câu nặng lời, không một câu trách cứ, sóng gió về chuyện tẩm ảnh cứ thế qua đi.

Nếu như không gặp phải nguy hiểm, bạn vĩnh viễn không biết anh ấy lo lắng nhường nào, mà phốt lờ tình yêu của anh ấy.

Trong cùng đêm hôm đó, Đường Nghị Phàm có mặt ở nhà của Trương Nghiên.

Anh đến muộn, Trương Nghiên lại không gọi một cuộc điện thoại thúc giục hay hỏi han, cứ như tin nhắn kia không phải do cô gửi đến, lại như chắc chắn rằng anh nhất định sẽ đến.

Căn hộ mà Trương Nghiên ở là do Ôn Thị sắp xếp, Đường Nghị Phàm lần đầu đến đây. Khi họ mặt đối mặt ngồi ở phòng khách, anh đã đưa tập tài liệu trong tay cho cô, giọng điệu bình tĩnh, "Thủ tục đã làm xong, tuần sau là có thể lên đường".

Cô lấy lý do em gái ra nước ngoài du học để xin anh giúp đỡ, chẳng qua là tìm cái cớ hợp lý để gặp mặt anh. Hiện giờ...

Trương Nghiên không đưa tay ra nhận, tựa hồ chỉ cần cô nhận lấy, sẽ cắt đứt sợi dây liên lạc cuối cùng với anh.

Đường Nghị Phàm đặt túi tài liệu lên bàn trà, "Những lời tôi nói sau đây có thể khiến cô tổn thương, nhưng tôi bắt buộc phải nói", sau phút trầm lặng ngắn ngủi, anh lên tiếng, "Có những lời không cần phải nói rõ, chúng ta đều hiểu. Ví dụ như sáu năm trước tôi cùng cô bên nhau, là vì sự cô đơn và vì chúng ta cần nhau. Không liên quan gì đến tình yêu, một lần nữa gặp lại, tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ tiếp tục mối quan hệ này với cô, mà chỉ coi cô như một đối tác bình thường. Thế nên từ trước đến nay, tôi không hề kiêng dè thể hiện sự quan tâm dành cho Nhã Ngưng trước mặt cô. Tâm tư của cô tôi đã nhìn rõ từ sớm. Có lẽ là thói hư tật xấu của đàn ông, tôi đã ngầm đồng ý sự chủ động và mờ ám của cô".

Anh tưởng rằng như vậy không phải là phản bội Quý Nhã Ngưng, không phải là bất trung với hôn nhân.

Nhìn thẳng vào Trương Nghiên, đôi mắt đen của Đường Nghị Phàm phủ một tầng băng lạnh, "Nếu như cứ phải đòi một lý do cho bằng được, thì câu trả lời của tôi chỉ có một, tôi yêu Quý Nhã Ngưng".

Khi một người đàn ông thân nhiên nói cho bạn biết anh ta yêu người khác, vậy thì anh ta quả thực không dành chút tình cảm nào cho bạn. Câu trả lời này của anh khiến Trương Nghiên không cầm nổi nước mắt, cô vẫn không cam tâm, "Nhưng cô ta không hề tin tưởng anh. Sảy thai là chuyện ngoài ý muốn, tình hình lúc đó, cho dù là anh cứu cô ta đi chẳng nữa, cũng không thể giữ được đứa bé lại được. Đã nửa tháng nay, ngay đến cơ hội giải thích cô ta cũng không cho anh. Tình yêu cùng cuộc hôn nhân như thế, anh phải tiếp tục thế nào?".

"Đó là vấn đề của tôi", ánh đèn phủ lên má anh một màu sáng nhàn nhạt trơn bóng, càng tôn lên thần sắc lạnh lùng của Đường Nghị Phàm, "Tôi làm sai chuyện, thì phải gánh vác hậu quả. Khi tôi phát hiện cô có ý chọn nhà hàng gần viện thiết kế cô ấy làm, khi cô lấy lý do bản thiết kế có sai sót, kéo dài thời gian để ngồi cùng chuyến bay với tôi về thành phố G tham dự lễ đính hôn của Hành Viễn, tôi nên từ chối. Nhưng tôi đã không làm thế, tôi tưởng rằng trò trẻ con vô vị này, tôi là người xử lý thông thạo nhất. Là tôi khốn nạn, làm tổn thương Nhã Ngưng, khiến cô lỡ dở".

Sau đó anh nói, "Tôi xin lỗi".

Một câu "Xin lỗi" chấm dứt những liên hệ trong sáu năm giữa họ.

Đối với Trương Nghiên mà nói, anh quá tuyệt tình, "Tại sao? Em yêu anh đến vậy cơ mà!".

Như đang nghe chuyện cười, Đường Nghị Phàm nói, "Người mà cô yêu nhất là bản thân cô", nếu không cô sẽ không lựa chọn một du học sinh có gia cảnh ưu việt, kết thúc mối quan hệ yêu đương của chúng ta năm xưa một cách dứt khoát như vậy.

"Con người tôi không có thói quen 'ăn cỏ cũ', hơn nữa người phụ nữ tôi muốn sống chung cả đời, ngoài việc phải yêu thương nhau ra, không thể dùng tâm cơ và sự khôn ngoan đối phó với tôi", nhìn vào mắt Trương

Nghiên, giọng điệu của Đường Nghi Phàm trở nên bình thản, "Suy cho cùng, tôi là một thằng đàn ông ích kỷ, lòng dạ hẹp hòi".

Anh nói xong liền cất bước đi, còn không nhận ra chiếc váy màu trắng trên người Trương Nghiên là trang phục cô từng mặc vào ngày họ quen nhau sáu năm về trước. Trong màn mưa xối xả, có một người đàn ông không lái xe, không cầm ô, cứ sải bước như thế đến dưới nhà Si Nhan, bấm số gọi cho chiếc điện thoại đã tắt máy của Quý Nhã Ngưng hết lần này đến lần khác.

Đêm nay quá lạnh.

Sáng sớm hai ngày, Quý Nhã Ngưng nhận được tin nhắn từ một số điện thoại lạ, "Quý Nhã Ngưng, tôi thua rồi. Tôi vắt óc tìm kế, tưởng rằng có thể ung dung tự tại chia rẽ hai người, thậm chí có thể không cần tình yêu của anh ấy, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh ấy, chẳng màng đến danh phận, song đều bị anh ấy cự tuyệt. Trước kia tôi không hiểu, tôi và anh ấy quen nhau sáu năm, sao có thể không địch nổi tình cảm một năm của hai người. Tôi tưởng rằng bản thân đang dùng cách ti tiện để có lại được tình yêu của anh ấy, nhưng thực ra tôi đã không có tư cách yêu cầu anh báo đáp cái được gọi là tình yêu của tôi từ lâu. Nếu đã như vậy, tôi sẽ không cố chấp thêm nữa. Tôi là một người ích kỷ, không muốn thừa nhận cái danh kẻ thứ ba, cho dù hành vi của tôi chẳng có gì khác biệt. Tôi không muốn thừa nhận, song không thể không thừa nhận, người anh ấy yêu duy nhất, là cô. Còn tôi, trước mặt hai người, không xứng nói lời yêu".

Cuối cùng Trương Nghiên nói, "Xin lỗi".

Vụ tai tiếng trên tạp chí gây xôn xao dư luận, gần như đã trở thành đề tài bàn tán của cả thành phố A lúc trà dư tửu hậu. Thậm chí y tá trong bệnh viện cũng đang rầm rì, có thể thấy sức ảnh hưởng từ tấm ảnh chụp Si Nhan và Hàn Nặc kia lớn cỡ nào.

Thanh giả tự thanh (*), Si Nhan không hề để tâm. Thế nhưng, Ôn Hành Viễn lại không thể ngồi yên được nữa.

(*) Trong sạch tự mình biết

Năng lực ứng phó với tin đồn của bộ phận truyền thông trong Ôn Thị không cho phép người ta khinh thường, vào ngày tạp chí đó được xuất bản, họ đã đưa ra ba phương án đối phó, chỉ đợi Ôn Hành Viễn ra lệnh, sẽ lập tức hành động.

Ôn Hành Viễn lựa chọn biện pháp đơn giản nhất và trực tiếp nhất, là tổ chức họp báo.

Si Nhan hiểu rõ mục đích của việc sắp xếp này là do Ôn Hành Viễn muốn nhằm vào sự kiện tạp chí để có lời với truyền thông. Về phần anh giải thích thế nào với Ôn Phi Vãn, Ôn Hành Viễn không nói, cô cũng không hỏi. Tóm lại, khi ông Ôn một lần nữa đến thăm con trai, đối đãi với cô cũng không có gì khác thường. Si Nhan cảm kích sự che chở của Ôn Hành Viễn đối với mình.

Ngày mở họp báo, Si Nhan không tránh khỏi việc phải đối mặt với Đường Nghị Phàm, cô nhìn thấy sự sa sút và tiêu tụy của anh, có phần không đành lòng, "Nhã Ngưng không gặp anh là chuyện thường tình, cô ấy yêu anh như thế, trong lúc nhất thời chắc chắn không thể chấp nhận nổi. Nếu như anh muốn quay lại, đừng vội từ bỏ, hãy cố gắng bình tĩnh, nhưng đừng có lạnh lùng thật".

Đường Nghị Phàm gật đầu, "Cảm ơn em".

"Anh không cần cảm ơn em. Là bạn tốt của Nhã Ngưng, em chỉ hy vọng cô ấy hạnh phúc. Nếu như cuối cùng cô ấy vẫn lựa chọn rời xa anh, em sẽ ủng hộ cô ấy", Si Nhan dừng một lát, nhìn thẳng vào mắt Đường Nghị Phàm, "Yêu nhau thì dễ, giữ lấy nhau mới khó. Nếu anh cho rằng tình yêu của mình đủ để vì cô ấy mà gánh cả một vùng trời, thì đừng buông tay.

Nếu ngay cả anh cũng chần chừ, cho dù chỉ là một chút thôi, cũng xin anh trả lại tự do cho cô ấy".

Bị Si Nhan "gãi đúng chỗ ngứa", Đường Nghị Phàm ghét sự thẳng thắn của cô nhưng anh không phản bác.

Cuộc họp báo được tổ chức đúng giờ. Đối mặt với sự vặn hỏi năm lần bảy lượt của các nhà truyền thông lớn về sự kiện Kim Bích, Ôn Hành Viễn kiên nhẫn giải đáp, đồng thời bảo đảm, trước khi khoản tiền bồi thường của công ty bảo hiểm được chuyển đến, Ôn Thị đã chi trả phí điều trị cho những người bị thương trong sự cố lần này vô điều kiện. Đối với những công nhân xấu số qua đời, anh hứa sẽ sắp xếp ổn thỏa nhất cho gia đình họ. Ngoài khoản tiền bồi thường ra, Bất động sản Hoa Đô của Ôn Thị sẽ tặng cho gia đình mỗi người thiệt mạng một căn nhà, nhằm giảm bớt những túng thiếu về cuộc sống do trụ cột kinh tế trong gia đình qua đời gây nên. Ngoài ra, anh còn tiết lộ, tổ điều tra của thành phố đang dốc sức triển khai điều tra, Ôn Thị cùng Hoa Thành sẽ làm mọi giá để hỗ trợ tổ điều tra làm rõ nguyên nhân sự cố, an ủi linh hồn người đã khuất. Cùng lúc đó, Hoa Thành cũng đang tích cực tiến hành kiểm tra tu sửa toàn diện máy móc, đảm bảo tính an toàn cho việc thi công giai đoạn sau. Trước khi nguyên nhân sự cố chưa được làm rõ, Kim Bích sẽ tạm thời ngừng hoạt động, nhưng vẫn chi trả tiền lương cho công nhân như thường lệ. Nếu Kim Bích kéo dài thời gian giao nhà, Ôn Thị cũng sẽ bồi thường theo quy định tương quan cho người mua nhà.

Nói cách khác, mọi tổn thất do sự việc lần này gây ra, Ôn Thị sẽ một mình gánh chịu.

Sau đó là đến lượt phóng viên đặt câu hỏi.

Người gây khó dễ đầu tiên chính là phóng viên Thời báo đô thị, "Tổng Giám đốc Ôn, nghe bên ngoài đồn rằng Hoa Đô gần đây đã điều một lượng

lớn tiền vốn từ công ty con ở Mỹ về, có phải là công ty trong nước đang gặp khó khăn về tài chính?".

Có vẻ như cái mà Ôn Hành Viễn đang đợi chính là câu hỏi này, ánh mắt Ôn Hành Viễn chuyển từ ôn hòa sang thâm trầm, giọng nói trầm ổn tiếp tục vang lên, "Vốn dĩ chuyện này là bí mật kinh doanh, tôi nên từ chối trả lời. Thế nhưng, tiết lộ một chút cũng không có gì đáng lo ngại", nói đến đây, anh dừng một chút, rồi mới nói tiếp, "Thành phố A, là một trong những thành phố mở rộng trọng điểm trong mười năm của tỉnh ta, sẽ có rất nhiều công trình được thi công. Trụ sở chính của Ôn Thị cùng công ty bất động sản con nằm ở thành phố G, tất nhiên sẽ không thuận tiện. Để tham dự vào công tác mở rộng của thành phố A, Ôn Thị vạch kế hoạch trong vòng một tháng sẽ thu mua một công ty bất động sản có quy mô của thành phố này, để chuẩn bị cho việc đấu thầu hạng mục của thành phố. Cho nên, cần phải có nguồn dự trữ tài chính dồi dào".

Phóng viên Báo chiều thừa cơ hỏi, "Tổng Giám đốc Ôn có thể tiết lộ một chút xem Ôn Thị có ý định thu mua công ty bất động sản nào trong thành phố không?".

Thản nhiên như thường nhìn về phía Ôn Hành Dao, Ôn Hành Viễn cất giọng kiêu ngạo, "Một trong bốn công ty bất động sản lớn nhất thành phố này".

Mọi người bỗng bàn tán xôn xao.

Bốn công ty bất động sản đó đương nhiên bao gồm cả Bất động sản Thiên Dự. Và hiện giờ mọi người đều biết, Ôn Hành Viễn thân là người quyết sách của Ôn Thị và Hàn Nặc của Bất động sản Thiên Dự có mối quan hệ tế nhị thế nào, ai nấy đều không khỏi phỏng đoán, đối tượng mà Ôn Thị sẽ thu mua chắc chắn là Bất động sản Thiên Dự.

Đề tài này chỉ nói đến đây, điều mà truyền thông quan tâm hơn là, "Tổng Giám đốc Ôn, anh có cảm tưởng gì về bản tin trên tạp chí thời trang liên quan đến vị hôn thê của anh và giám đốc Hàn Nặc của Bất động sản Thiên Dụ thời gian gần đây?".

Câu hỏi mà cuộc họp báo lần này không thể né tránh.

Ôn Hành Viễn thân mật nắm lấy tay Si Nhan, mười ngón tay đan chặt vào nhau, nhẫn đính hôn khẽ chạm vào nhau, giống như trái tim của họ đang liên kề. Phóng viên có đôi mắt sắc bén nhanh chóng ấn nút máy ảnh, chụp lấy cảnh tượng này.

Ôn Hành Viễn nghiêng đầu, ánh mắt trầm tĩnh sắc bén, giọng nói lại rất bình tĩnh, "Cảm ơn sự quan tâm của các vị đến vợ chưa cưới của tôi, một bài báo, một tấm ảnh, nhưng nội dung lại là quá trình Si Nhan và Hàn Nặc từ hồi yêu nhau thời đại học cho đến khi trở thành bạn bè tốt của nhau hiện tại. Mỗi người đều có quá khứ của riêng mình, tôi tôn trọng mỗi tình đầu của cô ấy. Đối với quá khứ đã trôi qua kia, ngoại trừ sự biết ơn của tôi với Hàn Nặc vì đã chăm sóc cô ấy ra, tôi cảm thấy tiếc nuối vì đã không thể ở bên cạnh cô ấy. Về phần bìa đặt trong bản tin, tôi không muốn truy cứu, chỉ hy vọng một số bạn làm truyền thông nên biết tự trọng. Không phải tất cả sai lầm đều có thể được tha thứ hết lần này đến lần khác".

Giọng nói của anh ôn hòa và trầm thấp tựa dòng nước chảy yên tĩnh, "Tôi và Si Nhan quen nhau từ nhỏ, mười năm hợp tan, tôi may mắn vì sau khi trải qua thất bại, Si Nhan vẫn tin tưởng vào tình yêu, đồng thời trở nên dũng cảm vì tôi. Lần bị thương này, khiến tôi cảm nhận được một cách sâu sắc sự vô thường và yếu đuối của mỗi sinh mệnh, cùng với tình yêu mà Si Nhan dành cho tôi. Cho nên, tôi sẽ tích cực phối hợp điều trị, hy vọng sớm có thể bình phục để không phải lùi ngày kết hôn. Đương nhiên, nếu như vị hôn thê của tôi không chê, tôi rất sẵn lòng cử hành hôn lễ trước ngày đã định".

Trước là tình yêu sâu đậm, sau là lời nói hóm hỉnh, mọi người có mặt tại buổi họp báo đều cười.

Ngoại trừ Si Nhan.

Một câu "mười năm hợp tan", nói làm sao miêu tả hết được những xót xa mà anh phải chờ đợi và trông mong?

Thế nên, khi phóng viên hỏi cô đánh giá thế nào giữa Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc, Si Nhan chỉ đáp lại một câu, "Trên đời này, duy chỉ có tình yêu của Ôn Hành Viễn là tôi không thể phụ lòng".

Dưới ánh đèn tụ quang, có vô số hạt bụi li ti lẳng lẳng vờn bay trong tầm mắt. Trong tiếng vỗ tay tự phát của các phóng viên, Si Nhan rõ ràng nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Ôn Hành Viễn giãn ra trong nháy mắt, sinh động như trăng thanh gió mát, trong lành và quang đãng.

Thế nhưng, sao có thể che đậy niềm hạnh phúc đang đầy nơi đáy mắt kia.

Một người đàn ông thật dễ dàng cảm động và thỏa mãn.

Si Nhan nắm chặt lấy tay của anh, ghé vào tai anh khẽ nói, "Em yêu anh".

Sau buổi họp báo, màn thổ lộ tình cảm thăm thiết, đậm sâu của Ôn Hành Viễn và Si Nhan đã chiếm trọn trang nhất của các báo. Trong hình, hai người đan chặt mười ngón tay vào nhau, nhìn nhau tình ý nồng nàn, nhất là vẻ đặc biệt của cặp nhãn dính hôn càng nổi bật và bắt mắt. Thời báo Đô Thị sau khi xuất bản tập san phỏng vấn độc quyền Ôn Hành Viễn, ngày hôm đó đã phá kỷ lục tiêu thụ thường ngày trong năm, tạo nên kỳ tích về lượng tiêu thụ trong ngành.

Ngoài ra, tin tức Ôn Thị lên kế hoạch thu mua một công ty bất động sản trong thành phố đã truyền đến tai Hàn Thiên Dụ. Ông ta gần như có thể khẳng định, mục tiêu của Ôn Hành Viễn chính là Bất động sản Thiên Dụ của ông ta. Muốn đối đầu với Ôn Thị, Hàn Thiên Dụ hoàn toàn không tự tin. Ông ta quá rõ ràng, một khi bị Ôn Hành Viễn đưa vào tầm ngắm, Bất động sản Thiên Dụ mà ông ta hao tốn sức oán quyền đoạt vị được sẽ có nguy cơ biến mất trong giây.

Song ông ta lại không chịu cúi đầu nhận thua.

Trong lúc không thể kìm nén cơn giận, Hàn Thiên Dụ có ý thực hiện một cuộc phản kích cuối cùng. Ông ta lấy danh nghĩa của hội đồng quản trị để tạo áp lực cho Hàn Nặc, yêu cầu anh phải giành bằng được "Kế hoạch Lam Thiên", nhằm tăng thêm áp lực trong cuộc đối đầu với Ôn Thị.

Một khi Hàn Nặc thành công giành được "Kế hoạch Lam Thiên", uy tín của ông ta trong hội đồng quản trị sẽ tăng cao. Ngược lại, Hàn Nặc sẽ không còn chỗ đứng trong Thiên Dụ. Lúc đó, có lẽ cũng là ngày mà Thiên Dụ bị thu mua.

Hàn Thiên Dụ coi "Kế hoạch Lam Thiên" là chiêu "đạp nôi dìm thuyền (*)", ông ta phải liều mình một phen.

(*) Quyết đánh đến cùng (dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đạp vỡ nôi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng).

Còn đối với Hàn Nặc, đây là cơ hội duy nhất để anh lật ngược cục diện.

Mạnh ai nấy làm.

Trước kia, Hàn Nặc không hề phụ trách kế hoạch Lam Thiên, thế nên bây giờ, Trình Triệt đã trở thành người vô cùng bận rộn. Hàn Nặc để cô

đích thân bồi dưỡng nhóm nhân viên được anh tin tưởng nhất, đặt một phòng xa hoa trong khách sạn ở gần công ty để họ chuyên tâm lập phương án.

Trong thời gian này, Hàn Nặc từng mời Trình Triệt đi ăn một lần trên danh nghĩa công việc.

Ngày hôm sau, Báo tin tức đã đăng tải một bài viết thu hút sự quan tâm của mọi người, ngoại trừ bản tin, "Trong hội sở tư nhân, Hàn Nặc - giám đốc của Thiên Dụ thân mật ăn tối cùng thư ký nữ. Giữa lúc đó, Hàn Nặc không kìm được lòng hôn Trình Triệt...", còn đính kèm theo một tấm ảnh rõ nét, Hàn Nặc, cách một cái bàn, đang nghiêng người về phía Trình Triệt.

Liên hệ với thông tin trong cuộc họp báo trước đây của Ôn Thị, bỗng chốc cái tí "Hàn Nặc và Si Nhan, cặp đôi tình cũ không rủ cũng đến" của Tuần san Thời trang đã tự động biến mất.

Vậy là, hai người đàn ông đã cao tay lựa chọn cách hóa giải sự "hiếu lắm" trong mắt người khác. Chỉ là, sự xung đột này không phải là điều mà họ muốn. Đặc biệt là Hàn Nặc.

Đối diện với Trình Triệt lạnh nhạt, Hàn Nặc vô cùng áy náy, "Về phương diện công việc, tôi sẽ giải thích, hy vọng không ảnh hưởng tới cô".

Nụ cười của Trình Triệt đúng như tên gọi của cô, trong veo, "Tôi và anh chỉ là người đứng, hà tất phải giải thích".

Hàn Nặc nhìn cô không chớp mắt, tựa như muốn tìm dù chỉ là một chút dối lòng hoặc miễn cưỡng trên gương mặt cô, nhưng đã thất bại, cho nên anh chỉ nói một câu, "Cảm ơn cô".

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C8-3: Hứa với em sánh cùng trời đất (3)

Type: Di Di

Giọng nói trong trẻo của Trình Triệt vang lên, "Tôi được thưởng thức một bữa tối thịnh soạn còn chưa nói lời cảm ơn, anh đừng khách sáo nữa", cô nháy mắt tinh nghịch như trẻ con, "Thực ra anh nên nói cho tôi biết trước, như vậy tôi có thể phối hợp với anh hơn. Dù sao thì đều thành tâm điểm của cánh phóng viên rồi, chỉ bằng cho họ một tấm ảnh chính diện rõ nét, tránh cho người ngoài đoán ra đoán vào".

Hàn Nặc trầm lặng, trong ánh nhìn đáp trả của cô, anh cất giọng ý tứ sâu xa, nói ra ba chữ, "Lần sau vậy".

Trình Triệt ngẫm nghĩ một lát, không hiểu ý anh là lần sau, nếu xảy ra tình huống này tôi sẽ đánh tiếng trước, hay là lần sau tôi lại mời cô đi ăn một bữa thịnh soạn.

Thế nhưng, bất luận là vẽ trước hay vẽ sau, cho dù nó có thể khiến bản thân tổn thương, cô đều sẵn lòng.

Không biết từ bao giờ, cô lại lặng lẽ động lòng vì anh, khó mà kiềm chế.

Sau đó một tuần, trời yên biển lặng.

Mỗi sáng Si Nhan đều ở bệnh viện, đưa Ôn Hành Viễn đi làm hàng loạt kiểm tra và trị liệu, buổi chiều anh về Hoa Thành xử lý công việc, cô sẽ đi thăm Quý Nhã Ngưng. Mỗi lần rời đi cô đều gặp Đường Nghị Phàm. Đối

với sự cự tuyệt của Quý Nhã Ngưng, Si Nhan không muốn miễn cưỡng, mà chỉ nhắn tin nói với Quý Nhã Ngưng rằng, "Anh ấy đang ở dưới tầng".

Cuối cùng Quý Nhã Ngưng chủ động nhắc Đường Nghị Phàm, "Anh ấy nói chưa từng nghĩ muốn phản bội tớ và cuộc hôn nhân của chúng tớ. Nhưng khi tớ hỏi anh ấy rằng nếu như trước khi chúng tớ kết hôn, anh ấy gặp lại Trương Nghiên, có phải anh ấy sẽ chọn cô ta hay không, anh ấy lại nói 'không biết'. Anh ấy đã trả lời như vậy, bọn tớ phải tiếp tục thế nào? Tại sao anh ấy không lừa gạt tớ đến cùng luôn đi".

Vết thương nơi đáy lòng vẫn đang đau nhức dữ dội, thế nhưng lại hy vọng đối phương dùng lời nói dối để chữa lành nó. Tình yêu như vậy, sao có thể vứt bỏ?

Về phần Đường Nghị Phàm, câu "không biết" mà anh nói, cũng khiến Si Nhan bức tức.

Ôn Hành Viễn lại giải thích rằng, "Đàn ông thường lý trí hơn phụ nữ, giả thiết cơ bản không thể xảy ra này, em muốn cậu ta phải trả lời thế nào? Đối lại là anh, đáp án của anh cũng sẽ tương tự như cậu ấy. Tiểu Nhan, thành thật cũng là một cách để biểu đạt tình yêu".

Bởi vì yêu em, nên không muốn dối lừa em.

Đối diện với sự thật khiến người ta khó lòng chấp nhận này, Quý Nhã Ngưng đã do dự. Cô rủ Si Nhan đi Tây Sơn ngắm mặt trời mọc. Lúc hai người lên đến đỉnh núi, ánh nắng ban mai đã hé lộ, họ bọc mình trong áo khoác, nhón chân nhảy lên, cùng nghênh đón bình minh.

Mặt trời đang lấp ló nhô cao từ phía đông, Si Nhan ôm lấy Quý Nhã Ngưng, "Cậu phải hạnh phúc, cho dù Đường Nghị Phàm không phải là người có thể tương nhu dĩ mật, cậu cũng không nên buông tay".

Nhìn về phía mặt trời, Quý Nhã Ngưng quyết định, "Tớ tính ra nước ngoài du học theo chương trình của Viện thiết kế".

Lần đi này, là một năm.

Dùng thời gian để thử thách tình yêu, có lẽ có phần lãng phí. Thế nhưng, Si Nhan siết chặt cánh tay, cổ vũ cô ấy, "Cậu muốn thì cứ đi đi, nếu như tình yêu của anh ấy đủ kiên định, dù xa nhau cả một đại dương cũng không thể chia cách hai người, tớ đợi cậu trở về".

Đối với kết quả này, Đường Nghị Phàm quá mức bình tĩnh, thậm chí như có phần trút được gánh nặng, "Cô ấy đang do dự, đang trốn tránh, chứng tỏ cô ấy vẫn yêu tôi, cô ấy không nỡ ly hôn, vậy thì tôi vẫn còn cơ hội", sau đó anh cười, nói chắc như đinh đóng cột, "Một năm thôi mà, tôi đợi được".

Có lẽ, phải lùi một bước mới có thể tiến xa hơn.

Vì lòng đã chấp nhận, Đường Nghị Phàm không níu kéo, chỉ là lúc Quý Nhã Ngưng rời đi, anh nói với cô rằng, "Rất nhiều người phụ nữ đã từng là trạm nghỉ chân tạm thời của anh, cho đến khi gặp được em, anh mới không nghĩ như vậy nữa. Anh coi em là điểm dừng chân cuối cùng của đời mình. Nếu như một năm sau, em vẫn không muốn tha thứ cho anh, anh cũng sẽ không yêu thêm ai khác".

Quý Nhã Ngưng quay lưng đi thẳng, không muốn để anh nhìn thấy những giọt nước mắt của mình.

Đường Nghị Phàm biết cô đã khóc. Đến tận bây giờ, sự khó chịu trong lòng anh không kém Quý Nhã Ngưng là mấy, nhưng sai lầm mà anh phạm phải, hậu quả đương nhiên phải do mình anh gánh chịu. Không để tâm đến sự vùng vẫy của Quý Nhã Ngưng, anh ôm chặt lấy cô từ phía sau, "Đừng cứ như vậy mà vứt bỏ anh", giọng nói nghẹn ngào, khẩn cầu, bất lực.

Quý Nhã Ngưng gần như bật khóc thành tiếng, giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống cánh tay Đường Nghị Phàm, thấm ướt áo sơ mi của anh.

Đến cuối cùng là ai đã làm tổn thương tình yêu?

Trong văn phòng Tổng Giám đốc Hoa Thành, Ôn Hành Dao thuật lại cho Ôn Hành Viễn thông tin tuyệt mật mà anh mới thu thập được, "Lão già Hàn Thiên Dụ kia bị một câu thu mua của chú dọa sợ điên rồi, không ngờ lại để Hàn Nặc phụ trách kế hoạch của Lam Thiên, đúng thật là bí quá hóa liều".

Ôn Hành Viễn tỏ vẻ mọi chuyện đều trong dự liệu, "Ông ta không cư xử thiếu sáng suốt như vậy, chẳng phải uống công chúng ta tính kế rồi sao?".

"Chúng ta tính kế với ông ta đã là vinh hạnh của ông ta rồi", Ôn Hành Dao "hừ" một tiếng, "Tổ điều tra đã tìm được manh mối, giám đốc hạng mục Trần Minh quả thực có liên quan tới sự cố Kim Bích".

Điều này đối với Ôn Hành Viễn mới là tin tốt, anh hỏi, "Vậy sao?".

"Trần Minh và Hàn Thiên Dụ là bạn cũ. Nói một cách chính xác, Hàn Thiên Dụ là Bá Lạc(*) của Trần Minh, vào lúc Trần Minh khó khăn nhất, Hàn Thiên Dụ đã đề cử gã với Hàn Thiên Khải."

(*) Người thời Xuân Thu, nước Tần, giỏi về xem tướng ngựa. Ngày nay dùng để chỉ người giỏi phát hiện, tiến cử, bồi dưỡng và sử dụng nhân tài.

Có vẻ không hài lòng với cách "dìm" Đường Nghị Phàm của Ôn Hành Viễn, Ôn Hành Dao ném tập tài liệu trong tay qua, "Có cơ hội để Tiểu Nhan nói giúp cậu ta một câu, hà tất gì phải kéo dài tình trạng này?".

"Cho cậu ta một bài học cũng tốt. Nếu không cậu ta vĩnh viễn không biết trân trọng người phụ nữ bên cạnh mình."

Ôn Hành Dao tiếp tục đề tài trước, "Chú giúp Hàn Nặc thế này, Tiểu Nhan biết không?".

Ôn Hành Viễn không trả lời thẳng vào vấn đề, "Vụ tại nạn của dì Hạ, em và Si Hạ đều nghi ngờ là Hàn Thiên Dụ đứng đằng sau sắp đặt. Nhưng kế hoạch của ông ta không chút sơ hở, khi sự việc bại lộ, lại đổ chứng cứ bất lợi lên đầu anh trai mình. Thời trẻ Hàn Thiên Khải từng theo đuổi dì Hạ, lại đối chọi gay gắt với chú Si trên thương trường, chẳng qua là không đành lòng buông bỏ mà thôi. Em từ đầu đến cuối không muốn tin, ông ta là người ép Si gia đến bước đường cùng. Em nghi là Hàn Thiên Dụ đã thay đổi kế hoạch mà Hàn Thiên Khải nhắm vào chú Si, cuối cùng khiến dì Hạ gặp tai nạn. Còn Hàn Thiên Khải sở dĩ gánh vác mọi tội lỗi là để chuộc tội với nhà họ Si. Nói một cách chính xác, là chuộc tội với dì Hạ. Hàn Thiên Dụ đã lợi dụng sự áy náy của Hàn Thiên Khải với dì Hạ, nhằm đặt nền móng cho việc tranh quyền đoạt vị của mình".

Ôn Hành Dao không nói thêm gì.

Ôn Hành Viễn thở dài, "Sự việc đã qua ba năm, muốn tìm ra chứng cứ chống lại Hàn Thiên Dụ đâu phải là chuyện dễ?".

Chỉ có thể dùng sự cố Kim Bích làm điểm bắt đầu để hành động.

Ba mạng người, đủ để khiến Hàn Thiên Dụ ngồi tù một gông. Mà trở thành kẻ địch của ông ta, chính là đang giúp Hàn Nặc.

Ôn Hành Viễn không phủ nhận lòng ích kỷ của mình, "Với sự thiện lương của Tiểu Nhan, cô ấy sẽ không để Hàn Nặc từng bước rơi vào hoàn cảnh khó khăn, so với việc để cô ấy khó xử, chi bằng em biết thời biết thế đẩy thuyền theo nước".

Thế nên, trong tình hình Hàn Nặc không thể tham dự vào kế hoạch của Lam Thiên, Ôn Hành Viễn đã gióng trống khua chiêng tuyên bố với người ngoài rằng Ôn Thị sắp thu mua Bất động sản Thiên Dự, là vì đã tính toán chuẩn xác việc Hàn Thiên Dự sẽ dùng "Kế hoạch Lam Thiên" làm lợi thế để đối đầu với Ôn Thị. Trong tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể mạo hiểm rằng Hàn Nặc sẽ nhân cơ hội này lật đổ được ông ta.

Đối với Ôn Hành Viễn mà nói, muốn trợ lực cho Hàn Nặc chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hàn Nặc là người thông minh, sự cảm kích của anh không cần nói cũng rõ.

Có như vậy, Si Nhan mới có thể yên tâm.

Cũng coi như vẹn cả đôi đường.

Về phần tuyên bố rầm rộ với bên ngoài chuyện thu mua, cuối cùng sẽ làm thế nào để rút lui, Ôn Hành Viễn hoàn toàn không để tâm, "Đây là quyết định thương mại của Ôn Thị chúng tôi, có liên quan gì đến người khác? Tôi không cần thiết phải giải thích với bất cứ ai, bao gồm cả truyền thông".

Giọng điệu của anh kiêu ngạo, có khí phách của người vương giả.

Ôn Hành Dao khâm phục sự quyết đoán của em trai, "Hồ sơ mời thầu kế hoạch Lam Thiên anh sẽ làm lại từ đầu".

Ánh mắt Ôn Hành Viễn trầm tĩnh, "Nâng cao dự đoán của chúng ta, đảm bảo chắc chắn Hàn Nặc trúng thầu".

"Có cần phải báo cho Si Hạ biết trước không?"

Ôn Hành Viễn lắc đầu, "Không cần đâu. Xem hồ sơ mời thầu, cậu ta ắt sẽ hiểu".

Chuyện thuộc về sự ăn ý giữa đàn ông, không cần nói rõ.

Vào lúc cánh đàn ông đang bận rộn chuẩn bị cho kế hoạch Lam Thiên, Si Nhan nhận được điện thoại của Trình Triệt. Cô không hề biết Trình Triệt, sự hiểu biết về cô ta của Si Nhan chỉ giới hạn ở bài báo kia. Thầm đoán được Hàn Nặc mượn bài báo đó để thanh minh cho cô, Si Nhan để ý đến Trình Triệt hơn, thậm chí còn có thiện cảm. Vì vậy, Si Nhan mới vui vẻ nhận lời mời của Trình Triệt.

Hai người hẹn gặp nhau ở Thượng Du, trong quán cà phê có không gian trang nhã, Si Nhan và Trình Triệt ngồi đối diện với nhau.

Trình Triệt sở hữu ngũ quan tinh tế rõ ràng, đôi mắt trong veo, có vẻ là người thông minh lanh lợi, còn lời nói của cô, càng lễ độ và khách sáo, "Mạo muội hẹn gặp chị thế này, xin lượng thứ cho sự đường đột của tôi".

Khóe mắt Si Nhan khẽ cong lên, ánh mắt phát sáng lấp lánh, dáng vẻ không để tâm, "Là vì Hàn Nặc phải không?".

Sự thẳng thắn của cô khiến Trình Triệt vô cùng kinh ngạc.

Hiểu rõ tâm tư của Trình Triệt, Si Nhan chau mày, gương mặt lộ ra vẻ dè dóm, "Chỉ là không biết với khả năng của tôi, có thể giúp được anh ấy hay không".

"Nếu như đến chị cũng không giúp được, cho dù Kế hoạch Lam Thiên có trúng thầu, anh ấy vẫn phải chịu sự khống chế từ Tổng Giám đốc Hàn".

Ánh mắt Si Nhan tỏ vẻ ngờ vực.

Trình Triệt không vòng vo mà nói thẳng, "Muốn Bất động sản Thiên Khải hồi sinh, cái anh ấy cần, ngoại trừ Kế hoạch Lam Thiên làm chỗ dựa ra, điều quan trọng nhất chính là năm mươi một phần trăm cổ phần".

Si Nhan búng tỉnh, thế nhưng, "Tôi có thể làm gì?".

Cho dù trước khi hẹn gặp Si Nhan, Trình Triệt cũng đoán được cô chưa chắc đã từ chối giúp đỡ. Nhưng thân là vợ chưa cưới của Tổng Giám đốc Ôn Thị, Trình Triệt e rằng cô sẽ có điều băn khoăn hoặc do dự.

Cô bỗng hiểu ra lý do khiến Hàn Nặc "lợi dụng" mình để thanh minh cho Si Nhan. Người con gái này, lại thêm mối tình đầu của họ, dù có là ai cũng sẽ che chở cho cô ấy, cho dù Si Nhan rất nhanh thôi sẽ trở thành cô dâu của người khác.

Lòng Trình Triệt gợn lên nỗi đau âm ỉ, "Anh ấy đã sử dụng rất nhiều cách, dùng mọi mối quan hệ nhưng vẫn chỉ có thể nắm được bốn mươi sáu phần trăm cổ phần", nhìn chăm chú Si Nhan, Trình Triệt chậm rãi nói, "Tôi muốn xin chị giúp anh ấy giành được năm phần trăm quan trọng kia".

Trình Triệt nhìn Si Nhan bằng ánh mắt gửi gắm niềm hy vọng, nhất định phải có lý do, Si Nhan bình tĩnh hỏi, "Người đang nắm giữ năm phần trăm cổ phần là người tôi quen?".

Trình Triệt không nói thừa một câu nào, khẽ giọng nói ra tên một người, "Là Văn Thao".

"Văn Thao?", Si Nhan bỗng nhiên nhớ lại, lần cô gặp Hàn Nặc trong Cổ Vận Hương Đình của Văn Thao, "Anh ấy tới thành cổ là vì cổ phần trong tay Văn Thao?".

Đâu chỉ là vậy. Câu trả lời của Trình Triệt chậm vài giây rõ rệt, "Bề ngoài thì là vậy".

Si Nhan hiểu ý tứ ngoài lời nói của Trình Triệt, nhưng cô lựa chọn phớt lờ, "Tại sao Văn Thao không chịu nhượng lại cho anh ấy? Anh ta không hài lòng về giá cả? Hàn Nặc chắc chắn không keo kiệt".

"Cái anh Văn cần...", Trình Triệt lựa chọn từ ngữ, "Giá trên trời".

Si Nhan không hiểu.

Thế là, Trình Triệt kể cho Si Nhan nghe câu chuyện liên quan đến lời hứa và phụ lòng.

Vương mặc về tình cảm ba mươi mấy năm, nhưng chỉ đôi ba câu là kể hết. Bất kể thế nào Si Nhan cũng không thể ngờ, Hàn Nặc và Văn Thao lại là anh em cùng cha khác mẹ. Ngoại trừ kinh ngạc ra, cô không có cảm xúc gì khác.

"Chú Hàn và dì Văn quen nhau ở thành cổ, lúc anh Văn chào đời, chú Hàn đã kết hôn ở thành phố A. Lời hứa của chú Hàn đã hủy hoại một đời của dì Văn, cho đến lúc chết, dì ấy đành phải thừa nhận mình đã bị phụ lòng. Tôi không rõ trong ba mươi năm đó, mối quan hệ giữa chú Hàn với dì Văn như thế nào, tôi chỉ biết, Văn Thao đã lấy năm phần trăm cổ phần của Bất động sản Thiên Khải mà mẹ mình để lại, là thứ duy nhất mà chú Hàn để lại cho dì Văn".

Cái gọi là giá trên trời của Văn Thao, là chỉ sự cô độc và đau khổ một đời của mẹ anh.

Không hề quá đáng.

Trình Triệt thẳng thắn, "Khiến anh Văn thay đổi tâm ý rất khó, song lại là cơ hội duy nhất".

"Chỉ sợ tôi không đủ sức. Tôi và anh ta, không có giao tình gì", Si Nhan thở dài,

"Nhưng tôi sẽ cố gắng thử".

Như vậy là đủ rồi. Trình Triệt nói một cách chân thành, "Cảm ơn chị".

Si Nhan im lặng nhìn Trình Triệt lâu đến mức Trình Triệt tưởng rằng mặt mình có dính gì đó. Một lúc sau, Si Nhan mới nói, "Đây là một bí mật lớn mà Hàn Nặc lại kể cho cô biết, điều này chứng tỏ gì nhỉ?".

Tựa hồ như cô đang đưa ra câu hỏi, lại như chỉ đang độc thoại.

Trình Triệt không trả lời được.

Trong mắt Si Nhan thấp thoáng ý cười, "Đừng bỏ lỡ anh ấy".

Buổi tối, Ôn Hành Viễn đang giải quyết công việc, điện thoại vang lên tiếng báo có tin nhắn mới. Anh không ngắt đầu, "Tiểu Nhan, xem giúp anh".

Si Nhan buông cuốn sách trong tay xuống, chống người dậy lấy điện thoại, "Là anh rồi, anh nói: Đúng như cậu dự liệu, Văn...", cái tên quen thuộc khiến cô khựng lại rõ rệt, cảm nhận được ánh mắt đang nhìn mình của Ôn Hành Viễn, cô mới đọc tiếp, "Văn Thao từ thành cổ đến rồi, trợ lý Tăng Hồng của Hàn Thiên Dụ đến sân bay đón anh ta. Nếu Hàn Nặc mất đi năm phần trăm cổ phần, thất bại là điều chắc chắn", giọng cô ngày càng thấp, hết như cảm xúc hỗn độn lúc này của cô.

Ôn Hành Viễn nhìn cô, sự yêu chiều không nói nên lời thể hiện rõ qua ánh mắt anh, "Trình Triệt hôm nay hẹn em, cũng nhắc đến người này phải không?".

Biểu cảm của Si Nhan là "Rõ ràng anh biết mọi chuyện, còn ở đó giả bộ thâm trầm".

Ôn Hành Viễn ung dung nở nụ cười, "Hàn Nặc không ngừng thu mua cổ phần của Thiên Dụ, Hàn Thiên Dụ không thể không biết sự tình. Sở dĩ ông ta án binh bất động, cũng do đã điều tra được cổ phần trong tay Văn Thao. Ông ta cho rằng Văn Thao sẽ không đưa số cổ phần đó cho Hàn Nặc, nên mới để mặc Hàn Nặc bước vào bộ máy cấp cao của Thiên Dụ".

Si Nhan hiểu ngay được vấn đề, "Để giành năm phần trăm cổ phần, Hàn Nặc sớm muộn sẽ tìm Văn Thao, thân thế của hai người họ, chính là vũ khí để Hàn Thiên Dụ tấn công Hàn Nặc".

Ôn Hành Viễn xoa đầu cô, "Còn gì nữa nào?".

"Cho dù không giành được cổ phần từ tay Văn Thao, chỉ cần anh ta từ chối đưa cho Hàn Nặc, Hàn Thiên Dụ vẫn sẽ thắng."

Ôn Hành Viễn bổ sung thêm một câu Si Nhan không thích nghe, "Thế cho nên, phần thắng của Hàn Nặc gần như là bằng không".

Vốn dĩ đang suy nghĩ xem phải thuyết phục Văn Thao thế nào, hiện giờ... Si Nhan đã thấy nản lòng.

Ôn Hành Viễn cong miệng, ý cười nơi đáy mắt sâu hiểm khó dò, "Cần anh gợi ý cho không?".

Ôn Hành Viễn có cách. Si Nhan bỗng thoải mái hẳn, vui tươi hơn hờ chồm đến trước mặt anh, "Đến lúc mát-xa rồi thưa ngài".

Ôn Hành Viễn nhéo chiếc cằm nhọn của cô, "Bỗng dưng xum xoe nịnh bợ, không phải là gian thì cướp".

Si Nhan cọ mặt vào ngực anh, "Người ta quan tâm đến thân thể của anh không được à?".

Ôn Hành Viễn quả thực không thể cự tuyệt đáng vẻ làm nũng của cô, ôm lấy cô hôn một cái thật kêu, giọng nói tỏ ra vẻ mờ ám, "Vậy thì đừng chuốc vạ vào thân nữa".

Si Nhan vui mặt vào ngực anh cười.

Cuối cùng tối ngày hôm đó, Si Nhan có phần do dự hỏi anh, "Làm như vậy có phải hơi bỉ ổi không?".

Ôn Hành Viễn trước giờ không muốn thể hiện mặt đen tối trong tính cách của mình trước mặt cô, song quả thực là không còn cách nào thích hợp hơn. Với lại, thời gian của Hàn Nặc không còn nhiều nữa.

Đan chặt ngón tay vào tay Si Nhan, Ôn Hành Viễn nói với cô, "Em phải nhớ rõ, ai cũng biết cách dùng thủ đoạn, nhưng họ không áp dụng là vì thấy không cần thiết. Đối với loại người như Hàn Thiên Dụ, không được do dự và khách sáo".

"Thế nhưng Vãn..."

Ôn Hành Viễn cắt ngang lời cô, "Cậu ta không muốn chuyển nhượng năm phần trăm cổ phần kia, là vì cảm thấy bất bình cho mẹ mình. Về tình, có thể hiểu. Nhưng cậu ta cứ ôm mối hận sâu đậm như thế thì có lợi gì chứ? Ngay cả bản thân cậu ta cũng không dễ chịu, hà tất phải liên lụy đến người khác nữa? Bất luận là cậu ta, hay là Hàn Nặc, đều không có nghĩa vụ phải chịu trách nhiệm về món nợ tình cảm của thế hệ trước. Còn hai người họ là anh em, huyết quản chảy chung dòng máu của đời này".

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C8-4: Hứa với em sánh cùng trời đất (4)

Type: Phùng Hà Trang

Câu nói cuối cùng của Ôn Hành Viễn đã thuyết phục được Si Nhan. Vậy nên ngày hôm sau, cô đã quyết định đến trường đại học của Văn Tĩnh.

Không sai, gợi ý đầu tiên mà Ôn Hành Viễn dành cho cô chính là Văn Tĩnh.

Dùng lời của Si Nhan là, "Khúc tiến cứu quốc(1)".

(1): Là một từ xuất hiện trong thời kì Trung Quốc chống Nhật, dùng chiến lược trực tiếp không đủ năng lực để giải quyết, nên đành phải áp dụng chiến lược gián tiếp.

Ôn Hành Viễn khen ngợi cô, "Anh biết mà, em thông minh nhất".

Mà kiểu cơ trí này, Si Nhan không hề áp dụng với Văn Tĩnh, khi cô bé nhiệt tình mời cô cùng ăn tối, Si Nhan nói thẳng mục đích của mình, "Tiểu Tĩnh, không phải chị đến tìm em để ôn lại chuyện cũ, chị muốn xin anh trai em giúp đỡ".

Văn Tĩnh cười nói, "Thế thì đơn giản ạ, em hẹn anh em ra nhà hàng rồi chị nói thẳng với anh ấy, vừa khéo có người thanh toán tiền luôn".

Si Nhan nghe thấy thế liền nói, "Anh ấy sẽ từ chối".

Quen biết nhau ở thành cổ, Si Nhan không hiểu rõ lắm về Văn Tĩnh, chỉ dựa vào trực giác, cô tưởng rằng khi mình nói ra những lời này Văn

Tĩnh sẽ hỏi, "Rốt cuộc là chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy?", hoặc là cô bé sẽ vỗ ngực bày tỏ như một đứa trẻ, "Em hiểu anh trai mình nhất, để em đối phó với anh ấy cho".

Thế nhưng, sự thật là, "Nếu đã như vậy, chị Si, chị đừng nói nữa".

Không ngờ Văn Tĩnh lại từ chối cô như vậy.

Si Nhan tỏ ra bất ngờ.

Có vẻ Văn Tĩnh cũng cảm thấy mình quá thẳng thắn, ngẫm nghĩ một lát, cô bổ sung một câu, "Ngoại trừ việc chung thân đại sự ra, việc của anh ấy, em đều không tham gia, bởi vì em không hiểu".

Bởi vì không hiểu, sợ gây phiền phức cho đối phương. Bởi vì không hiểu, cho nên không nhúng tay vào.

Đạo lý này rất đơn giản, song không phải là ai cũng có thể làm được.

Si Nhan ý thức được, anh em họ trưởng thành trong một gia đình đặc biệt thế này, có cách hiểu và ăn ý ngầm mà người ngoài không thể biết được. Cô gần như muốn từ bỏ những lời đã định sẽ nói với Văn Tĩnh.

"Vì muốn bảo vệ em, có những chuyện Văn Thao không hề nói cho em biết. Mà những chuyện kia, cũng không thích hợp để chị kể với em", bởi vì khó xử, một lúc sau Si Nhan nói tiếp, "Là chị ích kỷ nên mới quyết định đến gặp em. Chị rất hi vọng sau khi em có thể hiểu được đầu đuôi câu chuyện, có thể giúp anh trai em nối lại tình thân đã cắt đứt nhiều năm".

Văn Tĩnh làm sao hiểu được ý tứ trong lời nói của cô, "Tình thân của anh trai em?", có thể là trong tiềm thức, cô bé đang trốn tránh điều gì đó.

Si Nhan nhắc nhở bản thân nên dừng ở đây, "Về hỏi anh trai em đi, đáp án ở chỗ anh ấy".

Si Nhan cảm thấy mình rất tàn nhẫn, không ngờ cô lại bóc trần vết thương đã liền sẹo của người khác.

Đối với sự tự trách và áy náy của cô, Ôn Hành Viễn an ủi, "Anh em nhà họ Văn không thể không may mắn biết gì về thân thể của mình, đặc biệt là Văn Thao. Cảnh gia đình yên ấm chẳng qua là cách để họ hoài niệm người mẹ đã mất của mình. Nếu Hàn Thiên Khải và vợ ông còn sống, sự thật khi được vạch trần sẽ khiến rất nhiều người tổn thương. Hiện tại, đây là bí mật mà người đời đều biết, mọi người chẳng qua là đang diễn vở kịch Bộ quần áo mới của hoàng đế(*). Hàn Nặc tứ cố vô thân, Văn Thao không ra mặt thì ai ra mặt? Thân là anh lớn, anh ta không giúp đỡ Hàn Nặc thì bản thân tự khắc sẽ thấy hối hận".

(*) Là một truyện của nhà văn Hans Christian Andersen về việc hai người thợ dệt hứa với vị hoàng đế là sẽ dệt cho ông một bộ y phục mà khi ông mặc vào thì những kẻ ngu ngốc, bất tài hoặc bất xứng với địa vị của họ sẽ không thể nhìn thấy.

Sự thật chứng minh, lời phân tích của Ôn Hành Viễn là đúng. Những lời Si Nhan vốn định nói với Văn Tĩnh, có lẽ sẽ khiến vấn đề càng trở nên rắc rối. Thế nhưng khi nhắc đến thân thể của họ, anh em nhà họ Văn lại vô cùng bình tĩnh.

"Chị Nhan, đoán được anh sẽ từ chối, nên đã đến tìm em". Văn Tĩnh nhìn vào mắt Văn Thao, "Người thực sự cần anh ấy giúp đỡ không phải là chị, mà là người anh trai khác của em phải không?".

Từ khi chào đời, Văn Tĩnh chưa từng gặp cha mình, đến trước khi mẹ qua đời, bà mới nói cho cô biết, "Trong lòng người đàn ông chứa đựng rất nhiều thứ, chỉ đơn giản là dục vọng thôi đã đủ để họ hối hả bận rộn cả đời, nào có thời gian lãng phí vào chuyện tình yêu? Nó quá xa xỉ. Là mẹ quá tham lam quá ích kỷ, tưởng rằng có thể dùng các con để níu giữ ông ấy. Mẹ và ông ấy đã từng ước định sẽ vĩnh viễn không gặp lại nhau. Cho nên, con

đừng bao giờ hỏi gì về cha nữa. Ông ấy là ai, hiện giờ đang ở đâu, những điều này chẳng có ý nghĩa gì cả. Mẹ chỉ mong các con sống tốt, vậy là được rồi".

Bà Văn vì tình yêu đã ích kỷ một đời, nghĩ đến gia đình Hàn Thiên Khải hạnh phúc nơi thành phố A xa xôi, bà không muốn hai đứa con mình phải mang tiếng là con riêng. Cho nên, lời trấn trối lúc lâm chung của bà là, "Vĩnh viễn đừng tìm hiểu cha các con là ai, cứ coi như ông ấy đã không còn trên đời này từ lâu rồi".

Chỉ có phụ nữ mới coi tình yêu như một loại tín ngưỡng. Người vì tình yêu mà dốc hết tình cảm cũng chỉ có phụ nữ mà thôi. Người vì tình yêu mà mang thương tích đầy mình, vẫn là phụ nữ. Trong tình yêu, phụ nữ đã được định trước là kẻ yếu.

Trước khi mẹ qua đời, ngay cả Văn Thao cũng không biết rõ thân thế của mình, cho đến khi sắp xếp di vật của bà, anh mới phát hiện ra bức thư bà để lại. Trong thư, mẹ Văn kể chi tiết toàn bộ từ chuyện bà và Hàn Thiên Khải quen nhau đến khi bà tưởng rằng họ yêu nhau, cả chuyện bà lẳng lặng mang thai, cũng như chuyện hai người đoạn tuyệt sau này. Cuối cùng, mẹ Văn Thao nói, "Mẹ trước giờ chưa từng có ý định đến thành phố A tìm ông ấy, là không muốn làm tổn thương người phụ nữ mang danh vợ ông ấy kia. Ông ấy đã không còn yêu mẹ nữa, hà tất phải khiến ông ấy căm ghét thêm? Về năm phần trăm cổ phần kia, mẹ biết các con không cần, nếu đã như vậy, tùy các con xử lý. Tình yêu, vốn dĩ là do hai bên tình nguyện, mẹ không trách ông ấy".

Bà thực sự không trách, còn nhân cơ hội này nói với Văn Thao đừng ôm lòng thù hận, đó là những lời chân thành từ trái tim bà.

Văn Thao không phủ nhận, chỉ hỏi lại, "Em muốn anh giúp sao?".

Văn Tĩnh ngẫm nghĩ một lát rồi nói, "Tùy anh thôi ạ, chỉ cần không khiến anh phải khó xử".

Vốn dĩ Văn Thao đã quen việc em gái hễ có chuyện gì đều coi anh là trung tâm, nhưng lần này, anh lại có phần cảm động, "Đó cũng là anh trai em, nếu như anh không giúp, cậu ta khó có thể vùng lên được".

Văn Tĩnh nắm lấy tay của Văn Thao, "Em có người anh trai như anh, là đủ rồi".

Văn Thao xoa đầu cô, "Nha đầu ngọc".

Văn Tĩnh bật khóc.

Văn Thao ôm em gái vào lòng, "Để anh suy nghĩ đã".

Không hiểu sao anh lại do dự.

Sau đó một ngày, Văn Thao hẹn gặp Si Nhan. Ôn Hành Viễn tỏ ý muốn đi cùng nhưng Si Nhan cảm thấy chủ đề lần này không phải chuyện của Hàn Nặc, mà liên quan đến Văn Tĩnh, để Ôn Hành Viễn ra mặt không ổn, thế nên cô quyết định đi một mình.

Văn Thao vẫn tao nhã, lịch sự như thường, đầu tiên là chúc mừng Si Nhan đã đính hôn, xong mới vào chủ đề, "Vốn dĩ anh không muốn để Tiểu Tĩnh biết quá nhiều, trước giờ, mẹ và anh đều cố gắng tạo cho con bé môi trường sống lành mạnh, giảm cảm giác thiếu thốn tình thương của cha với con bé đến mức thấp nhất. Đáng tiếc, sự phát triển của việc này lại vượt quá tầm kiểm soát của anh".

Lời xin lỗi hiển nhiên đến mức cứng nhắc, cũng chưa chắc là thứ anh cần. Si Nhan rơi vào trạng thái trầm lặng.

Văn Thao lặng lẽ nhìn Si Nhan, mắt anh sâu thẳm, sâu đến độ khiến cô không cách nào phân biệt được cảm xúc ẩn trong đó, "Mẹ anh từ nhỏ đã sống ở thành cổ, chưa một lần rời khỏi tỉnh Y. Từ năm mười sáu tuổi, anh đã học cách làm ăn từ bà, năm tốt nghiệp đại học, anh chính thức tiếp quản công ty. Khi bà không nhắc một chữ nào liên quan đến người đàn ông kia, anh đã biết, mình là con riêng", nói đến đây, anh cười tự giễu, "Anh ít nhiều có phần để tâm. Cho nên, anh không muốn rời khỏi thành cổ".

"Mẹ anh và mẹ của Vương Hạo là bạn tốt, Vương Hạo và Tiểu Tĩnh có thể nói là thanh mai trúc mã, vì không muốn phải chia rẽ họ, anh mới đồng ý cho Tiểu Tĩnh thi vào trường đại học ở thành phố A. Tiểu Tĩnh rất hiểu chuyện, để tránh khiến mẹ và anh không vui, chuyện liên quan đến cha, trước giờ con bé đều không hỏi nhiều. Anh tưởng rằng nếu có thể che giấu chuyện này, cuộc đời con bé sẽ luôn yên bình".

Thế nhưng, "Đây chính là số mệnh. Cái buộc phải đến, đều không thể tránh né", khéo miệng Văn Thao thấp thoáng ý cười lạnh, "Ôn Hành Viên quả nhiên lợi hại, thậm chí không cần ra mặt, vẫn có thể chỉ điểm giang sơn".

Si Nhan thẳng thắn, "Anh ấy làm vậy là vì em".

Văn Thao gật đầu về nghiêng ngả, "Cùng là đàn ông với nhau, anh rất khâm phục tấm lòng của anh ấy".

Si Nhan hiểu ý của Văn Thao.

"Thế nhưng...", Văn Thao ngẩng đầu nhìn cô, khuôn mặt anh tuần trong nháy mắt đã phủ một tầng băng lạnh, còn đôi mắt ôn hòa như ngọc của anh khiến Si Nhan từng ấn tượng bỗng trở nên sắc bén khiến người ta không cách nào nhìn thẳng, "Tình thân giữa anh và Hàn Nặc mà nói, quả thực không hề quan trọng như thế".

Si Nhan ý thức được rằng, mình không thể thuyết phục anh nên nói thẳng, "Lời này nghe có vẻ quá tuyệt tình, nhưng em có thể hiểu. Dù sao thì hai người ngoài quan hệ huyết thống ra, gần ba mươi năm chưa từng liên lạc với nhau. Tự dưng có thêm một người em trai, đối với người không thiếu thốn tình thân như anh mà nói, hiển nhiên là thừa thãi", cô không có ý ở lại, đứng dậy muốn rời khỏi, "Chỉ là, nếu đổi lại là Hàn Nặc, lựa chọn của anh ấy nhất định không giống anh".

Văn Thao tin rằng những lời này của cô không phải là tâng bốc Hàn Nặc, thế nhưng, "Nhân chi sơ, tính bản thiện, anh vốn không phải người tuyệt tình như thế".

Si Nhan không còn lời nào để nói.

Lúc này, Hàn Nặc từ phía sau liền đứng dậy, tiến về phía họ, tiếng bước chân anh trầm ổn và rõ nét, "Không phải là tôi cố tình nghe trộm, chỉ là chiều nào cũng có thói quen ngồi ở đây uống cà phê".

Si Nhan mới ý thức được quán cà phê mà Văn Thao hẹn gặp cô ở ngay cạnh Bất động sản Thiên Dụ.

Giọng nói của Hàn Nặc và ý cười trên khuôn mặt dịu dàng như nhau, anh nói với cô, "Thay anh cảm ơn Ôn Hành Viễn", ánh mắt nhanh chóng chuyển về phía Văn Thao, "Khiến anh phải khó xử rồi, tôi xin lỗi".

Nét mặt Văn Thao giống hệt giọng điệu lạnh lùng ban nãy, "Âm ý của tôi trước giờ chưa từng thay đổi, không thể nói là khó xử".

"Vậy thì tốt", giọng nói của Hàn Nặc bình tĩnh không gợn sóng, "Tôi rất muốn gây dựng lại Bất động sản Thiên Khải, nhưng không có ý đảo lộn cuộc sống của bất cứ ai. Thiếu đi năm phần trăm cổ phần của anh, tôi không giành được phần thắng. Nhưng tôi lại cảm thấy ấm áp hơn nhiều bởi vì trên đời này còn có anh và Văn Tĩnh".

Chí ít không phải là tôi không có gì.

Hàn Nặc vẫn đang cười. Si Nhan quen anh đã bảy năm, cô quá hiểu tình cảm lẫn khuất sau nụ cười này. Đó là sự mừng vui thanh thản, sau khi mất cha mẹ, vẫn còn có người thân trên đời.

Sự nặng nề trong suy nghĩ của họ khiến người khác không đành lòng nhìn tiếp.

Si Nhan nắm lấy tay Hàn Nặc, bàn tay vốn dĩ ấm áp cả trong ngày đông lạnh giá của anh, giờ phút này lại trở nên lạnh lẽo.

Nếu như đó là nhiệt độ của con tim, vậy anh phải cảm thấy lạnh đến mức nào?

Lòng cô xót xa muốn khóc.

Cảm nhận được sự động viên và an ủi của Si Nhan, Hàn Nặc nắm lấy tay cô, sau đó buông ra, "Chuyện này kết thúc ở đây".

Thế nhưng, kết thúc ở đây đã trở thành hy vọng xa vời.

Khi bức ảnh chụp chung của anh và Si Nhan cùng với Văn Thao lại một lần nữa trở thành tâm điểm trên Báo buổi chiều. Hàn Nặc chẳng cảm thấy phần nộ cho lắm. Nhưng vì liên lụy đến Văn Thao, sự tình trở nên phức tạp hơn lần trước nhiều.

Mọi người đều hiểu rõ, khi tin tức này được công bố, sẽ có người lên lút tìm hiểu thân thế của Văn Thao.

Cứ như vậy, bí mật vốn tưởng rằng chỉ trời biết đất biết, sẽ không thể che đậy được nữa.

Có lẽ là giữa anh em cùng huyết thống sẽ có chung sự thông minh sắc sảo, Hàn Nặc và Văn Thao đều cùng lúc tìm đến Hàn Thiên Dụ.

Hàn Nặc không thể tiếp tục chịu đựng người chú của mình thêm nữa. Anh trực tiếp đập tờ báo lên bàn làm việc của Tổng Giám đốc Hàn, giọng điệu kiêu ngạo thông báo với ông ta, "Kế hoạch Lam Thiên, cháu đã từ bỏ. Theo cháu thấy, Thiên Dụ bị Ôn thị thu mua là tốt nhất".

Hàn Thiên Dụ không thể giả vờ thêm nữa, ông ta bỗng đứng bật dậy, "Đây là tâm huyết cả đời của cha cháu, nếu cháu đẩy nó vào tay người khác thế này, Hàn Nặc, cháu còn xứng mang họ Hàn không?".

"Chú vẫn còn biết Thiên Dụ là tâm huyết của cha cháu cơ đấy", Hàn Nặc cười lạnh, "Xem ra chú còn chưa quên người mang họ Hàn là chú đã từng làm những gì. Về phần cháu có xứng đáng với dòng họ hay không, không cần chú phải phán xét".

Hàn Thiên Dụ tức giận không thể kiềm chế, "Ai cho cháu cái gan ấy, dám nói chuyện với chú như vậy. Hàn Nặc, chú là người thân của cháu!".

Hàn Nặc đứng thẳng người, bộ âu phục được nhuộm bởi ánh chiều chạng vạng ngoài cửa sổ, càng tôn lên vẻ cao ngạo lạnh lùng, "Bây mưu hại người, soán quyền đoạt vị, cháu cảm thấy rất nhục nhã khi có một người thân như chú".

Hàn Thiên Dụ đưa tay hất tập tài liệu trên bàn làm việc xuống đất, "Cút ra ngoài".

Hàn Nặc chẳng thèm đấu võ mồm cùng ông ta, bèn im lặng nhìn ông ta một lát, sau đó quay người bước đi. Cánh cửa phòng làm việc từ từ khép lại, ánh sáng của ngọn đèn lơ lửng trong hành lang thấp thoáng bóng lưng cao lớn, thẳng tắp của anh, cuối cùng khi cánh cửa gỗ từ từ khép lại thế giới đã phân tách thành hai.

Điện thoại bỗng reo lên, là Văn Thao gọi, anh chắt vắn Hàn Thiên Dụ, "Ông đã hứa với tôi, sẽ không làm Tiểu Tình tổn thương".

Hàn Thiên Dụ đã mất đi lợi thế kế hoạch Lam Thiên, càng không muốn mất nốt Văn Thao, đồng minh mà ông ta cật lực tranh giành được này, nên ông ta đã cố tình phủ nhận chuyện bản tin là do mình ngầm ngầm giật dây, "Tôi không hiểu cậu đang nói gì".

"Ông là người hiểu rõ nhất", Hàn Thiên Dụ không nhìn thấy vẻ mặt của Văn Thao qua điện thoại, nhưng giọng nói trầm thấp lạnh lùng đã biểu lộ được cảm xúc của anh ta trong lúc này, "Hàn Thiên Dụ, ý của tôi thế nào ông là người hiểu rõ nhất, tôi khuyên ông đừng nên giẫm đạp lên sự đồng cảm không còn lại bao nhiêu của tôi".

Huyệt thái dương của Hàn Thiên Dụ bỗng giật giật.

Văn Thao không nói thêm một câu thừa thãi nào, trực tiếp cúp điện thoại.

So với họ, phản ứng của Ôn Phi Văn còn kịch liệt hơn. Vì không biết nội tình, ông gọi điện tới mắng Ôn Hành Viễn xối xả, "Xem người phụ nữ mà anh kiên trì mười năm mới có được đã làm những gì rồi? Trong một tháng gần ngủi, hai lần cùng hai người đàn ông lạ mặt lên trang nhất của báo. Ôn Hành Viễn, anh có cảm nghĩ gì?".

Si Nhan ở bên cạnh, giọng nói của Ôn Phi Văn lớn như thế, cô không thể giả vờ như không nghe thấy gì.

Ôn Hành Viễn kéo tay cô lại, "Lý do Tiểu Nhan và Văn Thao gặp nhau con biết rõ. Chuyện lên trang nhất của tờ báo đó không phải là vấn đề cần bận tâm. Về phần Hàn Nặc, chỉ là trùng hợp".

"Trùng hợp? Anh phải vất vả lắm mới nói ra được từ đó đấy nhỉ?", Ôn Phi Văn hiển nhiên không tin, "Quan hệ của nó và Hàn Nặc nhạy cảm nhường nào, giữa anh và Hàn Nặc lại có quan hệ thế nào, nó hoàn toàn biết rõ. Sao không thể chú ý đến lời nói và hành động của bản thân, để phong viên có cơ hội tung tin, giật tít "tam giác tình yêu"? Tôi trịnh trọng nhắc

nhờ anh, quá tam ba bận, còn gây thêm tai tiếng, bất kể anh nói gì, tôi sẽ thay anh chủ động hủy bỏ hôn ước. Còn cả chức vụ Tổng Giám đốc của anh nữa, tôi cũng sẽ giúp anh từ chức luôn thể".

Không cho Ôn Hành Viễn cơ hội thanh minh, Ôn Phi Văn dứt lời bèn cúp điện thoại.

"Hành Viễn...", Si Nhan vừa lên tiếng, đã bị Ôn Hành Viễn cắt ngang, anh nói, "Anh không cần em phải giải thích".

Sự tin tưởng này của anh, khiến Si Nhan phải cảm động.

Thế nhưng, cái Ôn Hành Viễn cần lại không phải là sự cảm động của Si Nhan.

Vào lúc Hàn Thiên Dụ năm lần bảy lượt tuyên chiến với anh, cuối cùng anh đã không khách sáo.

Sau khi Hàn Nặc từ bỏ kế hoạch Lam Thiên, Văn Thao lại không sẵn lòng giúp đỡ, Ôn Hành Viễn lệnh cho người tung tin Hàn Thiên Dụ lên kế hoạch cho Trần Minh, giám đốc hạng mục Kim Bích phá hoại công trình, dẫn đến sự cố công trường, làm ba công nhân tử vong, khiến cho giá của Bất động sản Thiên Dụ sụt giảm nghiêm trọng. Sau đó, Ôn Thị sẽ tiến hành thu mua cổ phiếu của Thiên Dụ.

Hàn Thiên Dụ không ngờ Ôn Hành viễn lại hành động nhanh như vậy. Ông ta định vay vốn để cứu vớt Thiên Dụ, nhưng thật đáng tiếc, giới làm ăn có mấy người không biết hiềm khích giữa anh và Ôn Thị, ai dám ra mặt giúp ông ta cơ chứ?

Tuy nhiên, đây chưa phải là điều tệ hại nhất.

Điều càng khiến Hàn Thiên Dụ không ngờ chính là, vào một buổi sáng sớm, Ôn Hành Dao đã đưa đến bản thỏa thuận chuyển nhượng trái

quyền(*)).

(*) Là quyền của một người, được phép yêu cầu một người khác thực hiện một nghĩa vụ tài sản đối với mình.

Khi nhìn thấy tên của Ôn Hành Viễn với danh nghĩa chủ nợ xuất hiện trên bản thỏa thuận, Hàn Thiên Dụ như bị điện giật.

Thân là chủ nợ, Ôn Thị chính thức bắt tay vào kế hoạch thu mua.

Thân là con nợ, Hàn Thiên Dụ cuối cùng đã vứt bỏ sự chống cự vô nghĩa.

Để xây dựng lên một vương quốc bất động sản có lẽ cần tâm huyết cả một đời, muốn hủy một tòa vương thành, chỉ là chuyện một sớm một chiều. Khi Hàn Thiên Dụ lần cuối cùng ngồi trong văn phòng làm việc của Tổng Giám đốc Công ty Bất động sản Thiên Dụ, ông ta đưa mắt nhìn thành phố này, đáy lòng là nỗi thê lương vô tận.

Thứ vốn dĩ không thuộc về ông ta, hiện tại bị tước đoạt, cũng không thể coi là đánh mất. Ngay đến Hàn Thiên Dụ cũng kết luận thế này, ai còn có thể lên tiếng bênh vực cho ông ta? Chỉ là, mất đi sao có thể chuộc được lỗi lầm ông ta đã gây ra? Vào lúc Hàn Thiên Dụ rời khỏi văn phòng Tổng Giám đốc, tổ điều tra sự cố Kim Bích và... cảnh sát đã chờ sẵn dưới sảnh. Bị tình nghi có dính líu đến vụ phá hoại công trường khiến ba người tử vong, ông ta đã chính thức bị bắt.

Sau khi Hàn Thiên Dụ bị tạm giam, Lý Mẫn - vợ ông ta đã quỳ lạy cầu xin Văn Thao, "Có Ôn Hành Viễn nhúng tay, không luật sư nào dám nhận vụ kiện này,, ngoài cậu ra, không ai có thể giúp được ông ấy nữa".

Sự lạnh lùng của Văn Thao rất kiên quyết, "Tại sao tôi lại phải giúp ông ta?".

"Ông ấy là..."

Văn Thao không cho bà ta cơ hội nói hết, gằn từng chữ phản bác, "Đừng làm bẩn danh xưng kia".

Lý Mẫn khóc lóc gào thét, "Tôi đã không còn gì nữa cả, chỉ muốn cùng ông ấy trải qua quãng đời còn lại cũng không được sao?".

Văn Thao cười châm chọc, "So sánh với tuổi già bình lặng của các người, cả cuộc đời của mẹ tôi thì coi là gì?", anh dùng sự nhân từ cuối cùng đỡ Lý Mẫn dậy, "Người như Hàn Thiên Dụ, không xứng làm chồng, làm cha người khác".

Vào ngày hôm ấy, phía cảnh sát nhận được một đoạn băng thu hình, hình ảnh và giọng nói vô cùng rõ nét, là Hàn Thiên Dụ ngồi trong quán trà mang phong vị cổ xưa, sắc mặt bình tĩnh nói, "Là tôi gây ra vụ tai nạn ấy. Hạ Ngọc Mai không chết, làm sao đả kích được Hàn Thiên Khải? Không đá được ông ta ra khỏi công ty, nguy cơ trước sau vẫn tồn tại".

Khi đoạn video đủ để chứng minh tội ác của Hàn Thiên Dụ được công khai trên tòa án, sau khi tỏ ra khiếp sợ, ông ta cuối cùng đã thừa nhận, "Không sai, ban đầu tôi dùng tên Hàn Thiên Khải của anh trai tôi, sau đó chèn ép Si Nhan Minh, khiến mối tình đầu của ông ta là Hạ Ngọc Mai tử vong trong vụ tai nạn".

Ôn Hành Viễn và Hàn Nặc đều tỏ ra trầm lặng, mọi người đều xôn xao, Si Nhan khóc xé lòng, duy chỉ có sắc mặt của Văn Thao là bình tĩnh.

Ngày Hàn Thiên Dụ nhận phán quyết của tòa án, Bất động sản Thiên Dụ mở cuộc họp hội đồng quản trị, khi Hàn Nặc rời khỏi phòng họp, anh đã trở thành tân Tổng Giám đốc của công ty. Một tuần sau, Bất Động sản Thiên Dụ chính thức được đổi tên thành Bất Động sản Thiên Khải. Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, đã có gần một phần ba nhân viên bị cắt giảm biên chế. Hàn Nặc - người trước giờ luôn ôn hòa cuối cùng đã đại

khai sát giới, để những người thân đã vĩnh viễn rời xa anh và tình yêu đã mất của anh có thể yên lòng.

Văn Thao cuối cùng đã chuyển năm phần trăm cổ phần cho Hàn Nặc mà không đưa ra bất cứ yêu cầu gì, "Mẹ tôi đến tận phút lâm chung, đều không muốn tôi coi ông ta là kẻ địch. Vì di nguyện của bà, tôi không thể giúp cậu. Nhưng ông ta lại không biết hối cải, lấy tôi và Tiểu Tĩnh ra đánh cược, tôi quả thực không thể dung túng thêm được nữa".

Chuyện này khiến Hàn Nặc vô cùng bất ngờ, "Đừng để Tiểu Tĩnh biết".

Có người cha quá quắt như thế, dù là ai cũng khó có thể chấp nhận được. Văn Thao cảm kích sự chu toàn của anh, thẳng thắn nói, "Con bé tưởng cậu là anh trai nó".

Hàn Nặc cười, "Nếu như anh không bận tâm, thì cứ để cô bé nghĩ như vậy đi".

Văn Thao hỏi ngược lại, "Tôi có thể từ chối sao?".

Hàn Nặc đưa tay về phía Văn Thao.

Sau một giây trầm lặng, Văn Thao bắt tay Hàn Nặc, anh nghe thấy Văn Thao nói, "Cảm ơn".

Không thể tưởng tượng được cảm xúc của Văn Thao khi biết chân tướng của sự tình. Anh hẳn phải cố gắng lắm mới có thể thuyết phục bản thân chấp nhận sự thật này. Ngay lúc này đây, Hàn Nặc đã cảm nhận được một cách rõ ràng nội tâm mạnh mẽ của người đàn ông đang đứng trước mặt anh.

Ngón tay đan chặt, Hàn Nặc gọi một tiếng, "Anh trai".

Giọng nói của Văn Thao trầm thấp, vững vàng, anh đáp lại một tiếng ngắn gọn có lực, "Ừ".

Ánh mặt trời từ cửa sổ rọi tới, Hàn Nặc nhìn thấy rõ những giọt nước trong đáy mắt Văn Thao.

Ngày Văn Thao quay về thành cổ, Hàn Nặc ra sân bay tiễn. Trong đại sảnh sân bay, anh và Văn Tĩnh lần đầu gặp nhau.

Hàn Nặc không biết Văn Thao nói với cô bé thế nào, tóm lại, cô nàng tỏ vẻ hoàn toàn chấp nhận anh, thân thiết gọi một tiếng, "Anh trai".

Nhìn nụ cười ngọt ngào của cô gái, lòng Hàn Nặc mềm nhũn, anh dịu dàng bày tỏ, "Sau này ở thành phố A là có người thân rồi, chào đón em đến 'bắt chẹt' anh trai bất cứ lúc nào".

Văn Tĩnh đáp bằng giọng điệu sáng khoái, "Được ạ".

Văn Thao thấy vậy nói, "Nếu có chuyện gì cứ tìm anh Hàn Nặc của em, ở nơi xa xôi thế này, anh không thể đến bên em ngay được".

Văn Tĩnh bĩu môi, "Anh đang quảng gánh nặng đi đấy hả?".

Văn Thao cốc đầu cô, "Vẫn còn biết mình là gánh nặng cơ đấy, không ngốc nghếch lắm".

Cú đấm của Văn Tĩnh bay tới.

Trước khi đi, Văn Thao nói với Hàn Nặc, "Có chú, tôi yên tâm rồi. Đợi con bé về nghỉ đông, Bất động sản Thiên Khải hẳn đã đi vào quỹ đạo rồi. Khi ấy, chú và con bé cùng về thành cổ nhé, trà Phổ Nhĩ lâu năm, chưa có ai cùng tôi uống".

Hàn Nặc cong môi cười, "Được ạ. Em nhất định sẽ đến thưởng thức".

Lúc có mặt tại Bất động sản Thiên Khải, Ôn Hành Viễn đã không cần ngồi xe lăn nữa. Trong phòng làm việc của Tổng Giám đốc, anh cười nói, "Với tư cách là chủ nợ, Ôn Thị sẽ thường xuyên quan sát quá trình hoạt động và phát triển của Bất động sản Thiên Khải. Hàn Nặc, áp lực của cậu rất lớn đấy".

Lần đầu tiên họ trò chuyện với nhau vui vẻ thế này. Hàn Nặc không để tâm, cười nói, "Tôi vẫn nợ anh một lời cảm ơn".

Đều là người có IQ cao, Ôn Hành Viễn đóng vai trò quan trọng trong cả quá trình, sao Hàn Nặc có thể không biết?

Hàng mày rậm của Ôn Hành Viễn khẽ nhướn, "Coi như quà cưới tôi tặng cậu đi".

Hàn Nặc rất muốn đập thẳng tập tài liệu trên tay vào mặt Ôn Hành Viễn, "Đừng tưởng rằng như vậy thì tôi sẽ không tính sổ chuyện anh cướp người tôi yêu".

Ôn Hành Viễn cười vang, "Hoan nghênh cậu đến cướp", giọng điệu của anh tỏ ra rất kiêu ngạo.

Hàn Nặc quăng tập văn kiện lên bên chân bị thương của Ôn Hành Viễn, "Sắp nhận giấy đăng ký kết hôn rồi, năm chắc phần thắng rồi phải không?".

Ôn Hành Viễn chưa hoàn toàn bình phục nên không né được, sau khi "dính đòn" của Hàn Nặc, anh nói, "Tôi sẽ kể với Tiểu Nhan, hình tượng hoàn mỹ của anh bạn trai cũ là cậu trong mắt cô ấy sẽ sớm đi tong ngay lập tức".

Hàn Nặc thật lòng cảm thấy mình đã ra tay quá nhẹ.

Ngày Ôn Hành Viễn và Si Nhan đăng kí kết hôn cũng chính là ngày sinh nhật của Ôn Hành Viễn. Si Nhan chuẩn bị bữa tối dưới ánh nến để chúc mừng anh. Ánh sáng từ ngọn nến chiếu lên gương mặt cô, tựa như mặt nước lấp lánh sóng bạc dưới ánh trăng tĩnh lặng và đẹp đẽ.

Khi Si Nhan hát bài chúc mừng sinh nhật, bưng mì trường thọ đến, Ôn Hành Viễn cảm động không nói nên lời.

Đây là lần đầu tiên Si Nhan tổ chức sinh nhật cho anh, nói một cách chính xác, là lần đầu tiên cô nhớ ngày sinh nhật của anh. Mười năm qua, cô cũng từng chúc anh sinh nhật vui vẻ, nhưng khi đó cô hoàn toàn không để tâm, chỉ giống như một người bạn cùng anh ăn bữa cơm, thậm chí còn có phần miễn cưỡng.

Sự thay đổi trong tâm tình của anh, Si Nhan cảm nhận được. Chồm đến trước mặt anh, từ phía sau ôm lấy cổ anh, Si Nhan cọ chóp mũi mình vào má anh, như làm nũng nói, "Học nấu ăn rất lâu rồi, thất bại n+1 lần rồi, khó khăn lắm mới làm được từng đấy món, ngài Ôn nhất định phải nể mặt, đừng đả kích lòng nhiệt tình với cuộc sống của em".

Dáng vẻ giả vờ đáng thương này của cô vô cùng đáng yêu, Ôn Hành Viễn nở nụ cười cứng chiều, "Không cần phải lấy lòng thế này, ngài Ôn cũng sẽ không đưa đơn ly hôn ra bắt em ký đâu".

Si Nhan há miệng cắn vào cổ anh, "Sao ra thành nhiều bản đi, nếu không không đủ đâu".

Ôn Hành Viễn cười vang.

Đến lúc ăn, Si Nhan có phần căng thẳng hỏi, "Thế nào anh, mùi vị có được không?".

Mặt mày Ôn Hành Viễn không đổi sắc, "Không tồi!".

Si Nhan lại không mấy tin tưởng vào khả năng bếp núc của bản thân, cô không đếm xỉa đến sự ngăn cản của Ôn Hành Viễn, đưa một miếng bít tết bỏ vào miệng, một giây sau, lại chau mày nhăn ra, "Như thế này anh còn nói là không tồi, không sợ bị mận đến rụng răng à?".

Ôn Hành Viễn chu đáo đưa nước cho cô, "Đồ em làm, vào đến miệng anh là hạnh phúc rồi", giọng anh chân thành, không hề có ý qua loa lấy lệ.

Si Nhan thất vọng ôm lấy eo anh, "Sao em lại vụng về thế này chứ?".

"Đây là hạnh phúc của anh", Ôn Hành Viễn ghì gáy cô vào ngực mình, "Ông xã của em mười tám môn võ nghệ tinh thông, nếu truyền thụ cho em là đủ để em thành cao thủ võ lâm rồi, còn phải bận tâm vì một bữa ăn sao?".

Trong lòng ngập tràn cảm giác hạnh phúc ấm áp, Si Nhan ngốc nghếch hỏi, "Anh mãi mãi dỗ dành em thế này, chiều chuộng em thế này không?".

Ôn Hành Viễn nhéo mặt cô, "Vậy phải xem em có mãi mãi như bây giờ, dễ dàng để anh dỗ dành không đã".

Si Nhan "hừ" một tiếng, "Biết ngay là nhận được giấy đăng ký kết hôn rồi, anh sẽ không yêu thương em như trước nữa mà. Anh chẳng đáng yêu chút nào hết!".

Ôn Hành Viễn phá lên cười, "Đã lừa cưới được về nhà rồi, anh còn phải giả vờ đáng yêu làm gì chứ, đồ ngốc!".

Si Nhan không niệm tình nhéo cánh tay anh một cái.

Quà sinh nhật chuẩn bị cho Ôn Hành Viễn là một chiếc đồng hồ nam cùng hiệu với chiếc trên cổ tay cô, Si Nhan dựa vào lòng anh, khẽ nói, "Hy vọng mỗi giây, mỗi phút chúng ta ở bên nhau, không có cãi vã, không có chiến tranh lạnh, và không có nỗi tiếc".

Một tháng sau, Ôn Hành Viễn dùng nghi thức long trọng nhất để cưới Si Nhan làm vợ.

Trước Thánh đường, chú rể anh tuấn vận bộ âu phục màu trắng đón lấy tay cô dâu từ Si Hạ, mặt hướng về cha xứ, "Mời bắt đầu!".

Cha xứ mở kinh thánh ra, đọc lời cầu nguyện.

Cầu nguyện xong, cha xứ ngẩng đầu lên, "Ôn Hành Viễn, con có đồng ý để Si Nhan làm người bạn đồng hành cả đời của mình, dựa theo lời dạy của Chúa chung sống với cô ấy, yêu thương cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy, bất luận bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu sang hay nghèo hèn, vẫn sẽ một lòng chung thủy với cô ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới này không?".

Giọng nói của Ôn Hành Viễn trầm thấp, giọng đều kiên định, "Con đồng ý".

"Si Nhan, con có đồng ý làm vợ của Ôn Hành Viễn, dựa theo lời dạy của Chúa chung sống với anh ấy, yêu thương anh ấy, an ủi anh ấy, tôn trọng anh ấy, bảo vệ anh ấy, bất luận bệnh tật hay khỏe mạnh, giàu sang hay nghèo hèn, vẫn sẽ một lòng chung thủy với anh ấy, cho đến khi rời khỏi thế giới này không?".

Như vậy vẫn chưa đủ để biểu đạt tình yêu của cô dành cho anh.

Si Nhan say đắm nhìn vào đôi mắt Ôn Hành Viễn, giọng nói của cô khe khẽ, "Từng tưởng rằng sánh cùng trời đất là hy vọng xa vời, tương như dĩ vãng chỉ là chuyện cổ tích, cho đến khi gặp anh, cuối cùng em đã biết thế nào là tình yêu đẹp nhất trên thế gian. Bởi vì được anh yêu thương, em không còn hoài niệm về quá khứ nữa. Bởi vì yêu anh, em ôm trong mình suy nghĩ phải bước đến cuối cùng để gả cho anh, đồng thời quyết định: Cả đời này không xa rời, không thay đổi".

Cuối cùng đã đợi được em, không uổng công anh vượt mọi chông gai. Mắt Ôn Hành Viễn đã đỏ lên, cố nén hồi lâu mới không để nước mắt rơi xuống, sau đó, dưới sự ra hiệu của cha xứ, anh đeo chiếc nhẫn tượng trưng cho tình yêu trân quý nhất lên tay Si Nhan, "Trọn đời bên nhau, vĩnh viễn không xa rời".

Dưới sự khích lệ từ ánh mắt chuyên chú của anh, Si Nhan đã giao trọn trái tim mình, dựa trên danh nghĩa chiếc nhẫn, trao gửi cho anh, "Bắt đầu từ giờ phút này, anh đi đâu, em sẽ theo đó. Hành Viễn, anh chính là cuộc đời của em!".

Ôn Hành Viễn dịu dàng đưa tay lau đi giọt nước bên khóe mắt cô. Trong lời chúc phúc, anh nghiêng người về phía trước, hôn người con gái mà anh đã si mê suốt mười năm.

Cô dâu tung bó hoa cưới, bó hoa màu trắng quay vòng trên không, vũng vàng rơi vào tay Trình Triệt. Cô gái trẻ ôm lấy bó hoa trong lòng, lúc ngẩng đầu lên, cô bắt gặp ánh mắt chất chứa ý cười của Hàn Nặc.

Thời khắc dịu dàng, hạnh phúc bắt đầu.

CHO AI SÁNH CÙNG TRỜI ĐẤT

Mộc Thanh Vũ
www.dtv-ebook.com

C8-5: Ngoại truyện

Si Hạ

Một năm sau, Tạ Viễn Đăng ra nước ngoài bồi dưỡng năng lực, Si Hạ đến sân bay tiễn cô.

Đứng trong sảnh ga quốc nội nườm nượp người qua lại, Tạ Viễn Đăng mỉm cười, "Là để đặt dấu chấm hết cho mối tình đầu không có kết quả sao?".

Yêu thầm và mối tình đầu sao có thể đặt dấu chấm hết được? Thế nhưng, thấy cô bình thản như vậy, Si Hạ cũng không hề cảm thấy thắc mắc, "Dù thế nào thì cũng coi như đã đổ chút tâm huyết, nên là có đầu có cuối thì hơn".

Tạ Viễn Đăng không biết nên trêu chọc anh, hay nên tự giễu bản thân, "Thời đại bây giờ, quả thực không thích hợp để yêu thầm".

Đúng vậy, yêu thầm cho ai xem cơ chứ?

Si Hạ cũng hiểu ra một chân lý, "Thà làm nhân vật chính trong câu chuyện của riêng mình, còn hơn làm diễn viên phụ trong câu chuyện của người khác".

Tạ Viễn Đăng đưa tay về phía anh, "Cảm ơn anh, Si Hạ, tạm biệt".

Hà tất phải nói lời cảm ơn?

Bắt lấy tay cô, Si Hạ khẽ nắm lấy, "Lên đường bình an".

Cuối cùng, giữa họ chỉ còn lại tình bạn.

Không có bắt đầu, nhưng lại có kết thúc.

Khi Tạ Viễn Đăng bước vào cửa kiểm tra, Si Hạ quay người rời khỏi sân bay.

Trên đường đến bãi đỗ xe, một bóng người đập vào tầm mắt Si Hạ. Để tránh đụng phải người ta, anh theo bản năng tránh sang một bên. Kết quả, cô gái kia lại tránh cùng hướng với anh.

Theo phản xạ, Si Hạ đưa tay ra đỡ. Trong tiếng kêu kinh hãi của cô gái, anh lại bị người ta đánh một cái. Điện thoại của hai người cùng lúc rơi xuống đất.

Cô gái luôn miệng nói, "Thành thực xin lỗi", sau đó vội vàng nhặt điện thoại lên, quay người cúi chào, "Tôi đang vội, mong ngài thông cảm, tạm biệt". Vừa dứt lời, chẳng đợi Si Hạ đáp lại, cô đã đi thẳng đến quầy check-in.

Si Hạ là người đàn ông vô cùng nho nhã, phong độ, đương nhiên sẽ không so đo với cô gái gọi anh là "ngài". Thế nhưng, khi anh cúi người nhặt chiếc điện thoại cùng kiểu dáng trên mặt đất, để ý thấy mặt sau có dính đá, quả thực anh không thể thông cảm nổi.

Anh định dùng điện thoại của cô gái để gọi vào số của mình, thế nhưng màn hình lại hiển thị yêu cầu nhập mật khẩu.

Thôi bỏ đi.

Sau đó mười tiếng đồng hồ, điện thoại dính đá đổ chuông, nhìn số điện thoại của mình nhảy trên màn hình, Si Hạ bắt máy, "Alo".

Một giây sau, từ ống nghe truyền đến giọng nói trong trẻo của cô gái,

'Chú ời, điện thoại của cháu có phải đang ở chỗ chú không ạ?'

Si Hạ nín thinh.

Sau đó, khi hai người đã thân quen tới một mức độ nhất định, anh hỏi cô, "Anh già như vậy sao, không ngờ lại bị em gọi là "chú"?"

Cô gái chớp đôi mắt to đen láy, cười tinh nghịch, "Không xưng hô như thế, sao có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho anh chứ?"

Si Hạ nhéo khuôn mặt trắng hồng của cô, "Cô nàng tinh quái, hiểu cả đạo lý vờ tha để bắt cơ đấy!".

Cô gái vui sướng nhào vào lòng anh, làm nũng, "Người ta rõ ràng là đang cứu vớt tình yêu cùng đường bí lối của anh."

Nhìn cô gái cười tươi như hoa nở trước mặt, Si Hạ cong môi cười.

Rốt cuộc là cùng đường bí lối, hay là liễu ám hoa minh? Đáp án quả thực đã rõ ràng.

Table of Contents

Mục lục

C1-1: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (1).

C1-2: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (2).

C1-3: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (3).

C1-4: Hãy cho thời gian thêm chút thời gian (4).

C2-1: Khoảng cách của ước mơ (1).

C2-2: Khoảng cách của ước mơ (2).

C2-3: Khoảng cách của ước mơ (3).

C2-4: Khoảng cách của ước mơ (4).

C3-1: Khúc nhạc tàn, người chia xa (1).

C3-2: Khúc nhạc tàn, người chia xa (2).

C3-3: Khúc nhạc tàn, người chia xa (3).

C3-4: Khúc nhạc tàn, người chia xa (4).

C3-5: Khúc nhạc tàn, người chia xa (5).

C3-6: Khúc nhạc tàn, người chia xa (6).

C4-1: Quyết định quan trọng nhất (1).

C4-2: Quyết định quan trọng nhất (2).

C4-3: Quyết định quan trọng nhất (3).

C4-4: Quyết định quan trọng nhất (4).

C5-1: Thế giới nhỏ của chúng ta (1).

C5-2: Thế giới nhỏ của chúng ta (2).

C5-3: Thế giới nhỏ của chúng ta (3).

C5-4: Thế giới nhỏ của chúng ta (4).

C5-5: Thế giới nhỏ của chúng ta (5).

C5-6: Thế giới nhỏ của chúng ta (6).

C6-1: Cuối cùng anh đã đợi được em (1).

C6-2: Cuối cùng anh đã đợi được em (2).

C6-3: Cuối cùng anh đã đợi được em (3).

C7-1: Không thể không có em (1).

C7-2: Không thể không có em (2).

C8-1: Hứa với em sánh cùng trời đất (1).

C8-2: Hứa với em sánh cùng trời đất (2).

C8-3: Hứa với em sánh cùng trời đất (3).

C8-4: Hứa với em sánh cùng trời đất (4).

C8-5: Ngoại truyện